

Từ Từ Suy Lý

Contents

Từ Từ Suy Lý	2
1. Chương 1: Bánh Tét Và Gà Rán	2
2. Chương 2: Vịt Bát Bửu Và Thịt Kho Tàu	8
3. Chương 3: Mì Và Sườn Xào Chua Ngọt	15
4. Chương 4: Bánh Bao Kim Sa Và Trà Sữa Hongkong	19
5. Chương 5: Người Sống Và Thi Thử	25
6. Chương 6: Tiền Taxi	30
7. Chương 7	34
8. Chương 8: Anh Từ Và Cô Từ	39
9. Chương 9: Bánh Phú Sĩ Và Bé Gái	44
10. Chương 10: Tự Sát	49
11. Chương 11: Cánh Gà Và Mì Xào Bò	54
12. Chương 12: Từ Học Bá Và Từ Chậm Chạp	59
13. Chương 13: Ưc Hiếp	66
14. Chương 14: Ngoại Lệ Và Không Ngoại Lệ	71
15. Chương 15: Địa Ngục Tầng Thứ Nhất (1)	74
16. Chương 16: Địa Ngục Tầng Thứ Nhất (2)	77
17. Chương 17: Địa Ngục Tầng Thứ Nhất (3)	81
18. Chương 18: Địa Ngục Tầng Thứ Nhất (4)	86
19. Chương 19: Địa Ngục Tầng Thứ Nhất (5)	92
20. Chương 20: Địa Ngục Tầng Thứ Nhất (6)	97
21. Chương 21: Địa Ngục Tầng Thứ Nhất (7)	101
22. Chương 22: Địa Ngục Tầng Thứ Nhất (8)	107
23. Chương 23: Địa Ngục Tầng Thứ Nhất (9)	113
24. Chương 24: Địa Ngục Tầng Thứ Nhất (10)	118
25. Chương 25: Địa Ngục Tầng Thứ Nhất (11)	123
26. Chương 26: Địa Ngục Tầng Thứ Nhất (12-hết)	129
27. Chương 27: Từ Hoàn Hoàn Dao Động	133
28. Chương 28: Từ Hoàn Hoàn Xoắn Xuýt	139
29. Chương 29: Huyết Sắc Huyền Nghi (1)	143
30. Chương 30: Huyết Sắc Huyền Nghi (2)	148
31. Chương 31: Huyết Sắc Huyền Nghi (3)	152
32. Chương 32: Huyết Sắc Huyền Nghi (4)	156
33. Chương 33: Huyết Sắc Huyền Nghi (5)	161
34. Chương 34: Huyết Sắc Huyền Nghi (6)	167
35. Chương 35: Huyết Sắc Huyền Nghi (7)	173
36. Chương 36: Huyết Sắc Huyền Nghi (8)	178
37. Chương 37: Thổ Lộ	184
38. Chương 38: Kể Tình Nghi Mất Tích (1)	189
39. Chương 39: Kể Tình Nghi Mất Tích (2)	193
40. Chương 40: Kể Tình Nghi Mất Tích (3)	197
41. Chương 41: Kể Tình Nghi Mất Tích (4)	201

42. Chương 42: Kẻ Tình Nghi Mất Tích (5)	206
43. Chương 43: Kẻ Tình Nghi Mất Tích (6)	210
44. Chương 44: Kẻ Tình Nghi Mất Tích (7)	213
45. Chương 45: Kẻ Tình Nghi Mất Tích (8)	218
46. Chương 46: Chiếc Vali Màu Đỏ (1)	223
47. Chương 47: Chiếc Vali Màu Đỏ (2)	226
48. Chương 48: Chiếc Vali Màu Đỏ (3)	231
49. Chương 49: Chiếc Vali Màu Đỏ (4)	235
50. Chương 50: Chiếc Vali Màu Đỏ (5)	241
51. Chương 51: Chiếc Vali Màu Đỏ (6)	247
52. Chương 52: Từ Hoãn Hoãn Hiểu Lâm Rồi!	252
53. Chương 53: Mảnh Ghép (1)	255
54. Chương 54: Ảnh Ghép (2)	260
55. Chương 55: Mảnh Ghép (3)	265
56. Chương 56: Mảnh Ghép (4)	271
57. Chương 57: Mảnh Ghép (5)	276
58. Chương 58: Mảnh Ghép (6)	281
59. Chương 59: Mua~~	286
60. Chương 60: Sườn Xào Chua Ngọt	291
61. Chương 61: Ghi Âm Và Ấn Bắt Cóc	296
62. Chương 62: Mười Hai Tiếng	300
63. Chương 63: Lời Nói Dối Và Đánh Đối	303
64. Chương 64: Sinh Nhật	307
65. Chương 65: Cuộc Sống Mới	311
66. Chương 66: Phiên Ngoại Đặc Biệt – Bí Mật	317

Từ Từ Suy Lý

Giới thiệu

Thể loại: ngôn tình đô thị, hiem nghi trinh thám. Chuyển ngữ: Queenie_SkVấn án 1:Anh là một pháp y nổi tiếng cho n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-tu-suy-ly>

1. Chương 1: Bánh Tét Và Gà Rán

Giữa tháng giêng, thành phố S đón đợt không khí lạnh nhất trong năm, người vừa đáp chuyến bay từ miền Nam không còn cách nào khác phải mở vali, lấy áo khoác nhung, mũ, khăn choàng bọc lấy hết toàn thân, chỉ còn hở đôi mắt, cả người trông không khác một đòn bánh tét.

Xuống xe taxi, cô từ từ kéo hành lý đi về hướng đồn cảnh sát, gần đến nơi bỗng nhìn thấy một quán gà rán, cho dù trời giông gió rét vẫn còn rất nhiều người xếp hàng.

“Đồng như thế chắc sẽ rất ngon.” Giọng ồm ồm phát ra từ sau lớp khăn choàng cổ, từ từ bụng cũng réo vang ùng ục, liếc nhìn bảng quảng cáo gà rán, bước chân cô vô thức đi về nơi đâu đó.

Từ Hoãn Hoãn đứng vào hàng, nghiêng đầu đếm số người ở trước mặt, mùi gà rán thơm nức, cô hít một

hơi thật sâu, mạnh đến mức hít luôn một cọng len vào mũi.

Đang đứng đợi được vài phút, điện thoại di động trong túi rung lên, cô nhìn màn hình, nhìn luôn đồng hồ chỉ giờ: “Ồi chào!”

Cô tháo găng tay, ấn nút nhận cuộc gọi, rồi nhanh chóng nhét di động vào chiếc khăn quàng cổ: “Alo!”

“Cô Từ, cô đến đâu rồi ạ?”

“À! Tôi đã đến trước cổng Cục cảnh sát rồi!”

Từ Hoãn Hoãn vội cúp điện thoại nhìn đoàn người xếp hàng, chỉ còn ba bốn người nữa thôi, cô chun mũi, xem ra đành đợi dịp sau vậy.

Trước khi rời đi cô kéo chiếc khăn quàng xuống, hít lấy hít để mùi thơm của gà rán, rồi ngẩng đầu, kéo vali đi thẳng không quay đầu lại.

Gà rán, hẹn ngày tái ngộ!

Đến cổng Cục cảnh sát, cô tự giới thiệu mình. Một anh cảnh viên trẻ tuổi dẫn đường, còn giúp cô cầm hành lý.

Nhiệt độ ẩm áp trong cảnh cục khiến cô cảm thấy thoải mái hơn hẳn. Cô nói lỏng khăn quàng cổ, kéo mũ trùm đầu và cởi áo khoác nhưng to kèn. Đưa cô đến trước cửa phòng hình sự, anh cảnh viên quay đầu lại, chứng kiến loạt hành động này anh ta ngỡ người nhìn Từ Hoãn Hoãn, trông cô không khác gì một cô bé con mặc áo người lớn.

Từ Hoãn Hoãn không lý giải được ánh mắt của anh ta đang nhìn mình, đành cười cười: “Cám ơn!”

“Là cô Từ sao?”

Nghe tiếng gọi mình, Từ Hoãn Hoãn quay đầu nhìn lại. Một người đàn ông mặc cảnh phục, làn da ngăm đen, dáng người cao lớn đang đi về phía cô. Cao, rất cao!

“Vâng, là tôi!”

Anh ta càng tiến tới gần, cô “Từ nhỏ bé” bất giác đứng thẳng người, ưỡn ngực, cố gắng có thể ngang hàng với tầm mắt của đối phương.

“Tôi là Đội trưởng đội trinh sát hình sự, Cao Lâm. Lần này thật làm phiền cô Từ quá, nhưng đừng phải kẻ tình nghi lý lợm thể này không biết phải làm sao. Từ sau khi bắt giam đến giờ hỏi một chữ cũng không chịu nói.”

Từ Hoãn Hoãn theo Cao Lâm tiến vào phòng thẩm vấn, cô cất hành lý vào một góc, treo áo khoác lên giá, lấy thun cột lại mái tóc, rồi nhận tư liệu từ trên tay Cao Lâm. Cô đọc từ đầu đến cuối, trong vòng một phút có thể nắm rõ được các thông tin chính.

Từ Hoãn Hoãn trả tư liệu lại cho anh ta. Ánh mắt của Cao Lâm có hơi kinh ngạc.

Cô từ tốn lên tiếng: “Tôi muốn coi đoạn băng quay lại cuộc thẩm vấn trước đó.”

Cảnh viên kỹ thuật, Chu Tề Xương, vừa nghe cô nói liền mở miệng nhắc: “Nhưng hấn không chịu nói bất cứ điều gì!”

Từ Hoãn Hoãn nhún vai, thờ ơ: “Không sao! Tôi không cần hấn nói chuyện.”

Cô ngồi trước màn hình vi tính, nhìn khoảng thời gian thẩm vấn, cô chớp mắt, ngẩng đầu nói với Cao Lâm: “Trong khoảng thời gian này, có thể giúp tôi gọi một phần thức ăn ngoài được không, là cửa hàng gà rán cạnh cảnh cục.”

“Hic... Được chứ!” Yêu cầu này không thành vấn đề.

Ghi lại món ăn cô thích, liếc nhìn thân hình của Từ Hoãn Hoãn, anh ta có hơi nghi ngờ: “Tất cả chỉ một mình cô ăn?”

“Ừm! Đúng!” Cô rất đói.

Chờ đến khi xem xong đoạn băng ghi hình thức ăn cũng đã mang đến. Trông thấy Cao Lâm cầm một túi lớn và một ly nước vào trong, hai mắt Từ Hoãn Hoãn sáng rỡ, nụ cười rạng rỡ trên môi.

Ngay sau đó, Cao Lâm và các cảnh viên im lặng nhìn Từ Hoãn Hoãn một tay ôm túi gà rán, tay kia cầm ly nước hút hút, kẹp laptop bên nách, một mình đi vào phòng thẩm vấn.

Trong phòng thẩm vấn chỉ có một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, mắt một mí, có hơi dữ dằn. Hấn rung chân nhìn cửa phòng bật mở, nở nụ cười khinh bỉ nhưng ngay lập tức nheo mắt thắc mắc. Vương Thành phát hiện người vào đây không phải là cảnh sát mà là một cô gái nhỏ nhắn, da dẻ trắng nõn, nhìn qua chỉ độ khoảng hai mươi tuổi, khá non nớt, hơn nữa trong không khí còn có thêm mùi gà rán thoang thoảng.

Hấn nhíu mày, quan sát cô gái.

Từ Hoãn Hoãn đặt đồ ăn thức uống lên bàn, rồi mở laptop, ngồi xuống đối diện với hần. Toàn bộ chuỗi hành động không hề liếc hần lấy một cái.

Vương Thành muốn coi cô sẽ làm gì, hần chờ cô lên tiếng.

Mấy giây sau cô mở một phần cánh gà rán, mấy phút sau lại thêm phần gà viên, mấy phút sau nữa lại lôi ra khoai tây chiên và sốt tương cà.

Cả nửa tiếng trời, Vương Thành nhìn túi đồ ăn căng phồng từ từ xẹp dần, ăn xong miếng khoai tây chiên cuối cùng, cô rút khăn lau tay, rồi hút một hơi nước ngọt.

Nghe tiếng cô hắng giọng một cái, ngay lập tức Vương Thành nhếch miệglô ra vẻ mặt châm biếm, hần muốn coi cô làm trò khỉ gì, câu hỏi đầu tiên sẽ là gì.

Cạch! Cạch! Cạch!

Nhưng bắt đầu từ lúc đó bên tai hần chỉ có tiếng lạch cạch của bàn phím, tiếng hút nước, ngoài ra không hề có tiếng động thứ ba.

Hần hoàn toàn bị coi thường, thở hồng hộc, vẻ mặt căm phẫn rống lên: “Mẹ bà nó! Mà đang làm gì?”

Nghe thấy đối phương nói chuyện, Từ Hoãn Hoãn ló đầu khỏi màn hình laptop, chậm rãi lên tiếng: “Hả? Phiên đến anh sao? Tôi đang viết tiểu thuyết, tiểu thuyết ngôn tình.”

Vương Thành hung hăng chất vấn cô: “Mày không phải cảnh sát à?”

Từ Hoãn Hoãn lắc đầu: “Không! Tôi chỉ chờ người, không có phòng nên bọn họ sắp xếp tôi vào đây.”

“A!!!” Vương Thành cười lạnh: “Không phải chúng phải mày đến tìm hiểu tao sao?”

Từ Hoãn Hoãn nheo mắt, đôi mắt sáng lấp lánh, trong vắt như chú mèo vô tội: “Không, tôi viết tiểu thuyết. Đây, nếu anh tẻ nhạt, có thể xem giúp tôi coi chương này nên viết thế nào.... Đọc giả của tôi quá....” Nói đến đây Từ Hoãn Hoãn thăm thở dài trong lòng, tiểu thuyết cô từ khi nào đã “hot” như vậy?!!

Rầm!

Tiếng đập bàn của hần khiến Từ Hoãn Hoãn giật mình, cô rụt cổ lại, giọng đầy oan ức: “Nếu như anh không thích thì thôi!”

Vương Thành chẳng muốn phí lời với cô: “Mẹ mày lại giở trò quỷ gì. Chúng mày đang làm cái chó gì!”

“Đang bận vụ án lớn!” Từ Hoãn Hoãn khép laptop lại, nhướn đầu về phía hắn, hạ thấp giọng: “Nghe đâu là vụ án giết người liên hoàn, đừng nói chỉ đội cảnh sát hình sự mà là đốc toàn bộ cảnh lực trong Cục điều tra!”

Từ Hoãn Hoãn trông thấy Vương Thanh cau mày, hơi thở gấp gấp, cổ nổi gân xanh, cô bỗng thở dài: “Anh đang đợi bọn họ thẩm vấn sao? Vậy... chuyện đó... khả năng chỉ cần qua mấy ngày là không xong rồi, dù sao...”

Vương Thành: “Tao giết ba người!”

Từ Hoãn Hoãn: “Tôi viết được bốn quyển sách!”

Vương Thành cười gần từng tiếng, hất cằm: “Còn có một mạng người trong tay tao, bọn chúng mặc kệ sự sống còn của đứa trẻ ấy ư?!!”

Từ Hoãn Hoãn giả bộ giật mình: “Đứa trẻ? Ở đâu rồi?”

Vương Thành nở nụ cười khinh bỉ: “Dĩ nhiên là một nơi không ai tìm ra được!”

Vừa dứt lời, Từ Hoãn Hoãn tiếp lời: “Trong dãy nhà lầu cao tầng sao?!!”

Vẻ mặt châm biếm của hắn cứng đờ, con ngươi co rụt lại: “Không phải!”

Từ Hoãn Hoãn giơ ngón trỏ đặt lên môi: “Nhà anh... À không... Nhà xưởng.”

“A...” Phản ứng trên khuôn mặt của Vương Thành khiến Từ Hoãn Hoãn lần nữa lộ ra vẻ như phấn như khi nhận được đồ ăn: “Đúng rồi, là tòa nhà gần nhà xưởng anh đang làm việc.”

Hai mắt hắn mở lớn đầy kinh ngạc, lửa giận bùng phát, hắn rống lên với Từ Hoãn Hoãn, cố gắng che dấu nội tâm hoảng loạn: “Mày nói láo!”

Từ Hoãn Hoãn vươn ngón tay ra trước mặt hắn: “Chính anh đã nói cho tôi biết, chính vẻ mặt này đã tố cáo anh!”

Vương Thành trợn mắt, nếu không phải bị còng, hắn thật sự muốn xông lên bóp chết cô.

Từ Hoãn Hoãn đứng lên, nhìn hắn, giọng điệu bình tĩnh: “Có phải anh cho rằng giết người rất lợi hại?” Cô

lắc lắc ngón trỏ, “Không! Từ đầu đến cuối anh vẫn là một kẻ thất bại.”

Rồi sau đó, mặc kệ cho Vương Thành gào thét, cô thản nhiên thu dọn đồ đạc, rời khỏi phòng thắm vấn.

Cao Lâm đứng chờ sẵn ở cửa, trông thấy Từ Hoãn Hoãn bước ra liền lấy tay đỡ laptop, “Tôi đã phái người đi tìm những căn hộ cho thuê tại khu vực xung quanh nhà xưởng. Chắc hẳn vừa mới thuê thôi, sẽ nhanh chóng tìm ra được đứa trẻ bị bắt cóc.”

“A! Vậy thì tốt!”

Cao Lâm vừa khâm phục vừa bất ngờ với thành quả này của Từ Hoãn Hoãn: “Mấy người chúng tôi thay phiên nhau thắm vấn, lúc trước nửa chữ hẳn cũng không nói, tại sao khi cô vừa đi vào lại...”

“Là thế này!” Tốc độ nói chuyện của cô giống như tên Từ Hoãn Hoãn, chậm rì rì: “Vì hẳn muốn có được sự quan tâm. Khi mọi người tra hỏi hẳn, trên gương mặt hẳn lộ ra vẻ đắc ý, tôi đã biết hẳn có vẻ rất hưởng thụ trạng thái này, hẳn cho rằng chỉ cần trong tay hẳn còn giữ con tin, cảnh sát buộc phải thỏa hiệp với hẳn. Do vậy, hẳn chọn lựa không nói lời nào, điều này sẽ khiến mọi người lo lắng. Tuy nhiên, một khi hẳn phát hiện mình bị coi thường, hẳn sẽ rất phẫn nộ, muốn mau mau chóng chóng nói ra tất cả, để mong nhận được sự chú ý!” Thông qua sự quan sát, Từ Hoãn Hoãn nắm được nhược điểm tâm lý của hẳn, nhờ vậy công việc trở nên thuận lợi hơn rất nhiều.

Cao Lâm nghe đến đây tựa như đã giác ngộ, à một tiếng: “Vì lẽ đó cô mới mang đồ ăn vào trong, giả bộ trước mặt hẳn gõ gõ máy tính.”

Từ Hoãn Hoãn ngẩng đầu nhìn Cao Lâm, vuốt cằm, ngữ khí trịnh trọng và nghiêm túc: “Ừm! Chính là như vậy!”

Nhưng trong lòng cô có hơi chột dạ, thật ra vào đó để được ăn là chính, hơn nữa trong thời gian ấy cô còn viết được thêm một đoạn tiểu thuyết hơn trăm chữ!

“Sao cô có thể biết được hẳn nhốt đứa bé ở dãy nhà lầu?” Về điểm này Cao Lâm cũng không nghĩ thông, rõ ràng tên Vương Thành không nói gì hết.

Từ Hoãn Hoãn giải thích: “Tôi hỏi hẳn đứa trẻ ở đâu, tầm mắt của hẳn nhìn lên trên, nên tôi đoán là ở chỗ cao, càng hỏi hẳn càng hoảng loạn nên tôi có thể cam đoan những suy luận là đúng.”

“Thì ra là như vậy!”

Nghe Từ Hoãn Hoãn kể thì rất đơn giản nhưng Cao Lâm biết điểm này không phải ai cũng có thể nhìn ra.

Cao Lâm phái người đưa Từ Hoãn Hoãn về nhà. Một lần nữa, cô lại gói mình thành một đón bánh tét, rồi

yên tâm theo cảnh viên lên xe.

Về đến trước cửa tòa nhà, kéo hành lý vào trong, Từ Hoãn Hoãn phát hiện thang máy sắp đóng, cô rảo bước nhanh hơn, tiếng bánh xe ma sát với nền nhà phát ra những tiếng lộc cộc.

“Xin chờ một chút!” Từ Hoãn Hoãn đưa tay, cô cách cửa thang máy chỉ còn vài bước, cửa thang đang khép dần, cô nhìn thấy bên trong là một người đàn ông cao lớn, anh mặc áo khoác nhung đen, anh tuấn, ngũ quan như điêu khắc, làn da trắng nõn.

Từ Hoãn Hoãn nhếch miệng, bàn tay còn lơ lửng giữa không trung, ánh mắt nhìn cánh cửa từ từ đóng lại.

Oh.... Noooooo!!!!

“ ... ”

Từ Hoãn Hoãn vô lực, nhấn nhấn nút thang máy, nhớ lại tình huống vừa rồi, đôi mắt lạnh lùng, hờ hững, rõ ràng là đang nhìn cô...

Từ Hoãn Hoãn nhìn con số biểu thị số tầng không ngừng thay đổi, cuối cùng dừng ở tầng mười hai.

“Aizza!!!” Người đàn ông đó là hàng xóm của cô sao?

2. Chương 2: Vịt Bát Bửu Và Thịt Kho Tàu

Từ Hoãn Hoãn không lặn tẩn nhiều về chuyện người đàn ông lạnh lùng kia có phải là hàng xóm của cô hay không. Đến lầu mười hai, cô mở cửa, kéo hành lý vào nhà. Sau khi tốt nghiệp, chỉ có một mình cô sống ở đây, không tính là bữa bãi nhưng cũng không được coi là sạch sẽ.

Cởi bỏ lớp trang phục dày cộm bằng bộ quần áo ở nhà, cô mở vali lấy laptop, còn những thứ khác để nguyên trong đó, rót một ly trà sữa, cầm túi snack rồi ngồi trên bàn bắt đầu làm việc. Tuy rằng ở trong phòng thẩm vấn đã viết được vài trăm chữ, nhưng chương hôm nay vẫn chưa viết xong!

Là một tác giả chăm chỉ hầu như ngày nào cũng ra chương mới, Từ Hoãn Hoãn nhìn số lượng độc giả và số điểm trên tài khoản chỉ biết khóc ròng, còn may đây không phải nghề chính, nếu không ngay cả trà sữa và mì gói cũng chẳng mua nổi!

Rốt cục cũng viết xong ba ngàn chữ, Từ Hoãn Hoãn đọc đi đọc lại hai lần, đăng lên mạng rồi ngã người ra giường, lăn qua lăn lại mấy vòng, đây chính là thời điểm cô cảm thấy đạt thành tựu nhất trong ngày.

Nhào người lấy điện thoại di động đặt ở đầu giường, Từ Hoãn Hoãn phát hiện có tin nhắn: Từ Hoãn Hoãn, ngày mai nhớ đến tham gia buổi họp lớn, lần trước cậu đã hứa sẽ đến. Mười hai giờ tại phòng riêng 302 nhà hàng Tụ Phong, đừng quên nhé!

Từ Hoãn Hoãn dĩ nhiên không quên, và cũng chẳng thể nào quên, tin nhắn ấy luôn quanh quẩn trong đầu cô, thường xuyên nhắc nhở cô.

Sau khi tốt nghiệp, đây là lần đầu tiên lớp cấp hai tổ chức họp lớp, Từ Hoãn Hoãn chẳng hề có chút hứng thú với mấy chuyện này, điều cô quan tâm chính là nhà hàng Tụ Phong, vì nơi ấy có hai món tuyệt đỉnh là vịt bát bửu và thịt kho tàu. Trước đây được ăn một lần, hương vị nhớ mãi không quên. Có thể do bạn bè một mực mời mọc hoặc cũng có thể một người ham mê “mỹ thực” như Từ Hoãn Hoãn không thể chống đỡ nổi nên cô đã đồng ý.

Ngày hôm sau, nằm lăn lộn trên giường một lúc lâu, khoảng mười một giờ Từ Hoãn Hoãn mới chậm rì rì chui khỏi mền, làm vệ sinh cá nhân xong xuôi, Từ Hoãn Hoãn đeo balo, cùng với chiếc bụng rỗng ra khỏi nhà.

Đúng mười hai giờ, Từ Hoãn Hoãn đến nhà hàng Tụ Phong, phục vụ đưa cô đến phòng riêng 302. Cửa mở, cô quét một vòng quan sát, có khoảng hơn ba mươi người, lớp cô có tổng cộng ba mươi sáu người, nói cách khác coi như đã đến đông đủ.

Sao mọi người đến sớm như thế? Có chút tò mò, Từ Hoãn Hoãn đi vào trong, mọi người đang tùm năm tùm ba cười cười nói nói, bầu không khí khá náo nhiệt.

“Đây là...?” Từ Hoãn Hoãn đang muốn đi đến sofa liền nghe tiếng một người cắt ngang, cô đành phải dừng lại, đưa tay chào hỏi.

“Có phải Từ Hoãn Hoãn không?” Gương mặt Từ Hoãn Hoãn từ lúc cấp hai cho đến bây giờ chẳng khác nhau là bao, một cô gái ngay lập tức nhận ra cô.

“Từ Hoãn Hoãn?” Nghe đến tên của cô, hầu như tất cả mọi người đều hướng mắt về phía này, Từ Hoãn Hoãn quan sát từng người, đánh giá biểu cảm trên khuôn mặt họ: khinh bỉ có, kinh ngạc có, đợi xem trò hay cũng có,... Tựa như phản xạ có điều kiện, những biểu hiện này tự động truyền đến não bộ của cô, khiến cô không thể ngó lơ, coi như không có gì.

“Đúng là Từ Hoãn Hoãn rồi, tớ còn tưởng cậu không đến cơ.”

Từ Hoãn Hoãn khẽ mỉm cười.

“May quá, cậu đến rồi, chúng tớ đều nhớ cậu lắm!”

Cô nhận ra người nói câu này, là Hàn Văn Anh. Từ Hoãn Hoãn biết nụ cười trên môi cô ta là giả tạo: khoe

môi khẽ nhếch chưa đầy một giây nhưng mang theo vẻ châm biếm. Câu nói vừa rồi của cô ta, thực tế chính là: May quá kẻ lót đáy đến rồi, nếu không bọn tao mất đi ít nhiều lạc thú. Ha ha ha!

Một cô gái khác khá thân với Hàn Văn Anh cũng mở miệng: “Đúng đúng! Từ Hoãn Hoãn cậu sao rồi? Đang làm công việc gì?”

Phối hợp với ánh mắt khinh bỉ đầy mong đợi của bọn họ, Từ Hoãn Hoãn chỉ cần một giây cũng có thể hiểu ra được ý bọn họ là gì: Nào mau mau kể cho bọn tao nghe xem mày sống khó khăn thế nào, công việc chán nản ra sao.

Khi còn học cấp hai, đầu óc và năng lực phản ứng của Từ Hoãn Hoãn rất kém, lúc nào cũng chậm chạp, còn chậm hơn bây giờ nhiều, nên học hành không khá, nhất là các môn khoa học tự nhiên. Đám bạn học xem thường không phải vì cô không cố gắng học tập mà vì đầu óc chậm phát triển. Do vậy Từ Hoãn Hoãn bị bạn bè xa lánh, tuy nhiên vì cô phản ứng chậm chạp nên chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, tốt nghiệp cấp hai cũng chẳng tạo thành bất cứ bóng ma tâm lý nào.

Thế nhưng bây giờ cô có thể nhìn thấu tâm tư của bọn họ, cô lên tiếng nói hai chữ: “Giáo viên!”

Lời vừa thốt ra, Từ Hoãn Hoãn có thể nhìn thấy vẻ mặt không tin tưởng và ánh mắt hoài nghi: “Giáo viên?”

“Giáo viên cấp hai?”

Từ Hoãn Hoãn: “Không phải!”

“Giáo viên mầm non?”

Từ Hoãn Hoãn: “Không phải!”

“A...” Nội tâm bọn họ muốn thốt lên: Giáo viên tiểu học.

Từ Hoãn Hoãn: “Không phải!”

“A...” Nội tâm bọn họ lại muốn nói: Giáo viên trợ giảng.

Kết hợp lại chính là Giáo viên trợ giảng khối tiểu học. Mọi người thầm nghĩ nghề nghiệp này hoàn toàn hợp với Từ Hoãn Hoãn, dù sao cô cũng không giỏi.

Từ Hoãn Hoãn chẳng giải thích, cô không muốn phí lời trước mặt bọn họ, mặc kệ bọn họ suy đoán; còn cô, những lời cô nói đều là sự thật.

Phát hiện cuộc sống và công việc của Từ Hoãn Hoãn không tệ hại như tưởng tượng nên chẳng ai còn hứng thú. Một cậu thanh niên chuyển qua đề tài khác, mọi người lại tiếp tục bàn tán.

Họp lớp chính là thời điểm tốt nhất để khoe khoang công việc, người yêu hoặc vợ chồng. Từ Hoãn Hoãn ngồi yên lặng ở một góc, lúc đầu còn hứng thú quan sát vẻ mặt và ngôn ngữ cơ thể của bọn họ, không nỡ vạch trần những lời nói dối gượng gạo kia, nhưng bây giờ cô đối.

Làm sao vẫn chưa có đồ ăn... Vịt bát bửu của tôi đâu! Thịt kho tàu của tôi đâu!

Từ Hoãn Hoãn khép hờ đôi mắt.

Ngồi bên cạnh là một cậu bạn khá hướng nội, trông thấy biểu hiện của Từ Hoãn Hoãn liền lên tiếng hỏi: “Cậu sao vậy?”

Từ Hoãn Hoãn uể oải trả lời: “Đói quá!”

“ ... ”

Mọi người vẫn còn đang tán gẫu: “Hôm nay lớp chúng ta đến đông đủ hết rồi chứ?”

Một cô bạn kêu lên: “Còn thiếu Từ Tĩnh!”

Đám con gái lập tức phụ họa: “Đúng đúng! Sao cậu ấy còn chưa đến? Lớp trưởng cậu không thông báo với cậu ấy sao?”

Lý Húc đáp: “Rồi, nhưng người ta bận!”

Đám con gái ồ lên thất vọng, người đó chính là nam thần hồi còn đi học, là cái tên mà mấy nữ sinh nhớ mãi không quên, nhưng riêng với Từ Hoãn Hoãn mà nói có hơi xa lạ, trí nhớ của cô có vấn đề rồi ư? Cô hỏi cậu bạn ngồi bên: “Từ Tĩnh là ai?”

“Lớp bảy, lớp tám, cậu ấy là đứng đầu khối môn số học, lớp chín cậu ấy đứng đầu khối môn vật lý, cậu không nhớ sao?”

“À... chẳng trách không nhớ rõ!” Từ khi còn đi học cô đều không có ấn tượng với mấy môn khoa học tự nhiên nên thường chọn lãng quên, dĩ nhiên quên luôn cả người đứng đầu.

“ ... ”

Hai lần bắt chuyện với Từ Hoãn Hoãn đều không thành không, đối phương đành phải từ bỏ.

Món ăn từ từ được đưa lên, Từ Hoãn Hoãn cầm đũa gấp thức ăn, lâu lâu cùng các bạn chạm cốc. Đánh chén ngon lành món vịt bát bửu và thịt kho tàu, Từ Hoãn Hoãn cực kỳ hài lòng, coi như chuyến đi lần này không uổng công.

Ăn xong, mọi người rủ nhau đi karaoke, Từ Hoãn Hoãn không có hứng thú với chuyện hát hò nên đi qua báo với lớp trưởng về trước. Cô cũng chẳng cùng “cấp độ” với cả lớp, nên đương nhiên không ai giữ cô ở lại, Từ Hoãn Hoãn im lặng ra về.

Vừa bước khỏi phòng riêng, vừa khít có người đi đến, may đối phương phản ứng nhanh nên không va vào Từ Hoãn Hoãn.

“Xin...” Từ Hoãn Hoãn định ngẩng đầu mở miệng xin lỗi, phát hiện người va vào cô là người mới gặp hôm qua.

Đội trưởng đội hình sự Cao Lâm cũng nhận ra Từ Hoãn Hoãn: “Cô Từ... À! Không...” Anh ta sửa lại: “Giáo sư Từ!”

Lớp trưởng Lý Húc đi vệ sinh, vừa mở cửa nghe rõ mồn một danh xưng này, anh ta há miệng kinh ngạc: Từ... Giáo sư Từ?!!!!

Cao Lâm tiếp lời: “Nghe Cục Trưởng nói tôi mới biết cô là giáo sư được mời đến buổi tọa đàm tại đại học Thiên Hà.”

Giáo sư khách mời? Nội tâm Lý Húc đấu tranh kịch liệt, danh xưng này và “Giáo viên trợ giảng khối tiểu học” cách nhau quá xa.

“Không cần gọi tôi là Giáo sư!” Từ Hoãn Hoãn không quen với chức danh này.

Cao Lâm không miễn cưỡng, anh ta đề nghị: “Vậy tôi gọi là Cố vấn Từ được không?”

Từ Hoãn Hoãn gật đầu.

Cao Lâm thấy cô đang cầm túi xách, nhìn phòng riêng phía sau: “Chuẩn bị về nhà chưa? Tôi đưa cô về!”

Từ Hoãn Hoãn không từ chối, vừa định bước đi liền trông thấy Lý Húc đứng như trời trồng ở trước cửa, cô nghiêng đầu, vẫy tay chào: “Chào tạm biệt lớp trưởng!”

Cô nhìn ra được vẻ mặt lúng túng của anh ta, không đợi anh ta đáp lời theo Cao Lâm đi khỏi.

Ra khỏi nhà hàng, theo thói quen, Từ Hoãn Hoãn mở cửa sau xe của Cao Lâm vì cô nghĩ khả năng ghế phụ lái sẽ dễ túi xách và đồ đạc. Đợi đến khi an tọa, cô mới phát hiện bên cạnh mình còn có một người đàn ông.

Tầm mắt của Từ Hoãn Hoãn dời từ đôi chân thon dài lên đến khuôn mặt, đối phương cũng đang nghiêng đầu nhìn cô. Ngũ quan như điêu khắc, vẻ mặt kiêu ngạo ánh mắt lạnh nhạt thêm chút ghét bỏ.

“Thang máy...” Từ Hoãn Hoãn lập tức nhận ra được anh chính là người đàn ông lạnh lùng trong thang máy.

Đối phương không mở miệng nói nửa chữ, còn không thèm nhìn mặt cô.

Cao Lâm lên xe, xoay người giới thiệu: “Cố vấn Từ, đây là Từ Tĩnh, pháp y của đội hình sự.”

Từ Tĩnh.... Đúng đầu môn vật lý, toán học cũng tên Từ Tĩnh, là một người sao?

“Từ Tĩnh, đây chính là người hôm qua tôi đã đề cập với anh, Cố vấn Từ, Từ Hoãn Hoãn!”

Nghe tên cô, Từ Hoãn Hoãn cảm nhận được Từ Tĩnh quét đuôi mắt nhìn cô.

Cao Lâm hỏi địa chỉ của cô sau đó ồ lên kinh ngạc, hỏi kỹ ra lại cảm thấy thần kỳ: “Hai vị lại ở cùng một tầng ư... Quá trùng hợp!”

Trên đường đi chỉ có Cao Lâm và Từ Hoãn Hoãn thỉnh thoảng hàn huyên vài câu, còn Từ Tĩnh ngồi bên cạnh nhắm mắt dưỡng thần, không nhúc nhích, nếu không phải nhan sắc của anh ở mức “quá đỉnh” khiến không ai có thể dời mắt thì quả thật sẽ có cảm giác như anh không tồn tại.

Nửa tiếng sau xe lái vào tiểu khu, dừng lại trước cửa lớn của tòa nhà.

“Đi nhé!”

Đây là câu nói đầu tiên Từ Hoãn Hoãn nghe được từ Từ Tĩnh, thanh âm trầm thấp mê người, không giống như vẻ ngoài lạnh lùng của anh.

Phân tích xong giọng nói của Từ Tĩnh, cô cáo biệt Cao Lâm rồi xuống xe, quay qua quay lại không thấy Từ Tĩnh đâu.

Chân dài đúng là thích thật! Cô thâm cảm thán, nhắc chân lên từng bậc tam cấp.

Bọn họ vẫn gặp nhau trước cửa thang máy.

Từ Hoãn Hoãn liếc Từ Tĩnh, chậm rì rì mở miệng: “Có phải anh bị say xe?”

Từ Tĩnh nghiêng đầu liếc xéo cô, dựa vào nét mặt của anh, Từ Hoãn Hoãn khẳng định mình đoán không sai, cũng nhìn ra được đối phương không thích nói chuyện nên tự mình kết luận: “À! Đúng là bị say xe!”

Thang máy đến tầng trệt, cửa mở, Từ Tĩnh bước vào, Từ Hoãn Hoãn cũng theo sau.

Từ Hoãn Hoãn nhìn Từ Tĩnh đưa tay bấm tầng mười hai, hành động rất nhanh nhưng cô có thể thấy rõ rằn bàn tay của anh, các đốt ngón tay rõ ràng, hoàn mỹ. Sau đó, Từ Hoãn Hoãn phát hiện, người đàn ông bên cạnh cô luận nhan sắc, nghề nghiệp hay khí chất đều không khác gì nam chính trong các tiểu thuyết ngôn tình.

Cửa thang máy vẫn chưa khép lại, Từ Hoãn Hoãn tiến lên ấn nút đóng cửa, động tác này làm cô nhớ đến chuyện hôm qua.

Từ Hoãn Hoãn cắn cắn môi, ngẫm nghĩ một lát rồi quyết định hỏi: “Anh Từ, hôm qua trong thang máy anh nhìn thấy tôi đúng không!”

“Nhìn thấy!”

Thừa nhận... rất tốt!

“Vậy tại sao anh không thể nhấn nút chờ tôi một chút!”

“Phiền phức!” Thanh âm lạnh lùng truyền đến.

“Phiền phức?” Từ Hoãn Hoãn nhìn về phía trước, cửa nhôm kính sáng bóng phản chiếu chiều cao đối lập của bọn họ, cô không hiểu ý của Từ Tĩnh: “Cũng chỉ cần giờ tay bấm một cái thôi mà.” Vừa nói Từ Hoãn Hoãn vừa thị phạm lại động tác một lần nữa.

“Giờ tay cần đến cơ nhị đầu tay trước(1), bắp tay sau(2), cơ vai (3)và một số các cơ bắp khác phối hợp với nhau để hoàn thành. Ấn nút lại cần nhiều hoạt động cơ bắp hơn, loại vận động này không có ý nghĩa, và không cần thiết.” Ngữ khí hoàn toàn không còn chút kiên nhẫn, giải thích cặn kẽ xong, cửa thang máy cũng vừa vận mở ra, Từ Tĩnh sải bước dài ra ngoài, còn lại một mình Từ Hoãn Hoãn đứng đó.

Một người chỉ hứng thú với mỗi cơ bụng như Từ Hoãn Hoãn thì chỉ nghe được một đồng cơ.... Ngắn người suy nghĩ suýt chút nữa cô lại bị giam trong thang máy. Cô bấm nút mở cửa lần nữa, chẳng hiểu tại sao lần này cô cảm giác như mình đang vận động rất ghê gớm.

Cô đi về hướng nhà mình, nhìn cánh cửa 1202 sắp đóng, quay sang nhìn cánh cửa đối diện 1201, thở dài một cái, rồi rút chìa khóa.

(1) Cơ nhị đầu tay (Biceps) Là cơ có 2 đầu, đầu dài và đầu ngắn. Cơ này có hình thoi dài, nằm ở khu cánh tay và thuộc loại cơ hai khớp (khớp vai – khớp khuỷu vì nó vắt qua hai hố khớp).

(2) Bắp tay sau (Triceps) là cơ lớn nhất mà mạnh mẽ nhất của cánh tay chúng ta. Chịu trách nhiệm mở rộng khuỷu tay (đuỗi cánh tay). Vị trí: Nằm ở mặt sau cánh tay, giữa vai và cẳng tay.

(3) Cơ vai (Deltoids) Bao gồm: Anterior Deltoids (trước). Lateral Deltoids (giữa). Posterior Deltoid (sau). Cơ vai là cơ bắp tạo nên viền trong của vai. nằm giữa xương đòn, bả vai và cánh tay. Nó bao gồm ba bó cơ lớn riêng rẽ làm nhiệm vụ nhấc cánh tay của chúng ta lên cao. Nó được gọi tên như vậy là do có hình dáng giống chữ cái Delta trong chữ Hy Lạp.

3. Chương 3: Mì Và Sườn Xào Chua Ngọt

Về đến nhà chưa được bao lâu Từ Hoàn Hoàn nhận được điện thoại của ba.

“Alo...” Hai chữ “Pa pa” còn chưa bật ra khỏi miệng đã nghe được giọng nói đầy kích động của ba cô ở đầu dây bên kia: “Hoàn Hoàn ơi, ba chắc chắn con không biết ba đang ở chỗ nào đâu!”

Từ Hoàn Hoàn: “Nhật Bản!”

Ông Từ kinh ngạc, con gái ông quả thực đã luyện được thần công xuyên tâm rồi... “Làm sao con biết! Hoàn Hoàn của ba, con đã đặt đến cảnh giới này rồi ư!”

“...” Cô nghe được đầu dây bên kia người ta đang trao đổi bằng tiếng Nhật.

“Ba đang ở Tokyo, đi chơi bảy ngày rồi về!”

“Ba chơi vui vẻ, ba nhớ mua giúp con...”

“Ba gọi để báo với con một tiếng, ba đi chơi đây, tạm biệt Hoàn Hoàn!”

“Ba, ăn...” Đáp lời cô chỉ có tiếng tút tút.

Khi ba của cô còn trẻ, do tính tình nóng vội nên không ít lần vấp ngã, vì vậy ông đặt tên con gái mình là Hoàn Hoàn, ước mong con sẽ chậm một chút. Từ Hoàn Hoàn sống đúng với kỳ vọng của ba, tính tình chậm chạp, hoàn toàn đối lập với ông. Ông Từ chịu đựng đến khi con gái tốt nghiệp, xong xuôi liền xua ra

khỏi nhà, còn ông tự do tự tại đi du lịch.

Đặt điện thoại di động xuống, Từ Hoãn Hoãn ngồi ở bàn làm việc, bắt đầu kiểm tra bình luận.

Bình luận (3)

Độc giả 1: Tặng hoa nè!

Độc giả 2: Sao vẫn có cảm giác nam chính không tồn tại...

Độc giả 3: Đồng ý với lầu trên. Lúc trước cảm thấy tác giả viết theo kiểu siêu cấp biến thái, vậy mà nam chính lại quá nhu nhược...

Từ Hoãn Hoãn thầm rơi lệ. Vì hằng ngày cô đều tiếp xúc với nghi phạm, đoán tâm tư của bọn họ như cơm bữa; còn nam chính... Không có ai để cô quan sát!

Từ Hoãn Hoãn phiền muộn gục đầu trên bàn, lắc qua lắc lại.

Lắc bốn vòng, cô đột nhiên ngừng lại. Khoan đã.... Cô quay đầu nhìn về phía cửa ra vào, hai mắt lóe sáng. Nhà 1202 đối diện, người đàn ông mang đầy đủ đặc điểm của một nam chính ngôn tình kìa!

Thầm thán phục bản thân cơ trí, cô cười khà khà thành tiếng!

Viết xong chương mới, Từ Hoãn Hoãn xoa xoa bụng rỗng, liếc nhìn đồng hồ. Năm giờ rưỡi, cô ra tủ bếp, tính lấy mì ăn, lúc này mới nhớ ra tối hôm qua đã xơi mất gói cuối cùng. Cô mở tủ lạnh, ngoài mấy quả trứng gà và nước sốt chẳng còn thứ gì.

Rầu rĩ khép cửa tủ lạnh, không còn cách nào khác đành lại gói mình thành đòn bánh tét, cầm ví tiền ra ngoài. Đến thang máy mới biết thang hư rồi.

Từ Hoãn Hoãn: “...”

Gương mặt nghìn chấm

Lại xoa xoa bụng đói, lẽ nào cô phải lết xuống mười hai tầng lầu, tiếp tục bò lên mười hai tầng lầu à? Từ Hoãn Hoãn đến cửa thang bộ, đang căng thẳng, xoắn xuýt một phạm trù triết học “đi hay ở”, đột nhiên cô trông thấy Từ Tĩnh cầm túi đi lên.

Từ Hoãn Hoãn nhìn anh, rồi liếc túi xách trên tay.

Khà khà khà, tư liệu sống và nguyên liệu nấu ăn đã đến cùng một lúc!

Cho dù vừa leo mười hai lần nhưng Từ Hoãn Hoãn không nhìn ra được chút mệt mỏi nào trên gương mặt Từ Tĩnh, chỉ đóng mồm khuôn lạnh lùng.

Từ Tĩnh liếc cô một cái, không chào hỏi, đi ngang qua cô.

Nhìn bóng lưng kiên cường, Từ Hoãn Hoãn theo sát đằng sau đến trước cửa nhà Từ Tĩnh, rồi khẽ gọi: “Anh Từ!”

Đang tra khóa vào ổ, Từ Tĩnh ngừng động tác, “Chuyện gì?”

Từ Hoãn Hoãn cúi đầu, ra vẻ tội nghiệp: “Nhà tôi hết đồ ăn rồi, thang máy lại hỏng. Anh có thể cho tôi nhờ một bữa tối? Tôi rất đói!” Cô nỗ lực biểu hiện đáng thương hết sức có thể.

Không biết là do ngữ điệu quá bi thương hay do bản tính thương người của ai đó, Từ Tĩnh xoay người, mở rộng túi, hào phóng: “Cô muốn nguyên liệu nấu nào?”

“Có mì ăn liền không?” Từ Hoãn Hoãn đưa mắt nhìn vào túi nilon, banh mắt tìm món ăn cô yêu mến.

Nghe ba chữ “mì ăn liền”, Từ Tĩnh nhú mày, từ nét mặt của anh Từ Hoãn Hoãn có thể đọc hiểu, “Tôi lại đi mua thứ đồ ăn nghèo chất dinh dưỡng như thế sao?”

Từ Hoãn Hoãn cảm thấy oan ức thay cho mì ăn liền, quyết lấy lui làm tiến: “Vậy có món nào chỉ cần lò vi sóng có thể biến ra được thức ăn không?”

Một lần nữa cô nhìn ra được vẻ mặt ghét bỏ của anh, cô cúi đầu: “Thật sự là không có rồi!”

Còn đang loay hoay tìm coi có món gì thích hợp, Từ Hoãn Hoãn nghe được thanh âm thở dài và lạnh lẽo, mang theo chút bất lực từ trên đỉnh đầu truyền xuống: “Quên đi! Tôi làm cho cô một phần!”

Từ Hoãn Hoãn ngẩng đầu, hai mắt lấp lánh ánh sáng: “Thật không? Cảm ơn!”

Biến hóa trên khuôn mặt của Từ Hoãn Hoãn quá nhanh, Từ Tĩnh hỏi ngay: “Có phải cô chỉ chờ tôi nói câu này?”

“Đúng!”

Vốn nghĩ Từ Hoãn Hoãn sẽ nói một câu từ chối khách sáo, vậy mà... câu trả lời thật thà này khiến Từ Tĩnh

sững người, anh cúi đầu nhìn đôi mắt đầy ý cười và nụ cười thỏa mãn của Từ Hoãn Hoãn, khẽ nhếch miệng

Đúng rồi, sao anh lại quên mất một người “ngốc” như cô sẽ không biết nói dối.

Cùng lúc đó, trong đầu Từ Hoãn Hoãn thầm mưu tính: như vậy cô sẽ có thể theo đuôi Từ Tĩnh, quan sát nhà nam thần sẽ như thế nào. Khả khả khả, lại còn quan sát được nam thần nấu cơm ra sao, quan trọng hơn cả là được lấp đầy bụng rỗng.

Đắc ý.... Từ Hoãn Hoãn vừa ngẩng đầu!

Rầm!

Cánh cửa căn hộ 1202 đóng sầm trước mắt cô.

Từ Hoãn Hoãn: “...”

Sao không giống trong phim truyền hình vậy?!!

Từ Hoãn Hoãn đành ôm bụng đói về nhà, cởi chiếc áo khoác dày cộm, cô mở máy tính, âm thanh báo có email mới vang lên ở góc phải màn hình.

Cô đăng nhập. Tất cả email của cô đều do duy nhất một người gửi, từ năm ngoái đến bây giờ tổng cộng tám mươi lá. Mở lá thư mới nhất, nội dung là một đoạn thơ tiếng anh ngắn, cô lướt qua rồi đóng lại.

Từ Hoãn Hoãn cúi gằm mặt xuống mặt bàn, bụng réo vang âm ỉ.

Nửa tiếng sau, chuông cửa vang lên, Từ Hoãn Hoãn nhảy phốc khỏi ghế, dùng tốc độ tên lửa bay ra mở cửa, ngoài cửa dĩ nhiên là Từ Tĩnh.

Từ Tĩnh đã cởi bỏ chiếc áo khoác lông xám nhạt, giảm thiểu không ít sự lạnh lùng vốn có. Anh vẫn còn đeo tạp dề đen, nhìn qua có chút thu hút, mang đến một cảm giác rất đặc biệt. Một người chỉ quan tâm đến đồ ăn như Từ Hoãn Hoãn cũng phải liếc nhìn đắm đuối một lúc, một lúc sau mới chú ý đến hộp cơm màu đen.

“Đây!” Từ Tĩnh đưa cho cô hộp cơm.

Từ Hoãn Hoãn dùng hai tay kính cẩn nhận lấy: “Cám ơn, tôi sẽ ăn sạch sành sanh!”

Mùi thơm của thức ăn ngào ngạt, bị mỹ thực câu dẫn Từ Hoãn Hoãn nhất thời quên mất sự tồn tại của “soái ca” trước mắt.

Rầm!

Cửa phòng 1201 đóng lại.

Từ Tĩnh bị nhốt bên ngoài, anh đứng yên không động đậy gần một phút, sau đó mới xoay người đi về hướng đối diện. Anh chưa đóng cửa, một con mèo trắng ngồi trước cửa, trông thấy anh nó kêu vang meo meo.

Từ Tĩnh cúi người xoa xoa đầu nó, con mèo nũng nịu cạ cạ vào bàn tay anh, “Ăn cơm thôi!”

Từ Hoãn Hoãn nhẹ nhàng đặt hộp cơm trên bàn, vào bếp lấy đĩa, không thể chờ đợi, cô mở hộp cơm ra.... Chỉ trong một thời gian ngắn anh có thể nấu được hai món rau, một món mặn, món mặn chính là món sườn xào chua ngọt cô thích nhất!

Từ Hoãn Hoãn cúi sát đĩa thức ăn, hít một hơi thật sâu, lấy đĩa gấp một miếng cho vào miệng, nhai nhóp nhép, đôi mắt nhắm nghiền tận hưởng: Quá ngon! Rất rất ngon!

Cứ như thế, Từ Hoãn Hoãn ăn xong bữa tối, một hạt cơm cũng không còn. Cô dọn dẹp, rửa sạch sẽ, rồi cầm sang nhà đối diện.

Cửa mở, vừa trông thấy Từ Tĩnh cô liền reo vang, ngữ khí chân thành: “Ăn quá ngon! Cảm ơn!”

“Không có gì!” Từ Tĩnh nhận lấy hộp cơm, trên gương mặt lộ ra tia đắc ý không dễ phát hiện.

Để biểu đạt lòng biết ơn mãnh liệt, Từ Hoãn Hoãn tiếp lời: “Thật ra, so với việc ôm bụng đói coi phim thì có gói mì đã là tốt lắm rồi! Thật đấy!”

Từ Tĩnh: “...”

Từ Hoãn Hoãn nhìn cánh cửa lại một lần nữa đóng xăm trước mặt mình, cô nhớ lại vẻ mặt của anh khi này, nghiêng đầu tự hỏi: Lễ nào cách thức biểu đạt này của mình đã sai sao? Đây là lời khen chân thành nhất của mình rồi đó nha!

Từ Hoãn Hoãn lắc đầu khó hiểu: Haizz! Tâm tư nam thần thật khó đoán.

4. Chương 4: Bánh Bao Kim Sa Và Trà Sữa Hongkong

Hôm nay là thứ ba, cách đây không lâu Từ Hoãn Hoãn được mời đến dự buổi tọa đàm của Đại học Thiên Hà, đây là lần đầu tiên cô tham gia với tư cách là chủ tọa, nội dung liên quan đến việc phân tích tâm lý

qua nét mặt, thời gian là hai giờ chiều.

Người chưa bao giờ thức dậy sớm như Từ Hoãn Hoãn được một ngày hiếm thấy có mặt tại gần trường vào buổi sáng. Thật ra, cô muốn đến quán gần đó ăn cánh gà, sủi cảo tôm, bánh bao kim sa, bánh cuốn và trà sữa Hongkong... Cô mua mỗi món một phần, một mình đánh chén no nê, phần ăn còn dư cô gói lại cẩn thận, rồi chậm rì rì đi đến hội trường lớn của trường đại học.

Vào đến sân trường, khuôn mặt học sinh của Từ Hoãn Hoãn xen lẫn trong đám đông sinh viên, cô chẳng hề khác bọn họ là bao, tựa hồ cũng là sinh viên đến nghe giảng.

Sinh viên Giáp: “Hôm nay ai chủ trì buổi thuyết trình?”

Sinh viên Ất: “Nghe nói là Giáo sư Từ.”

Sinh viên Bính: “Có phải Giáo sư Từ hói đầu khoa mình không?”

Từ Hoãn Hoãn nghe nhóm sinh viên bàn luận, bất giác sờ sờ lên đỉnh đầu của mình.

Đến phía sau cánh gà, Từ Hoãn Hoãn thò đầu ra quan sát, hội trường rộng lớn đã chật kín người.

Từ Hoãn Hoãn vỗ vỗ ngực tự hào: “Xem ra tên tuổi của mình có sức hút không nhỏ.”

“Là điểm số có sức hút không nhỏ!”

“Hả???” Từ Hoãn Hoãn nghiêng đầu nhìn, phát hiện người vừa lên tiếng là Giáo sư Tống. Lúc này cô mới ngớ người, thì ra lời nghĩ trong bụng đã thốt ra khỏi miệng.

Giáo sư Tống là người quá rành tâm tư của sinh viên, ông cười cười: “Em quên rồi sao? Năm đó thầy làm buổi thuyết trình bọn em kéo lũ lượt đến nghe cũng chỉ vì điểm số.”

Bị tạt một gáo nước lạnh, Từ Hoãn Hoãn thở dài, cô chỉnh trang lại quần áo rồi cùng ông tiến lên bục sân khấu.

Cảnh tượng đối lập đến chói mắt xuất hiện trước bục giảng: Một giáo sư trung niên hói đầu, dày dặn kinh nghiệm sòng vai cùng một cô gái trẻ tuổi, gương mặt khá non nớt. Khi Từ Hoãn Hoãn đến trước bục thuyết trình, tất cả các sinh viên đều cho rằng cô là sinh viên đại diện đứng lên khai mạc buổi tọa đàm.

Đã đứng trên ghế đệm nhưng Từ Hoãn Hoãn vẫn thấp hơn độ cao của micro một chút. Cô hắng giọng một cái, duy trì tốc độ và ngữ khí thường ngày: “Chào các bạn, tôi tên Từ Hoãn Hoãn, là một chuyên gia trắc hoang, sẽ chủ trì buổi tọa đàm lần này.”

Cô nói xong liền ngừng lại, theo thông lệ phía dưới phải vang lên những tiếng vỗ tay nhưng thật bất ngờ khi đám đông sinh viên không một ai nhúc nhích. Đợi vài giây vẫn chưa có người vỗ tay, Từ Hoãn Hoãn nhìn về mặt giống nhau như đúc của những bạn ngồi hàng ghế đầu, cô quyết định cho bọn họ thêm thời gian tiếp thu, tuy rằng trong lòng cô vương chút ưu thương.

Trời ơi sao cô lại còn bày đặt khen mình có sức hút nữa kìa!

Tiếng vỗ tay ở đâu đó vang lên, rồi từ từ càng nhiều sinh viên vỗ theo nhưng về mặt kinh ngạc của bọn họ vẫn không dịch chuyển.

Thôi thì có vỗ tay là được... Cô quyết định thay đổi phương thức tọa đàm.

Từ Hoãn Hoãn lên tiếng: “Nếu như mọi người nghi ngờ về tôi hoặc về chuyên môn của tôi, mọi người có thể đặt câu hỏi cho tôi trước, tôi sẽ giải đáp hết tất cả các thắc mắc.”

“Giáo sư, cô vào nghề này mấy năm?”

“Hai năm.”

“Giáo sư, cô dùng phương pháp trắc nghiệm để phát hiện nói dối?”

“Không, tôi thông qua nét mặt để phát hiện nói dối.”

Đám sinh viên đặt câu hỏi vẫn còn có chút e dè, mãi cho đến khi: “Đã có máy trắc hoang (1), tại sao còn cần chuyên gia trắc hoang? Không phải quá dư thừa ư?”

(1) máy trắc hoang: máy phát hiện nói dối.

Nghe được câu hỏi này, Từ Hoãn Hoãn nheo mắt nhìn người vừa lên tiếng. Khả khả, cô biết ngay sẽ có người hỏi câu này.

Là một nam sinh ngồi hàng đầu, cậu ta đến đúng giờ bắt đầu, do phía sau đã hết chỗ nên cậu ta đành phải ngồi ở hàng ghế trước, chi tiết này Từ Hoãn Hoãn đã chú ý từ trước.

“Mặc dù máy phát hiện nói dối là một phát minh vĩ đại nhưng nó không phải là chiếc máy vạn năng, vẫn có sơ hở, và sự có mặt của chuyên gia trắc hoang là để bù đắp những sơ hở này.” Từ Hoãn Hoãn giải thích đơn giản, nhưng biểu hiện trong mấy phút ngắn ngủi của cậu ta, cô có thể đọc được sự nghi ngờ: Cậu ta sẽ mãi không tin nếu cậu ta không được tận mắt chứng kiến. Do vậy, cô liền đề nghị: “Vị bạn học này, cậu có muốn thử nghiệm một chút không?”

Cậu sinh viên gạt đầu đồng ý, máy trắc hoang nhanh chóng được đưa đến, nhưng Từ Hoãn Hoãn không dự định để cậu ta đóng vai người nói dối: “Cậu là người phát hiện nói dối, còn tôi đóng vai kẻ nói dối. Cậu có thể hỏi trước...”

Nam sinh này tên Đồng Nghị Tuấn cắt ngang lời của Từ Hoãn Hoãn: “Tôi biết trình tự trắc hoang.”

“Được! Vậy cậu bắt đầu đi!”

Đồng Nghị Tuấn dùng hai câu đầu để thử độ chính xác của máy, sau đó mới bắt đầu cuộc trắc nghiệm: “Tên của cô là Từ Hoãn Hoãn?”

Từ Hoãn Hoãn không chớp mắt, trực tiếp trả lời: “Không phải.”

Máy trắc hoang lại biểu hiện của cô: Không nói dối.

Không chỉ Đồng Nghị Tuấn mà những sinh viên có mặt ở dưới hội trường đều kinh ngạc, rõ ràng cô vừa giới thiệu mình tên Từ Hoãn Hoãn.

Đồng Nghị Tuấn nhíu mày, nhưng cậu ta cho rằng do cô có chuẩn bị từ trước, nên cậu ta tiếp tục hỏi: “Cô là nữ?”

Từ Hoãn Hoãn lắc đầu: “Không phải!”

Vẫn không phát hiện nói dối.

Toàn bộ hội trường há mồm kinh ngạc.

“Tóc của cô màu đen?” Ngữ khí gấp gấp hơn hẳn.

“Không phải!”

Kết quả của máy trắc hoang khiến Đồng Nghị Tuấn đổ mồ hôi hột, gương mặt căng thẳng: “Vậy tôi là nam giới đúng không?”

“Không phải!” Từ Hoãn Hoãn ung dung phủ định tất cả câu hỏi, nhưng điều khiến mọi người khiếp sợ chính là máy trắc hoang không hề phát hiện cô nói dối.

“Thấy không? Tôi đã lừa gạt được cả máy trắc hoang, tuy nhiên nếu như cậu quan sát vẻ mặt khi tôi trả lời, cậu có thể phát hiện được tôi hoàn toàn nói dối.” Từ Hoãn Hoãn cầm micro, hướng về phía sinh viên,

“Dĩ nhiên, không phải tôi không công nhận độ chính xác của máy trắc hoang mà chỉ chỉ ra rằng máy móc trong quá trình sử dụng sẽ tồn tại nhiều điều bất cập. Nếu như kẻ tình nghi nắm được những nhược điểm này, hẳn có thể thần nhiên thông qua việc đo lường của máy, giống như tôi.”

Từ Hoãn Hoãn dứt lời, dưới hội trường vang lên những tiếng vỗ tay hoan hô cực liệt, vẻ mặt không còn chút nghi ngờ mà là thán phục.

Từ Hoãn Hoãn đặt micro xuống, quay sang nhìn Đồng Nghị Tuấn đang đỏ lựng vì quá xấu hổ: “Cám ơn cậu đã phối hợp, để cậu không buồn, tôi có thể tiết lộ cho cậu một cái tên.” Sau đó cô ra vẻ do dự: “Hic, nếu cậu không thích thì thôi.”

“Tên gì?” Đồng Nghị Tuấn cau mày, không biết Từ Hoãn Hoãn muốn nói gì.

Từ Hoãn Hoãn chỉ vào quyển sách “Tội Phạm Chuyên Nghiệp” trên bàn cậu ta: “Quyển sách đó là do tôi viết.”

“Cô là Mạn Tam?” Đồng Nghị Tuấn ngạc nhiên, tác giả cậu ta yêu thích nhất đang ở trước mặt, lại còn là nữ tác giả?!! Cậu ta luôn cho rằng tác giả là nam giới.

“Là bút danh của tôi.” Cô có hai bút danh, một cái dùng để viết tiểu thuyết ngôn tình online, còn cái thứ hai là để kiếm tiền, chính là Mạn Tam.

Từ Hoãn Hoãn nhìn vẻ mặt biến hóa của Đồng Nghị Tuấn, cô giờ ngón trỏ đặt trên môi, nghiêm túc: “Giữ bí mật nhé!”

Đồng Nghị Tuấn gật đầu lia lịa: “Được, được!”

Chờ Đồng Nghị Tuấn bước khỏi bục giảng, Từ Hoãn Hoãn bước lên bục thuyết trình, cô vỗ vỗ vào đồng hồ đeo tay, nhìn sinh viên phía dưới, tâm trạng sung sướng: “Được rồi! Bây giờ chúng ta bắt đầu buổi tọa đàm!”

Ngồi ở hàng cuối cùng, Từ Tĩnh không nhìn rõ được vẻ mặt của Từ Hoãn Hoãn lúc này như thế nào, nhưng từ trong ngữ điệu anh có thể cảm nhận được. Hôm nay anh làm việc ở gần đây, kết thúc công việc, đi ngang qua đại học Thiên Hà, anh chợt nhớ hôm trước Từ Hoãn Hoãn kể hôm nay sẽ đến đây thuyết trình. Không hiểu sao, anh lại đi vào và ngồi ở đây.

Tuy ngồi ở hàng cuối, nhưng xung quanh vẫn có khá nhiều người, đối với một người quen tĩnh lặng như Từ Tĩnh thì không quen cho lắm. Ngồi được một tiếng, chịu không nổi, Từ Tĩnh đứng dậy, chuẩn bị rời đi. Loáng thoáng bên tai đoạn hội thoại của cậu sinh viên ngồi bên cạnh.

“Alo, đang nghe tọa đàm. Thú vị? Làm gì có, tao đang chơi game đây. Đợi kết thúc tọa đàm, nộp báo cáo rồi chuẩn. Không được! Bây giờ không đi được... Alo?!” Đang nói chuyện, cậu ta phát hiện điện thoại di

động bị người ta lấy mất, cậu ta nghiêng đầu nhìn người đàn ông mặc áo khoác xám đang cầm điện thoại của mình, sắc mặt lạnh lùng.

“Anh....” Rõ ràng cậu ta muốn chửi thề nhưng người đàn ông trước mặt cậu ta tỏa ra khí thế hoàn toàn áp đảo.

“Câm miệng!” Từ Tĩnh đặt ngón trỏ lên môi, cố gắng hạ thấp âm lượng: “Nghe điện, ra ngoài!” Mệnh lệnh ngắn gọn, không cho phép từ chối, rồi đưa trả điện thoại lại cho cậu ta

Từ Tĩnh không thèm để ý đến cậu sinh viên đó. Anh đưa mắt nhìn Từ Hoãn Hoãn, rồi chậm rãi bước ra ngoài.

Khỏi cổng trường, anh nhận được điện thoại của Cao Lâm: “Alo, Đội trưởng!”

“Từ Tĩnh, cậu biết Từ Hoãn Hoãn hôm nay có ở nhà hay không? Không liên lạc được với cô ấy!”

“Cô ấy đang ở trường, có buổi tọa đàm.”

“À à.... cậu đang ở đó luôn sao? Nếu vậy tiện đường báo cô ấy về đây một chuyến.”

“Ừm, để tôi đưa cô ấy đến!” Từ Tĩnh dứt điện thoại vào túi, quay trở lại vào bên trong.

*

Nửa tiếng sau buổi tọa đàm kết thúc, Từ Hoãn Hoãn ký tên vào sách cho Đồng Nghị Tuấn rồi cầm túi thức ăn rời khỏi hội trường.

Cô sờ sờ bụng rỗng, nghĩ đến lát nữa về nhà hâm nóng đồ ăn, pha ly trà sữa... Ôi! Một bữa trà chiều hoàn mỹ.

Đang mơ về buổi chiều thơ mộng, Từ Hoãn Hoãn cảm nhận được có người nào đó kéo kéo tay cô, cô quay đầu nhìn, phía trên tay cô bao phủ một bàn tay lớn khác.

Ồ!!! Nhìn quen quen. Ánh mắt dời từ tay chuyển dần lên trên... lại là 1202!

Tư liệu sống đột nhiên xuất hiện trước mắt khiến Từ Hoãn Hoãn tròn mắt kinh ngạc: “Hả? Sao anh ở đây?” Kích động đến mức cô nắm chặt ngón tay của Từ Tĩnh.

Cảm giác khác lạ truyền đến, Từ Tĩnh khẽ nhíu mày, anh liếc mắt nhìn hai bàn tay đang nắm lấy nhau,

vội vùng tay thoát ra, đưa mắt nhìn cô: “Đội trưởng Cao tìm cô, có vụ án!”

Từ Hoãn Hoãn rút điện thoại, trước buổi tọa đàm cô tắt máy, nghĩa là sự xuất hiện của Từ Tĩnh là vì: “Anh đến tham dự buổi tọa đàm của tôi sao?”

Từ Tĩnh gạt ngay ánh mắt mong chờ kia, lạnh nhạt: “Tôi làm việc ở gần đây!”

“Ồ!” Từ Hoãn Hoãn cúi đầu, ngẫm nghĩ: Điều này không thể xảy ra.

Từ Tĩnh liếc cô: “Đi thôi!”

Từ Hoãn Hoãn cắn cắn ngón tay, đi theo Từ Tĩnh ra ngoài. Một linh cảm bỗng nhiên ập đến.

Khoan khoan... Tình tiết này có thể cải biên thành truyện rất tuyệt nha: Nữ chính có một buổi tọa đàm hoặc tham gia hoạt động gì đó ở trường đại học. Đã nói qua với nam chính, nhưng nam chính báo bận, không có thời gian đi. Nhưng đến ngày lại lén lút ngồi ở phía khán đài, đã thế còn mắng đám học sinh một trận vì làm ồn ào không nghe giảng, nhưng không hề nói một lời cho nữ chính.

Hắc hắc hắc.... Nghĩ đến đây Từ Hoãn Hoãn cảm thấy cực kỳ thỏa mãn!

5. Chương 5: Người Sống Và Thi Thề

Từ Tĩnh bắt một chiếc taxi, anh mở cửa sau, ngồi xuống, vừa tính dịch người vào trong cửa chỗ trống cho Từ Hoãn Hoãn, ngẩng đầu đã trông thấy người nào đó mở cửa ghế phụ lái từ từ ngồi vào.

Theo thói quen ngồi taxi phía gần tài xế, Từ Hoãn Hoãn không biết được sau lưng cô phát sinh những chuyện gì, chỉ cảm thấy phía gáy lạnh lạnh. Cô đưa tay xoa xoa, rồi quay đầu, Từ Tĩnh đang nhắm mắt dưỡng thần.

Là ảo giác???

Từ Hoãn Hoãn lắc đầu một cái, ngồi thẳng người.

Chưa đầy nửa tiếng taxi đã đến trước cổng Cục cảnh sát, căn cứ theo nguyên tắc người ngồi ghế phụ lái trả tiền, Từ Hoãn Hoãn cúi đầu lấy ví tiền trong túi xách. Đang loay hoay, cô thoáng thấy từ sau đuôi lên một cánh tay thon dài, ngón trở và ngón giữa kẹp tờ tiền.

Tài xế nhận tiền, liền ngay sau đó Từ Hoãn Hoãn nghe tiếng đóng cửa xe, ngẩng đầu lên chẳng còn trông

thấy bóng dáng Từ Tĩnh đâu, cô không còn cách nào khác đành nhanh chân xuống xe.

“Cám ơn sư phụ. Tạm biệt!” Từ Hoãn Hoãn nhét ví lại vào túi xách.

Từ Hoãn Hoãn quần lại khăn quàng, rảo bước về phía cửa lớn cảnh cục, tiến vào trong cô bắt gặp anh đang nghiêng người nhìn về hướng của cô.

Từ Tĩnh đang chờ cô sao?

Suy nghĩ này chỉ tồn tại trong đầu cô hai giây, giây thứ ba cô móc tiền lẻ đưa ra.

“Về nhà rồi tính!” Giọng lạnh tanh, Từ Tĩnh xoay người bỏ đi, dáng vẻ lạnh lùng tựa như người vừa rồi đứng chờ cô không phải là anh.

Từ Hoãn Hoãn liếc mắt nhìn tờ tiền trong tay, thở dài dứt lại vào túi, bước từng bước nhỏ về phía trước.

Đưa Từ Hoãn Hoãn đến Cục cảnh sát, Từ Tĩnh sang văn phòng đội hình sự, chào hỏi Cao Lâm vài câu, rồi quay về phòng pháp y.

Là bạn với Từ Tĩnh nhiều năm Cao Lâm hiểu tính tình của anh, anh ta đưa Từ Hoãn Hoãn hướng về phía phòng thẩm vấn: “Cố vấn Từ, chuyện là thế này, ba năm trước phát sinh vụ án bắt cóc liên hoàn.” Anh ta đem hồ sơ năm đó giao cho cô, “Trong vòng ba tháng hung thủ bắt tám cô gái, giam vào trong một căn hầm bí mật. Ba ngày sau khi bị bắt, nạn nhân đều được tìm thấy ở những địa điểm khác nhau. Tất cả còn sống nhưng đều bị cắt đầu lưỡi, toàn thân vẽ sơn dầu.”

Đến trước khu thẩm vấn, Từ Hoãn Hoãn đã xem xong xấp tư liệu dày cộm. Ở những phương diện khác, tốc độ của Từ Hoãn Hoãn cực kỳ chậm chạp nhưng khi đọc sách thì nhanh kinh người. Tuy trước đó đã từng chứng kiến, nhưng “hỏa tốc” thế này cũng khiến Cao Lâm kinh hãi.

“Tôi biết vụ án này, nửa năm sau đó hung thủ bị bắt!” Vụ án này khá lớn, Từ Hoãn Hoãn có nghe qua.

Tầm mắt dời qua vách kính đặc biệt ngăn cách phòng điều khiển và phòng thẩm vấn, trong phòng ấy chỉ duy nhất một người đàn ông: “Chính là hắn, tên là Cung Duy Nhất.”

Từ Hoãn Hoãn liếc nhìn Cung Duy Nhất, ngẩng đầu nhìn Cao Lâm: “Đang chịu án tù lại được đưa đến đây, hắn là viphát sinh vụ án tương tự?”

Về mặt Cao Lâm nghiêm túc, vuốt vuốt cằm: “Không sai. Sáng nay một nạn nhân nữ được phát hiện ở lề đường Tú Tề nằm trong khuôn viên của một tiểu khu, thủ pháp hoàn toàn tương đồng. Chi tiết của vụ án chưa từng được tiết lộ ra bên ngoài, chúng tôi tình nghi hung thủ còn có đồng bọn, khả năng năm đó điều tra đã bỏ sót.”

Từ Hoãn Hoãn ghé sát vào lớp kính một chiều, Cung Duy Nhất đang nhắm mắt, vẻ mặt không có bất kỳ biểu cảm nào.

“Cố vấn Từ, tôi hi vọng cô có thể giúp chúng tôi hỏi xem hần còn đồng bọn nào hay không. Từ khi chúng tôi giải hần đến đây hần không chịu nói lấy nửa lời.” Cao Lâm không có đột phá, Cung Duy Nhất không chịu khai nên cảnh sát cũng không làm gì được hần. Hần cũng nắm được điểm này nên duy trì im lặng, hần chờ cảnh sát mở ra điều kiện.

Nhưng đối với Từ Hoãn Hoãn, vẻ mặt của nghi phạm còn đáng tin hơn lời khai của hần nhiều, cô mỉm cười gật đầu: “Tôi biết rồi.”

Lần này Từ Hoãn Hoãn không mang theo bất cứ vật dụng gì vào phòng thẩm vấn. Nghe tiếng cửa mở, Cung Duy Nhất miễn cưỡng mở mắt. Hần đeo kính cận, trông khá điển trai và hào hoa. Hần chẳng chút nào lộ ra vẻ hoang mang, ánh mắt còn pha chút châm biếm.

Nhìn thấu vẻ mặt của hần, Từ Hoãn Hoãn ngồi xuống phía đối diện.

“Tôi tên Từ Hoãn Hoãn!”

Cao Lâm khá bất ngờ vì cô không chọn phương pháp như lần thẩm vấn trước, lần này cô chủ động giới thiệu về mình.

Cung Duy Nhất chẳng phản ứng, ngay cả nhìn cô một cái cũng không thèm.

Từ Hoãn Hoãn không che giấu thân phận: “Tôi là chuyên gia trắc hoang.”

Nghe đến đây hần khẽ nhú mày, ngay lập tức nhìn về phía cô, nhếch miệng lộ ra vẻ xem thường.

“Hiện tại anh đang nghĩ chỉ cần anh không nói lời nào chúng tôi sẽ không có cách nào bắt anh?” Từ Hoãn Hoãn chống hai tay lên bàn, đổ người về phía trước, nhìn chăm chăm vào đôi mắt hần, tặng lại cho hần bộ mặt “khi dễ”: “A! Anh nghĩ vậy là hoàn toàn sai lầm. Cho dù anh không nói lời nào tôi vẫn có thể đoán được trong lòng anh đang nghĩ gì.”

Từ Hoãn Hoãn không ngạc nhiên khi lần thứ hai nhận được ánh mắt khinh thường của hần: “Anh không tin sao? Chúng ta thử nhé”

Một giây sau, mặc kệ Cung Duy Nhất có đồng ý hay không, cô bắt đầu cuộc trắc nghiệm: “Bây giờ trong đầu anh nghĩ về một màu, đừng nói ra.”

Ba giây sau, cô nhìn vào mắt hần: “Màu xanh lam!” Từ Hoãn Hoãn chỉ vào áo khoác của mình: “Là màu áo này của tôi!”

Cô nhìn Cung Duy Nhất đang nhếch môi, vẻ mặt sung sướng từ từ hóa lạnh lùng, “Tôi đã nói: với tôi, việc đoán tâm tư của anh ”Dễ-như-ăn-cháo“.”

Bốn chữ cuối cô đặc biệt nhấn mạnh. Điều này đã kích thích người luôn tự cho mình là siêu phàm như Cung Duy Nhất, hấn phần nộ, hai tay nắm chặt thành quyền, gầm lên: “Cô đừng mong có thể hỏi bất kỳ điều gì!”

Từ Hoãn Hoãn neho mắt, từ tốn: “Có thể anh đã thua rồi!”

*

Nói xong câu này, cô đứng dậy, rời khỏi phòng thẩm vấn, qua gian phòng điều khiển, câu đầu tiên khi gặp Cao Lâm: “Anh xem hấn nói chuyện rồi!” Ngữ khí vui vẻ như lập được công lớn.

Cao Lâm nghi ngờ: “Ừm, tôi nghe thấy, nhưng Cố vấn Từ, tại sao cô đi ra?”

Anh ta thăm nghĩ khi Cung Duy Nhất mở miệng chính là thời cơ tốt nhất tiếp tục cuộc thẩm vấn.

“Để cho hấn thời gian xoắn xuýt!” Từ Hoãn Hoãn lẩm bẩm, nói ra một tin trọng yếu: “Đúng rồi, tuy hấn chỉ nói một câu nhưng cho thấy hấn biết nghi phạm là ai?”

Cao Lâm rất bất ngờ, rõ ràng Cung Duy Nhất nói một câu chẳng liên quan, “Cô chắc chắn chứ?”

Từ Hoãn Hoãn gật đầu: “Tôi khẳng định!”

Từ Hoãn Hoãn liếc mắt nhìn vẻ mặt có phần nôn nóng của Cung Duy Nhất, nhưng cô không dự định vào đó ngay, cô quay sang Cao Lâm: “Một tiếng sau tôi vào lại!”

“Được!”

Theo Cao Lâm rời khỏi phòng điều khiển, Từ Hoãn Hoãn gãi gãi má, “À! Đội trưởng Cao, phòng pháp y ở đâu ạ?”

Đây là đầu tiên Từ Hoãn Hoãn đến phòng pháp y, cô nhón chân muốn từ cửa sổ nhìn vào trong, nhưng không thấy bóng dáng của Từ Tĩnh, cô thăm nghĩ: Có khi nào không có ở đây?

“Có việc?” Ngữ khí lạnh lùng vang lên trên đỉnh đầu.

Tựa như làm chuyện xấu bị bắt gặp, Từ Hoãn Hoãn rụt cổ, từ từ xoay người lại, trước mặt là chiếc áo

blouse trắng, mắt lướt chậm chậm từ vai, đến cằm, đôi môi đang khẽ mím, rồi lên trên nữa....

“Hi hi...” Lấy tay quơ trúng cánh cửa phía sau lưng, cô không hề ngạc nhiên khi đón nhận được vẻ ghét bỏ của Từ Tĩnh.

Từ Hoãn Hoãn bĩu môi. Đột nhiên Từ Tĩnh đưa tay về phía cô, cô tròn tròn mắt, cúi đầu theo bản năng.. sau đó...

Cô nghe thấy tiếng mở cửa.

“...” Từ Hoãn Hoãn nhắm tịt mắt, cảm giác trời đất chao đảo.

Lát sau, lại nghe tiếng của Từ Tĩnh: “Cô tính lấp lún cửa sao?”

Từ Hoãn Hoãn dịch người sang một bên, chờ đến khi Từ Tĩnh vào trong cô mới nổi gót theo sau.

Từ Tĩnh ngồi xuống bàn làm việc, giương mắt nhìn Từ Hoãn Hoãn đang chậm rì rì tiến tới: “Chuyện gì?”

“Tôi muốn xem qua phòng pháp y thì thế nào!” Ngực khí trịnh trọng, quét mắt nhìn một vòng, rồi chỉ cánh cửa phía bên kia: “Chỗ đó là nơi nghiệm thi sao?”

“Ừm!”

Từ Hoãn Hoãn bước tới, nhón chân nhìn qua tấm kính. Ra vẻ thật sự đến chỉ tham quan phòng pháp y, cô liếc mắt nhìn Từ Tĩnh đang đọc tư liệu, cô tìm một chiếc ghế, im lặng ngồi xuống, cố gắng thật yên tĩnh, giảm thiểu sự tồn tại của mình.

Dĩ nhiên chuyện này làm gì có tác dụng, giọng nói lạnh lạnh lại vang lên: “Còn chuyện gì nữa!”

Từ Hoãn Hoãn: “Tôi chỉ hơi hiếu kỳ vì sao anh lại làm việc ở phòng nghiệm thi?”

“Tôi là pháp y!” Câu trả lời ngắn gọn.

Từ Hoãn Hoãn nghiêng đầu: “Tôi là chuyên gia trắc hoang nhưng tôi sẽ không bao giờ ở cùng nghi phạm.”

“...”

Từ Tĩnh đặt tư liệu trên tay xuống, thanh âm trầm thấp: “So với người sống, tôi muốn ở cùng với thi thể

hơn.”

“Bởi vì người sống quá ồn ào ư?” Từ Hoãn Hoãn nghĩ anh đang ám chỉ cô.

Từ Tĩnh đưa ra đáp án hoàn toàn khác hẳn: “Vì bọn họ không nói dối!”

*

~~~ Lời tác giả: →__→chương này nữ chính không ăn!

6. Chương 6: Tiền Taxi

“Chính vì vậy nên anh ấy mới lạnh lùng sao?” Từ Hoãn Hoãn rời phòng pháp y, lẩm bẩm, “Sợ bị người ta lừa gạt? Trước giờ mình cũng toàn bị người ta lừa, chả lẽ do mình quá nhân từ?”

Cô ngẩng đầu nhìn trời, một lúc lâu sau lắc lắc đầu: Sự việc quá phức tạp, tốt nhất không nên suy nghĩ quá nhiều!

Cúi đầu đi về phía trước, đến khúc quanh suýt chút nữa đụng vào người đối diện, may là đối phương đi cũng chậm: “Cố vấn Từ?”

Giọng nói quen thuộc, Từ Hoãn Hoãn ngẩng đầu, là Cao Lâm: “À!”

Cao Lâm vừa mới từ bệnh viện trở về, anh ta vừa đi lấy lời khai của nạn nhân sáng nay, anh ta đưa tờ giấy cho Từ Hoãn Hoãn: “Đây là phác họa chân dung hung thủ của người bị hại, chỉ là chiếc mặt nạ, hung thủ đeo mặt nạ.”

Nhìn một lần là không quên, Từ Hoãn Hoãn lập tức nhận ra: “Giống của Cung Duy Nhất mang khi gây án?”

Cao Lâm vuốt cằm: “Đúng như thế!”

Đến lúc này anh ta càng tin chắc nghi phạm lần này chắc chắn là đồng bọn của Cung Duy Nhất năm đó.

Từ Hoãn Hoãn không nói thêm, cô nhìn đồng hồ, “Một tiếng rồi! Đi thôi!”

Lần thứ hai bước vào phòng thẩm vấn, trạng thái của Cung Duy Nhất không còn dương dương tự đắc như

trước, đặc biệt khi trông thấy Từ Hoãn Hoãn, hần cau mày, vẻ mặt có chút lo lắng.

Chưa đợi Từ Hoãn Hoãn ngồi xuống, hần hung hăng: “Cô nói tôi thua là có ý gì?”

So với thái độ nôn nóng của đối phương, Từ Hoãn Hoãn bình tĩnh kéo ghế, ngồi xuống, chỉnh chỉnh lại tư thế ngồi, rồi mới ôn tồn lên tiếng: “Ý trên mặt chữ!”

Lòng ngực Cung Duy Nhất phập phồng vì tức giận, hần cắn chặt hàm răng, ánh mắt phần nộ nhìn Từ Hoãn Hoãn, trong khi đó Từ Hoãn Hoãn chỉ bày ra vẻ mặt vô tội. Một lúc sau hần bỗng nhiên hiểu ra, chỉ một câu nói của cô khiến hần mất kiểm soát, hần suýt chút nữa là mắc mưu!

Nghĩ kỹ càng, Cung Duy Nhất khắc chế lại tâm trạng, hần mới là người chiếm ưu thế.

Cung Duy Nhất cười gằn một tiếng: “Ái chà! Cô tưởng tôi không biết sao? Bây giờ kẻ sút đầu mẽ trán chính là các người, không phải tôi!”

Từ Hoãn Hoãn mỉm cười: “Cũng chưa hần!”

Cung Duy Nhất không tin, “Đừng dùng những lời này công kích tôi, chỉ e các người chẳng có tí manh mối nào, nếu không tôi có thể..”

Từ Hoãn Hoãn ngắt lời Cung Duy Nhất: “Bởi vì anh sợ hần sẽ bị bắt!”

Cung Duy Nhất im bặt, trợn mắt nhìn Từ Hoãn Hoãn.

“Hần đang hoàn thành việc của anh!”

Tuy không nói tiếng nào nhưng hô hấp và vẻ mặt đã tố cáo hần.

Từ Hoãn Hoãn biết mình không nói sai, liền tiếp tục: “Mười người, hiện tại đã chín, nói cách khác chỉ còn thiếu một. Một người nữa thôi sẽ hoàn thành chuỗi tác phẩm hội họa này.”

“Có thể cô không sai!” Cung Duy Nhất ngoẹo cổ, ánh mắt pha thêm chút hưng phấn, thương thức Từ Hoãn Hoãn, hần liếm môi, tựa như đang suy nghĩ gì đó, một giây sau hần nở nụ cười nhạo: “Có điều cô quá thấp!”⁽¹⁾

(1) - Thấp: 1. Lùn, thấp ; 2. thấp kém (cấp bậc, địa vị), dưới cơ

Đâm trúng “nỗi đau”, Từ Hoãn Hoãn hít sâu một hơi: “Anh cho rằng hần sẽ hoàn thành tác phẩm này thế

nào?”

Cung Duy Nhất không nói, hần lộ ra nụ cười lại khiến Từ Hoãn Hoãn nhú mày một cái. Cô không nói gì, ra khỏi phòng thẩm vấn, phát hiện tình huống mới, Cao Lâm từ phòng điều khiển chạy ra: “Sao?”

“Giúp tôi chuẩn bị mấy tấm hình?” Từ Hoãn Hoãn nói lên yêu cầu của mình.

Cao Lâm hơi kinh ngạc: “Cô muốn hình của tám nạn nhân trước đó?”

Từ Hoãn Hoãn vuốt cằm: “Những hình này đã tìm thấy ở nhà hần.”

Cao Lâm hơi nghi hoặc: “Đúng là như vậy, hần có chụp hình nạn nhân, cô định cho Cung Duy Nhất xem những tấm hình này?”

Từ Hoãn Hoãn gật gật đầu: “Ừm, tôi muốn chứng thực vài việc.”

“Được!” Dù không biết Từ Hoãn Hoãn muốn chứng thực điều gì, nhưng Cao Lâm không hỏi nhiều, anh ta chạy về phòng làm việc, nhanh chóng cầm hình đến cho cô.

Lấy được hình, Từ Hoãn Hoãn quay trở lại phòng thẩm vấn.

Cô đi đến trước mặt Cung Duy Nhất, thả mấy tấm ảnh này trước mặt hần, rồi quay trở về chỗ ngồi, căn môi quan sát biến chuyển trên nét mặt hần.

Từ Hoãn Hoãn nhìn hần nâng niu những bức ảnh, vẻ mặt si mê: “Lâu lắm rồi không được nhìn ngắm chúng đúng không!”

“Mấy thứ này đều là của tôi!”

Từ Hoãn Hoãn thì thầm: “Thú vị!”

Cung Duy Nhất dường như không nghe thấy thanh âm của cô, hần hoàn toàn chìm đắm vào những tấm hình, thương thức từng chi tiết nhỏ.

Từ Hoãn Hoãn nheo mắt: “Chúng tôi đều sai rồi, căn bản hần không phải đồng bọn của anh.”

Nghe câu này, Cung Duy Nhất bỗng nhiên siết chặt góc ảnh, ánh mắt nhìn Từ Hoãn Hoãn, không tự chủ nuốt nước miếng một cái.

“Anh đang lo lắng!” Từ Hoãn Hoãn chỉ ngón tay về phía hắn, chậm rãi lên tiếng: “Hắn cũng không phải là người mô phỏng theo anh.”

Trong phòng điều khiển Cao Lâm nhíu mày, khó hiểu, không phải đồng bọn, không phải kẻ mô phỏng, vậy là gì chứ?

Phản ứng của Cung Duy Nhất giúp Từ Hoãn Hoãn càng thêm vững tin: “Hắn mới là kẻ phạm tội, còn anh chỉ là vật thể thân.”

Dứt lời, Cung Duy Nhất gào lên: “Mày đang nói bậy bạ gì đó?” Hắn đập mạnh bàn.

Phía bên kia, Cao Lâm hít vào một hơi, gương mặt khiếp sợ: Sao có chuyện đó được?!!! Anh ta chưa từng nghĩ đến khả năng này.

Từ Hoãn Hoãn neho mắt, lắc lắc đầu: “Vẻ mặt của anh đã nói cho tôi biết. Khi nhắc đến hắn, vẻ mặt của anh rất ”vi diệu“, khi bắt gặp được nét mặt ấy tôi vẫn chưa thể xác định được đó là gì. Tôi chỉ dám bạo gan suy đoán, nên đưa những tấm ảnh này cho anh xem. Gương mặt anh ngập tràn sự si mê, đây không phải là biểu hiện của người nhìn thấy tận mắt nạn nhân bị hại dưới tay mình, biểu hiện của anh hoàn toàn là một người hâm mộ, sùng bái tác phẩm của hắn.”

“A.....” Vẻ mặt của Cung Duy Nhất từ phần nộ dần dần thay đổi, sự thật bại lộ, hắn không còn cần phải che giấu nữa, hắn phá lên cười, lồng ngực phập phồng: “Ha ha ha.... Ha Ha Ha... Mày biết rồi thì sao chứ?” Ánh mắt của hắn tràn đầy sùng bái và tự tin: “Các người sẽ không bắt được người ấy, giống như ba năm trước đây vậy!”

Từ Hoãn Hoãn quơ quơ ngón trỏ: “Việc anh nên chờ đợi lúc này không phải là sớm gặp lại tôi, mà là thần tượng của anh nhất định sẽ sớm sa lưới.” Cô nhếch miệng cười, mặc kệ sự tức giận của hắn đang trào dâng, cô rời khỏi phòng thẩm vấn.

Cao Lâm đã bớt kinh ngạc: “Cung Duy Nhất là thể thân, nghĩa là hung thủ bị bắt. Tại sao hai năm qua hắn không phạm tội mà bây giờ mới ra tay.”

“Chắc hắn xảy ra việc gì đó!”

“Lúc trước khẳng định sắp lần ra được hắn, hoặc do hắn xảy ra biến cố nên mới phải để Cung Duy Nhất thể mạng.” Vụ án phát sinh biến chuyển, hết thảy tất cả các phương hướng đều thay đổi, Cao Lâm vội vã chạy đi điều tra, “Cám ơn cô, Cố vấn Từ!”

Anh ta nói rất nhanh, sau đó lập tức về đội hình sự.

“Không sao!” Từ Hoãn Hoãn nói xong thì Cao Lâm đã đi từ lúc nào.

Đang chuẩn bị “đóng gói thành bánh tét”, được vài bước, chợt nhớ ra gì đó, quay đầu mở cửa phòng thăm vấn. Cô gạt đầu chào cảnh viên bên phòng điều khiển rồi tiến vào trong.

Từ Hoãn Hoãn chống nạnh: “Tôi mà thấp thì anh tưởng anh cao lắm sao? Anh mét bảy ba. Người ta thường nói”bốn bỏ năm lên” thì chỉ còn một mét bảy! Không học hết cấp ba à!!!” Nói xong cô đưa ngón giữa về phía hắn, mặc kệ phản ứng là gì, cũng không thèm quay đầu lại mà đi thẳng.

Ra khỏi phòng thăm vấn, tựa như trả được mối thâm thù đại hận, Từ Hoãn Hoãn thở ra một hơi, sung sướng mỉm cười, chợt trông thấy Từ Tĩnh từ trong phòng điều khiển đi ra, liếc nhìn cô: “Được rồi chứ?”

Thăm nghĩ trong đầu không hiểu vì sao anh từ đó chui ra, cô hơi lúng túng, máy móc gạt đầu xác nhận.

Từ Tĩnh dứt tay vào túi áo, đi ngang qua cô, nhàn nhạt nói ra hai chữ: “Đi thôi!” Vẫn mang vẻ lạnh lùng cổ hữu.

“Hả????” Từ Hoãn Hoãn hiềm khi phản ứng nhanh được như vậy, “Anh đang chờ tôi sao?”

Từ Tĩnh cải chính: “Tôi chờ người trả tiền xe.”

7. Chương 7

Bị ép đi cùng Từ Tĩnh lên taxi, đi được mười phút Từ Hoãn Hoãn mới nhớ ra gói đồ ăn cô đã để quên ở văn phòng đội hình sự.

“Chẹp! Cánh gà nướng tiêu của mình!” Từ Hoãn Hoãn kêu rên trong âm thầm. Đây là bữa tối của cô mà, chờ đến khi mấy anh em trong đội hình sự mà thấy thì chỉ còn nước quăng nó vào sọt rác.

Từ Hoãn Hoãn liếc nhìn số tiền taxi hiển thị trên máy, bây giờ mà quay lại cảnh cục lấy là lỗ vốn, đành đợi về nhà, ghé vào siêu thị gần đó mua mì thôi! Ngày hôm nay còn chưa viết được chương mới, không được để bụng đói.

Sắp đến tiểu khu cô nhận được tin nhắn của ba: Hoãn Hoãn, ngày mai ba về rồi, có đồ ăn và mỹ phẩm cho con.

Từ Hoãn Hoãn đột nhiên nhớ tới câu vừa mắng Cung Duy Nhất, cũng là câu ba cô thường hay dùng để mắng người.

Taxi ngừng ở tiểu khu, Từ Hoãn Hoãn rất tự giác rút ví trả tiền. Tài xế thấy Từ Tĩnh xuống xe, vừa nhận tiền của Từ Hoãn Hoãn vừa mở miệng trêu: “Cô bạn nhỏ, thì ra quyền kiểm soát tài chính trong nhà nằm

trong tay cháu!”

“Hả???”Khoan đã — Sư phụ, bác có hiểu lắm gì chẳng?

Tài xế gãi gãi đầu, nở nụ cười đôn hậu: “Nhà tôi cũng vậy, khà khà khà!”

Từ Hoãn Hoãn chỉ còn cách cười theo: “Hề hề hề!”

Ông ta trả tiền thừa cho cô, nhìn khuôn mặt non nớt: “Cơ mà... cho bác hỏi, cháu được hai mươi chưa? Nhìn nhỏ quá!”

“...” Cô đã hai mươi sáu!

Kết thúc cuộc trò chuyện ngắn với tài xế, Từ Hoãn Hoãn xuống xe, trông thấy Từ Tĩnh đang đi về hướng siêu thị, cô vội vàng xách túi chạy theo sau, nhưng dù hết sức vẫn không đuổi kịp anh, mãi một lúc sau mới đến bên cạnh Từ Tĩnh.

Từ Hoãn Hoãn thở hồng hộc, ngẩng đầu nhìn cảm Từ Tĩnh: “Anh cũng đi siêu thị sao?”

“Ừm!” Từ Tĩnh trả lời, không nhiều không ít.

Sóng đôi, từng bước từng bước, Từ Hoãn Hoãn phát hiện luận nhan sắc hay vóc dáng Từ Tĩnh đều rất thu hút sự chú ý của người đi đường, đặc biệt là của những cô gái trẻ; đôi khi họ cũng liếc nhìn cô, hầu hết đều là ánh mắt ngưỡng mộ.

Từ Hoãn Hoãn uốn ngực đắc ý: Ái chà! Cảm giác được ở bên cạnh nam thần là như thế ư!

Vào siêu thị, chỉ cần liếc mắt là thấy dãy hàng bày bán “mì ăn liền yêu quý”, cô lao đến, chọn mấy gói mì hợp khẩu vị, nghiêng người thả vào xe đẩy của Từ Tĩnh, gương mặt thỏa mãn.

Từ Tĩnh hơi nhú mày: “Mỗi ngày cô đều ăn món này?”

“Đêm đêm đói bụng, ăn được một gói mì là siêu ngon!”

Từ Tĩnh vẫn trưng ra bộ mặt ghét bỏ loại thực phẩm nghèo chất dinh dưỡng này.

“Đừng ghét chúng nó!” Từ Hoãn Hoãn nhiệt tình: “Khẳng định là anh chưa từng ăn qua. Thật sự chúng rất tiện và rất ngon, ăn một lần là mê, bên trên tráng thêm quả trứng ốpla. Quả thực quá hoàn mỹ!”

Từ Tĩnh liếc cô: “Cô biết làm tròng ốpla?”

“Không biết....” Cô ngẫm nghĩ muốn nói gì đó, lại thôi.

Từ Hoãn Hoãn mua xong đồ cho mình, còn Từ Tĩnh mua khá nhiều, anh đẩy xe đến quầy mắm muối, xoay người tìm kiếm, Từ Hoãn Hoãn lên tiếng hỏi: “Anh còn muốn mua gì nữa?”

“Xì dầu Lão trầu!”(1)

(1) Xì dầu Trung Quốc là loại xì dầu được dùng phổ biến và được yêu thích hơn cả. Xì dầu Trung Quốc chủ yếu được làm từ đậu tương và một ít ngũ cốc. Thường có hai loại chính là:

Xì dầu nhạt màu/tươi (“Sinh trầu”;): Loại xì dầu này thường làm từ nước ép đầu tiên của đậu tương lên men gọi là dầu trầu. Xì dầu hơi loãng, có màu nâu sẫm trong mờ và có vị mặn nên thường dùng để ướp thực phẩm trong quá trình chế biến.

Xì dầu sẫm màu/để lâu (“Lão trầu”;): Loại xì dầu này thường ngâm ủ lâu hơn loại sinh trầu và thường được thêm mật đường để có màu sẫm và đặc hơn. Sử dụng loại xì dầu này khi nấu ăn sẽ giúp món ăn thêm thơm ngon và có màu sắc đẹp hơn. Nghiên cứu của Đại học Quốc gia Singapore chỉ ra rằng loại xì dầu sẫm màu của Trung Quốc chứa nhiều chất chống ôxi hóa cao gấp 10 lần của rượu vang đỏ

Xì dầu đặc (“Tương du cao”: hay “Ấm du cao”:): Loại xì dầu này thường sẫm màu và không được sử dụng trực tiếp trong nấu ăn. Người Trung Quốc thường dùng loại xì dầu này để làm nước chấm hoặc đổ lên thực phẩm đã chế biến để tăng hương vị.

Xì dầu bột nhão (Hoàng tương;): Đây là một loại sản phẩm mặn khác từ đậu tương và thường được sử dụng để chế biến các món ăn từ mì hay miến sợi.

“Để tôi lấy, Lão Trầu, Lão Trầu!” Vừa lẩm bẩm ghi nhớ vừa tìm kiếm.

Với tay lấy đường và bột bắp, Từ Tĩnh nghiêng đầu liền trông thấy Từ Hoãn Hoãn đang cố nhón chân lấy chai Lão Trầu ở tầng trên cùng, trông rất đáng thương nhưng cũng hơi buồn cười. Từ Tĩnh thở dài một cái, đi về phía cô.

Đang đánh vật với kệ hàng cao ngất, Từ Hoãn Hoãn đột nhiên trông thấy một cánh tay thò ra trên đỉnh đầu của mình, ung dung cầm một chai. Ngay lập tức nhận ra chủ nhân của cánh tay, cô vội vàng nói: “Lấy chai kia kìa!”

“Có khác nhau sao?” Ngờ khí lạnh lùng.

Từ Hoãn Hoãn trịnh trọng đáp lời: “Chai kia nhiều hơn!”

“Cô nhìn thấy được sao?” Ngữ điệu châm chọc.

“ ... ”

Bị trêu, Từ Hoãn Hoãn thu tay về, quay người lại, chớp mũi vô tình sượt qua áo khoác Từ Tĩnh, cô chớp chớp mắt, cô và Từ Tĩnh cách nhau rất gần. Cô chun mũi hít một hơi, mùi vị sạch sẽ.

Từ Tĩnh vẫn nghe theo Từ Hoãn Hoãn, cầm chai Lão Trừu cô chỉ: “Chai này đúng không?”

Thanh âm trầm thấp của Từ Tĩnh kề cận bên tai, “Sao???” Từ Hoãn Hoãn ngẩng đầu, đối diện với đôi mắt đen láy của Từ Tĩnh, cô vô thức gật đầu: “Ừm!”

Từ Tĩnh nhìn vào mắt Từ Hoãn Hoãn, lúc sau mới dời sang hướng khác, lui về sau một bước, đem chai xì dầu bỏ vào xe đẩy.

Không biết là do điều hòa trong siêu thị hay do khăn quàng cổ, Từ Hoãn Hoãn cảm thấy mặt nóng bừng bừng.

Mua xong, Từ Tĩnh đẩy xe hàng ra quầy thu ngân, Từ Hoãn Hoãn tự giác lấy đồ mình ra, để sang một bên. Đợi đến khi tính xong hàng của Từ Tĩnh, mới chỉ vào mấy gói mì ăn liền của Từ Hoãn Hoãn, “Những thứ này tính chung sao?”

Vừa tính lắc đầu, Từ Hoãn Hoãn chợt nghe thanh âm lành lạnh của Từ Tĩnh vang lên, “Tính chung!”

Từ Hoãn Hoãn lập tức từ chối: “Không cần để tôi trả!”

Từ Tĩnh rút thẻ đưa cho cô thu ngân, liếc xéo cô trả lời: “Không phải cô muốn tôi ném thử mì ăn liền sao?”

Hoàn toàn không nghĩ đến đáp án này, Từ Hoãn Hoãn ngây ngốc một hồi lâu, sau đó mới gật đầu: “Ồ!”

Cầm túi mì ăn liền ra khỏi siêu thị, cô vừa đi về hướng tiểu khu vừa cân nhắc xem nên chọn cho Từ Tĩnh vị gì để khi anh ném một lần là không thể quên được.... Xoắn xuyết một hồi đã đến trước cửa nhà.

Từ Hoãn Hoãn nhìn Từ Tĩnh mở cửa: “Anh thích ăn vị gì: bò, sate hành, hay tôm chua cay...”

Đang cúi đầu loay hoay giới thiệu, một cánh tay chìa ra thu lại toàn bộ mì trong túi.

Từ Hoãn Hoãn ngẩng đầu nhìn túi mì của mình và túi thức ăn của Từ Tĩnh dần dần tiến vào phòng 1202: “Này? Anh... Muốn... Sao?”

Từ Tĩnh nhàn nhạt trả lời: “Tôi nhớ là mình trả tiền!”

À.... Khoan đã, sao khác lúc nãy rồi, rõ ràng anh chỉ nói ném thử vị thôi mà? Mặt Từ Hoãn Hoãn dần ra, nhưng không tài nào phản bác, vì xác thực là do anh trả tiền.

Biết mình không thể tức giận, đành chuyển qua năn nỉ: “Này... cho tôi xin một gói được không?”

Thật sự là tối nay cô hết cái để ăn rồi!

Đối mặt với gương mặt tội nghiệp của Từ Hoãn Hoãn, Từ Tĩnh không đưa cho cô gói mì nào, mà chỉ hỏi: “Tôm chiên xù và sườn nướng ăn không?”

Nghe đến món ngon, Từ Hoãn Hoãn tròn xoe hai mắt: “Ăn chứ!”

Từ Tĩnh tiếp tục hỏi: “Vậy so với mì chọn cái nào?”

Tuy rằng rất thích mì gói, nhưng nghe đến đây Từ Hoãn Hoãn không chút do dự: “Tôm chiên xù và sườn nướng.”

“Bốn mươi phút!” Nói xong, cửa 1202 đóng lại trước mắt cô.

Dùng tôm chiên xù và sườn nướng đổi lấy mì ăn liền là lời to rồi. Từ Hoãn Hoãn thỏa mãn vỗ tay một cái, rồi quay về nhà mình. Vào đến nhà, cô đột nhiên nghĩ đến một vấn đề: “Anh sẽ ăn nhiều mì như vậy sao?”

Từ Hoãn Hoãn thay dép lê, mở máy vi tính, trước tiên phải viết dàn ý cho tình cảm nam nữ chính, càng viết nụ cười trên môi càng đậm, viết xong cô đọc lại một lần, sau đó lẩn qua lẩn lại trên giường một cách thỏa mãn.

Cô trở mình, lấy hai tay chống cằm, trong đầu đột nhiên nhớ đến tình huống phát sinh trong siêu thị, cô quơ quơ chân, mắt mơ màng: “Tình tiết này cho vào tiểu thuyết cũng rất tuyệt!”

Không lâu sau tiếng chuông cửa reo lên, cô liếc nhìn đồng hồ, đúng như Từ Tĩnh nói, bốn mươi phút.

Từ Hoãn Hoãn mở cửa, trong tay Từ Tĩnh đang cầm hộp cơm, cũng là hộp cơm màu đen như lần trước.

Từ Hoãn Hoãn cung kính nhận lấy bằng hai tay, vẻ mặt sung sướng, “Cám ơn! Tôi sẽ ăn sạch sành sanh!”

“Ừm!” Từ Tĩnh trở về nhà mình, cúi nhìn con mèo đang ăn, anh tiến đến xoa đầu nó một cái, rồi vào trong bếp. Trông thấy túi mì, đang tính ném vào thùng rác chợt nhớ đến vẻ mặt hồ hởi của ai kia, anh liền để

vào chỗ cũ, mở một gói, chẳng bao lâu đã có một tô mì nghi ngút khói.

Tiền thì có tiền...!!!

Từ Tĩnh bê tô mì lên bàn ăn, nhìn sợi mì trôi nổi, vẻ mặt tuần lãng không hề che giấu sự ghét bỏ, anh cầm đũa lưỡng lự mãi.

Meo~~~~ Meo~~~~

Chú mèo con trông thấy chủ nhân đang loay hoay với đồ ăn trước mặt, nó tiến đến, ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt chờ mong.

Từ Tĩnh cúi đầu, cầm tô mì đến trước mặt nó, mèo con dùng mũi ngửi ngửi vài cái, ngay lập tức quay đầu đi mất.

“...” Từ Tĩnh che mắt, anh nhìn tô mì trong tay, lắc đầu: “Thực sự là điên mất rồi!”

8. Chương 8: Anh Từ Và Cô Từ

Đón ba ở sân bay, kết thúc chuyến du lịch Nhật Bản, buổi tối hai ba con Từ Hoãn Hoãn đi ăn tiệm, ăn xong Từ Hoãn Hoãn cầm túi đồ ăn vặt và hai bộ mỹ phẩm dưỡng da về nhà. Cô ấn nút, chờ thang máy xuống.

Nghe tiếng bước chân đến gần cô liếc mắt nhìn người đứng bên cạnh mình, là Từ Tĩnh.

Đang liếc mắt chuyển sang nhìn thẳng: “Vừa tan ca về sao?”

“Ừm!”

Từ Tĩnh mặc chiếc áo khoác dài màu xám đậm, rất vừa người. Từ Hoãn Hoãn đánh giá một lượt, rồi nhìn lại mình, tưởng tượng nếu như cô khoác chiếc áo ấy.... Sẽ đến đâu nhỉ? Đừng nói là sẽ dài đến mức kéo lê trên nền đất đấy chứ??

Cửa thang máy mở ra, Từ Hoãn Hoãn và Từ Tĩnh bước vào trong, nhìn anh ấn nút tầng mười hai, Từ Hoãn Hoãn chợt nhớ đến hai bữa tối miễn phí kia, nghĩ thầm phải trả lễ. Cô mở túi đồ ăn vặt chìa ra trước mắt anh: “Đây là đồ ba tôi mua từ Nhật về, anh lấy một ít đi!”

Từ Tĩnh không thèm nhìn: “Tôi không ăn vặt!”

“Hic... Còn mỹ phẩm dưỡng da thì sao?” Từ Hoãn Hoãn hào phóng lấy một bộ.

“Không cần!”

“Âyda.....” Từ Hoãn Hoãn hiểu lầm hai từ này của anh, “Anh không dùng cũng có thể tặng cho bạn gái mình mà!”

Từ Tĩnh lúc này mới đưa mắt về phía cô, giọng lạnh nhạt: “Không có!”

“Ồ!” Từ Hoãn Hoãn cảm thấy lòng nặng trĩu, đồ muốn tặng phải cất trở vào thật sự rất phiền não.

Từ Tĩnh nhìn dáng vẻ cụp đầu của Từ Hoãn Hoãn: “Cô rất thất vọng?” — Chuyện tôi không có bạn gái?

Từ Hoãn Hoãn lắc đầu phủ nhận: “Không phải, không phải!” — Chưa bao giờ dám mơ tưởng chuyện này với anh.

Thang máy dừng ở tầng mười hai, cửa thang từ từ hé mở, Từ Tĩnh dứt hai tay vào túi áo, Từ Hoãn Hoãn tay xách hai túi quà của ba, cùng nhau ra ngoài.

Đến trước cửa nhà, Từ Hoãn Hoãn đột nhiên nhớ ra vụ mì gói: “Đúng rồi! Ném thử mì gói thấy sao?”

“Không!” Thật sự là không, bởi vì cho dù có nấu rồi, nó vẫn nằm gọn trong sọt rác.

Từ Hoãn Hoãn nuốt nước miếng: “Anh có tính nấu không?”

Từ Tĩnh nghiêng người nhìn cô, nhú mày: “Cô thích món đó thế à?”

“Đối với một món ăn hoàn thành trong ba phút thì nó thật sự rất ngon!” Đối với món ăn Từ Hoãn Hoãn ngoài tiêu chuẩn phải ngon, còn xem xét đến tính thuận lợi.

Từ Tĩnh khẽ nhú mày, anh không thể nào hiểu được lý luận này của cô: “Vậy nếu đi hâm thức ăn thì sao?”

Từ Hoãn Hoãn chân thành: “Ngon hơn nhiều! So với việc nửa đêm xem phim đói bụng...”

Hơn mười năm kinh nghiệm nấu nướng của Từ Tĩnh, hoàn toàn không muốn nghe những từ ngữ “Khích lệ” kiểu này.

Từ Hoãn Hoãn hiểu ý, lập tức ngậm miệng.

“Về nhà lên danh sách thực đơn!”

Mệnh lệnh này của Từ Tĩnh khiến Từ Hoãn Hoãn không kịp phản ứng: “Thực đơn!”

“Nếu như cô không muốn thì thôi!”

Từ Hoãn Hoãn chợt hiểu ra, “Ha ha ha, ăn ăn!”

Ý muốn nói sau này cô có thể ăn món do Từ Tĩnh nấu ư!!!

Từ Hoãn Hoãn cảm thấy bầu trời đổ sập trước mắt mình, sung sướng muốn ngất đi: “Kê thực đơn... có phải tùy theo ý tôi không?”

Từ Tĩnh vuốt cằm: “Được! Nhưng cô phải cùng tôi đi mua thức ăn!”

“Được!” Bất luận điều kiện nào của Từ Tĩnh, Từ Hoãn Hoãn đều sẽ đáp ứng, “Để tôi trả tiền thực phẩm.”

Từ Tĩnh nhân nhạ đáp lời: “Không cần, cô vận động thể lực một chút là được!”

Từ Hoãn Hoãn hiểu lầm ý của anh, cô trợn tròn mắt, lùi về sau: “Vận động thể lực?”

Lạnh lùng nói ra hai chữ: “Xách đồ!”

“À!!!!” Hiểu lầm quá lớn khiến Từ Hoãn Hoãn cúi gằm đầu, ảo não, nhăn nhăn mặt... Ôi, cô lậm tiểu thuyết ngôn tình rồi!!!

“Chứ cô cho rằng loại vận động đó là gì?!” Nhìn gáy của Từ Hoãn Hoãn, khóe miệng của một pháp y nghiêm túc như Từ Tĩnh đột nhiên lộ ra ý cười khó phát hiện.

Trên đỉnh đầu truyền đến thanh âm trầm ấm của Từ Tĩnh, Từ Hoãn Hoãn rụt cổ, giấu nửa khuôn mặt vào trong khăn quàng cổ, cố gắng giảm thiểu sự tồn tại của bản thân, mãi cho đến khi nghe thấy tiếng đóng cửa, cô mới bùm mặt quay về nhà!

— Nhục chết đi được!

*

Cơm nước xong xuôi, đang ngồi trên ghế sofa đọc sách, Từ Tĩnh đột nhiên nghe hai tiếng gõ cửa, anh ngẩng

đầu nhìn, đặt sách xuống bàn trà, đứng dậy. Bên ngoài lại truyền đến tiếng đóng cửa rất nhẹ, anh giờ tay mở cửa, hành lang sáng đèn không một bóng người.

Anh đổi dép, ra ngoài, liếc căn hộ 1201 đối diện, trên cánh cửa dán một tờ giấy, là thực đơn viết tay.

Thứ hai: Sườn xào chua ngọt ~( ) ~món rau theo ý anh. __:-) ”)__

Thứ ba: Cánh gà um coca(?), giống như trên.

Thứ tư: Tôm chiên xù o(v)o~~, giống như trên

Thứ năm: Tôm nộm kho (?), giống như trên.

Thứ sáu: Xíu mại(*^~*), giống như trên.

Thứ bảy: Chân vịt om tương( ), giống như trên!

Chủ nhật: Thịt hầm mơ(* *), giống như trên!

Gửi anh Từ,

Mời xem qua thực đơn, có cần sửa lại không? Ngoại trừ xách thực phẩm, tôi còn biết rửa chén!

P.s: Một tuần có thể ăn mì một lần không?

P.s.s: Nếu như được phép ăn mì, có thể làm cho tôi một quả trứng ốpla không?

Từ Tĩnh cầm tờ giấy, nhìn cửa 1201 đóng im ỉm, anh im lặng về nhà mình!

Năm phút sau, cánh cửa 1202 mở ra, Từ Tĩnh cầm tờ thực đơn dán lên trước cửa nhà 1201, gõ hai tiếng, rồi quay trở về.

Từ Hoãn Hoãn ghé sát tai nghe động tĩnh bên ngoài, nghe tiếng đóng cửa nhà đối diện, cô lập tức ló đầu ra, nhẹ nhàng cầm lấy tờ giấy.

Bên cạnh chữ viết trẻ con của cô là từng nét chữ thẳng đều tăm tắp của Từ Tĩnh, cô than thầm: Tại sao phương diện nào anh ấy cũng xuất sắc vậy chứ!

Gửi cô Từ,

1. Mỗi tuần phải ăn cá hai lần, muốn hấp hay kho?
2. Được!
3. Cấm ăn mì!
4. Có thể làm trứng ốpla.

Từ Hoãn Hoãn đọc xong hận không thể nuốt mực thứ ba vào trong miệng.

Cô cúi đầu, viết tiếp trên giấy.

Gửi anh Từ:

Vậy thì một ngày hấp, một ngày kho nhé!

Viết xong, Từ Hoãn Hoãn lại lấy tờ thực đơn dán lên cửa nhà Từ Tĩnh, gõ hai cái, đang chuẩn bị xoay người, cửa 1202 đột nhiên bật mở.

Từ Hoãn Hoãn đứng ngây ngốc một chỗ nhìn Từ Tĩnh, ánh đèn trong nhà chiếu lên thân ảnh của anh khiến toàn thân anh mang theo quang sáng nhàn nhạt, anh mặc áo khoác màu vàng nhạt, bên trong là áo sơ mi trắng, cúc áo trên cùng không cài...

Ừc! Từ Hoãn Hoãn nuốt nước miếng, chớp chớp mắt. Hình như cô ngấm hơi lâu rồi!

Từ Hoãn Hoãn vội vàng rút tờ thực đơn xuống, đưa cho Từ Tĩnh, anh cúi đầu nhìn, ngữ khí lạnh nhạt: “Tôi biết rồi!” Anh thu tờ giấy lại, đưa ra một chiếc chìa khóa: “Cầm lấy!”

“Chìa khóa?”

Từ Tĩnh hờ hững: “Nhà tôi!”

Từ Hoãn Hoãn cầm chìa khóa trên tay, trong lòng cực kỳ bối rối: Tình huống gì thế này?

Nhìn vẻ mặt của cô, Từ Tĩnh giải thích: “Nhà tôi có nuôi một con mèo, nếu như có vụ án, tôi không về được, cô cho nó ăn giúp tôi.”

“À... Ừ, được được!”

Thì ra anh còn nuôi mèo, thật không ngờ đến, liền ngay sau đó, chú mèo trắng muốt ló đầu ra khỏi cửa.

Meoooo~~~~~

Một người rất thích mèo như Từ Hoãn Hoãn lập tức ngồi xổm xuống, duỗi duỗi tay về phía nó, mèo con theo bản năng há mồm muốn cắn.

Đúng lúc này Từ Hoãn Hoãn kêu lên một tiếng, chú mèo sợ hãi, rụt lại về phía sau. Nhân cơ hội, cô gãi gãi cằm nó....

Cô ngược đầu nhìn Từ Tĩnh, “Nó tên gì nhỉ?”

Vẫn chưa kịp đặt tên cho mèo, Từ Tĩnh liếc nhìn đôi mắt đen láy của ai kia, nhếch miệng: “Mạn Mạn!”(1)

(1) Mạn Mạn: chậm rãi, đồng nghĩa với tên của Hoãn Hoãn

9. Chương 9: Bánh Phú Sĩ Và Bé Gái

Ngày hôm sau, Từ Hoãn Hoãn đến Đại học Thiên Hà, khóa học mới đã bắt đầu. Hai giờ rưỡi cô ra khỏi cổng trường, ghé tiệm bánh gần đó mua một chiếc bánh Phú sĩ, đang chuẩn bị bắt xe về nhà. Đột nhiên cô trông thấy xe cảnh sát, còn có cả xe cấp cứu chạy qua, lái vào trường học trung học đối diện.

Có án mạng sao?

Lý trí nói với Từ Hoãn Hoãn không được vào xem, tránh cho một thể lực đen tối nào đó “động thủ” biến cô thành “Conan thu nhỏ”; vậy mà, rốt cục cô cũng đi, âu cũng bởi cô không phải tuýp người lý trí.

Từng nhóm từng nhóm học sinh được sơ tán ra ngoài, Từ Hoãn Hoãn trong hình dáng thân giáo viên mặt học sinh đi thu thập tin tức: Có một giáo viên ngã lầu, là thầy dạy toán.

Vóc người nhỏ nhắn, không ai cản trở cô vào bên trong, đi qua đài phun nước, có xe cảnh sát và xe cứu thương đậu ở đó, nạn nhân ngã lầu xác nhận đã tử vong.

Từ Hoãn Hoãn đứng bên ngoài đường cảnh giới, từ khe hở của hai cảnh viên cô quan sát được tình huống bên trong, đầu tiên trông thấy Đội trưởng Cao Lâm, liếc ngang liếc dọc, đứng như dự đoán, một thân ảnh cao gầy với áo blouse trắng lọt vào tầm mắt cô.

Từ Tĩnh đang đeo găng tay, vẽ mặt nghiêng hoàn mỹ, toàn thân tỏa ra khí chất lạnh lùng. Anh đi thẳng đến vị trí tử thi, ngồi xổm xuống, bắt đầu kiểm tra sơ bộ.

Từ Hoãn Hoãn hoàn toàn bịtưng động tác của anh thu hút, đây là lần đầu tiên cô chứng kiến cảnh Từ Tĩnh làm việc, chẳng khác thường ngày là bao, chỉ khác chẳng lúc này “hormone nam tính” tỏa ra tứ phương mãnh liệt hơn...

“Soái quá...”

Tưởng mình vô ý thốt lời khen khỏi miệng, Từ Hoãn Hoãn lập tức lấy tay bịt miệng, một giây sau cô phát hiện người nói ra câu này không phải là cô. Nghiêng đầu tìm kiếm, cách cô không xa là một nữ cảnh viên trẻ tuổi, vẽ mặt cô ta vẫn mang theo vẻ sùng bái.

Từ Hoãn Hoãn tiến về phía cô ta: “Ai soái cơ?”

Nữ cảnh viên không nhìn Từ Hoãn Hoãn, trả lời theo bản năng: “Dĩ nhiên là Đội trưởng Cao Lâm!”

Từ Hoãn Hoãn cố ý liếc nhìn Cao Lâm, rồi lại trông sang Từ Tĩnh: “Anh pháp y kia không phải đẹp trai hơn sao?”

“Pháp y Từ không được gọi là soái!” Nói xong câu này cô ta chợt phát hiện không phải mình đang lầm bầm một mình, mà đối thoại cùng người bên cạnh, cô ta lập tức quay đầu nhìn người phụ nữ thấp hơn cô ta một chút.

Khuôn mặt của đối phương rất trẻ, mang theo nét trẻ con rất đáng yêu, không mặc đồng phục học sinh nên nữ cảnh viên không biết được thân phận của Từ Hoãn Hoãn: “Cô là học sinh hay giáo viên?”

Từ Hoãn Hoãn đưa thẻ ngành: “Là cố vấn đội hình sự!”

“A! Tôi có nghe qua, chị là chuyên gia trắc hoang!” Quá trẻ!

“Ừm, là tôi!” Từ Hoãn Hoãn vẫn còn nhớ câu cô ta nói trước đó, “Này... Cô mới nói pháp y Từ không được coi là soái là có ý gì?”

Nữ cảnh viên đáp lời: “Từ ”soái” là từ dùng để ám chỉ người!”

“...” Từ Hoãn Hoãn nhú mày, nghĩa là nói Từ Tĩnh không phải là người ư?

Tựa như nhận ra mình nói sai rồi, nữ cảnh viên bứt tóc, vội giải thích: “Không! Không! Ý tôi không phải là ám chỉ anh ấy không là người. Ở Cục cảnh sát đều tôn xưng anh ấy là nam thần... Quá-hoàn-mỹ! Hơn

nữa, từ trên người anh tỏa ra khí chất căm dục, chỉ có thể nhìn từ đằng xa, không thể áp sát.”

Từ Hoãn Hoãn vừa nghe vừa trầm tư suy nghĩ.

“Cô Từ.... Cố vấn Từ?!!!”

“Ồ!” Nghe tiếng người gọi tên mình, Từ Hoãn Hoãn ngẩng đầu, trước mặt cô là Từ Tĩnh, còn có Cao Lâm.

Cao Lâm nở nụ cười, ngạc nhiên: “Cố vấn Từ đang suy nghĩ gì đó!”

Tầm mắt chỉ có thể nhìn vào một người, trưng ra vẻ mặt “Bạch Liên Hoa” (1)

(1) Hoa sen trắng: Từ chỉ những cô gái luôn ra vẻ trong sáng, ngây thơ, vô tội. Đây là ngôn ngữ mạng rất phổ biến ở Trung Quốc.

“ ... ”

Mấy giây sau, Từ Hoãn Hoãn nhanh miệng chuyển đề tài: “Nạn nhân là giáo viên?”

Cao Lâm vuốt cằm: “Đúng, là giáo viên khối bảy, rơi từ trên nóc nhà xuống, sơ bộ phán đoán là tự sát.”

Từ Hoãn Hoãn gật đầu, sau đó chỉ tay về hướng khác: “Nếu như mọi người muốn biết tình huống của nạn nhân, có thể hỏi cô giáo đứng đằng kia.”

Theo hướng tay Từ Hoãn Hoãn, Cao Lâm trông thấy một người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi: “Cô cho rằng cô ta biết được gì sao?”

“Nhìn qua cô ta rất lo lắng. Ngón tay của cô ta đặt sát miệng, đó là tư thế giữ im lặng. Chứng minh cô ta biết được một số chuyện nhưng không cho phép mình nói ra.” Từ Hoãn Hoãn khoát khoát tay: “Do vậy, hỏi dò cô ta là thích hợp nhất!”

Cao Lâm nhìn Từ Hoãn Hoãn, “Tôi biết rồi, Cố vấn Từ cũng đi theo chứ?”

“Ừm!” Từ Hoãn Hoãn cũng không có việc gì làm.

“Tôi trở về cảnh cục.” Vẫn chưa hoàn toàn xác định là án tự sát, Từ Tĩnh phải về phòng pháp y nghiệm thi.

Cao Lâm cúi đầu chào: “Vâng, phiền anh rồi!”

Từ Tĩnh đưa mắt nhìn Từ Hoãn Hoãn đang chuẩn bị chạy theo Cao Lâm, anh đưa tay kéo mũ áo khoác cô lại.

Bị giật ngược về đằng sau, cô nghiêng đầu, thì ra là Từ Tĩnh, cô trừng mắt: “Sao?”

Từ Tĩnh cup mắt nhìn Từ Hoãn Hoãn, lạnh lùng nói hai chữ: “Cơm tối!”

“A!!!!” Từ Hoãn Hoãn vỗ tay một cái, “Đúng rồi... cơm tối, chúng ta cùng đi mua thực phẩm???”

Từ Tĩnh khẽ gật đầu: “Đến lúc đó gọi điện thoại!”

“Ok!” Từ Hoãn Hoãn phát hiện vấn đề: “Nhưng tôi không biết số di động của anh!”

Từ Tĩnh đọc dãy số: “189XXXXXXX, nhớ chưa?”

“Nhớ rồi!” Cũng may trí nhớ của cô khá tốt, cô rút điện thoại bấm phím gọi, “Nhận được chưa.... Đây.....???”

Ngẩng đầu lên Từ Tĩnh đã đi mất tự bao giờ.

Từ Hoãn Hoãn ngắt máy, lưu danh bạ của Từ Tĩnh. Nên đặt tên là gì đây: Anh Từ? Pháp y Từ? Bếp trưởng Từ... xoắn xuýt một lúc sau cuối cùng lưu hai chữ “Từ Tĩnh”.

Cất điện thoại, cô đi theo Cao Lâm đến chỗ người phụ nữ kia, Từ Hoãn Hoãn quan sát vẻ mặt, và chân tay cô ta: hai tay ôm ngực, hành động tự an ủi bản thân.

Hai mắt Đường Nhuế đỏ au, vẫn còn nước mắt đọng lại, cô ta lắc đầu: “Tôi không có gì để nói, tôi không nghĩ anh ấy tự sát.”

“Tại sao cô lại khẳng định anh ta tự sát!”

Câu hỏi của Từ Hoãn Hoãn khiến hai mắt Đường Nhuế lóe sáng, ngữ khí hoảng loạn: “Không phải anh ta nhảy từ trên lầu xuống sao?”

Từ Hoãn Hoãn tiếp tục hỏi: “Vậy cô biết vì sao anh ta tự sát không?”

Đường Nhuế hơi căng thẳng: “Tôi... Tôi... Dĩ nhiên tôi không biết vì sao anh ấy lại tự sát!”

Từ Hoãn Hoãn nheo mắt, từ tốn lên tiếng: “Cô khựng lại, lặp lại câu hỏi của tôi, cô nói dối.”

Đường Nhuế lui về sau, hai tay bỏ lên trước ngực, mở to mắt, lớn giọng: “Tôi không nói dối!”

Từ Hoãn Hoãn giơ tay vẽ một vòng tròn trước mặt cô ta, sau đó chỉ thẳng, gần giọng: “Cô nói dối hay không do tôi quyết định!”

Đường Nhuế cúi đầu, lảng tránh ánh mắt của Từ Hoãn Hoãn.

Cao Lâm đứng sát bên chớp đúng thời cơ, tạo cho cô ta thêm áp lực: “Cô Đường, cô có thể chọn lựa: một là ở đây, hai là đến Cục cảnh sát một chuyến!”

Nghe đến ba từ Cục cảnh sát, Đường Nhuế căng thẳng hơn, cô ta do dự một lát rồi gật đầu, nhỏ giọng: “Chúng ta qua phòng họp nói chuyện!”

Ba người vào phòng hội nghị, Cao Lâm và Đường Nhuế mặt đối mặt, Từ Hoãn Hoãn ngồi bên trái Cao Lâm, quan sát Đường Nhuế, cô chú ý đến một động tác.

Từ Hoãn Hoãn lên tiếng: “Hai người là quan hệ yêu đương sao?”

Đường Nhuế giật mình, tròn mắt nhìn Từ Hoãn Hoãn: “Cô.. cô làm sao biết được?”

Từ Hoãn Hoãn chỉ vào tay cô ta: “Ngón trỏ của cô ắt hẳn từng có một chiếc nhẫn. Cô liên tục dùng tay bên kia vuốt nhẹ vị trí này; vì vậy, tôi đoán quan hệ của hai người khá thân mật.”

Đường Nhuế cúi đầu, nét mặt biểu hiện sự bi thương: “Đúng, chúng tôi từng yêu nhau!” Cô ta ngẩng đầu nói tiếp: “Tôi che giấu là vì sợ mọi người cho rằng việc anh ấy tự sát có liên quan đến tôi.”

Cao Lâm nhìn Từ Hoãn Hoãn, sau đó chuyển sang Đường Nhuế, sắc mặt nghiêm túc: “Cô Đường, chúng tôi đều phải cân nhắc tất cả các tình huống xảy ra. Cô hãy cho chúng tôi biết hai người chia tay từ khi nào?”

Đường Nhuế cup mắt: “Hai tuần trước, là tôi đề nghị chia tay.”

Cao Lâm hỏi tiếp: “Có thể biết nguyên nhân không?”

“Tinh thần của anh ta có vấn đề, tôi không chịu được!”

Cao Lâm đã tìm được điểm mấu chốt, quả nhiên giống như Từ Hoãn Hoãn đã nói, có thể biết được chút ít thông tin từ Đường Nhuế: “Trạng thái tinh thần của anh ta không tốt từ bao giờ?”

Đường Nhuế ngẫm nghĩ một chút: “Đại khái khoảng một tháng trước.”

“Cô biết nguyên nhân không?”

Cô ta gật đầu, hồi tưởng: “Cách đây một tháng, khoảng một giờ rưỡi sáng, anh ấy nhận được một cuộc điện thoại, không biết là ai gọi đến. Khi ấy, tôi cũng ở bên cạnh. Sau khi cúp điện thoại về mặt anh ấy rất sợ hãi, tôi hỏi làm sao thì anh ta chỉ nói là ai đùa dai. Thế nhưng, hôm sau vẫn có người gọi đến vào đúng giờ này. Tôi cảm thấy rất kỳ quái, nhưng anh ấy không giải thích. Tuy nhiên, từ hôm đó anh ta bắt đầu hoảng loạn. Sang ngày thứ ba, tôi phát hiện anh ta rút dây điện thoại bàn, nhưng đến đúng giờ điện thoại di động anh ta vang lên. Vì muốn làm rõ chuyện này, muốn anh ta giải thích vì sao anh ta lại sợ hãi như vậy tôi liền giật điện thoại, bấm loa ngoài.”

Từ Hoãn Hoãn quan sát Đường Nhuế, đồng nhất một nét mặt, xác định cô ta nói thật.

“Đôi phương có nói chuyện không?”

“Có, là giọng của một bé gái!” Nhớ đến đoạn âm thanh đó, vẻ mặt Đường Nhuế lộ ra mười phần sợ hãi.

“Bé gái?” Cao Lâm nhú mày: “Cô bé nói gì?”

“Ngày hôm sau khi điện thoại lại gọi đến, tôi ghi âm lại!” Đường Nhuế rút điện thoại của mình, ấn ấn vài cái, rồi đặt trên bàn, cô ta mím môi, lui sát về thành ghế, tựa như muốn tránh thật xa: “Hai người tự nghe đi!”

Tập âm lẫn lộn, giọng của một bé gái xuất hiện, âm thanh non nớt, âm u: “Thầy Nguyên, đến chơi game cùng em đi, thầy chuẩn bị xong chưa? Em đến ngay đây, đến bên cạnh thầy đây. Xoay đầu lại đi, nhìn thấy em chưa? Bé gái không đầu!”

“Em tới bắt thầy, cục cưng ơi. Hi hi!”

10. Chương 10: Tự Sát

Ban ngày ban mặt nghe đoạn ghi âm quỷ dị kia cũng khiến người ta sởn tóc gáy, chứ đừng nói là nửa đêm. Liên tục nhận được đoạn hội thoại này bất kỳ ai cũng sẽ hoảng loạn.

Nghe qua là giọng bé gái, nhưng rõ ràng đó không phải là tiếng thật là mà giọng nói đã qua xử lý, thanh âm đặc biệt kinh khủng.

Từ Hoãn Hoãn thở dài, tuy chỉ nghe một lần nhưng đoạn âm thanh này khắc sâu trong đầu cô, mấy ngày đừng mong có thể quên được. Cô cup mắt liếc nhìn chiếc bánh phú sĩ trong tay, tối nay phải ăn thật ngon để an ủi tâm hồn.

Cao Lâm cũng thở hắt ra một hơi, tầm mắt chuyển dời lên khuôn mặt của Đường Nhuế, “Nội dung như những lần trước sao?”

Hai tay ôm ngực, ngữ khí Đường Nhuế run rẩy: “Không sai, tôi nghe được hai lần, hoàn toàn giống nhau, là giọng bé gái nói cùng một đoạn như nhau.”

Cao Lâm hỏi tiếp: “Sau đó thì sao? Ngày nào cũng nhận được cuộc gọi?”

“Hôm cuối tuần thì không thấy, tôi nghĩ đã kết thúc, nhưng tuần sau lại vào đúng giờ, tiếng điện thoại lại vang lên!” Đường Nhuế chau mày, ngữ điệu đôi phần kích động: “Tôi hỏi anh ta rốt cục đã xảy ra chuyện gì, là học trò đùa dai hay là người nào. Nếu như là học sinh, gọi nó ra cảnh cáo, còn không phải báo cảnh sát!”

“Anh ta không làm như vậy!” Hỏi vậy thôi nhưng Cao Lâm đã có đáp án. Nếu như báo cảnh sát sự việc chắc chắn không đến nước này.

Đường Nhuế lắc đầu, đến bây giờ cô ta vẫn không hiểu: “Không có, anh ấy nói tôi không cần lo. Không hiểu sao phản ứng của anh ta rất kịch liệt. Anh ta buộc tôi không được báo cảnh sát, anh ta sẽ tự lo liệu chuyện này. Sau đó, anh ta khuyên tôi chuyển khỏi nhà anh ta một thời gian.”

Hành động của Nguyên Ngụy Phong có điểm đáng ngờ. “Sau đó, anh ta thế nào?”

Đường Nhuế vẫn lắc đầu, vẻ mặt không khá hơn trước: “Cú điện thoại ấy tôi chắc chắn vẫn gọi đến mỗi đêm, tinh thần của anh ta càng ngày càng bất ổn, không thể tập trung giảng dạy. Anh ta xin nghỉ phép hai ngày, trong hai ngày ấy tôi không liên lạc được với anh ta. Qua nhà cũng không có ai, tôi chỉ nghĩ anh ta đi đâu đó giải khuây.”

Cao Lâm dùng bút ghi chú lại những điểm chính: “Hai ngày sau anh ta về trường học không?”

“Có, anh ta về! Cả người vẫn trông rất chán chường, tôi hỏi anh ta hai ngày vừa qua đi đâu, anh ta chẳng nói. Tôi tức quá nên đề nghị chia tay. Vậy mà anh ta lại gật đầu đồng ý, tựa như không quan tâm, tình cảm của chúng tôi cứ như vậy mà kết thúc.”

Về mặt Đường Nhuế đang đầy bi thương và tự trách, có thể thấy, cô ta vẫn còn yêu đối phương nhưng những cuộc gọi khủng bố không ngừng, cộng thêm sự im lặng của Nguyên Ngụy Phong đã khiến cô ta không chịu đựng được.

“Là chuyện của hai tuần trước?” Cao Lâm xác nhận lại thời gian.

“Đúng! Tôi nhớ là thứ năm!”

Cao Lâm hiểu được vì sao đầu tiên Đường Nhuế lại lo lắng. Nếu như không biết chuyện cuộc gọi nửa đêm, tất cả mọi người đều nghi ngờ vụ tự sát của Nguyên Ngự Phong là do tình cảm, “Hai tuần sau đó tình hình anh ta thế nào cô có biết không?”

“Tôi nghe đồng nghiệp nói anh ta xin nghỉ bệnh, cả tuần không đến trường. Đúng rồi, ngày hôm qua cũng không.”

Ngày đầu tiên trở lại làm việc liên ngã lâu, hơn nữa khả năng tự sát là rất lớn, anh ta chọn địa điểm tại trường học chắc chắn là có nguyên nhân: “Ngày hôm nay cô trông thấy anh ta là lúc nào?”

Đường Nhuế suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Sáng sớm tôi gặp anh ta một lần!”

Cao Lâm truy hỏi: “Mấy giờ, ở đâu?”

“Khoảng chín giờ hơn, tôi đang dạy học trông thấy anh ta đi một mình ngoài hành lang, hình như về văn phòng.”

“Từ lúc đó đến khi anh ta ngã lâu cô còn gặp thêm lần nào không?”

“Không có!” Đường Nhuế chậm rãi cúi đầu, lấy tay vịn trán. Cô ta không hề nghĩ đến đó lại là lần cuối cùng trông thấy anh ta còn sống. Nếu như... nếu như ngay lúc ấy cô ta gọi Ngự Nguyên Phong, hỏi thăm tình huống của anh ta, có thể...

Từ Hoãn Hoãn quan sát động tác và vẻ mặt của Đường Nhuế, “Cô không cần tự trách, cô không sai!”

Người muốn tự sát xác thực sẽ biểu hiện ra một vài tâm tình và vẻ mặt, nhưng không phải ai cũng dễ dàng phát hiện.

Nghe lời an ủi của Từ Hoãn Hoãn, Đường Nhuế ngẩng đầu nhìn cô, khẽ gật đầu.

Cao Lâm hỏi câu cuối cùng: “Cô còn nhớ thêm chi tiết nào liên quan đến anh ta không? Hoặc là trước đó?”

Đường Nhuế lắc đầu: “Chuyện ở trường anh ta không kể với tôi. Hơn nữa, tôi vào trường được hơn một năm, chưa từng xảy ra chuyện gì!”

Kết thúc phần lấy lời khai của Đường Nhuế, Cao Lâm lấy điện thoại cô ta gửi cho cảnh viên kỹ thuật, Chu Tề Xương, rồi hai người bọn họ ra khỏi phòng họp: “Nguyên Ngự Phong rõ ràng là che giấu một vài chuyện!”

“Là chuyện học sinh trong trường!” Từ Hoãn Hoãn khẳng định, “Cuộc gọi đến xưng anh ta là thầy Nguyên,

còn có câu bé gái không đầu, hẳn là có ý...”

Đúng lúc này điện thoại của Cao Lâm vang lên, cắt ngang lời của Từ Hoãn Hoãn: “Chờ chút, tôi có điện thoại!” Rồi ấn nút nhận máy: “Alo! Sao?”

“Đội trưởng! Bên em đã kiểm tra tình huống trên tầng thượng, cũng đã coi qua đoạn băng camera, cơ bản có thể khẳng định là tự sát.”

Cao Lâm đáp lời: “Vẫn nên đợi báo cáo nghiệm thi của pháp y Từ, báo cho Chu Tề Xương kiểm tra nhật ký cuộc gọi của nạn nhân trong khoảng một tháng, tầm mười hai giờ đêm là ai gọi.”

Cúp điện, Cao Lâm quay sang Từ Hoãn Hoãn: “Chúng ta tìm hiệu trưởng nói chuyện.”

Thầy hiệu trưởng Điền có mặt sẵn ở văn phòng chờ đón tiếp bọn họ, là một người đàn ông trung niên, đeo kính, thuộc dạng người trầm ổn, không giống Đường Nhuế, ông ta cực kỳ hợp tác: “Hai vị ngồi bên này, tôi có thể giúp gì được không?”

Cao Lâm ngồi xuống: “Hiệu trưởng Điền, là thế này.. Sau khi chúng tôi điều tra phát hiện thầy Nguyên khoảng một tháng trước tinh thần không ổn định, trong thời gian đó đã từng xin nghỉ phép hai lần, chuyện này thầy có biết không?”

Hiệu trưởng Điền nghiêm túc gật đầu: “Ừ! Tôi biết, tổ trưởng của giáo viên khối bảy có đề cập vấn đề của anh ta với tôi, stress quá nặng.”

“Trước đây thầy Nguyên có xuất hiện tình trạng này không?”

Ông ta lắc đầu: “Tôi không biết, với tôi cậu ta là một thầy giáo có trách nhiệm, ưu tú trên mọi phương diện.”

Chờ hiệu trưởng Điền nói xong, Từ Hoãn Hoãn lên tiếng: “Trường của thầy trước đây từng xảy ra chuyện gì không?”

Hiệu trưởng Điền nhìn Từ Hoãn Hoãn ngồi bên cạnh Cao Lâm, nhìn cách ăn mặc của cô ông ta nhất thời không đoán được thân phận của cô là gì: “Chuyện gì? Ý của cô là...”

“Học sinh xảy ra bất trắc, sự việc khá nghiêm trọng.”

Hiệu trưởng có hơi nghi ngờ câu hỏi này của Từ Hoãn Hoãn nhưng ông ta vẫn trả lời: “Không có chuyện đó!”

Rời khỏi văn phòng, hai người đi bộ dọc hành lang, “Thế nào?” Cao Lâm muốn biết hiệu trưởng Đường có nói dối hay không.

Từ Hoãn Hoãn ngẩng đầu: “Ông ta nói thật, không có cử chỉ nào biểu hiện đang nói dối.”

Cao Lâm ngẫm nghĩ một chút: “Hiệu trưởng Điền đảm nhiệm chức vụ cách đây ba năm, còn Nguyên Ngụy Phong về trường 5 năm rồi, lẽ nào hai năm trước đó xảy ra chuyện? Tôi trở về cục, cố vấn Từ về nhà hay...”

Từ Hoãn Hoãn nhìn đồng hồ, Từ Tĩnh chắc cũng sắp tan làm, “Tôi về Cục cùng anh!”

Từ Hoãn Hoãn theo Cao Lâm về Cục cảnh sát, không đi vào văn phòng đội hình sự mà đi thẳng đến phòng pháp y. Cô nhón nhón chân lên khung kính, nhìn vào trong, không thấy Từ Tĩnh.

Không biết nghiệm thi xong chưa?

Từ Hoãn Hoãn xoay người rút di động nhắn tin cho Từ Tĩnh: Tôi đang ở Cục cảnh sát.

Sợ anh không lưu số của cô, phía sau cô nhấn thêm dòng chữ: Tôi là Từ Hoãn Hoãn.

Từ Hoãn Hoãn gửi tin, dứt điện thoại vào túi, đi loang quanh ở hành lang. Một lúc sau, điện thoại di động reo vang, cô cúi đầu kiểm tra, là Từ Tĩnh gọi đến.

Từ Hoãn Hoãn sững sốt mất hai giây, “Alo! Tôi đến cảnh cục rồi, ngay ở...” Cô định miêu tả vị trí của mình.

Từ Tĩnh cắt ngang: “Tôi thấy cô!”

“Hả?!!” Từ Hoãn Hoãn ngẩng đầu nhìn về phía trước, nhìn bên trái, nhìn bên phải, không có ai. Sau đó phát hiện trước mặt có camera, cô đưa tay vẫy vẫy: “Là anh nhìn trên camera sao?”

Từ Tĩnh bật người vì động tác trẻ con của cô: “Tôi ở ngay sau lưng!”

“...” Từ Hoãn Hoãn bối rối thu tay về, từ từ xoay người, ánh mắt lướt từ chiếc áo khoác xám đậm dần dần lên phía trên, gương mặt lạnh lùng kia mơ hồ phảng phất ý cười.

Ồ???

Từ Hoãn Hoãn chớp mắt, sau đó tự ngẫm chắc chỉ là ảo giác của cô.

“Hề hề!” Từ Hoãn Hoãn gượng cười, chuyển đề tài để anh mau mau chóng chóng quên mất hành động ngốc nghếch vừa rồi của cô: “Nghiem thi xong rồi ư?”

“Ừm!” Trả lời đơn giản.

Từ Hoãn Hoãn tiếp tục hỏi: “Xác định là tự sát?”

“Ừm!” Không nhiều hơn một chữ.

“Ồ!” Từ Hoãn Hoãn nhìn đồng hồ: “Vậy là anh có thể tan ca?”

“Ừm!”

Nghe liên tiếp ba câu chỉ một từ “ừm”, Từ Hoãn Hoãn bĩu môi: “Vậy đi thôi!”

Từ Hoãn Hoãn quay người, nghe trên đỉnh đầu truyền đến âm thanh của Từ Tĩnh: “Không nói tạm biệt với ”nó” sao?”

“...” Hiểu được ngụ ý của anh, Từ Hoãn Hoãn cúi gằm đầu, vội vã đi về phía trước, chỉ muốn mau chóng đi khỏi chỗ này. Một giây sau, mũ áo khoác lần thứ hai trong ngày bị kéo lại.

“Cận thận!” Ngữ khí lạnh nhạt của Từ Tĩnh, mang theo chút trách cứ, tâm tình không thường biểu lộ ra.

Từ Hoãn Hoãn ngẩng đầu, phát hiện suýt chút nữa là va vào nữ cảnh viên đang đi tới. Cô vội vàng lên tiếng: “Xin lỗi!”

“Không sao!” Nữ cảnh viên nhìn sang Từ Tĩnh, tay anh vẫn đang kéo mũ áo khoác của Từ Hoãn Hoãn, mỉm cười: “Pháp y Từ tan làm rồi?”

“Ừm!” Từ Tĩnh lạnh nhạt đáp lại, sau đó kéo mũ áo Từ Hoãn Hoãn: “Đi thôi!”

Nữ cảnh viên ngơ ngẩn, không tin vào mắt mình.

11. Chương 11: Cánh Gà Và Mì Xào Bò

Ra khỏi siêu thị, hai tay Từ Tĩnh đút vào túi áo khoác, bước đi khoan thai, Từ Hoãn Hoãn hai tay cầm hai túi đồ bước theo anh, một trước một sau không khác gì nam thần và tiểu tùy tùng.

Người qua đường quăng đến những ánh mắt tò mò có, nghi ngờ có, không ưa cũng có.... Nhưng tất cả mọi người không hề biết được sau lớp khăn quàng cổ dày của Từ Hoãn Hoãn chính là nụ cười tươi roi rói...

— Cánh gà um coca ~ Cánh gà um coca~

Một người lạnh nhạt với cả thế giới cùng một cô gái chỉ cần mỹ thực sống đôi về nhà.

Đến thang máy, Từ Tĩnh ấn nút, cửa mở, cả hai người từ từ bước vào. Do xách hơi nặng nên cô đặt túi đồ xuống nền, bẻ bẻ tay mấy cái. Vừa ngẩng đầu, cô nhìn lên, cánh cửa phản chiếu động tác của cô và ánh mắt ghét bỏ không hề che giấu của Từ Tĩnh.

Từ Hoãn Hoãn hạ thấp đầu, khom lưng chuẩn bị cầm túi lên, nhưng cánh tay Từ Tĩnh duỗi ra, ngón tay anh sượt qua ngón tay cô, cầm lấy hai túi.

Từ Hoãn Hoãn sững sốt, đứng thẳng người, ngẩng đầu nhìn Từ Tĩnh. Anh đang nhìn về phía trước, vẻ mặt lạnh nhạt. Anh liếc cô, lên tiếng hỏi: “Nhìn gì?”

Từ Hoãn Hoãn từ tốn đáp lại: “Cám ơn, chỉ cần nhắc tôi xách đồ cẩn thận là được!” Cô cảm thấy hơi ngại.

Từ Tĩnh mím môi giải thích: “Tôi chỉ không thích ăn đồ để ở dưới đất!”

“Ừm!” Từ Hoãn Hoãn đáp lời anh.

Đến lầu mười hai, Từ Tĩnh xách hai túi đồ ra trước, Từ Hoãn Hoãn theo sau lưng, nhìn anh mở cửa nhà 1202, cô đứng bên ngoài, chờ đợi lần thứ ba cánh cửa sẽ đóng sầm trước mắt.

Vậy mà... Sau khi đổi dép, Từ Tĩnh nhìn cô: “Sao không vào?”

“Hả???” Từ Hoãn Hoãn chỉ tay vào mình, trông thấy Từ Tĩnh gật đầu, cô liền thốt lên: “Vào đây! Vào đây!”

Từ Hoãn Hoãn thay dép đi trong nhà mà Từ Tĩnh đưa cho. Chân cô quá nhỏ nên thay vì bước đi, cô chỉ còn cách lê lê đôi dép đi vào trong.

Cô nhìn một vòng phòng khách, trang trí gam màu trắng là chủ đạo. Tuy rất đơn giản nhưng sắc màu không gian lại đem đến sự ấm áp chứ không như vẻ ngoài lạnh lẽo của Từ Tĩnh.

Meoooo~~~~~

“Mạn Mạn!” Nghe tiếng mèo kêu Từ Hoãn Hoãn cúi đầu xuống, trông thấy con mèo đi đang đi theo Từ Tĩnh vào bếp, dáng đi lắc qua lắc lại của nó thật sự rất đáng yêu, Từ Hoãn Hoãn cứ ngắm nó, rồi nới đuôi đi theo.

Mạn Mạn đột nhiên ngừng lại, quay đầu rụt rè nhìn cô.

“Hi hi!” Từ Hoãn Hoãn nhếch môi nở nụ cười, đưa tay chuẩn bị xoa xoa đầu nó, còn chưa kịp đụng tới cô liền có cảm giác đầu mình bị cái gì đó chặn lại, thấp người xuống cũng không được.

Từ Hoãn Hoãn bị ép ngẩng đầu, phát hiện cánh tay Từ Tĩnh đang vịn đầu mình... đầu của cô sắp chạm vào ngực anh.

— “Trời ơi! Sao trước mặt Từ Tĩnh cô luôn làm những chuyện ngốc nghếch thế này!”

Meo~~~~~

Từ Hoãn Hoãn quay sang nhìn Mạn Mạn, hình như nó cũng đang cười nhạo cô...

Từ Tĩnh thu tay về... ngữ khí của anh có chút khác thường: “Sang phòng khách ngồi đi!”

“Không cần tôi giúp gì sao?” Từ Hoãn Hoãn cảm thấy ăn không của người khác thật sự rất... ngại.

Từ Tĩnh vạch trần: “Cô biết?”

“Hic... Không...” Từ rửa rau, thái rau, đến xào rau Từ Hoãn Hoãn chưa bao giờ làm qua, cô yên lặng xoay người về lại phòng khách.

Từ Hoãn Hoãn ngồi trên sofa quan sát cách trang trí của ngôi nhà. Một phút sau nghe tiếng bước chân, cô nghiêng đầu nhìn....

... Muốn rút mắt. Từ Tĩnh đã cởi áo khoác ngoài, chỉ mặc chiếc áo sơ mi đen, anh bước đi, từng cái giờ tay nhắc chân đều tỏa ra khí chất cao quý, như đóa hồng đen, cao cao tại thượng nhưng lại động lòng người.

Từ Hoãn Hoãn cảm giác đàn ông mặc màu đen rất đẹp nhưng không ngờ lại đẹp như vậy. Từ Tĩnh cúi người, cổ áo mở rộng, cô có thể nhìn thấy xương quai xanh của anh.

Bị sắc đẹp làm cho mê mẩn, Từ Hoãn Hoãn nhìn ngẩn ngơ, mãi cho đến khi đối mặt với đôi mắt đen láy kia, cô mới giật mình, sau đó giả bộ chớp chớp mắt, hai má nóng bừng. Cô không còn cách nào khác vùi mặt vào chiếc khăn quàng cổ, hai chân xoắn lại.

“Chán thì xem tivi!” Âm thanh lành lạnh không vương bất kỳ cảm xúc nào vang lên.

— Xem “anh” có được không!

Thật lòng Từ Hoãn Hoãn chỉ muốn nói câu ấy ra khỏi miệng. Cô gật đầu, mím mím môi.

Từ Tĩnh đi rồi, Từ Hoãn Hoãn mới mở tivi. Truyền hình đang chiếu bộ phim thần tượng, nhưng tất cả sự chú ý của cô đều dồn về phía nhà bếp, bên tai cũng chỉ nghe tiếng đĩa thìa leng keng.

Từ Hoãn Hoãn không thể ngồi yên, tư liệu sống đang sờ sờ trước mắt, một thời cơ tốt sao có thể bỏ qua?

Cô đứng lên, rời khỏi sofa, rón rén đi đến trước cửa bếp, ló đầu ra nhìn bóng lưng của Từ Tĩnh.

Áo sơ mi đen, tạp dề đen, Từ Tĩnh hơi nghiêng người, cô có thể trông thấy gò má của anh, ánh mắt anh đang chăm chú nhìn những nguyên liệu nấu ăn, tay cầm dao rất thuần thực.

Từ Hoãn Hoãn ngẩng đầu cảm thán: như trong phim người ta thường nói, người đàn ông khi nấu ăn là tình cảm nhất.

Meoooo~~~~~

Từ Hoãn Hoãn cúi đầu nhìn về phía mèo con, cô giơ ngón trỏ lên môi làm động tác xuyết. Mạn Mạn nghiêng đầu, nó không hiểu lắm động tác của cô là gì.

Cứ lén lút như vậy thưởng thức, được một lúc cô sợ Từ Tĩnh phát hiện mình nhìn trộm, cô rón rén rời đi.

Ngay khi cô vừa xoay người, Từ Tĩnh tay vẫn còn cầm dao, quay đầu nhìn người nào đó đang lén lút bỏ đi, mãi cho đến khi bóng cô thoát khỏi tầm mắt anh.

Nửa tiếng sau, Từ Tĩnh bưng thức ăn ra. Từ Hoãn Hoãn ngay lập tức chạy nhào về phía bàn ăn, nuốt nước miếng!

Từ Hoãn Hoãn giúp đỡ lấy chén đĩa, rồi ngồi đối diện với Từ Tĩnh.

Từ Tĩnh vén tay áo, liếc nhìn về mặt không thể chờ đợi thêm được nữa của Từ Hoãn Hoãn: “Ăn đi!”

Từ Hoãn Hoãn đợi Từ Tĩnh động đĩa trước, sau đó mới gấp một cái cánh gà, miệng ứa đầy nước miếng.

— Chết mất... Thật sự quá ngon! So với...

Đối diện với người ăn uống không chút cảm xúc như Từ Tĩnh, Từ Hoãn Hoãn không thể biểu hiện lời cảm thán này ra khỏi miệng, sợ anh sợ.

Bữa tối xơi hết bốn cái cánh gà, Từ Hoãn Hoãn vuốt vuốt bụng no kênh của mình đầy thỏa mãn, cô nheo mắt nhìn bốn cánh gà còn lại, liếc sang đĩa của Từ Tĩnh vẫn còn sạch sẽ, cô ngạc nhiên: “Sao anh không ăn cánh gà?”

Từ Tĩnh nhìn Từ Hoãn Hoãn, hồ hững: “Trước nay tôi không ăn!”

Anh ấy không ăn cánh gà, vậy cả đĩa cánh gà to uỳnh này lẽ nào là làm... Tim Từ Hoãn Hoãn đập thình thịch, đập còn nhanh hơn lần ở siêu thị, tựa như vừa chạy việt dã 800m vậy, không thể khắc chế được.

Tim đập nhanh đến mức Từ Hoãn Hoãn cố gắng rửa bát đĩa thật nhanh, rồi chưa đầy một giây sau đã an vị tại nhà mình.

Cô nằm trên giường lẩn qua lẩn lại... Một lát sau cô bò dậy, nhìn bốn cánh gà mình đã xách về nhà, rung đùi suy nghĩ... Có hơi hối hận. Biết thế cô đã không viết món cánh gà vào list thực đơn!

Lương tâm cho biết “Từ Tĩnh ăn chưa đủ no” đã đẩy được Từ Hoãn Hoãn vượt qua đêm đen gió lạnh xuống lầu, hai mươi phút sau cô quay trở về.

Từ Tĩnh đang cho mèo ăn chợt nghe tiếng chuông cửa, qua lỗ mắt mèo trông thấy Từ Hoãn Hoãn. Anh khẽ ngạc nhiên. Vừa mở cửa ra một hộp nhựa trong suốt đưa ra trước mặt anh.

“Gì vậy?”

“Mì xào bò!” Từ Hoãn Hoãn do dự: “Không biết anh có ăn hay không?”

Gò má Từ Hoãn Hoãn đỏ ửng vì lạnh, Từ Tĩnh chuyển dời tầm mắt sang cánh tay đang cầm hộp thức ăn, anh giơ tay nhận lấy, nhiệt độ ấm áp cũng truyền đến tay anh.

Từ Tĩnh đóng cửa, đặt hộp mì lên bàn phòng khách. Anh ngồi xuống, mở nắp. Sợi mì rối tung nằm cuộn lại một cuộn tròn. Anh gấp một miếng cho vào miệng, quá nhiều dầu mỡ, mùi vị cũng bình thường.

Anh Từ đem đó cái bụng cho dù có đói cũng chỉ ăn hết được một nửa.

12. Chương 12: Từ Học Bá Và Từ Chậm Chạp

Đội hình sự tiến hành điều tra tất cả các thông tin về Nguyên Ngụ Phong từ 5 năm trước cho đến hiện tại, xác thực như hiệu trưởng Điền đã nói, về phía học sinh không phát sinh bất cứ chuyện gì nghiêm trọng, quá lắm chỉ là học sinh đánh nhau hoặc bị thương trong giờ học thể dục, hơn nữa không hề có quan hệ trực tiếp đến Nguyên Ngụ Phong.

Chu Tề Xương cũng tra tìm điện thoại di động của Nguyên Ngụ Phong, nhưng mỗi ngày gọi đến đều là những số khác nhau, lại là những số dùng một lần, nên căn bản không thể lần theo dấu vết này.

Còn Từ Hoãn Hoãn ở nhà thì đang bị biên tập thúc nộp bản thảo.

Biên tập: Mạn Ba! Khi nào thì cô bắt đầu viết quyển “Bác Thầy Tội Phạm 2”?

Từ Hoãn Hoãn: Đang nghiên cứu tư liệu sống, nhưng đã viết hoàn chỉnh đại cương rồi.

Biên tập: Thật không? Cho tôi xem sơ qua một chút!

Một phút sau...

Biên tập: Cô gửi cho tôi cái quỷ gì vậy?!!!

Từ Hoãn Hoãn: Là đại cương đó! *Icon vẽ mặt chân thành*

Biên tập: Nữ cảnh sát góc ghêch và pháp y cao lãnh là thế nào đây?!!! Cô viết đại cương cho truyện ngôn tình à?!!!

Từ Hoãn Hoãn: Đúng! Ông không nghĩ về đề tài này một chút hay sao? *Mắt chớp chớp*

Biên tập: Cô viết chuyện tình yêu khó nhằn thế nào bản thân cô đâu phải không biết. Mau mau viết tiểu thuyết trinh thám đi!

Từ Hoãn Hoãn: QAQ

Tựa như trúng một phát đạn, Từ Hoãn Hoãn không kịp nhìn ai gọi cho mình, cô nhanh chóng nhấc máy, ngữ khí mệt mỏi: “Alo!”

“Cố vấn Từ, cô có tiện đến khu vực gần Đại học Thiên Hà không?”

Nghe giọng nói của Cao Lâm, Từ Hoãn Hoãn lập tức thu hồi vẻ ủ rũ: “Được! Tôi đến ngay!”

Không tra được nhiều thông tin, Cao Lâm liền nhờ Phó hiệu trưởng triệu tập tất cả các giáo viên và nhân viên công tác ở trường trên 5 năm tại phòng họp, hi vọng qua lời khai của bọn họ có thể có thêm được một ít manh mối; do vậy, anh mới gọi Từ Hoãn Hoãn đến đây, hi vọng cô giúp được một tay.

Có tổng cộng là mười hai người, tụ tập trong hội trường, sau đó từng người từng người đến phòng họp sát vách tiến hành thẩm vấn. Từ Hoãn Hoãn ngồi bên cạnh Cao Lâm, không đặt câu hỏi, chỉ quan sát vẻ mặt và động tác của người đối diện.

Cao Lâm nghiêng người với cô giáo trước mặt: “Cám ơn cô đã phối hợp!”

Chờ cô ta đi khỏi phòng họp, anh ta nghiêng người hỏi Từ Hoãn Hoãn: “Thế nào?”

Từ Hoãn Hoãn lắc đầu.

Cô giáo kia vừa ra khỏi, một người đàn ông trung niên, tầm bốn mươi tuổi, mặc âu phục sẫm màu, đeo kính mắt gọng vàng, vẻ mặt bình tĩnh nhìn hai người bọn họ.

Từ Hoãn Hoãn chú ý khi cô giáo rời đi, gặp người đàn ông này thì khẽ cúi đầu, xem ra đây là lãnh đạo.

Sau khi ông ta ngồi xuống, tự giới thiệu mình trước: “Tôi là chủ nhiệm khối giáo viên của trường, tôi họ Hồng.”

Cao Lâm vuốt cằm: “Chủ nhiệm Hồng, chào thầy. Liên quan đến tình huống của thầy Nguyễn Ngọc Phong, chúng tôi muốn hỏi thầy vài câu.”

Ông ta đưa tay đẩy gọng kính: “Anh nói đi!”

Cao Lâm bắt đầu câu hỏi thứ nhất: “Thầy có chú ý đến trạng thái tâm lý của thầy Nguyễn gần đây có điểm khác thường không?”

Ông ta khẽ gật đầu: “Đúng! Tinh thần của anh ta không tốt, có xin nghỉ!”

“Vậy thầy ấy có nói qua chuyện này với thầy không?”

Vừa dứt lời, Hồng Lương thẳng thắn trả lời: “Không có!”

Từ Hoãn Hoãn nghiêng đầu nhìn ông ta.

Cao Lâm đặt câu hỏi thứ hai: “Thầy Nguyên Ngụy Phong công tác 5 năm qua có biểu hiện thế nào? Trong khoảng thời gian ấy có xảy ra việc gì không hay không?”

“Thầy ấy là một giáo viên tốt, làm gì phát sinh chuyện không hay!” Ông ta mím miệng, chỉnh lại vai cho thẳng.

Cao Lâm gắng hỏi một lần nữa: “Về việc này thầy xác định chứ?”

“Tôi xác định!” Ngữ khí Hồng Lương dần mất kiên nhẫn: “Không được sao? Tôi còn có chuyện phải xử lý.”

Lúc này, Từ Hoàn Hoàn đột nhiên mở miệng: “Trên thực tế là không thể!”

“Tại sao?” Tầm mắt Hồng Lương nhìn về nhân vật im lặng suốt từ nãy đến giờ, ông ta trở nên kích động: “Tôi đã rất phối hợp với việc điều tra của các anh chị!”

“Chủ nhiệm Hồng rất lo lắng sao?” Phản ứng của người đàn ông này khiến Cao Lâm phát giác vấn đề.

“Không có, tôi chẳng có gì căng thẳng cả!” Ngoài miệng tuy rằng nói như vậy, nhưng không thể khống chế nuốt một ngụm nước bọt.

Đúng lúc này, cửa phòng họp mở ra, một đội viên phòng hình sự tiến vào, trên tay cầm một chiếc điện thoại di động đang đổ chuông: “Chủ nhiệm Hồng, thầy có điện thoại.”

Hồng Lương trông thấy điện thoại tựa như nín được cọng cỏ cứu mạng, ông ta giật điện thoại, quay sang bọn họ: “Tôi đã nói mình có việc!” Sau đó ở trước mặt hai người, ông ta ấn nút nhận cuộc gọi.

Điện thoại nổi thông, hai tiếng tút tút, sau đó truyền đến giọng của một bé gái, ngữ điệu âm u: Đến chơi game cùng em đi, thầy chuẩn bị xong chưa? Em đến ngay đây!

Vì quá vội vàng nên ông ta không chú ý ẩn phải nút loa ngoài. Nghe âm thanh này, rõ ràng ông ta cực kỳ kinh hãi, thở một hơi, rồi ném nó ra xa, coi nó như bệnh dịch, không ngừng lùi về phía sau, đến sát vách tường.

Điện thoại bị ném văng vang vọng thanh âm: Đến bên cạnh thầy đây. Xoay đầu lại đi, nhìn thấy em chưa? Bé gái không đầu

Em tới bắt thầy, thầy yêu dấu!

Hồng Lương há miệng thở hổn hển, giọng tựa như quỷ dữ vẫn vang bên tai ông ta, giống như đúc những cuộc gọi vào nửa đêm.

*

Hơn nửa tiếng trước.

Trước khi bắt đầu tiến hành thẩm vấn, Từ Hoãn Hoãn đưa ra ý kiến: “Đội trưởng Cao, trước khi vào trong lấy lời khai, anh lệnh cho họ giao điện thoại ra, lấy lý do sợ bọn họ ghi âm, tiết lộ quá trình thẩm vấn. Sau đó, khi phát hiện người khả nghi, hãy cho một cảnh viên mang điện thoại vào nói di động của người đó có người gọi, đợi họ nhận điện, thì mở đoạn băng của Đường Nhuế lên.”

“Cô cho rằng có người...?”

Từ Hoãn Hoãn khẽ mỉm cười, chắc chắn: “Nếu như người đó biết chuyện, rất có thể nạn nhân đã cho hắn nghe qua đoạn băng ghi âm.”

Nhìn phản ứng sợ hãi của Hồng Lương, Cao Lâm nghiêng đầu đá mắt với Từ Hoãn Hoãn, hiển nhiên kế hoạch của bọn họ thành công.

Điện thoại ngắt kết nối, Từ Hoãn Hoãn cầm trong tay điện thoại của Hồng Lương. Khảo nghiệm vừa rồi vượt xa dự tính của cô: “Thật thú vị, tôi chỉ nghĩ thầy Nguyên có cho ông nghe qua đoạn băng, không ngờ thì ra ông cũng nhận được cuộc gọi tương tự.”

Hồng Lương bước về phía trước một bước, chỉ vào Từ Hoãn Hoãn: “Cô! Cô đang nói bậy bạ gì đó!”

Từ Hoãn Hoãn nhìn ông ta bằng bộ mặt vô tội, “Tôi không nói bậy. Do vẻ mặt của ông, phản ứng của ông đã nói cho tôi biết ông rất hoảng sợ!”

Hô hấp trong nháy mắt ngưng trệ, Từ Hoãn Hoãn quan sát rất kỹ Hồng Lương, ông ta lảng tránh ánh mắt của cô.

Cao Lâm đứng lên, “Chủ nhiệm Hồng, đi theo tôi một chuyến!”

Thế nhưng đến cảnh cục, Hồng Lương ngồi trong phòng thẩm vấn không nói một câu nào, bất luận cảnh sát có tra hỏi ra sao, ông ta đều cúi đầu, không mở miệng, hỏi câu nào cũng không biết.

Từ Hoãn Hoãn ở phòng theo dõi quan sát vẻ mặt của ông ta. Cô xác định ông ta biết hết mọi chuyện, đồng thời cũng có liên can. Ông ta không chịu nói có lẽ vụ việc kia chẳng tốt đẹp gì. Nếu như nói ra, chức danh chủ nhiệm này sẽ hoàn toàn sụp đổ.

Để Hồng Lương ở trong phòng thẩm vấn đợi hơn mười phút, Từ Hoãn Hoãn mới đi vào, ngồi xuống đối diện ông ta.

Từ Hoãn Hoãn lấy tay nâng mặt, nhìn thẳng ông ta: “Ông thật sự sẽ không nói?”

Mấy giây sau: “Thật sự không nói sao?”

Lại qua mấy giây: “Ông rõ ràng biết tất cả mọi chuyện, điểm ấy ông và tôi đều rõ mồn một!”

Hồng Lương bị hỏi đến phiên, ông ta buồn bực lên tiếng: “Tôi đã nói tôi không biết, các người có bản lĩnh thì bắt giam tôi đi!”

“Ông nghĩ rằng chúng tôi vẫn sẽ giam giữ ông? Dĩ nhiên không thể!” Từ Hoãn Hoãn mở cánh tay, bộ dạng như đang nói đùa.

Hồng Lương nhú mày nhìn cô, có chút không hiểu ý.

Từ Hoãn Hoãn nói với ông ta: “Nếu như ông thật sự không có gì để khai, một lát nữa ông có thể đi rồi!”

Về mặt Hồng Lương lúc này rõ ràng là không tin tưởng.

Trông thấy ánh mắt hoài nghi của ông ta, Từ Hoãn Hoãn đứng lên, đi ra cửa, mở ra, giọng chân thành: “Bây giờ ông có thể đi được rồi!”

Trong lúc Hồng Lương đang tư lự, cô lại nói thêm: “Chỉ như vậy!”

Từ Hoãn Hoãn dừng một chút, híp mắt: “À! Ông đã từng suy nghĩ qua một vấn đề chưa nhỉ? Người khủng bố điện thoại nửa đêm... rốt cục muốn gì? Hắn đã làm cho tinh thần Nguyên Ngụy Phong bị dẫn dắt, phải lựa chọn tự sát, nhưng ông hiện tại vẫn còn sống... Và nếu như mục đích của hắn chính là muốn cho các ông... C-H-Ế-T!”

Cô cố ý kéo dài từ cuối cùng.

Hồng Lương căng thẳng, nuốt nước miếng, đôi môi run lẩy bẩy, đây là đề tài ông ta sợ nhất.

Từ Hoãn Hoãn đè thấp thanh âm của mình: “Bây giờ ông ra khỏi Cục cảnh sát, người sống sót như ông không biết sẽ có kết cục như thế nào?” Hồng Lương vẫn còn ôm ấp ảo tưởng rằng hắn thoát nạn, cô phải phá hủy nó.

Quan sát vẻ mặt dao động của ông ta: “Tôi cho ông năm...” Cô lắc đầu một cái: “Lâu quá! Chỉ một phút để ông cân nhắc!”

Một phút sau, Hồng Lương co quắp, ngồi phịch xuống ghế, vùi khuôn mặt thống khổ vào lòng bàn tay: “Tôi khai!”

Từ Hoãn Hoãn quay đầu ra phía ngoài, đưa ngón tay thẳng lợi ra trước mặt Cao Lâm.

*

Để Hồng Lương lại cho Cao Lâm thẩm vấn, Từ Hoãn Hoãn cảm thấy buồn chán, theo bản năng đi đến phòng pháp y, từ ô cửa sổ cô đã phát hiện Từ Tĩnh ngồi bên trong. Cô gõ gõ cửa đi vào.

Từ Tĩnh lên tiếng trước, thanh âm lạnh lạnh: “Khai nhận rồi?”

Từ Hoãn Hoãn gật đầu: “Phải thế!”

Từ Hoãn Hoãn chậm rì rì đi tới, nhìn Từ Tĩnh, sau đó chần chừ hỏi: “Mì xào bò ngon không?”

Từ Tĩnh nói thẳng: “Ăn không ngon!”

Anh nói thẳng, mặc dù đã cố gắng bớt “nói xấu nó” không ít.

“Ồ!” Từ Hoãn Hoãn mát mát, cụp đầu, thì ra vẫn mua sai.

Từ Tĩnh nhìn dáng vẻ của cô, không đành lòng, anh bổ sung thêm: “Tôi chỉ không thích ăn đồ ở ngoài.”

“Vậy sao?” Từ Hoãn Hoãn nhớ vào đầu: “Anh đang đọc sách gì? Hay không?”

Từ Tĩnh chuyển sách qua, cho cô nhìn bìa sách, mặt trên là năm chữ lớn, màu đen: Pháp Y Vật Chứng Học.

Vốn cho rằng là tiểu thuyết, Từ Hoãn Hoãn: “...”

Từ Hoãn Hoãn kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Từ Tĩnh, quay đầu nhìn kệ sách: Pháp Y XXX, Giải Phẫu XXX, Cơ Thể XXX, Hóa Thi Thủy XXX...

Từ Hoãn Hoãn lặng lẽ ngồi thẳng lại, chống cằm nhìn Từ Tĩnh đọc sách, gương mặt nhìn nghiêng trông thật tuấn lãng.

Quả nhiên anh thật soái!

Năm phút sau,

“Đừng nhìn tôi, tẻ nhạt thì đọc sách đi!” Từ Tĩnh liếc cô, sau đó tiện tay đưa cô quyển sách.

Từ Hoãn Hoãn ngẩng đầu tiếp nhận. Vừa nhìn tựa sách, lật qua lật lại, một đồng tên gọi hóa học không quen biết, cô thống khổ kêu rên: “Tôi học các môn tự nhiên rất kém!”

Từ Tĩnh nhếch miệng, nói nhỏ: “Tôi biết!”

*

Văn phòng tổ khoa học tự nhiên tại một trường cấp hai.

Từ ngoài cửa một cô bé bện tóc đuôi sam nhích từng bước từng bước đến bàn làm việc bên trong: “Thầy Chu, em đến rồi!”

Thầy Chu chỉ vào ghế trống bên cạnh: “Từ Hoãn Hoãn, em ngồi ở đây, làm mấy bài này cho thầy. Một tiếng nữa thầy quay lại kiểm tra.”

Cô bé ngoan ngoãn gật đầu: “Vâng!”

Nửa tiếng sau, vất vả lắm mới làm xong hai bài, đang kẹt bài thứ ba. Cô bé cắn cắn ngón tay ảo não, sau đó ngẩng đầu nhìn trần. Bụng hơi đói, cô bé lẩm bẩm: “Chạy qua mua một ít đồ ăn vặt, quay lại chắc kịp!!!”

Mười phút sau, cô bé Từ Hoãn Hoãn cầm túi đồ ăn vặt trở lại văn phòng, cô cầm bút, trên bản nháp có thêm một đoạn chữ viết rất đẹp, là phương pháp giải đề.

Từ Hoãn Hoãn nhìn một lần là hiểu, hai mắt sáng rỡ: “Hóa ra là làm như thế!”

Bàn làm việc đối diện, một cô giáo lên tiếng: “Từ Tĩnh, phiền em lại đến giúp thầy cô phê bài tập!”

Từ Tĩnh thu tầm mắt đang nhìn hướng đối diện, lạnh nhạt: “Không có chuyện gì ạ!”

~~~ Tác giả có lời muốn nói: Nữ chủ không ăn đồ ăn tôi cũng không biết làm sao lên tiêu đề __:-) ”)__, còn có nhắc lại đột nhiên ít đi là tôi ảo giác mà QAQ

13. Chương 13: Ưc Hiếp

“Hà????” Từ Hoãn Hoãn cảm giác Từ Tĩnh nói gì đó, nhưng cô nghe không rõ.

Từ Tĩnh tuy cúi đầu nhưng khóe mắt vẫn có thể trông thấy biểu hiện của Từ Hoãn Hoãn lúc này. Anh vươn tay, đặt lên đỉnh đầu cô, xoay chuyển nhẹ nhàng, “Đọc sách đi!”

Cô cứ như thế mà bị ép đọc sách, liếc nhìn dòng chữ: Natri ion dương và ion clorua hoặc tinh thể ion nhôm ngâm nước....

Từ Hoãn Hoãn: “...” Chúng nó là cái gì vậy???

Hai mươi phút sau, Cao Lâm mang vẻ mặt nặng nề đi sang phòng pháp y, phát hiện Từ Hoãn Hoãn đang ở bên trong.

Tận mắt chứng kiến “người sống” xuất hiện ở phòng làm việc của Từ Tĩnh, Cao Lâm thật sự rất bất ngờ. Không nói đến phòng pháp y là văn phòng đặc thù, chỉ riêng khí chất tỏa ra từ người của Từ Tĩnh đã khiến mọi người tránh xa ngàn dặm. Cả Cục Cảnh Sát người trên kẻ dưới, hay ngay cả bạn thân nhiều năm như anh ta cũng chưa đến đây được mấy lần.

Vậy mà Từ Hoãn Hoãn lại có bản lĩnh như vậy. Từ cửa sổ ngắm cảnh hai người bọn họ cúi đầu đọc sách, sắc mặt Từ Tĩnh rất bình thường, không biểu hiện chút xúu nào ghét bỏ, hay bất mãn, bầu không khí cực kỳ hài hòa. Cao Lâm cảm giác như mình đang mơ.

Đang lướt qua lời dẫn của quyển hóa học, Từ Hoãn Hoãn được tiếng gõ cửa của Cao Lâm giải cứu. Anh ta thông báo Hồng Lương vì lo cho sự an nguy của mình đã khai nhận tất cả mọi chuyện.

*

Bốn năm trước.

Một người phụ nữ trung niên ăn mặc đơn giản mộc mạc, tay nắm chặt túi xách vào văn phòng khối lớp bảy. Trong phòng làm việc chỉ có một thầy giáo khá trẻ, và người cô ta muốn tìm chính là anh ta. Cô ta thấp thỏm: “Thầy Nguyên, tôi là mẹ của Giang Mạn.”

Nguyên Ngụy Phong nghe người phụ nữ xưng là mẹ của Giang Mạn, anh ta sầm mặt, giọng nói có hơi bực tức: “Có chuyện gì không?”

Mẹ Giang Mạn do dự một chút, sau đó cẩn thận mở miệng: “Thầy Nguyên, có phải Giang Mạn nhà chúng tôi bị bắt nạt trong trường không?”

Hai chữ bắt nạt truyền đến tai, anh ta lập tức đặt bút xuống, quay đầu nhìn cô ta, nhú mày: “Sao lại có chuyện đó được? Lớp của tôi chắc chắn không xảy ra tình trạng này!” Ngữ khí của anh ta cực kỳ cả quyết.

“Chắc vậy... Con bé Giang Mạn nhà chúng tôi nói không muốn đến trường nên tôi nghĩ...”

Nguyễn Ngự Phong không nghe nữa, trực tiếp cắt ngang lời cô ta: “Mẹ Giang Mạn, kỳ thi lần này Giang Mạn kém nhất lớp, toán học đứng cuối lớp.” Nếu như không có cô bé, bình quân của lớp đã không bị kéo xuống gần cuối trường.

Mẹ Giang Mạn không dám ngược đầu lên: “Tôi biết con bé...”

Anh ta đẩy đẩy gọng kính, lần thứ hai xen ngang, trực tiếp đưa ra kết luận: “Vì vậy, Giang Mạn không theo kịp các bạn nên mới không muốn đến trường.”

“Thầy Nguyễn, con của tôi tuy có hơi ngốc nghếch, nhưng ở nhà nó rất ngoan.”

Nguyễn Ngự Phong lắc đầu một cái, chau mày, giọng nói đặc biệt nghiêm khắc: “Bài tập toán ngày hôm qua không nộp, còn nói dối là mất trên đường. Đây không phải là lần đầu tiên.”

Âm điệu của mẹ Giang Mạn càng lúc càng nhỏ, cô ta quan sát sắc mặt của Nguyễn Ngự Phong: “Thầy Nguyễn, tôi đang suy nghĩ có phải có bạn học nào trêu đùa, giấu vở bài tập của con bé!”

“Tuyệt đối không thể có chuyện này!” Chợt phát hiện mình nói quá lớn, Nguyễn Ngự Phong thấp giọng, thái độ ôn hòa hơn một chút: “Mẹ Giang Mạn, điều chị cần phải làm là phối hợp với giáo viên nhà trường, cố gắng nâng cao thành tích học tập của cháu!” Nhìn bộ dạng thống khổ của mẹ Giang Mạn, anh ta nói qua loa: “Vậy nhé! Còn chuyện cháu có bị bắt nạt hay không, tôi sẽ tìm hiểu!”

Nhờ câu nói này cô ta lập tức nở nụ cười, tràn đầy cảm kích: “Cám ơn thầy Nguyễn, cảm ơn!”

Cô ta tràn đầy chờ mong người thầy giáo trước mắt có thể giúp đỡ cho con gái cô ta, như vậy con của cô ta mới toàn tâm toàn ý học tập.

Nguyễn Ngự Phong xác thực có đi tìm hiểu. La Tư Nghiên, là học sinh giỏi môn Toán đến giao bài tập, anh ta thuận miệng hỏi: “Trong lớp mình có bạn nào bắt nạt Giang Mạn không?”

La Tư Nghiên trả lời: “Không có thưa thầy Nguyễn!”

“Tôi cũng nghĩ không có chuyện đó!” Nguyễn Ngự Phong thở phào nhẹ nhõm, sau đó quay sang La Tư Nghiên cười cười: “Không sao rồi, em về lớp đi!”

Vốn dĩ đã không ưa cô học trò này, nên anh ta tự kết luận là trò vật của cô bé, và dĩ nhiên anh ta không nhìn thấy khi La Tư Nghiên trả lời ánh mắt đảo qua đảo lại, lúc rời đi nắm tay vẫn còn cuộn chặt.

Nghĩ chuyện Giang Mạn coi như đã xong, hai ngày sau Nguyên Ngụ Phong lại gặp được mẹ cô bé.

Sáng sớm vốn dĩ đang chuẩn bị lên lớp thì bị cản lại: “Thầy Nguyên!”

“Mẹ Giang Mạn, lại có chuyện gì sao?”

Mẹ Giang Mạn tràn ngập lo âu: “Ngày hôm qua về nhà, tôi nhìn thấy trong cặp sách cháu, tất cả quyển sách đều bị xé nát, thầy nói coi chuyện này...”

Nguyên Ngụ Phong thiếu kiến nhẫn, ngắt lời: “Tôi đã điều tra, căn bản không có ai bắt nạt cháu... sách...”

“Phải chăng chính con của cô xé!” Câu nói này dĩ nhiên anh ta giấu trong lòng, không nói ra.

“Mẹ Giang Mạn, tôi phải lên lớp, chuyện của cháu, tôi sẽ lưu ý!” Nguyên Ngụ Phong vội vã thoát thân.

“Thầy Nguyên... Thầy...” Mẹ Giang Mạn quỳnh lên, kéo cánh tay của anh ta.

Hồng Lương nghe tiếng ồn ào liền bước ra ngoài, trông thấy cảnh này: “Thầy Nguyên, chuyện gì vậy?”

Nguyên Ngụ Phong cố gỡ cánh tay ra: “Chủ nhiệm Hồng, là phụ huynh học sinh.”

Hồng Lương nghiêm mặt: “Có việc thì vào văn phòng nói chuyện, trong hành lang không hay chút nào.”

Nguyên Ngụ Phong khổ sở: “Chủ nhiệm, thầy xem đến giờ em phải lên lớp rồi!”

Giảng co ở đây là không được, Hồng Lương không còn cách nào khác, đành quay sang người phụ nữ trung niên: “Vị phụ huynh này, mời chị sang phòng làm việc của tôi, không nên để trễ giờ học của học sinh đúng không?”

Mẹ Giang Mạn nghe nói là chủ nhiệm, cô ta liền gật đầu đồng ý.

Nguyên Ngụ Phong sau khi dạy xong, bị Hồng Lương gọi vào văn phòng: “Tình huống của học sinh Giang Mạn là thế nào?”

“Chính là cô bé luôn đứng áp chót trong các kỳ thi!”

Vừa nghe học sinh áp chót, Hồng Liên biết ngay là ai, một cô bé gầy gò, đáng vẻ nhút nhát, mỗi lần thi đều rất tệ: “Mẹ cô bé nói nó bị bạn cùng lớp bắt nạt là có thật không?”

Nguyễn Ngụ Phong ngay lập tức trả lời: “Con bé nói láo. Thầy vẫn chưa biết mấy chiêu trò của nó. Bài tập không làm thì đổ cho bạn học ném vở mất, không muốn đọc sách thì xé hết sách đi!”

Hồng Lương nghe hết câu chuyện, gật đầu: “Nếu đúng là như vậy thì thôi!”

Nghĩ đến việc quan trọng, sắc mặt ông ta trở nên nghiêm túc hơn: “Thầy phải biết gần đây Sở Giáo Dục sắp về đây thanh tra. Nếu thật sự có hiện tượng bạo lực học đường chắc chắn sẽ gây bất lợi cho cuộc bình chọn thi đua của trường chúng ta.”

Nguyễn Ngụ Phong dĩ nhiên biết được tầm quan trọng của chuyện này: “Tôi biết rồi chủ nhiệm!”

Thế nhưng hai ngày sau, không ngờ Nguyễn Ngụ Phong tận mắt chứng kiến cảnh Giang Mạn bị một nữ sinh đá nằm lăn trên đất, bị giẫm đạp không hề giãy dụa, và người ra tay chính là cô bé học giỏi nhất lớp La Tư Nghiên, đám nữ sinh còn lại xé sách giáo khoa mới mua của Giang Mạn.

“Không phải mày cũng không biết làm sao? Vậy để bọn tao xé vở bài tập giúp mày!”

“Giang ngu dần, phải chăng mày nên cảm ơn bọn tao?”

“Nó làm sao biết được mình ngu chứ!”

“Ha ha ha... Đúng! Đúng!”

“Ồ ngu!”

“Ồ ngu!”

“Ồ ngu!”

Từng tiếng từng tiếng chói tai truyền vào tai, Nguyễn Ngụ Phong cảm giác thở không nổi. Anh ta chưa từng nghĩ đến việc Giang Mạn bị bắt nạt, anh ta chưa từng nghĩ tới lớp mình chủ nhiệm lại xảy ra chuyện này? Anh ta phải làm sao? Làm sao bây giờ?

Ngay tại thời điểm anh ta muốn tiến tới ngăn cản, La Tư Nghiên đột nhiên trông thấy, cô bé hơi hoang mang, sau đó vội thu chân về, chạy về phía thầy chủ nhiệm.

Nguyên Ngụ Phong quát lớn: “Mấy đứa đang làm gì?”

La Tư Nghiên cúi đầu, dáng vẻ rất ngoan ngoãn: “Thầy Nguyên, bọn em chỉ muốn dạy dỗ nó một chút!”

Nguyên Ngụ Phong nhìn thấy Giang Mạn thân thể gầy yếu từ từ bò dậy, sự cảm thông, thương xót ập đến: “Đây là hành vi bạo lực các em có biết hay không!”

La Tư Nghiên nhìn anh ta: “VẬY... Thầy Nguyên chuẩn bị báo cáo lại với cậu của em sao?”

Nguyên Ngụ Phong lập tức im bặt, cậu của La Tư Nghiên chính là hiệu trưởng trường.

Hồng Lương trùng hợp đi ngang qua cũng chứng kiến cảnh tượng này, mở miệng phê bình qua loa, sau đó cho tất cả giải tán. Ông ta động viên Giang Mạn vài câu, lau chùi sạch sẽ đất cát rồi kêu cô bé về.

“Chủ nhiệm, bây giờ làm thế nào?” Bạo lực học đường xuất hiện, anh ta không thể coi như không biết.

Hồng Lương tựa lưng vào thành ghế, hai tay đặt trên bàn, khẽ cười: “Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ thầy muốn xử lý La Tư Nghiên?”

Chuyện này Nguyên Ngụ Phong cũng tiến thoái lưỡng nan, “Nhưng Giang Mạn thật sự bị bắt nạt... Nếu lớn chuyện!”

Hồng Lương tròn tròn mắt: “Thì đừng để lớn chuyện! Thầy suy nghĩ thử xem, một học sinh giỏi nhất lớp và một học sinh chuyên đứng áp chót, cậu chọn cái nào?”

Nguyên Ngụ Phong không có ý kiến, đột nhiên câu nói này của ông ta như đưa ra một kế sách: “Chủ nhiệm... Ý thầy là!”

Hồng Lương khẽ gật đầu, vẻ mặt có phần âm u: “Nghĩ cách để đuổi học Giang Mạn.”

Hai tuần sau, dưới sự “nỗ lực” của Hồng Lương và Nguyên Ngụ Phong đã thuyết phục được mẹ Giang Mạn, muốn con gái mình khá hơn nên cô ta quyết định để Giang Mạn nghỉ học.

Hai tuần sau nữa, mẹ Giang Mạn cố gắng tìm cho con một trường trung học khác.

Đến ngày báo danh, cô bé gầy yếu một thân một mình nằm trơ trọi trên đường ray xe lửa gần đó, xe lửa lao vút qua, ép đứt mất đầu cô bé.

14. Chương 14: Ngoại Lệ Và Không Ngoại Lệ

Từ Hoãn Hoãn năm cấp hai cũng không khác gì Giang Mạn, lúc nào cũng nằm vị trí áp chót, cho nên cô cảm nhận được tâm trạng của Giang Mạn lúc đó. Cho dù có cố gắng đến mức nào cũng không khá hơn được. Thế nhưng, so ra cô còn may mắn hơn Giang Mạn rất nhiều, trong lớp cô không có người giống La Tư Nghiên, cậy quyền cậy thế ức hiếp bạn bè. Giáo viên của cô cho dù nghiêm khắc nhưng cũng rất có trách nhiệm, trưa nào cũng gọi cô vào văn phòng chỉ dạy tận tình, chưa từng từ bỏ cô.

La Tư Nghiên là kẻ ức hiếp người khác, là người có học lực ưu tú, luôn được mọi người tôn mình là trung tâm, nên cô ta xem thường Giang Mạn, một con bé gầy gò, gia cảnh bần hàn. Bắt nạt được Giang Mạn, cô ta coi như thỏa mãn lạc thú, cô ta biết không ai dám ức hiếp mình nên càng ngày tính xấu ấy càng nặng.

Những nữ sinh bên cạnh La Tư Nghiên, đóng vai người qua đường, hùa theo La Tư Nghiên để lấy lòng cô ta, ra sức biểu hiện trước mặt cô ta, giẫm đạp lên cô bé Giang Mạn vô tội.

Nguyên Ngụy Phong, là giáo viên chủ nhiệm, tự cho rằng học sinh học yếu là không có hạnh kiểm tốt, anh ta tự cho rằng tất cả những điều Giang Mạn chia sẻ đều là nói dối, anh ta chỉ xử lý qua loa. Thật ra đây cũng là thái độ trốn tránh của bản thân. Cho đến khi anh ta tận mắt chứng kiến cảnh tượng Giang Mạn bị đánh, sự khiếp sợ lớn hơn so với lòng cảm thông với Giang Mạn, đặc biệt khi phát hiện được người gây chuyện lại là cháu của hiệu trưởng. Một lần nữa, anh ta lựa chọn trốn tránh, làm như không thấy. Cùng Hồng Lương cân nhắc thiệt hơn, coi Giang Mạn là vật hi sinh, bọn họ không quan tâm cô bé ấy sẽ thế nào, bọn họ chỉ cần biết rằng cách giải quyết đó bọn họ sẽ không có tổn thất.

Từ lời khai của Hồng Lương, Từ Hoãn Hoãn suy đoán được chuyện bị ức hiếp Giang Mạn chưa từng kể với mẹ, hoặc có thể cô bé có kể, nhưng một người như mẹ Giang Mạn nào có thể thay đổi được gì. Cô ta mơ hồ cảm nhận được con gái mình có vấn đề, nội tâm luôn tự ti nên cô ta chọn lựa lùi về sau. Cô ta đồng ý thỏa hiệp, chuyển trường mới cho con. Trông thấy con gái chấp thuận, cô ta nghĩ con gái mình hiểu chuyện, nhưng cô ta không nhìn ra cảm giác mất mát của con.

Trước sự vòng lẩn quẩn giữa sự ức hiếp của La Tư Nghiên, sự bàng quang của bạn học, sự ích kỷ đặt lợi ích lên hàng đầu của Nguyên Ngụy Phong, Hồng Lương và sự nhu nhược, sẵn sàng thỏa hiệp của mẹ đã bức cô bé lựa chọn phương thức kết thúc cực đoan nhất.

Vì lẽ đó bốn năm sau, có người dùng cách gọi điện thoại khủng bố lúc nửa đêm khiến cho tinh thần Nguyên Ngụy Phong lung lay, khiến anh ta hoảng sợ, hổ thẹn và dằn vặt. Nơi trường học anh ta công tác đã 5 năm, nơi Giang Mạn chịu đủ mọi ức hiếp, chọn cách nhảy lầu tự sát.

Dĩ nhiên, người nhận được điện thoại khủng bố khẳng định không chỉ Nguyên Ngụy Phong và Hồng Lương.

Cao Lâm đã cho người điều tra tất cả những người liên quan năm đó, có thể một trong số đó sẽ là người giúp Giang Mạn báo thù; bởi mẹ Giang Mạn, sau khi biết chuyện con gái tự sát, bà cũng nhảy lầu theo con gái. Và tất nhiên, trả thù sẽ là một người khác.

Từ Hoãn Hoãn suy đoán nghi phạm cùng tuổi với Giang Mạn, vì năm đó chưa đủ năng lực nên mới chọn ra tay vào 5 năm sau.

Từ Hoãn Hoãn cúi đầu trầm mặc. Từ Tĩnh nghiêng đầu nhìn cô. Dưới bóng tối, không thấy rõ vẻ mặt của cô. Từ trước đến nay, Từ Tĩnh không am hiểu chuyện đoán tâm tư người khác, anh cũng không muốn đi tìm hiểu. Anh công tác trong ngành pháp y, tiếp xúc với từng cỗ từng cỗ thi thể lạnh lẽo, thi thể không nói láo, anh không cần phải dụng quá nhiều tâm tư.

Nhưng...

Từ Hoãn Hoãn là ngoại lệ.

Người chưa từng bao giờ an ủi một ai như Từ Tĩnh do dự đưa tay trái ra, vốn dĩ muốn vỗ nhẹ lên vai cô, rốt cục vẫn đặt trên đầu Từ Hoãn Hoãn.

Một giây sau, ai đó đưa đôi mắt trong veo như thỏ con nhìn sang. Từ Tĩnh mất tự nhiên, nhìn sang chỗ khác, thanh âm lạnh lạnh pha chút lúng túng: “Tối ăn gì?”

“Tôm chiên xù!” Từ Hoãn Hoãn trả lời xong, trong bụng thầm nghĩ: Từ Tĩnh có phải bị cô ảnh hưởng rồi không, lúc nào cũng nghĩ đến ăn.

Từ Hoãn Hoãn chậm rãi đi theo Từ Tĩnh ra khỏi Cục cảnh sát, hai người đi taxi về siêu thị gần tiểu khu, mua nguyên liệu nấu nướng, lần này Từ Tĩnh xách đồ.

Từ Hoãn Hoãn vội vàng lên tiếng: “Đã phân chia tôi xách đồ mà!”

“Được rồi! Tiêu hao khí lực vào việc rửa chén đi!” Từ Tĩnh tay cầm túi đồ đi thẳng ra ngoài.

Trở về tiểu khu chỉ khoảng năm phút đi bộ, không ngờ lại đụng phải người quen.

Hàn Văn Anh đang đi dạo phố cùng bạn trai trông thấy người đàn ông trẻ tuổi, khí chất phi phàm, lại bất ngờ xuất hiện cùng một cô gái khá quen mắt.

... Là Từ Hoãn Hoãn mà!

Lần trước học lớp, lớp trưởng đã nói cho bọn họ biết Từ Hoãn Hoãn là Giáo sư khách mời của trường Đại học Thiên Hà. Cô ta luôn cảm thấy chuyện này chắc chắn là lừa người, bây giờ chạm mặt, Hàn Văn Anh nghĩ ra một kế, đi nhanh tới.

Đến trước mặt bọn họ, Hàn Văn Anh giả bộ giật mình: “Là Từ Hoãn Hoãn! Đúng là cậu sao!”

“...” Phát hiện ra sự giả tạo của đối phương, nhưng Từ Hoãn Hoãn không muốn vạch trần nên đành nở nụ cười.

Từ Tĩnh nghĩ là bạn học của Từ Hoãn Hoãn nên lui sang vài bước, tạo không gian cho bọn họ trò chuyện. Đồng Hoa, bạn trai của cô ta cũng theo kịp Hàn Văn Anh, cô ta nháy mắt ra hiệu anh ta cũng đứng sang một bên.

Hàn Văn Anh nói trước: “Họp lớp lần trước sao cậu về sớm vậy?”

“À... Có việc!” Từ Hoãn Hoãn vẫn giữ nụ cười trên môi.

“A! Nghe lớp trưởng kể cậu là Giáo sư khách mời của trường Đại học Thiên Hà, khẳng định là rất bận đúng không!”

Nụ cười giả lả của cô ta ẩn giấu sự coi thường, Từ Hoãn Hoãn nhìn sơ cũng biết cô ta muốn gì.

“À... Người ấy là bạn trai cậu?” Hàn Văn Anh lóe lên chút đố kị.

Từ Hoãn Hoãn: “Không...”

Chưa đợi Từ Hoãn Hoãn nói hết câu, Hàn Văn Anh lập tức đổi giọng, giảm thấp âm lượng: “Từ Hoãn Hoãn... Cái gì mà là Giáo sư khách mời trường Đại học là cậu điều đúng không? Cậu cũng lừa anh ấy như vậy?”

Từ Hoãn Hoãn không lên tiếng, chờ đối phương nói tiếp.

Hàn Văn Anh tưởng cô chột dạ, cười gằn, giọng uy hiếp: “Không thừa nhận? Nếu tớ đi vạch trần cậu, cậu cho rằng anh ấy sẽ thế nào? Chia tay hay tha thứ?”

Hàn Văn Anh đang quay lưng với Từ Tĩnh, Từ Hoãn Hoãn có thể nhìn ra được Từ Tĩnh đang đợi cô. Còn cô ta thấy Từ Hoãn Hoãn không nói, liền xoay người tính đi vạch trần. Đột nhiên cánh tay phải bị tóm lấy, cô ta đặc ý quay đầu nhìn, chạm phải gương mặt lạnh tanh của Từ Hoãn Hoãn.

Trong cuộc sống, cho dù bắt gặp vô số lời nói dối, Từ Hoãn Hoãn chẳng thêm ra sức đi vạch trần, nhưng ngày hôm nay là ngoại lệ. Từ Hoãn Hoãn phát hiện bộ dạng của Hàn Văn Anh là muốn gây được sự chú ý của Từ Tĩnh, ánh mắt và mục đích của cô ta khiến Từ Hoãn Hoãn khó chịu. Bất kỳ người nào có ý đồ không tốt tiếp cận nam thân, cô phải ra tay ngăn cản!

“Sao?” Hàn Văn Anh nghĩ cô sợ.

“Nếu như bạn trai cậu biết cậu ”đạp chân” lên mấy kẻ có tiền!” Trước vẻ mặt khiếp sợ của Hàn Văn Anh, Từ Hoãn Hoãn nheo mắt nở nụ cười, cô lặp lại nguyên văn lời cô ta vừa nói: “Nếu như tớ đi vạch trần cậu, cậu cho rằng anh ấy sẽ thế nào? Chia tay hay tha thứ?”

Hàn Văn Anh cắn cắn môi, cố gắng thoát khỏi tay Từ Hoãn Hoãn, bị Từ Hoãn Hoãn nói trúng tim đen, cô ta thẹn quá hóa giận: “Cậu...!!!”

“Từ... Từ Tĩnh?” Đúng lúc này, Đồng Hoa rốt cục cũng nhận ra Từ Tĩnh.

Từ Tĩnh quét mắt nhìn đối phương, sau đó nhú mày nhìn Từ Hoãn Hoãn.

Hàn Văn Anh lần nữa chấn kinh, xoay người nhìn lại, tiến lên một chút, cô ta cũng nhận ra, không thể tin vào mắt mình: “Từ Tĩnh? Đúng là cậu?”

Từ Tĩnh lạnh lùng liếc cô ta một cái, thanh âm lạnh lẽo không mang theo bất kỳ cảm xúc: “Cô là ai?”

15. Chương 15: Địa Ngục Tầng Thứ Nhất (1)

Hàn Văn Anh không nói nên lời, cả người tựa như bị ném vào khe tuyết; nếu dùng ngôn ngữ “bạo lực” miêu tả: Nếu như ánh mắt có thể giết người, cô ta đã bị phanh thây xé thịt rồi.

Từ Tĩnh cup mắt, ánh mắt nhìn về phía Từ Hoãn Hoãn, anh nhàn nhạt lên tiếng: “Đi thôi.”

Giọng điệu ra lệnh ngắn gọn như trước nhưng người khác nghe ra lại có chút không giống ngày thường.

“Hả!” Từ Hoãn Hoãn đi từng bước nhỏ ngang qua Hàn Văn Anh đang đứng hóa đá và Đồng Hoa vẫn còn lúng túng xấu hổ. Từ Tĩnh lần này đi chậm hơn, cô rất nhanh bắt kịp anh.

Từ Hoãn Hoãn ngẩng đầu nhìn Từ Tĩnh, trong đầu hồi tưởng lại màn vừa rồi. So ra anh tức giận cũng chẳng kém cô chút nào. Tự nhiên cô nhớ đến trước đây có một nữ cảnh viên từng nói qua với cô một câu.

— Nếu như chọc tới Tổng tài bá đạo, bạn sẽ được cảm nhận thế nào là những tháng ngày băng giá. Còn nếu chọc Từ Tĩnh, chỉ cần ánh mắt của anh cũng đủ khiến bạn cảm nhận được lần tiếp theo trông thấy anh chính là đang nằm trên bàn giải phẫu

Do chậm phản ứng nên trên đường về Từ Hoãn Hoãn đã bỏ sót một việc quan trọng, đến khi vào thang máy, cô mới phát hiện ra vấn đề.

“A!”

Dù là bình tĩnh như Từ Tĩnh cũng bị tiếng kêu không báo trước của cô hù dọa, nhú mày cúi đầu nhìn về phía cô, nhưng gương mặt không hề tỏ ý giận.

Từ Hoãn Hoãn tròn mắt, “Anh là bạn học cùng trường cấp hai của tôi?”

Từ Tĩnh giật giật khoe miệng, thốt lên một câu đầy ẩn ý: “Cung phản xạ của cô đã phát triển.”

Từ Hoãn Hoãn nhanh chóng sắp xếp tất cả các thông tin về Từ Tĩnh trong đầu, lần trước họp mặt lớp người duy nhất vắng mặt chính là:

Học sinh tiêu biểu môn Lý lớp 9.

Học sinh tiêu biểu môn Lý.

Học sinh tiêu biểu môn Lý.

Học sinh tiêu biểu môn Lý.

“...” Tâm lý Từ Hoãn Hoãn dần dần biến đổi.

Cung phản xạ của cô thời điểm này đột nhiên ý thức được, mở to hai mắt, hơi xấu hổ, “Anh nhận ra tôi từ lâu rồi phải không?”

Từ Tĩnh đưa mắt nhìn về phía trước, “Cô rất dễ nhận ra.”

Đại não Từ Hoãn Hoãn tự động phân tích toàn bộ câu nói này: thấp người, mặt trẻ con, kém trong lĩnh vực khoa học tự nhiên, phản ứng chậm, còn thích ăn đồ ăn vặt.

“Cô rất dễ nhận ra”... Không lẽ cô lại đáp trả một câu “Anh thật không dễ nhận ra sao?”

Thế nhưng, Hàn Văn Anh và Đồng Hoa chỉ cần vài phút đã nhận ra anh là ai, còn Từ Hoãn Hoãn nhìn Từ Tĩnh đã 12 ngày, 288 tiếng, 17280 phút đồng hồ (cô chắc chắn còn nhiều hơn thế!) mới có thể nhận ra anh.

Từ Hoãn Hoãn vì chỉ số thông minh của chính mình cảm thấy thật sâu lo.

Bất quá loại “sâu lo” này sau khi ăn xong tôm chiên xù do Từ Tĩnh làm thì không còn sót lại chút gì, cô không tìm không phổi cho rằng chỉ số thông minh không cao chẳng là vấn đề, chỉ cần vị giác vẫn còn hoàn hảo là được.

Ăn cơm tối xong, Từ Hoãn Hoãn ở phòng bếp rửa bát, nghe được Từ Tĩnh trong phòng khách gọi điện thoại. Toàn bộ cuộc gọi anh nói không đến mười chữ, nhưng cũng đủ để cô đoán ra được là Cao Lâm gọi tới, hình như muốn anh đến cục.

Nhất định là xảy ra chuyện, Từ Hoãn Hoãn tắt vòi nước, trong đầu lo lắng, thấy Từ Tĩnh đã đi đến cửa bếp, vẫn chưa mặc áo khoác.

Gương mặt Từ Tĩnh không có biểu cảm gì: “La Tư Nghiên chết rồi, bị ngã từ trên cao ốc xuống dưới.”

Nghe được tin này, Từ Hoãn Hoãn cũng không biết mình có cảm giác gì, “Muốn tôi đi cùng không?”

“Không cần.”

Câu trả lời của Từ Tĩnh khiến Từ Hoãn Hoãn khẽ giật mình, lập tức đã rõ: “Cô ta cũng tự sát sao?”

“Ừ.”

Hồng Lương có cảnh sát bảo vệ, hẳn không tiếp cận được, La Tư Nghiên là mục tiêu cuối cùng của hắn, hẳn biết rõ chính mình sẽ trả giá gì, ngay từ đầu đã biết rõ.

Một trận bi kịch mở đầu lại lấy một trận bi kịch khác kết thúc, trong quá trình đó đã mất đi bốn, năm sinh mạng...

Hai phút sau, Từ Tĩnh trở lại, đã mặc vào áo khoác, “Tôi đi đây.”

“Ừ.” Từ Hoãn Hoãn nghĩ nghĩ nói thêm câu: “Trên đường cẩn thận!”

Bốn chữ làm cho Từ Tĩnh khựng bước chân, anh nhẹ nhàng lên tiếng: “Được!”

Rửa bát, dọn dẹp bếp sạch sẽ, Từ Hoãn Hoãn chậm chạp trở về nhà của mình. Cô bật máy tính lên, mở hòm thư ra, một email mới được gửi đến, là mười lăm phút trước.

“Lá thứ 81”

Người gửi thu coi việc cướp đi từng sinh mạng con người chỉ là trò chơi, coi thi thể người khác là tác phẩm của mình, Từ Hoãn Hoãn nghĩ đến sớm muộn có một ngày sẽ bắt được hắn, mà bây giờ cô chỉ có thể để hắn bài bố, trong vòng mười hai giờ nếu như cô không ấn mở bưu kiện của hắn, sẽ có một người vô tội vì cô mà chết.

Từ Hoãn Hoãn cắn môi nhìn ba chữ kia, di di con chuột ấn mở email này.

Mở đầu vẫn là bốn chữ quen thuộc: Hoãn Hoãn thân yêu.

Từ Hoãn Hoãn mặt không biểu lộ chút cảm xúc, trực tiếp kéo trang xuống, theo thói quen thường của một người viết văn, cô đọc lướt qua rất nhanh, song lần này phía dưới còn có nội dung khác.

Nhẹ nhàng lần lần chuột, Hoãn Hoãn trông thấy một tấm hình, một tấm ảnh chụp đen trắng rất cũ, trong tấm ảnh là một bé gái khoảng năm sáu tuổi, tóc chấm vai, gầy gò, mặc một cái váy rộng thùng thình không vừa người, trên váy còn có vài miếng vá. Cô đứng chân trần trên đường, mặt không xúc cảm nhìn vào màn ảnh, trong tay cô bé ôm một con búp bê, nhưng búp bê hư mất một con mắt, chỉ còn lại một hõm sâu hoắm đen kịt.

Cô bé không cười, nhưng búp bê lại đang cười toe toét, tăng thêm vài phần quỷ dị..

Trong phòng Từ Hoãn Hoãn không mở đèn, vì vậy cả gian phòng chỉ có ánh sáng hắt ra từ màn hình máy tính, Từ Hoãn Hoãn nhìn tấm hình này thêm vài phút, cảm giác lạnh lẽo chạy dọc sống lưng, đặc biệt là lúc cô nhìn chăm chăm vào mặt cô bé, trong nháy mắt cô cảm thấy cô bé ấy đang nở nụ cười, nụ cười âm u. Nhưng chớp mắt nhìn lại, cô bé lại khôi phục vẻ mặt không biểu cảm.

Ánh mắt Từ Hoãn Hoãn chuyển dần qua tay trái không cầm búp bê, hình như nắm cái gì đó. Từ Hoãn Hoãn nhận ra tấm ảnh này không nguyên vẹn, bên trái thiếu một phần, cũng không thấy ngày chụp hình, sau lưng cô bé là một công trình kiến trúc cũ, nhìn không ra địa chỉ cụ thể.

Cô không hiểu vì sao hắn muốn cho cô xem tấm ảnh cũ này, nhưng cô xác định hắn sẽ không vô duyên vô cớ hành động. Từ Hoãn Hoãn tay nắm lấy con chuột tiếp tục nhấp xuống dưới, ngay phía dưới ảnh chụp xuất hiện một đoạn văn, dòng chữ màu đỏ.

— Phàm là người trên đời, châm ngòi ly gián, phỉ báng hại người, miệng lưỡi trơn tru, hoa ngôn xảo ngữ, nói dối gạt người. Sau khi chết xuống địa ngục bị cắt lưỡi, tiểu quỷ mở miệng ra, dùng kim sắt kẹp lấy đầu lưỡi, cắt đi, không phải chỉ một nhát là cắt đứt mà từ từ, từ từ cắn đứt.

Cắt lưỡi địa ngục, Từ Hoãn Hoãn biết rõ.

Tầng thứ nhất trong mười tám tầng địa ngục.

16. Chương 16: Địa Ngục Tầng Thứ Nhất (2)

Từ Hoãn Hoãn cau mày, tiếp tục kéo xuống dưới, nhưng email đã kết thúc ở đây. Một bức ảnh quỷ dị và một đoạn văn miêu tả cảnh cắt lưỡi dưới địa ngục.

Cho dù năng lực phân tích của cô tốt đến mức nào cũng không thể đoán ra ý nghĩa cụ thể trong lá thư này,

quan trọng nhất chính là cô không biết mục đích hẳn gửi lá thư này cho cô xem để làm gì?

Không phải đơn giản chỉ muốn dọa cô đấy chứ?

Thôi kệ! Cũng giống như tám mươi email trước, cô không có ý định hồi âm. Cô đóng hộp thư, mở file word, chuẩn bị viết chương mới.

Có lẽ do nhìn chăm chăm bức ảnh kia quá lâu, lâu đến mức từng chi tiết nhỏ đều khắc sâu trong đầu cô, đặc biệt gương mặt cô bé ấy...

Từ Hoãn Hoãn buông thông cơ thể, khép mắt, khuôn mặt cô bé và búp bê trên tay đan chồng lên nhau, tạo nên gương mặt quỷ dị hơn rất nhiều.

Điều này đã giúp cô có thêm linh cảm viết lách, đợi đến khi hoàn tất chương mới, đọc lại một lần, Từ Hoãn Hoãn lần đầu tiên trong cuộc đời bị chính những từ ngữ mình viết ra dọa đến mức nổi hết gai ốc. Cô cảm giác cô bé đó đang đứng ngay phía sau lưng, im lặng, nhìn chăm chăm cô.

Từ Hoãn Hoãn: “...”

Ba Từ lại đi du lịch rồi, Từ Hoãn Hoãn lúc này cảm thấy cực kỳ yếu đuối, nhớ đến nhà sát vách 1202... Con mèo kia...

Từ lúc Từ Hoãn Hoãn về nhà đến giờ vẫn chưa nghe thấy tiếng mở cửa của nhà hàng xóm, điều này chứng tỏ Từ Tĩnh chưa về nhà.

Mạn Mạn ở nhà một mình chắc sẽ sợ lắm nhii!!

Tự tìm một lý do hợp lý, Từ Hoãn Hoãn không hề do dự cầm chìa khóa dự phòng, mở cửa nhà 1202.

Meoooo~~~~~

Nghe tiếng động, mèo con hùng hục chạy lại.

Từ Hoãn Hoãn đổi dép, ngồi chồm hổm xuống nhìn con mèo con, cười hì hì: “Mạn Mạn! Chị đến chơi với em!”

Vốn tưởng rằng là chủ nhân mình về, phát hiện là một người khác, mèo con nghiêng đầu một cái, bỏ đi.

Từ Hoãn Hoãn: “...” Ngay cả mèo cũng ghét cô?

Từ Hoãn Hoãn đi vào phòng khách, ngồi trên sofa, mở điện thoại di động xem phim. Cô liếc nhìn đồng hồ “10 giờ 20 phút”, xem xong một bộ phim điện ảnh hơn hai tiếng, lúc đó có lẽ Từ Tĩnh đã trở về, khi ấy cô sẽ ra về.

Thế nhưng, ngày hôm ấy, hai giờ sáng Từ Tĩnh mới về đến nhà. Anh tra chìa khóa vào ổ, mở cửa. Đèn huyền quang bật sáng. Đang chuẩn bị thay giày, Từ Tĩnh liền phát hiện đôi giày của nữ chính tề ở trước mắt, anh biết là giày của Từ Hoãn Hoãn.

Hơi khựng lại một chút, liếc mắt nhìn vào trong, không mở đèn. Anh đổi dép, nhẹ nhàng đi vào, dựa vào ánh sáng ở huyền quan, anh chỉ cần đưa mắt đã trông thấy Từ Hoãn Hoãn đang nằm ở sofa, cô cuộn người, phía trên phủ chiếc áo khoác nhung của cô.

Từ Tĩnh bước tới, cúi người, cô ngủ rất say.

Meooo~~~

Anh nghe tiếng mèo kêu mới nhận ra sự tồn tại của Mạn Mạn, mèo con đang nằm dưới chân Từ Hoãn Hoãn, cảm nhận được chủ nhân đã về, nó kêu lên một tiếng chào đón.

“Suyt!” Từ Tĩnh giơ ngón trở lên môi, lấy tay kia xoa xoa đầu nó.

Mạn Mạn hiểu ý chủ, nó ngoan ngoãn không kêu meo meo, nằm lại vào ổ.

Tầm mắt Từ Tĩnh chuyển lên khuôn mặt của Từ Hoãn Hoãn, ánh mắt lạnh lẽo dần tan, chỉ còn lại sự ấm áp mà ngay cả bản thân Từ Tĩnh cũng không phát hiện.

Anh muốn đưa tay, muốn vén những sợi tóc vương trên gương mặt cô. Anh miết miết môi, động tác có chút do dự.

Ngay khi sắp chạm vào, điện thoại của Từ Hoãn Hoãn đột nhiên sáng đèn, rọi lên mặt cô và bàn tay của anh.

Từ Tĩnh giật mình, run lên một cái, rồi nhanh chóng thu tay về. Anh mím môi, căng thẳng, quay phắt đầu sang hướng khác.

Mười mấy giây sau, màn hình di động tối lại, Từ Tĩnh liếc mắt, phát hiện Từ Hoãn Hoãn không bị đánh thức, vẫn đang ngủ say sưa.

Từ Tĩnh thở phào nhẹ nhõm nhưng không dám đụng vào cô nữa. Anh về phòng ngủ cầm một tấm chăn dày, cẩn thận đắp lên người Từ Hoãn Hoãn. Nhận được sự ấm áp, Từ Hoãn Hoãn khẽ ưm ưm hai tiếng.

“Từ Tĩnh!” Từ Hoãn Hoãn đột nhiên gọi tên anh.

Tưởng rằng Từ Hoãn Hoãn đã tỉnh, Từ Tĩnh sững người, nhìn vào mắt cô. Đôi mắt ấy vẫn nhắm nghiền.

“Bánh bao xá xíu!”

Từ Tĩnh: “...”

*

Sáng sớm hôm sau, Từ Hoãn Hoãn thức dậy, mắt đối mắt với cặp mắt tròn xoe.

Meoooo~~~~

Mạn Mạn đang nằm trên người cô, nhìn cô chăm chăm.

Từ Hoãn Hoãn vẫn đang nửa tỉnh nửa mê, nhắm mắt nhìn bốn phía. Một phút sau, cô há to miệng, lập tức bật dậy, cô đưa mắt nhìn cửa sổ, trời đã sáng và cô vẫn đang ở trong nhà Từ Tĩnh. Có nghĩa là cô ở nhà anh ngủ cả đêm!

Cô cúi đầu, có tấm chăn phủ trên người mình. Mạn Mạn đương nhiên không thể đắp cho cô, vậy chỉ còn một khả năng, Từ Tĩnh đã về nhà.

Từ Hoãn Hoãn vỗ mạnh gáy mình, tại sao xem phim mà ngủ quên mất cơ chứ? Ngủ thì cũng được đi, vậy mà Từ Tĩnh về cũng không biết.

Còn tự thuyết phục bản thân là bị bức ảnh dọa không dám ngủ nữa đấy!

Từ Hoãn Hoãn nhìn đồng hồ, đã hơn tám giờ, cô liếc sang phòng ngủ, Từ Tĩnh chắc đã đi đến Cục cảnh sát, không biết hôm qua anh về mấy giờ.

Bỏ chân khỏi sofa, ngồi thẳng dậy, Từ Hoãn Hoãn trông thấy một tờ giấy đè dưới tách trà.

“Trên bàn ăn có bánh bao xá xíu và sữa đậu nành.”

Bánh bao xá xíu....

Từ Hoãn Hoãn nuốt nước miếng. Cô đi dép chạy tới bàn ăn. Quả nhiên trên bàn có hai cái bánh bao và

một ly giữ nhiệt, từ từ mở ra, là sữa đậu nành còn bốc hơi nghi ngút.

Từ Hoãn Hoãn nhoẻn miệng cười, ngồi xuống nhấm nháp bữa điểm tâm. Dọn dẹp gọn gàng, cô cho mèo ăn, rồi mới rời khỏi nhà Từ Tĩnh.

Được ăn no, Từ Hoãn Hoãn ngâm nga một khúc ca, cô ngồi trước bàn làm việc, mở máy, thừa dịp tâm tình cực tốt sẽ viết đại cương “Bậc thầy tội phạm 2” cho hoàn chỉnh. Vừa đăng nhập email, lại nhận được một lá thư mới.

Mở đầu vẫn là bốn chữ kia, vẫn là một đoạn thơ nước ngoài. Từ Hoãn Hoãn chậm rãi kéo xuống phía dưới, không kịp đề phòng, một tấm ảnh ập vào đáy mắt.

Một người phụ nữ trung niên nằm trên nền đất, cô ta mặc một chiếc váy trắng nhưng đã bị máu nhuộm đỏ tươi, bụng của cô ta bị xé ra, nhét vào bên trong một con búp bê, đầu nó lòi ra ngoài, đối diện màn ảnh.

Búp bê hỏng một mắt, chỉ để lại một hố đen sâu hoắm.

Người phụ nữ đã chết, mặt quay sang một bên, hai mắt trợn trắng dã, mặt vô cảm, nhưng con búp bê trong bụng thì đang mỉm cười

17. Chương 17: Địa Ngục Tầng Thứ Nhất (3)

Hai năm trước.

Tại một giảng đường của một trường đại học ở thành phố S, Giáo sư tâm lý học họ Khổng cười cười giới thiệu cô gái trẻ đứng bên cạnh mình: “Các bạn học, tôi xin giới thiệu một chút, đây chính là sinh viên trước đây của tôi, cũng là học tỷ của các em, Từ Hoãn Hoãn. Em ấy hiện tại là một chuyên gia trắc hoang. Nếu các em có câu hỏi chuyên ngành hoặc cảm thấy hứng thú về đề tài gì đều có thể đặt câu hỏi với em ấy!”

Sinh viên ở phía dưới mỉm cười, khẽ chần chừ. Cô xấp xỉ tuổi của bọn họ, hơn nữa tướng mạo chẳng khác nào một học sinh. Một phút trôi qua, không một ai đặt câu hỏi.

Giáo sư Khổng ho khẽ một tiếng, đột nhiên phía dưới một cánh tay giơ lên, ông nhìn cậu sinh viên nhưng không nhớ ra tên người này, chỉ còn cách lên tiếng: “Em! Đặt câu hỏi đi!”

Từ Hoãn Hoãn nhìn cậu sinh viên chậm rãi đứng lên, lộ ra gương mặt điển trai và nụ cười tươi, đặc biệt đôi mắt màu trà rất đẹp.

Cậu ta đối mắt với Từ Hoãn Hoãn: “Cô có thể quan sát được đối phương có nói dối hay chẳng không?”

Từ Hoãn Hoãn trông cậu ta khẽ nhếch miệng, vuốt cằm trả lời: “Có thể!”

Như có được đáp án thỏa mãn, cậu ta cười cười, ngữ điệu trầm thấp, cuốn hút: “Vậy nếu như tôi nói tôi đã giết người. Cô tin không?”

“Cậu?”

“Hả!!! Tình huống gì đây?” Toàn bộ giảng đường ngay lập tức vang lên những tiếng xì xào.

Từ Hoãn Hoãn kinh ngạc một chút, nhưng chỉ một giây sau, cô đối đầu với ánh mắt của cậu ta, mỉm cười: “Tôi tin!”

*

Từ Hoãn Hoãn cầm laptop đến Cục cảnh sát, sau khi đưa thẻ ngành, cô đến phòng hình sự. Mọi người có vẻ bận rộn, Cao Lâm vừa từ bên ngoài về, dáng vẻ vội vàng vàng, trông thấy cô, anh ta hơi bất ngờ. Anh ta mời cô vào phòng làm việc của anh ta: “Cố vấn Từ có việc gì không?”

“Đội trưởng Cao, mọi người đang có vụ án à?”

Nhắc đến vụ án, Cao Lâm nhú mày: “Hừm phát sinh đồng thời hai vụ án mạng. Không sao. Cô cứ nói đi!”

Từ Hoãn Hoãn đặt laptop trên bàn, chưa cho anh ta xem những lá thư của cô mà lên tiếng hỏi trước: “Đội trưởng Cao biết một người tên Ngôn Lạc không?”

Là cái tên quá đặc biệt, Cao Lâm lập tức nghĩ ngay đến đối phương là ai: “Ngôn Lạc? Là tên tội phạm giết mười bốn người trong vụ án liên hoàn năm ấy sao?”

Từ Hoãn Hoãn gật đầu: “Chính hần!”

“Tôi nhớ cảnh sát đã từng tóm được hần, nhưng hần chạy thoát sau khi giết chết ba cảnh viên!”

“Đúng! Hần từng là sinh viên của Giáo sư của tôi. Trong một lần về tham dự bài giảng, tôi đã từng gặp hần.” Từ Hoãn Hoãn đến nay vẫn còn ấn tượng về tên sát thủ này. Từng chữ hần nói, từng biểu cảm trên gương mặt hần, cô đều nhớ rõ ràng rằng: “Khi đó hần hỏi tôi hần đã giết người, tôi có tin hay không? Tôi không phát hiện dấu vết nói dối. Khi cùng hần trò chuyện, tôi phát hiện khả năng hần là một sát thủ liên hoàn. Vì vậy, vụ án đó tôi tham gia ngay từ đầu.”

Đây cũng là lần đầu tiên cô tham gia vào một vụ án liên hoàn.

“Sau sự việc đó, Ngôn Lạc mất tích không một tin tức. Ba tháng sau, anh ta gửi cho tôi bức email đầu tiên, tuy nhiên nhân viên IT không thể tra ra được vị trí của hắn.” Từ Hoãn Hoãn đưa Cao Lâm đọc nội dung bức thư đầu tiên: “Từ hôm đó đến sáng sớm hôm nay, tổng cộng là 82 lá.”

Ngôn Lạc gửi thư cho Từ Hoãn Hoãn, Cao Lâm cũng chẳng cảm thấy bất ngờ gì... chỉ là: “Nhiều như thế sao?”

“Hơn nữa, tất cả email đều buộc tôi phải mở ra đọc trước mười hai giờ đêm. Nếu trễ một giây hắn sẽ giết một người!” Từ Hoãn Hoãn nở nụ cười khổ.

Yêu cầu quá biến thái. Ròng rã hơn một năm trời, Cao Lâm có thể chắc chắn Ngôn Lạc muốn dùng cách này để dẫn vật Từ Hoãn Hoãn. Anh ta liếc nhìn cô, rồi đưa mắt nhìn vào máy vi tính: “Nội dung của chúng là gì?”

“80 lá thư trước, nội dung đều là những đoạn thơ ngoại văn. Thế nhưng, hai lá thư gần đây còn có thêm vài nội dung.”

Từ Hoãn Hoãn cho Cao Lâm coi bức ảnh cô bé trước: “Tấm này giống như bức ảnh xưa, nhưng không hoàn chỉnh.”

Từ Hoãn Hoãn mở ra email thứ hai: “Cái này vừa nhận được sáng sớm nay!”

Cao Lâm nhìn bức ảnh kinh khủng kia, tròn tròn mắt kinh ngạc: “Tấm ảnh này...”

Từ Hoãn Hoãn nghe ra được giọng anh ta có chút bất thường: “Làm sao?”

Sắc mặt nặng nề, Cao Lâm không trả lời mà mở tập văn kiện trong tay anh ta ra. Là bức ảnh chụp tại hiện trường án mạng phát sinh ngày hôm nay, anh ta đưa ra cho Từ Hoãn Hoãn coi một tấm.

Cùng chiếc váy trắng, cùng là một con búp bê hồng một mắt, cùng là một nạn nhân.

Cao Lâm nhìn Từ Hoãn Hoãn: “Khoảng tám giờ chúng tôi nhận được điện thoại báo án!”

Từ Hoãn Hoãn xem lại thời gian trên email: “Email này gửi lúc 7 giờ 10 phút.”

Vì vậy, chụp tấm ảnh này nếu không phải là hung thủ, thì cũng là người chứng kiến đầu tiên. Khả năng trước có vẻ đúng hơn.

Từ Hoãn Hoãn đột nhiên hỏi: “Là ai báo cảnh sát?”

Biết cô đang suy nghĩ gì, Cao Lâm nói tiếp: “Là hàng xóm của nạn nhân. Khi cô ta ra ngoài phát hiện nhà bên cạnh không đóng cửa. Nghi ngờ nên đi vào kiểm tra, ngay lập tức phát hiện thi thể. Từ Tĩnh còn đang tiến hành nghiệm thi.”

Nghe tên Từ Tĩnh, Từ Hoãn Hoãn chợt cảm thấy lòng ảm áp, khóe miệng bất giác nở nụ cười.

Biến hóa nhỏ nhất này trên gương mặt Từ Hoãn Hoãn dĩ nhiên Cao Lâm không phát hiện ra. Anh ta đang dồn toàn bộ mọi chú ý vào vụ án: “Ngôn Lạc gửi email cho cô. Búp bê trên tay cô bé trong tấm hình cũ giống như đúc búp bê nhét vào bụng nạn nhân sáng nay.”

“Tôi khẳng định có mối liên quan nào đó!”

Còn có đoạn giải thích việc cắt lưỡi địa ngục là ý gì?

Cao Lâm vuốt cằm: “Tôi sẽ cho người điều tra thân phận của bé gái trong ảnh.”

Đúng lúc này, Từ Tĩnh đẩy cửa bước vào, “Đội trưởng!”

Anh khá ngạc nhiên khi trông thấy Từ Hoãn Hoãn ở đây, nhưng nhanh chóng khôi phục vẻ lạnh lùng vốn có, tay phải cầm báo cáo nghiệm thi: “Đã có kết quả!”

“Cực khổ cậu quá!” Cao Lâm nhận tài liệu: “Thời gian tử vong là rạng sáng nay từ một giờ đến hai giờ, bụng của nạn nhân là bị mổ sống?”

“Ừm! Tay chân nạn nhân có dấu vết bị trói, có máu ứ đọng. Phần bụng là vết thương trí mạng. Ngoài ra không còn bất kỳ tổn thương nào khác. Trong cơ thể cũng không phát hiện thuốc ngủ.” Âm điệu lạnh lạnh: “Tuy nhiên, trong móng tay phát hiện một biểu bì không thuộc về nạn nhân.”

Đây là một manh mối hết sức quan trọng. Cao Lâm vội lên tiếng: “Khả năng trong lúc giãy dụa nạn nhân cào xước da của hung thủ. Sau khi kiểm nghiệm có phát hiện trùng hợp với nghi phạm nào không?”

Từ Tĩnh đáp lại: “Không có!”

Cao Lâm nhíu chặt mi: “Nếu như không có...” Anh ta đưa mắt nhìn Từ Hoãn Hoãn.

“Ngôn Lạc đã từng lưu lại DNA!”

Thật ra, kết quả này không nằm ngoài dự đoán của Từ Hoãn Hoãn. Sau khi nhận được tấm ảnh này, cô cũng không hề quy chụp hẳn là hung thủ giết chết người phụ nữ này, đây không phải là phương thức gây án của hắn. Thế nhưng, cô không biết mục đích Ngôn Lạc nhúng tay vào vụ này là gì.

Từ Tĩnh đưa ra một túi vật chứng khác: “Đây là búp bê lấy ra từ cơ thể nạn nhân.”

Nửa thân dưới búp bê bị máu nhuộm đỏ, chỉ còn một mắt, miệng khe mỉm cười. Đã từng thấy qua ảnh chụp, nhưng hiện tại sờ sờ trước mắt cô... Từ Hoãn Hoãn liếc mắt nhìn, thật quá khủng khiếp!

Cô lập tức đưa mắt nhìn sang hướng khác.

Chú ý đến vẻ mặt có chút không thoải mái của Từ Hoãn Hoãn, Từ Tĩnh tiến lên trước một bước, dùng thân người chặn phần lớn tầm mắt của cô.

Khi Từ Hoãn Hoãn quay đầu lại chỉ còn thấy màu trắng tinh khiết trên người Từ Tĩnh.

“Búp bê này không còn mới... Đã cũ lắm rồi!” Cao Lâm cảm nhận được con búp bê này không phải là con búp bê cô bé trong ảnh cầm, nhưng không có chứng cứ chứng minh nghi điểm này.

Từ Tĩnh giơ tay chỉ: “Còn nữa, lòng bàn chân trái của búp bê có khắc số!”

Nghé Từ Tĩnh nói, Cao Lâm lật búp bên lên. Lòng bàn chân bị dao khắc con số “7”.

Manh mối rời rạc, không tài nào kết nối. Cảnh viên trong đội vẫn tiếp tục điều tra thân phận cô bé trong ảnh, và những tin tức liên quan.

Từ Hoãn Hoãn cầm lại laptop, theo Từ Tĩnh về phòng pháp y.

Trong phòng chỉ có hai người bọn họ, Từ Hoãn Hoãn chợt nhớ đến việc ngủ nhờ một đêm nhà Từ Tĩnh. Cô ló đầu khỏi màn hình vi tính, nhìn Từ Tĩnh đang bận rộn: “À... chuyện tối qua và sáng nay... Cảm ơn anh.”

Ngón trỏ lật một tờ giấy, khẽ liếc Từ Hoãn Hoãn một chút: “Cảm ơn cái gì?”

“Tối hôm qua tôi không dám ngủ một mình nên mới vào nhà anh...” Âm lượng càng lúc càng nhỏ dần.

“...” Cho rằng Từ Hoãn Hoãn tối qua là chờ anh trở về... Không ngờ! Từ Tĩnh đưa tay đỡ trán, chặn lại biểu cảm của anh lúc này.

Từ Hoãn Hoãn không phát hiện bất thường, nhẹ nhàng tiếp lời: “Còn sáng nay thì... bánh bao xá xíu và sữa đậu nành rất ngon!” Cô mím môi: “À! Tối tôi ngủ rất yên phải không?”

Thanh âm lạnh lạnh một lần nữa vang lên: “Nói mơ!”

“Hả? Tôi?” Từ Hoãn Hoãn bối rối chỉ tay vào mình.

Từ Tĩnh: “Ừ! Còn la hét!”

Từ Hoãn Hoãn: “...”

18. Chương 18: Địa Ngục Tầng Thứ Nhất (4)

Từ Hoãn Hoãn nhận ra mình chưa hiểu hết được bản thân.... Cô lại có tật nói mơ khi ngủ.

Cảm thấy thật sự rất mất mặt, cô im lặng rứt đầu vào sau màn hình máy tính, cố gắng hạ thấp sự tồn tại của mình.

Phía bên đội hình sự đã tra ra thân phận và những tin tức liên quan đến nạn nhân.

Nạn nhân tên Phó Xuân Mai, 49 tuổi. Là công nhân xưởng dệt, sau khi xưởng dệt đóng cửa, bà ta thất nghiệp. Tuy nhiên, mấy năm trước tự mở công ty giúp việc gia đình, chồng chết đã tám năm, không có con, chỉ sống một mình.

Nếu không đến công ty, bà ta chỉ ở trong tiểu khu chơi mát chược, không có hành động nào khác.

“Tôi đã tra hỏi bạn cùng chơi mát chược với bà ta. Mọi người đều nói tính khí bà ta cũng được, khá hào phóng. Hình như cũng không có kẻ thù vì không nghe thấy bà ta nhắc qua, gần đây cũng không cãi vã với ai!”

“Hàng xóm bà ta cũng có ấn tượng khá tốt về bà ta. Có một người hàng xóm tối hôm qua có gặp qua nạn nhân. Vào khoảng tám giờ, ông ta đi tản bộ về thì chạm mặt, không phát hiện điểm khác thường gì.”

Cao Lâm khẽ gật đầu, hỏi tiếp: “Rạng sáng khoảng từ một đến hai giờ hàng xóm có nghe thấy tiếng động gì không?”

“Không có, mọi người ngủ say, không ai chú ý!”

Cao Lâm quay sang hỏi một cảnh viên khác: “Bên công ty dịch vụ gia đình của bà ta thì sao? Có khả năng kết oán với khách hàng không?”

“Không. Danh tiếng của bà ta trong giới cũng khá tốt, hầu như không có khách hàng nào trách cứ. Dù có khiếu nại cũng đã xử lý ổn thỏa, không làm lớn chuyện.”

Những thông tin thu thập được khiến Cao Lâm thật sự đau đầu. Một người phụ nữ khoảng năm mươi tuổi, không có khả năng gây hại cho người khác; hơn nữa mục đích của hung thủ không phải của cải tiền bạc. Trong đầu anh ta nghĩ đến là một vụ giết người liên hoàn, tại sao hung thủ lại chọn nạn nhân? Hung thủ nhét một con búp bê vào bụng người chết là muốn biểu đạt điều gì?

Nhắc đến búp bê, Cao Lâm nhớ tới tấm ảnh kia: “Cô bé trong tấm ảnh đen trắng kia có tra ra được gì không?”

“Trong nhà nạn nhân không tìm ra được bức ảnh nào liên quan đến cô bé này.”

Chu Tề Xương lắc đầu: “Em đã so sánh, không phải nạn nhân khi còn bé.”

Dừng một chút, anh ta nói tiếp: “Còn nữa Đội trưởng, quan trọng chính là tấm ảnh đen trắng đã từng được xử lý qua. Trên thực tế không phải tấm ảnh chụp cách đây mấy chục năm. Ngày chụp đã bị che lại, em đã phát hiện ra, anh xem...”

Cao Lâm đến bên cạnh Chu Tề Xương, nhìn vào màn hình, góc trái quả nhiên có ngày tháng: “Ngày 8 tháng 7 năm 2005.” Thời điểm này khiến Cao Lâm quá bất ngờ: “Là tấm ảnh mười hai năm trước?”

Tin này cũng làm Từ Hoãn Hoãn giật mình: “Mười hai năm trước?”

“Không sai!” Cao Lâm vuốt cằm, anh ta báo những manh mối bọn họ thu thập được cho cô: “Bé gái trong ảnh khoảng năm sáu tuổi, có thể năm nay đã mười bảy, mười tám tuổi. Đã điều tra nạn nhân không có liên hệ với người này. Hơn nữa, chúng tôi đã tra tìm lịch sử khám chữa bệnh của nạn nhân, bà ta không có khả năng sinh nở, vợ chồng cũng không nhận con nuôi.”

Nắm trọng điểm, Từ Hoãn Hoãn lặp lại một câu: “Bà ta không có khả năng sinh nở?”

“Ừ!”

“Thì ra là như vậy!” Từ Hoãn Hoãn nheo mắt, “Vì vậy hung thủ mới nhét búp bê vào trong bụng của bà ta.”

Cao Lâm nhíu mày: “Vì sao?”

Từ Hoãn Hoãn lên tiếng: “Muốn giấu cọt bà ta!”

*

Sau khi tan ca, Từ Hoãn Hoãn cầm laptop cùng Từ Tĩnh đi siêu thị. Đến lúc tính tiền cô nghe tiếng điện

thoại di động của Từ Tĩnh vang lên, nhưng cô phát hiện anh chỉ lấy ra, liếc nhìn một cái rồi cất vào.

Từ Hoãn Hoãn chú ý sắc mặt của anh không tốt lắm. Cô chỉ nghĩ đơn giản có thể là nhân viên bán hàng hoặc điện thoại lừa đảo. Được một lúc, điện thoại lại reo. Lần này Từ Tĩnh không nhìn nhưng Từ Hoãn Hoãn có thể nhận ra anh càng ngày càng khó chịu.

Không muốn nghe à?

Tuy nhiên đây là việc cá nhân của Từ Tĩnh, Từ Hoãn Hoãn cũng không dám hỏi, chỉ im lặng đi theo Từ Tĩnh ra khỏi siêu thị.

Trong tình huống căng thẳng này, cô cũng không dám mở miệng bắt chuyện với Từ Tĩnh. Do vậy, trên đường Từ Hoãn Hoãn chỉ nghĩ đến vụ án, đi tới đi tới. Bất thành lời, đầu Từ Hoãn Hoãn va vào cái gì đó.

Cô ngẩng đầu, phát hiện đầu mình vừa đụng vào lưng Từ Tĩnh. Cô vừa tính mở miệng hỏi tại sao anh lại dừng lại, chợt nghe một giọng nữ sắc nhọn truyền tới.

“Từ Tĩnh, sao con không nhận điện thoại?”

Tình huống gì đây?!!! Không nghe điện nên đối phương trực tiếp tìm đến nhà.

Tầm nhìn hoàn toàn bị che chắn, Từ Hoãn Hoãn nhẹ nhàng lộ đầu ra. Phía trước là một người phụ nữ trung niên, trang điểm khá kỹ, ăn mặc sang trọng.

Phát hiện không phải là bạn gái như cô nghĩ, Từ Hoãn Hoãn thở phào nhẹ nhõm.

— Không đúng...không đúng, tại sao cô phải căng thẳng chứ?

Từ Hoãn Hoãn còn đang xoắn xuýt suy nghĩ, liền nghe Từ Tĩnh trả lời, thanh âm cực kỳ lạnh lùng: “Không lưu!”

Không lưu?

Từ Hoãn Hoãn lại tiếp tục phân tích: “Không lưu” có nghĩa là không lưu số điện thoại vào danh bạ. Hai từ ngắn gọn nhưng lực sát thương cực lớn.

Quả nhiên đối phương nổi giận đùng đùng: “Anh...!”

Tiếng giày cao gót vang lên càng lúc càng gần, Từ Hoãn Hoãn nghe bà ta nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Nhưng tôi là mẹ anh!”

Từ Hoãn Hoãn trợn tròn mắt, lấy tay bịt miệng. Bà ta là mẹ của Từ Tĩnh, vậy mà anh không nhận diện, thậm chí còn không lưu số của bà ta....

Ngay sau đó, Từ Hoãn Hoãn nghe bà ta lên tiếng, ngữ điệu đầy xem thường.

Đào Mẫn rút ra một tờ danh thiếp nói với Từ Tĩnh: “Tối mai sáu giờ, khách sạn Tử Kim. Đối phương là thiên kim của tập đoàn Tống Thị. Từ Tĩnh, anh nhất định phải có mặt!” Hoàn toàn là ra lệnh, không cho phép từ chối.

Ánh mắt Từ Tĩnh lạnh lùng: “Bà dựa vào cái gì?”

Đào Mẫn hất cằm, cao ngạo đáp: “Dựa vào việc tôi là mẹ anh, tôi sinh ra anh!”

“Bà đừng quên năm tôi năm tuổi chính tay bà đã ném tôi đi!” Tay Từ Tĩnh cuộn chặt thành quyền, ánh mắt lạnh lẽo nhìn người phụ nữ tự xưng là mẹ của anh.

Từ Hoãn Hoãn trông thấy bàn tay trắng bệch đang run lên vì cố kiềm chế cơn giận. Cô bỗng nhiên có cảm giác đau lòng, muốn tiến lên nắm lấy tay anh, nhưng không thể.

Ánh mắt Từ Tĩnh dọa Đào Mẫn kinh sợ, bà ta biết cứng rắn là không được, nên đành đổi lại bộ mặt tươi cười, thanh âm mềm nhũn: “A Tĩnh à, mẹ biết con còn trách mẹ. Khi ấy mẹ cũng hết cách. Chính vì thế mấy năm trước không phải mẹ quay về tìm con rồi ư?” Bà ta vừa nói vừa đưa tay ra, muốn nắm lấy tay Từ Tĩnh.

“Bởi vì bà phát hiện có thể lợi dụng được tôi, không phải sao?”

Bị đâm trúng tim đen, bàn tay đang lơ lửng giữa không trung đành phải thu về.

Từ Hoãn Hoãn ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn bóng lưng thẳng tắp kia. Cô nhớ anh đã từng nói với cô: Bởi vì người sống đều nói láo!

Lúc này cô đã thật sự hiểu nguyên nhân câu nói này của anh. Bị chính mẹ ruột vứt bỏ, lừa dối, cho nên anh mới không tin ai, không muốn tiếp xúc với ai.

Tuy nhiên, Đào Mẫn không hề từ bỏ ý định, mở miệng thuyết phục: “Mẹ cũng chỉ muốn tốt cho con. Làm pháp y thì có tiền đồ gì chứ? Chỉ cần con cưới Tống...”

Từ Tĩnh dùng ánh mắt lạnh lùng cắt ngang lời bà ta: “Bà đi đi!”

Nói xong, Từ Tĩnh đi vòng qua người Đào Mẫn, không thèm đưa mắt nhìn lấy một lần.

Từ Hoãn Hoãn hoàn toàn lộ ra trước mặt Đào Mẫn nhưng bà ta không chú ý đến cô, bà ta kêu réo Từ Tĩnh, đuổi theo sau.

“Từ Tĩnh! Từ...”

“Dì ơi...”

Đúng lúc này, Đào Mẫn nghe được tiếng của cô gái trẻ. Bà ta xoay người, quay đầu nhìn, trước mặt là một cô gái nhỏ nhắn, trên tay cầm hai túi đồ.

Đào Mẫn đánh giá Từ Hoãn Hoãn một lượt, nghĩ thầm người phụ nữ đi theo sau Từ Tĩnh, cùng Từ Tĩnh về nhà... Như vậy...

Khuôn mặt bà ta lập tức lộ vẻ coi thường: “Ái chà! Chẳng trách không muốn đi! Mày và con tao ở chung?”

Phát hiện hiểu lầm quá lớn, Từ Hoãn Hoãn vội giải thích: “Không...”

Đương nhiên đối phương không cho cô cơ hội biện minh.

Đào Mẫn lộ ra vẻ mặt khinh khỉnh, gằn giọng: “Cũng không nhìn lại bản thân mình. Thứ con gái không ra gì. Chưa kết hôn đã ở nhà đàn ông, chẳng hiểu có biết xấu hổ hay không!” Bà ta tựa như muốn trút giận lên người Từ Hoãn Hoãn, hoặc cũng có thể muốn dẫn mặt để cô mau mau rời xa Từ Tĩnh. Bà ta giờ cao tay, chuẩn bị giáng xuống mặt Từ Hoãn Hoãn.

Nhìn động tác của bà ta, Từ Hoãn Hoãn nhanh trí...

Ngồi xổm xuống.

Đào Mẫn vụn vụn không ngờ Từ Hoãn Hoãn có hành động này, tay vung xuống bị hệt, đã thế còn khiến cho bà ta lão đảo.

Cổ tay của bà ta bị nắm chặt lấy.

Đào Mẫn ngẩng đầu nhìn, ánh mắt Từ Tĩnh như muốn giết chết bà ta. Bà ta bị dọa đến mức hai chân mềm nhũn, tay giãy dụa nhưng chưa thoát ra được. Một giây sau, giọng Từ Tĩnh vang lên bên tai: “Tôi cảnh cáo bà, đừng nghĩ có thể đụng vào cô ấy.”

Từ Hoãn Hoãn đang ngồi xổm bị Từ Tĩnh lôi dậy, kéo thẳng vào trong thang máy.

Từ Hoãn Hoãn nhìn bàn tay của Từ Tĩnh nắm chặt tay mình, tựa như là mơ, bàn tay Từ Tĩnh thật ấm áp.

Ánh mắt Từ Tĩnh vẫn nhìn về phía trước, gương mặt không lộ ra bất kỳ cảm xúc, nhưng trong lòng anh đang tự trách. Anh không ngờ Đào Mẫn dám ra tay với Từ Hoãn Hoãn. Cũng may cái tát ấy chưa chạm đến Từ Hoãn Hoãn.

Thang máy từ từ di chuyển lên trên. Đúng lúc này, anh cảm nhận lòng bàn tay mình cào cào hai cái, cúi đầu nhìn mới ý thức mình vẫn nắm tay Từ Hoãn Hoãn.

Thanh âm dịu dàng của Từ Hoãn Hoãn vang lên: “Từ Tĩnh, anh ăn chocolate không?”

Đây là lần đầu tiên anh nghe cô gọi tên anh.

Vì vậy, anh gật đầu: “Được!”

*

Về nhà mình, Từ Hoãn Hoãn ngồi trước bàn làm việc, nằm nhoài trên mặt bàn. Cô cảm giác mấy ngày gần đây thật sự phát sinh quá nhiều chuyện.... thật sự quá nhiều chuyện.

Cô nghiêng mặt nhìn bàn tay phải của mình, trên tay dường như vẫn còn lưu lại nhiệt độ của Từ Tĩnh, không ngờ một người lạnh lùng như anh lại có đôi tay ấm áp đến thế.

“Từ Tĩnh!” Cô thì thầm tên anh, gương mặt đột nhiên ửng hồng.

Cô lập tức ngẩng đầu, lắc lắc mấy cái. Mở máy vi tính. Một email mới được gửi đến.

“Lá thứ 83”

Tuy nhiên, nội dung email lần này chỉ có một từ tiếng Anh.

Revenge. (Trả thù)

19. Chương 19: Địa Ngục Tầng Thứ Nhất (5)

Sau khi tan tiệc, Cố Trường Hạ say khướt lái xe về nhà. Lên lầu, đứng trước cửa, ông ta rút chìa khóa trong túi, nheo nheo mắt tra khóa vào ổ. Cạch một tiếng, cửa mở ra.

Ông ta rút chìa, lảo đảo đi vào nhà, chìa khóa đụng vào cửa phát ra một chuỗi tiếng vang. Cố Trường Hạ tiện tay ném chìa khóa lên tủ giày, thay dép, nới lỏng cà vạt.

Trong nhà đen kịt một màu, không gian cực kỳ yên tĩnh. Cố Trường Hạ nghĩ chắc con gái đã ngủ, không muốn đánh thức con nên không mở đèn. Miệng ông ta khô không khốc, bước chân liêu xiêu đi thẳng vào nhà bếp.

Chất cồn ngấm trong người khiến ông ta có cảm giác mơ mơ hồ hồ. Ông ta vỗ vỗ đầu vài cái cho tỉnh. Nhờ ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu vào, ông ta đã tìm thấy tủ lạnh.

Cố Trường Hạ mệt mỏi dựa vào vách tường, mở ngăn đá. Ánh đèn tủ lạnh hơi sáng, ông ta nheo nheo mắt, mấy giây sau thích ứng ánh sáng mới từ từ hé mắt, ngay lập tức “món đồ” nằm trong tủ lạnh đập vào mắt

Là đầu của con gái ông ta.

*

Đây là lần đầu tiên Từ Hoãn Hoãn đến hiện trường án mạng. Cô đứng bên cạnh Từ Tĩnh, nhận găng tay từ anh.

Từ Hoãn Hoãn có phần phẫn khích nhưng cũng có chút hồi hộp, loay hoay mãi vẫn chưa đeo xong. Từ Tĩnh phát hiện, liền đặt thùng y cụ xuống, không nói tiếng nào, giúp cô đeo găng tay.

Từ Hoãn Hoãn nhẹ giọng: “Cám ơn!”

Thanh âm của anh vang lên phía trên đỉnh đầu: “Vào thôi!”

Từ Hoãn Hoãn đi cùng Từ Tĩnh qua đường cảnh giới, vào trong nhà. Đến phòng khách, Từ Hoãn Hoãn nhìn thấy một thi thể đàn ông trung niên.

Từ Tĩnh ngồi xổm bên cạnh tử thi, Từ Hoãn Hoãn hít sâu một hơi, tiến về phía thi thể hai bước. Cô nhìn xuống, quan sát tình huống tử thi. Phần đầu nạn nhân bị thương, bên cạnh có một vũng ói, trên ngực cắm một con dao găm. Hai bàn tay đều bị cắt đứt từ đoạn cổ tay, một mảng máu lớn thẩm màu.

Cao Lâm ở cửa bếp trông thấy Từ Hoãn Hoãn, vẫy vẫy tay gọi cô qua, sắc mặt anh ta khá nặng nề: “Cố vấn Từ, cô qua đây nhìn một chút!”

Từ Hoãn Hoãn liếc mắt nhìn Từ Tĩnh đang chăm chú nghiêm thi sơ bộ, cô nhẹ nhàng đứng dậy, đi về phía Cao Lâm.

Cao Lâm nghiêng người để Từ Hoãn Hoãn có thể nhìn rõ được tình huống bên trong.

Một giây sau, cảnh tượng trước mắt khiến cô rùng mình. Ngay tầng thứ nhất nơi ngăn đá chứa đầu một cô gái. Mắt trái đã bị móc ra, máu loang lổ nửa bên mặt, khoe miệng bị khoét mất, rồi khâu lại nên trông tử thi như đang toét miệng cười.

Phần đầu ấy nhìn khá giống với búp bê một mắt kia.

“Revenge.”

Mọi người quanh đó đều quay đầu nhìn Từ Hoãn Hoãn.

Phần thân còn lại của cô gái được đặt ở trên giường ngủ. Trên tường xanh lam vấy máu. Rất rõ ràng, đầu cô ta bị chặt sống ở đây.

Từ Hoãn Hoãn chứng kiến cảnh tượng đẫm máu này, sắc mặt trắng bệch, cảm giác nôn nao dâng lên, cô rời khỏi phòng ngủ.

Từ Tĩnh đã hoàn thành phần kiểm tra sơ bộ tử thi nam giới. Cô ngẩng đầu đối mặt với ánh mắt lạnh đậm của anh, đột nhiên có cảm giác yên ổn.

Ánh mắt Từ Tĩnh nhìn cô vài giây, sau đó mới dời sang Cao Lâm, lạnh lùng lên tiếng: “Phần đầu của nạn nhân bị đánh trọng thương, nhưng vết thương trí mạng là bị dao đâm vào ngực. Hai bàn tay bị cắt đứt trước khi chết. Thời gian tử vong từ một đến hai giờ sáng. Nhìn phần nạn nhân nôn ra, ắt hẳn trước đó đã uống rất say.”

Cao Lâm nghe xong: “Nói cách khác thời gian tử vong gần như cùng khoảng thời gian với nạn nhân nữ của vụ án trước đó.”

Từ Tĩnh gật đầu, thay gắng tay mới, hướng về phía phòng ngủ nạn nhân nữ.

Sau khi Từ Tĩnh rời đi, Cao Lâm quay sang nói với Từ Hoãn Hoãn: “Vẫn chưa tìm thấy bàn tay của ông ta. Hai nạn nhân có quan hệ cha con, chúng tôi đã tra ra thân phận của bọn họ. Nạn nhân nam tên Cố Trường Hạ, 46 tuổi. Nạn nhân nữ tên Cố Duyệt Đình, mới 19 tuổi.”

Từ Hoãn Hoãn nhìn về phòng ngủ Cố Duyệt Đình. Từ góc độ của cô có thể trông thấy một tủ kính, bên trong trưng bày cúp, và giấy khen. Cô thở hắt ra một hơi: “Chắc là báo thù. Hung thủ sắp đặt con của ông ta giống như dáng vẻ búp bê.”

Cao Lâm gật gật đầu, căn cứ vào những chứng cứ vừa thu được, sơ bộ có thể xác định: “Con của ông ta về nhà trước, liền bị sát hại. Khi ông ta về nhà, hung thủ vẫn còn ở bên trong. Khi ông ta ra bếp, mở cửa tủ lạnh, trông thấy đầu của con gái mình, ngay lập tức bị vật cứng nện mạnh vào đầu. Hàng xóm xung quanh không nghe thấy bất kỳ tiếng động lạ nào. Hung thủ ra tay hung ác, nhưng cũng khá cẩn thận. Thăm dò kỹ lưỡng quy luật sinh hoạt của nạn nhân mới ra tay. Hai vụ án mạng đột nhập vào nhà giết người, khẳng định là có kế hoạch từ trước.”

Từ Hoãn Hoãn suy đoán: “Có lẽ hắn có hẳn một danh sách đối tượng cần báo thù.”

Bắt đầu từ Phó Xuân Mai, bây giờ là Cố Trường Hạ. Cô cảm giác cuộc báo thù này vẫn chưa kết thúc, còn có những người khác.

Cao Lâm im lặng trong chốc lát, đột nhiên nhớ ra điều gì. Anh ta nhìn Từ Hoãn Hoãn: “Cố vấn Từ, công hồ hắn còn đồng bọn không?”

“Ý anh nói Ngôn Lạc?” Từ Hoãn Hoãn hỏi ngược lại, nhưng sau đó lắc đầu.

“Cô không cho rằng như vậy sao?” Cao Lâm chau mày, anh ta lại nghĩ khả năng này rất cao: “Hắn có ảnh chụp hiện trường án mạng, còn báo thù.... Nói không chừng hắn cũng chính là người muốn báo thù bọn họ.”

“Sẽ không. Nếu như hắn muốn báo thù, hắn chỉ hành động một mình.” Từ Hoãn Hoãn đã nghiên cứu Ngôn Lạc hai năm, cô hiểu rõ tâm lý của hắn, hình thức gây án, hắn sẽ làm gì, không làm gì. “Có thể Ngôn Lạc biết rõ mục đích của hung thủ, thậm chí còn có luôn cả danh sách giết người của hắn. Nhưng tuyệt đối Ngôn Lạc sẽ không phối hợp với chúng ta để truy bắt hung thủ. Vì vậy, hắn mới gửi email cho tôi, đưa ra lời nhắc nhở. Việc này với hắn mà nói chỉ là một trò chơi.”

Trong vụ án liên hoàn này: hung thủ, người bị hại, cảnh sát đều là những nhân vật của một trò chơi, còn hắn là người không chế.

Từ Tĩnh đã tiến hành nghiệm thi sơ bộ nạn nhân nữ. Đúng như bọn họ suy đoán, cô gái này chết trong khoảng từ mười một giờ đến mười hai giờ đêm qua. Ly sữa cô gái uống trước khi ngủ có thuốc mê. Hung thủ chờ sau khi nạn nhân ngủ say, liền ra tay tàn nhẫn.

Camera ở nhà Cố Trường Hạ đã bị phá, vì lẽ đó không thu được manh mối nào của hung thủ. Hai cỗ thi thể được mang về phòng pháp y tiến hành nghiệm thi. Hoàn thành công tác lấy chứng cứ tại hiện trường, Từ Hoãn Hoãn cũng theo nhóm Cao Lâm về Cục cảnh sát.

Thông tin của nạn nhân nhanh chóng được tra ra: “Nạn nhân Cố Trường Hạ, 46 tuổi, là ông chủ khách sạn 4S. Chín năm trước đã ly hôn với vợ, con gái giao cho ông ta nuôi. Không thể điều tra thông tin nào từ vợ ông ta vì bà ta đã chết từ hai năm trước do mắc bệnh ung thư.”

Chu Tề Xương đẩy gọng kính, anh ta có phát hiện mới: “Đội trưởng! Ngày hôm qua, Cố Trường Hạ tham gia một bữa tiệc, người tham dự đều là ông chủ lớn. Bọn họ đã từng hẹn hò trước đó tại quán Tân Phong

Tửu. Em đã xem camera, bữa tiệc kết thúc lúc mười một giờ hơn. Cố Trường Hạ bắt taxi về, theo camera khu vực gần đó, khoảng mười hai giờ rưỡi ông ta về đến nhà.”

“Được! Điều tra coi Phó Xuân Mai và Cố Trường Hạ có liên quan gì không?”

Chu Tề Xương lắc đầu: “Trên căn bản bọn họ không quen biết gì, cả phương diện sinh hoạt hay công việc làm ăn.”

Cao Lâm gật đầu: “Cậu tiếp tục điều tra đi!”

Nghे cuộc đối thoại của hai người, Từ Hoãn Hoãn thò đầu ra từ phía sau Cao Lâm: “À! Tra giúp tôi cách đây mười mấy năm bọn họ đã từng phát sinh chuyện gì đó mà chạm mặt không!”

Cô luôn cảm giác bức ảnh mười hai năm về trước có một liên hệ nào đó.

“Được!”

Đúng lúc này một cảnh viên vội vã chạy vào: “Đội trưởng! Bạn của Cố Trường Hạ đến rồi!”

Cao Lâm khẽ gật đầu, quay sang Từ Hoãn Hoãn: “Cố vấn Từ, chúng ta đi thôi!”

Cao Lâm và Từ Hoãn Hoãn quan sát bạn của Cố Trường Hạ, Dư Hoa, qua tấm kính một chiều. Ông ta hơi đầu, bụng bía, không chăm chút về ngoại như Cố Trường Hạ nên trông ông ta có vẻ già hơn, thực chất ông ta nhỏ hơn Cố Trường Hạ hai tuổi.

Cao Lâm tiến vào trong, tiến lên phía trước bắt tay Dư Hoa: “Chào ông Dư. Cảm ơn ông đã đến đây!”

Dư Hoa lắc đầu một cái, ngồi xuống ghế: “Không sao. Chỉ hi vọng cảnh sát mau chóng tóm được hung thủ.”

“Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức.” Cao Lâm ngồi xuống đối diện ông ta. Từ Hoãn Hoãn ngồi bên cạnh.

Cao Lâm xác nhận lại lần nữa: “Ông Dư, ông và ông Cố Trường Hạ là bạn bè hai mươi mấy năm thật sao?”

“Đúng. Chính xác là hai mươi lăm năm. Là bạn thân nhất!” Dư Hoa thở dài, gương mặt nhuốm màu bi thương.

Cao Lâm tiếp tục lên tiếng: “Do vậy, ông chắc chắn sẽ biết nhiều chuyện của ông ta.”

Dư Hoa gật đầu.

“Ông nghi ngờ ai là người sát hại ông Cố nhất. Hoặc ông Cố có từng đề cập đến chuyện gây thù chuốc oán với ai không?”

Dư Hoa suy nghĩ một chút: “Không! Ông ta không có kẻ thù!”

“Vậy ông đã từng nghe đến tên Phó Xuân Mai chưa?” Cao Lâm nghĩ nếu như là bạn thân, có thể đã nghe qua cái tên này.

“Phó Xuân Mai?” Về mặt của Dư Hoa rõ ràng là lần đầu nghe thấy cái tên này, ông ta lắc đầu: “Không có ấn tượng!”

Cao Lâm cho ông ta coi một bức ảnh, cũng có cùng câu trả lời.

“Mười hai năm trước, ông nhớ đã từng xảy ra chuyện gì không?”

Mấy giây sau, Dư Hoa nuốt nước miếng, lắc lắc đầu: “Không! Không có!”

Từ Hoãn Hoãn nhìn phương hướng nhân cầu của Dư Hoa, cô nheo mắt, từ tốn lên tiếng: “Bây giờ trong đầu ông đang nghĩ đến điều gì?”

Nghe câu hỏi của Từ Hoãn Hoãn, Dư Hoa sững người, rõ ràng bắt đầu căng thẳng, ngữ điệu gấp gáp: “Cái gì? Đầu tôi... không nghĩ gì hết!”

Gặp chuyện liền ấp úng, Từ Hoãn Hoãn khẳng định: “Ông đang nói dối, rõ ràng là ông nghĩ đến chuyện gì đó!”

“Tôi... tôi...” Dư Hoa nhiều lần xoa nhẹ tay mình, không mở miệng.

Cao Lâm đoán chắc Dư Hoa biết bí mật nào đó, nhưng không muốn nói. Anh ta nghiêng người về phía Dư Hoa, nói câu đầy ẩn ý: “Ông Dư, chúng tôi muốn bắt được hung thủ phải biết được toàn bộ sự việc. Hi vọng ông có thể phối hợp với chúng tôi, đừng giấu diếm.”

Dư Hoa ngẩng đầu nhìn anh ta, rồi lại cúi đầu, xoắn xuýt: “Nhưng... chuyện đã mười mấy năm rồi, làm sao có liên quan đến chuyện ông ta bị sát hại?”

Đúng lúc này, Từ Hoãn Hoãn lên tiếng: “Có phải có liên quan đến con gái ông ta?”

“Cô... làm sao cô biết?” Dư Hoa tròn tròn mắt, không thể tin được.

“Vậy tức là có liên quan!”

Bức ảnh cô gái, báo thù, cho dù Cố Trường Hạ đã chết, Dư Hoa cũng phải ẩn giấu... kết hợp những thông tin đó lại, Từ Hoãn Hoãn đại khái đã đoán ra được.

Cao Lâm: “Mời ông nói!”

Dư Hoa thở hắt ra một hơi, dùng tay vuốt mặt, cân nhắc mãi mới lên tiếng: “Ông ta... Ông ta lúc còn trẻ có một sở thích, rất thích ”chơi” những cô gái còn trẻ, đặc biệt là bé gái. Đó là do một lần say rượu, ông ta kết hôn!”

“Mười hai năm trước, ông ta ”chơi chết” một cô bé!”

20. Chương 20: Địa Ngục Tầng Thứ Nhất (6)

Dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng nghe lời khai này Cao Lâm vẫn rất shock. “Chơi chết”, đầu anh ta chỉ vang vọng hai chữ này, lồng ngực anh ta phập phồng vì quá phần nộ. Một lúc lâu sau, anh ta mới cất lời: “Bé gái... bé mấy tuổi?”

“Khoảng tám chín tuổi gì đó, ông ta cũng không biết. Chuyện này ngoài tôi và ông ta, thì không một ai biết. Đây là một bí mật, đối với ông ta cũng là ân hận... Nên vừa rồi tôi cứ mãi do dự không dám kể.” Dư Hoa muốn lưu lại chút danh dự cho người đã khuất.

Dư Hoa khai thật, Từ Hoãn Hoãn im lặng lắng nghe.

Cao Lâm ổn định lại tâm trạng, tiếp tục hỏi: “Thì thể cô bé thì sao? Hấn xử lý thế nào?”

Dư Hoa lắc đầu: “Dĩ nhiên không cần ông ta xử lý. Ông ta chỉ cần cho ít tiền, người bên kia để ông ta đi!”

Cao Lâm nhíu chặt mi: “Người bên kia?”

Chuyện này cũng chẳng có gì hay ho, nên Dư Hoa chỉ kể sơ sơ: “Là... Là mấy tay chuyên làm mấy chuyện này. Ông ta cũng được người ta giới thiệu thôi. Đến nơi thì chọn lấy một.”

“Chọn một?” Cao Lâm cau chặt trán, đôi mắt sắc lạnh nhìn thẳng Dư Hoa: “Tất cả đều là trẻ em?”

Có hơi sợ ánh mắt của Cao Lâm, Dư Hoa rụt người, chần chờ một lúc lâu mới dám nói: “Ừm! Giống như bọn buôn người vậy. Cố Trường Hạ nói lần đó ông ta được gặp mười mấy đứa, con gái có, con trai có, bằng tuổi nhau.”

Có nhu cầu thì mới sản sinh ra một nơi đầy rẫy tội ác và dục vọng như vậy, tất cả cũng chỉ bởi những kẻ biến thái như Cố Trường Hạ.

Mười mấy đứa??? Cao Lâm biết không chỉ có nhiều đó: “Ông ta có hỏi qua lai lịch của đứa trẻ ấy không?”

Dư Hoa gật đầu: “Có! Người bên đó nói cho ông ta. Bọn chúng bảo một số là cô nhi, số khác là bị cha mẹ bán. Điều rất đáng thương. Cố Trường Hạ kể đám trẻ đó đứa nào cũng gầy gò, suy dinh dưỡng.”

Cao Lâm truy hỏi: “Vậy ông có biết ai là người giới thiệu cho Cố Trường Hạ không? Ở đâu?”

Địa điểm thì Dư Hoa cũng không biết: “Chắc cũng trong nhóm của bọn chúng. Địa điểm ở đâu thì tôi không rõ. Ông ta cũng không nói. Tuy nhiên, sau khi xảy ra chuyện không may ấy, ông ta chưa từng làm lại chuyện đó nữa, dù gì cũng là một mạng người!”

Từ Hoãn Hoãn đột nhiên lên tiếng: “Đứa trẻ ấy... Ông ta có từng nhắc đến tên cô bé đó không?”

Dư Hoa cúi đầu suy nghĩ một chút, rồi ngẩng đầu nhìn cô: “Chỉ có biệt danh, là Tiểu Thất. Tôi nhớ ông ta kể như vậy.”

Từ Hoãn Hoãn lạnh người, lạnh đến mức run rẩy.

Tiểu Thất? Đây không phải tên, cũng chẳng phải biệt danh. Bọn trẻ bị ép đến đó, bị tước đoạt quyền tự do, nhân quyền, và cả tên tuổi. Hoặc cũng có thể ngay từ sau khi ra đời bọn trẻ đã không được đặt tên, bị coi là hàng hóa, là công cụ kiếm tiền của đám người xấu xa. Là công cụ thì cần gì một cái tên hay, đánh số là dễ quản lý.

1, 2, 3, 4, 5, 6, 7... Khả năng cô bé là đứa trẻ thứ bảy. Có thể sau khi chết rồi, sẽ có một đứa trẻ khác thế vào con số này.

Chuyện Dư Hoa biết cũng chỉ có nhiều đây, ông ta khai hết, không giấu diếm. Sau khi cho ông ta về, Cao Lâm và Từ Hoãn Hoãn rời khỏi phòng thẩm vấn.

Cao Lâm cuộn chặt tay thành nắm đấm: “Toàn lũ cầm thú, một đứa trẻ mấy tuổi... Tại sao lại dám làm chuyện như thế!”

Chuyện xảy ra đã hơn mười năm, hiện tại bọn họ cũng chẳng cách nào ngăn cản hay thay đổi. Cho dù bọn họ có điều tra đi chăng nữa, cũng chỉ tạo thành một chuỗi bi kịch cho tất cả mọi người.

Từ Hoãn Hoãn nghĩ đến thông tin then chốt: “Trong bụng nạn nhân đầu tiên, hung thủ nhét búp bê vào trong bụng. Lòng bàn chân búp bê đánh số ”7“, ắt hẳn là búp bê của cô bé kia.”

Đó là đồ vật quý giá nhất, duy nhất của cô bé, nên cho dù bị hỏng cô bé vẫn ôm trong người.

“Cho nên, cô bé trong bức ảnh trắng đen chính là đứa bé bị Cố Trường Hạ...” Cao Lâm không thể nào nói ra được từ “chơi”, “.... hại chết?!!”

Từ Hoãn Hoãn chậm rãi gật đầu, nói tiếp: “Còn nữa, những đứa trẻ trong tay bọn chúng không đơn giản chỉ là cô nhi hay bị cha mẹ bán!” Bọn họ thêm kiếm tiền đến phát điên, trẻ em khẳng định không chỉ thu mua từ hai con đường này.

Cao Lâm lập tức hiểu ý của Từ Hoãn Hoãn, nhíu mày: “Ý của cô là chúng nó bị lừa bán?”

Từ Hoãn Hoãn ngẩng đầu nhìn anh ta, ánh mắt kiên định: “Nếu như Phó Xuân Mai chính là kẻ buôn người thì sao?” Cô đột nhiên nghĩ đến khả năng này, có tính chẳng là một loại báo ứng. Phó Xuân Mai buôn bán trẻ con người ta, nên cô ta mất đi khả năng sinh nở, không tài nào có được đứa con của riêng mình.

Còn Cố Trường Hạ, mười hai năm trước, hiếp chết một bé gái chỉ mới sáu bảy tuổi. Mười hai năm sau, hung thủ khiến ông ta phải tận mắt trông thấy con gái mình cơ thể đứt lìa.

Cao Lâm hít sâu một hơi, vụ án càng lúc càng rõ ràng, sắc mặt anh ta lạnh lùng: “Nếu như vậy, có thể xâu chuỗi được những vụ án lại với nhau. Nạn nhân đều là những người trực tiếp hoặc gián tiếp khiến cô bé ấy chết!”

Từ Hoãn Hoãn cup mắt, “Như vậy, hung thủ vì muốn báo thù khẳng định không chỉ dừng lại chỉ hai người đó.”

Chuyện từ mười hai năm về trước, rất khó tra. Nếu như Phó Xuân Mai là kẻ buôn bán trẻ con hoặc là một móc xích trong đường dây đó. Như vậy, phải tra ra được nhóm người bắt cóc những đứa trẻ này, hoặc những kẻ mua lại chúng.

Cao Lâm lệnh cho Chu Tề Xương điều tra kỷ lục ngân hàng của Phó Xuân Mai.

Trong khoảng thời gian bà ta thất nghiệp xác thực có vài khoản tiền được bà ta chuyển vào. Dĩ nhiên không phải người khác chuyển, họ giao dịch bằng tiền mặt, dựa vào số tiền này bà ta mở công ty dịch vụ gia đình.

Dựa theo kỷ lục, Phó Xuân Mai có lẽ tham gia hành động mua bán phi pháp nay được hai năm, không biết đã có bao nhiêu trẻ em qua tay bọn chúng, bị bán đến phương trời nào.

Có người vì lòng tham mà trở nên vạn vạ, mất hết nhân tính.

*

Từ Tình bước khỏi phòng pháp y, anh liền bắt gặp bóng dáng bé nhỏ kia. Cô ngồi xổm, dựa vào tường, ngẩn người, không nhúc nhích.

Từ Hoãn Hoãn rất thích ngây người như thế. Hành động này Từ Tình phát hiện ra khi còn học cấp hai. Khi đó cô ngồi ở vị trí gần cửa sổ, đặc biệt đến giờ toán, nửa tiết đầu, Từ Hoãn Hoãn nhìn chăm chăm vào bảng đen, không chớp mắt, nhưng nửa tiết sau, anh luôn phát hiện cô chống cằm, nhìn ra ngoài cửa sổ, cũng không nhúc nhích, hết tiết cô cũng không biết. Mấy phút sau, sẽ há hốc mồm kinh ngạc vì giáo viên đã rời khỏi lớp từ bao giờ.

Từ Tình không biết Từ Hoãn Hoãn ngồi ở đó đã bao lâu. Là chờ anh hay còn có nguyên do nào khác mà anh không nghĩ ra.

“Ồi!” Một tiếng rên khẽ, Từ Tình nhìn cô dùng tay nắn nắn bàn chân nhỏ nhắn. Anh húng hắng ho vài cái. Ngay lập tức phát hiện thân thể cô cứng lại một chút, rồi nhìn anh bằng ánh mắt tội nghiệp.

“Này... chân tôi tê quá... Anh kéo tôi lên được không?”

Lần nào xuất hiện trước mặt Từ Tình, Từ Hoãn Hoãn đều có những hành động mất mặt, mãi rồi quen. Tiếp nhận ánh mắt từ ghét bỏ đến bất đắc dĩ, cô đưa bàn tay, anh lập tức kéo cô lên.

Từ Hoãn Hoãn dậm dậm chân, rốt cục cũng đỡ hơn. Cô đưa mắt nhìn món đồ trên tay Từ Tình: “Báo cáo nghiệm thi?”

“Ừm!”

Từ Hoãn Hoãn theo Từ Tình đến phòng hình sự.

Từ Tình đưa báo cáo cho Cao Lâm: “Những phương diện khác không có vấn đề. Chỉ có hai điểm: thứ nhất, dương vật của nạn nhân nam bị cắt đi; thứ hai, ở phòng ngủ nạn nhân nữ, tôi thu được vết máu, xét nghiệm cho thấy không thuộc về cả hai người bọn họ.”

Vết máu thứ ba, hiển nhiên khả năng rất lớn là thuộc về người khác, nói cách khác chính là hung thủ.

Thế nhưng, tin tức tiếp theo của Từ Tình khiến ai nấy đều kinh ngạc: “Không tìm được DNA trong kho lưu trữ, và cũng không tương hợp với DNA thu được ở nhà nạn nhân Phó Xuân Mai.”

*

Đánh mặt chược suốt một ngày, Chu Bằng về đến nhà cũng đã hơn mười hai giờ. Hành lang đặc biệt yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng bước chân của ông ta. Ông ta ngáp một cái, tay cầm phích nước, đi đến thang máy, ấn nút.

Con số chậm rãi di chuyển, từ từ chuyển sang số một. Một giây sau, cửa thang từ từ mở ra, ông ta lại ngáp một cái, đi vào, ấn nút lầu chín, rồi bấm đóng cửa. Ông ta bấm đi bấm lại mấy lần nhưng không được.

Rốt cục cửa thang cũng đóng lại, con số từ một, chuyển sang hai, rồi ngừng lại.

Tầng hai, cửa thang mở ra.

Đang tựa vào vách thang máy dưỡng thần, Chu Bằng mở mắt đầy nghi hoặc, một người đàn ông cao gầy tiến vào. Ông ta liếc người đàn ông đó, trông thấy gã đứng sang một góc mới thu hồi tầm mắt. Ông ta hơi mất kiên nhẫn, lại ấn nút đóng cửa thang máy, đợi cửa thang đóng lại, Chu Bằng đột nhiên thấy người đàn ông kia ẩn tàng trệt.

Nhưng ông ta phát hiện thang máy lại không đi lên mà đi xuống.

“Hả? Cái quái gì đây?”

Chu Bằng nhìn cửa thang từ số hai lại chuyển sang số một. Ông ta nhấn nhấn nút số chín, không có phản ứng. Ông ta rồi lên, bấm loạn xạ nút nhưng nó không hoạt động.

Ông ta mở miệng chửi thề, một giây sau, đèn thang máy tắt ngúm, đen kịt một màu.

1 đảo mất thành -1

Thang máy ngừng lại, ông ta nghe từ phía sau vang vọng một giọng nói âm u:

“Hoan nghênh đến địa ngục!”

21. Chương 21: Địa Ngục Tầng Thứ Nhất (7)

Tại hai hiện trường án mạng tìm thấy hai DNA nghi là của hung thủ nhưng lại không đồng nhất, điều này chứng tỏ nghi phạm không chỉ có một người, bọn họ kết hợp ra tay hay gây án đơn lẻ vẫn chưa xác định được.

Kết hợp với sự phân tích của Từ Hoãn Hoãn và tất cả các chứng cứ thu được, Cao Lâm bước đầu kết luận:

Hung thủ chính là người quen biết với “Tiểu Thất” và là người duy nhất còn sống sót trong nhóm trẻ em bị bắt. Vì vậy, hắn muốn báo thù cho bạn bè mình, muốn cho đám người gian ác đó phải trả giá, lập một danh sách giết người, thực thi việc báo thù cho bọn họ.

Do đó, công việc hiện tại của đội hình sự không chỉ tra ra ai là hung thủ, còn phải lần tìm được những người đã tham gia vào việc buôn bán phi pháp trước khi tên hung thủ tìm đến họ.

Từ Hoãn Hoãn ở đội hình sự cũng không giúp đỡ được gì, nên đợi Từ Tĩnh xử lý xong công việc, cùng anh trở về nhà.

Bảy giờ hơn, Từ Hoãn Hoãn và Từ Tĩnh ngồi đối diện nhau, dùng bữa tối trong thinh lặng. Điện thoại di động Từ Tĩnh vang lên, nghĩ Cao Lâm gọi, anh liền buông đũa, chạy đi lấy điện thoại trong túi áo khoác. Liếc nhìn màn hình, anh chuyển qua chế độ im lặng, rồi quay trở về bàn ăn, đặt di động sang một bên.

Màn hình sáng đèn một lúc, điện thoại tự ngắt máy. Máy giây sau điện thoại lại reo, gọi khoảng ba bốn cuộc... Từ Hoãn Hoãn không nhận được tò mò, rướn đầu liếc nhìn. Số máy không lưu tên... Xem ra chắc bà thím kia gọi đến.

Vì nghề nghiệp của Từ Tĩnh, nên anh buộc phải để điện thoại 24/24, không được phép tắt máy. Biết rõ điểm ấy thật lòng Từ Hoãn Hoãn chỉ muốn cho dãy số đó vào “blacklist”.

Điện thoại lại reo lên, cô lại đưa mắt nhìn, lần này là một số khác. Xem ra, đối phương cũng nghĩ sẽ bị chặn nên đổi số... Từ Hoãn Hoãn ngẫm nghĩ.

Cũng khó trách đối phương gọi đi gọi lại như vậy. Từ Tĩnh không đến khách sạn Tử Kim, phỏng chừng bà ta đang tức điên lên.

Có điều...

Nếu hôm nay Từ Tĩnh đi, chắc bây giờ đang ăn buffet ở trong nhà hàng đó rồi: mì Ý, bò beefsteak, tôm chiên, bánh ga-tô.... Trong đầu Từ Hoãn Hoãn tưởng tượng đủ mọi loại “cao lương mỹ vị”, bày ra trước mắt Từ Tĩnh lúc này chính là biểu hiện cực kỳ mất tập trung của Từ Hoãn Hoãn.

Từ Tĩnh khẽ nhíu mày: “Sao vậy? Không hợp khẩu vị?”

“Không phải! Không phải!” Cảm nhận “bầu khí áp xuống mức âm” của người đối diện, Từ Hoãn Hoãn vội vàng lắc đầu: “Tôi chỉ nghĩ đến bánh ga-tô ở khách sạn Tử Kim, ăn rất ngon.”

Lần trước mới được ăn có một nửa, tiếc đứt ruột.

Nếu là một người khác, khi nghe câu trả lời này sẽ nghĩ ngay đối phương muốn ám chỉ chuyện gì. Thế

nhưng người này là Từ Hoãn Hoãn, anh hiểu cô đơn thuần chỉ nghĩ đến món bánh ga-tô mà thôi.

Từ Tĩnh âm thầm thở dài.

Xong bữa tối, Từ Hoãn Hoãn rửa sạch bát đĩa, rồi quay về nhà mình, mở máy tính. Trong đầu cô lúc này chỉ toàn là những hình ảnh, những sự kiện nghe thấy được ban ngày, tâm tình của cô càng trở nên phức tạp. Nhắm mắt lại, cô phảng phất có thể nhìn ra được “Tiểu Thất” của mười hai năm về trước: máu nhuộm đầy giường, trên người cô bé quần áo bị xé rách, cả người xanh tím, nằm thoi thóp, nhưng bên cạnh chỉ có con búp bê hồng một mắt kia.

Thi thể của bé được hỏa thiêu, hay là bị ném xuống con sông dơ bẩn nào đó, hoặc người ta tìm đại một mảnh đất trống chôn xuống.

Từ Hoãn Hoãn thở dài một hơi. Mấy tên đại gian ác cướp đi bao nhiêu sinh mệnh của đám trẻ, chắc khi đó chúng chẳng hề nghĩ rằng sẽ có một ngày chính bản thân chúng sẽ bị “lấy mất sinh mạng”.

Thu hồi những cảm xúc này, cô vào bếp rót ly trà sữa. Mở file word, bắt đầu viết chương mới. Mô tả đặc điểm nam chính, cô tự động dựa theo hình mẫu Từ Tĩnh để tả, viết rất nhanh, được một nửa thì chuông cửa vang lên.

Từ Hoãn Hoãn nhìn qua lỗ mắt mèo, Từ Tĩnh đang đứng ở bên ngoài, mặc áo khoác chỉnh tề, hiển nhiên là chuẩn bị ra ngoài.

Từ Tĩnh nói đơn giản: “Lại phát hiện thêm một thi thể.”

Tuy anh nói không rõ ràng, nhưng Từ Hoãn Hoãn biết thi thể này có quan hệ với những vụ án trước.

Án mạng thứ ba.

Tính đóng cửa đi theo Từ Tĩnh, Từ Hoãn Hoãn cúi đầu nhìn quần áo, vội lên tiếng: “Anh đợi tôi chút, tôi thay quần áo!”

Dứt lời, quay phắt vào trong.

Từ Tĩnh đưa tay kéo lại: “Không cần! Chậm quá! Tôi chỉ báo qua với cô thôi!” Sau đó nghiêng người: “Đi đây!”

Từ Hoãn Hoãn đứng ở cửa nhìn bóng lưng Từ Tĩnh, mãi cho đến khi bóng anh hoàn toàn biến mất ở khúc quanh, cô mới cúi đầu nhìn bộ quần áo tai thỏ mặc ở nhà của mình. Cô phát hiện Từ Tĩnh rất mê: kéo mũ áo.

*

Một tiếng sau, Từ Tĩnh đến hiện trường án mạng. Bên ngoài đám đông vây chặt kín, có vài ba chiếc xe cảnh sát. Anh mặc áo blouse, cầm thùng y cụ, đưa thẻ ngành và bước qua đường cảnh giới.

Một cảnh viên trông thấy anh, liền báo cho Cao Lâm: “Đội trưởng! Pháp y Từ đến rồi!”

“Đội trưởng!” Từ Tĩnh đi tới, quan sát vẻ mặt không hề thoải mái của mọi người.

Các cảnh sát đang đứng vây quanh thang máy lập tức tách đường cho anh vào trong. Cao Lâm nhìn Từ Tĩnh, vuốt cằm, sắc mặt nặng nề, chỉ vào thang máy: “Thi thể ở bên trong!”

Từ Tĩnh giương mắt nhìn vào thang máy. Nạn nhân nam giới, bị cắt đứt yết hầu, ngồi dưới đất, hai chân mở ra, nửa người dựa vào vách thang máy, đầu ngửa lên, miệng vết thương chảy khá nhiều máu nhưng đã khô. Nạn nhân trợn tròn hai mắt, toét miệng cười, như đang cười nhạo cái chết của ông ta.

Gương mặt Từ Tĩnh không hề biến sắc quan sát tất cả những thứ này, đôi mắt không một tia gợn sóng, anh đi vào, ngồi xổm xuống bên cạnh tử thi, bắt đầu kiểm tra.

Thời gian tử vong của nạn nhân khiến Từ Tĩnh khẽ nhíu mi, anh ngẩng đầu nhìn Cao Lâm: “Nạn nhân chết gần hai mươi tư tiếng đồng hồ!”

Tuy rằng thời gian tử vong tương đối dài, nhưng Cao Lâm cũng không quá bất ngờ: “Thang máy này sáng sớm nay mới phát hiện không cách nào vận hành. Thang máy dừng ở vị trí lưng chừng nên sau khi nhân viên sửa chữa xong xuôi mới phát hiện ra thi thể. Camera ghi hình bị hư trước đó, không ghi lại được bất kỳ hình ảnh nào của người bị hại.”

Chính vì như vậy nên thi thể của ông ta cứ nằm trong thang máy đợi suốt cả ngày trời, ông ta lại sống một mình nên không ai phát hiện ông ta đã tử vong.

Từ Tĩnh khẽ gật đầu, cúi đầu nhìn búp bê đặt bên cạnh nạn nhân, phương hướng đôi mắt búp bê được xếp đặt hướng về phía anh, anh nheo mắt, đưa tay chạm vào búp bê một cái.

Đầu búp bê lệch đi, sau đó phát sinh một chuỗi tiếng động.

Bộp bộp bộp... Khanh khách!!!

*

Gần mười một giờ, Từ Hoãn Hoãn vẫn chưa nghe tiếng mở cửa ở nhà đối diện. Đến hiện trường xong phải

quay về Cục nghiệm thi, xem ra Từ Tĩnh không về nhà sớm được.

Từ Hoãn Hoãn mệt rũ rời, nhớ ra ngày mai phải đến Cục cảnh sát nên nhanh chóng tắt máy, chuẩn bị đi ngủ. Bỗng nhiên, một lá thư mới được gửi đến.

“Lá thứ 84”

Cơn buồn ngủ lập tức bị đánh tan, cô vội vã mở email:

Từ Hoãn Hoãn thân mến,

Vụ án này tôi cung cấp cho em nhiều manh mối như vậy, em thật sự không trả lời email tôi sao, cho dù chỉ một từ thôi cũng khiến tôi thỏa mãn. Hai năm rồi chúng ta chưa gặp nhau. Tuy rằng tôi rất nhớ em, nhưng bây giờ chưa phải lúc chạm mặt. Do vậy, không còn cách nào khác, tôi nhờ một người bạn đến thăm em. Hắn sẽ đến ngay thôi.

Địa chỉ của em: Tiểu khu Tư Khoa, nhà 1201!

Từ Hoãn Hoãn nhìn địa chỉ nhà mình. Cô cảm giác Ngôn Lạc nhắc đến bạn của hãchắc chắn là hung thủ của vụ án này, hoặc chí ít cũng là một trong nhóm hung thủ.

Làm sao bây giờ? Cô phải làm sao bây giờ?

Gọi... gọi điện thoại... Đúng! Phải gọi điện thoại!

Từ Hoãn Hoãn nhanh tay cầm di động, ngón tay run rẩy ấn số máy của Từ Tĩnh.

“Nghe điện thoại đi! Xin anh đó.... Nghe điện thoại của tôi đi...” Từ Hoãn Hoãn cắn cắn ngón tay. Đầu dây truyền đến thanh âm “tít tít”, mười mấy giây sau, điện thoại nối thông, cô thở phào nhẹ nhõm, dùng tốc độ nhanh nhất: “Từ Tĩnh, anh hiện tại đang ở đâu? Đội trưởng Cao có ở bên cạnh không?”

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng cười khê: “Từ Tĩnh?”

Nghe hai chữ này, Từ Hoãn Hoãn lạnh người, cả thân thể như bị ném trong băng tuyết, sắc mặt trắng bệch. Đây không phải là giọng của Từ Tĩnh, là giọng của Ngôn Lạc.

“Làm sao...???”

Mẹ kiếp! Điện thoại của cô bị hãnhack, cô giật giật con chuột, màn hình máy tính cũng tối đen.

Ngôn Lạc chắc chắc hai tiếng, giọng nói biểu lộ sự thất vọng: “Hoãn Hoãn thật làm tôi quá thất vọng. Vào lúc này, người em nghĩ đến đầu tiên, người em muốn cầu cứu lại không phải là tôi.”

Nghe câu này, Từ Hoãn Hoãn cho dù đang sợ run người cũng phải bật cười: “Chạy đi kêu cứu một tên tội phạm mang tội giết người liên hoàn?”

Ngôn Lạc thở dài: “Làm sao bây giờ? Hiện tại chỉ có mình tôi mới có thể cứu em. Em đã thấy qua bản lĩnh của tên hung thủ, cũng đã thưởng thức tác phẩm của hắn rồi đó.”

Từ Hoãn Hoãn không nói tiếp, bởi cô biết Ngôn Lạc sẽ đưa ra yêu cầu.

Quả nhiên, hắn tiếp lời: “Chỉ cần sau mỗi lá thư em đều trả lời tôi, thì tôi đã không kêu hắn đến ra mắt em.”

Thật ra, đó chẳng phải là yêu cầu gì quá đáng, nhưng Từ Hoãn Hoãn không hề nghĩ đến phải hồi âm; bởi một khi đã đồng ý một lần, thì càng về sau yêu cầu sẽ càng quá đáng hơn.

Cô nghiêng răng nghiêng lợi đáp trả: “Không cần!”

“Vậy thì tiếc quá! Đúng rồi, tốt nhất em cứ ở nhà, yên lặng chờ hắn. Đừng ra khỏi cửa, đặc biệt đừng đi thang máy. Hoãn Hoãn, em đừng làm những chuyện vô ích, em biết tôi rồi đó!”

Câu sau của hắn là uy hiếp, buộc cô không được phép hành động.

Cuộc gọi cắt đứt.

Từ Hoãn Hoãn buông điện thoại di động xuống. Trong phòng tối om, duy nhất chỉ có ánh sáng ở màn hình vi tính chiếu lên gương mặt của cô. Xung quanh lặng yên như tờ, cô thậm chí có thể nghe được tiếng tim mình đập thình thịch. Cô không dám ra ngoài, thậm chí không dám đứng dậy mở đèn. Tên kia có thể đang ở dưới lầu, cũng có thể đang ở ngay bên ngoài.

Hai năm, từ sau khi Ngôn Lạc đặt câu hỏi với cô, Từ Hoãn Hoãn biết sẽ có một ngày thế này. Cô đã chuẩn bị sẵn tâm lý, chuẩn bị... Nhưng bây giờ cô nên chuẩn bị những gì?

Từ Hoãn Hoãn kéo ngăn kéo, mãi mới tìm thấy một con dao tỉa trái cây đã rỉ sét.

“ ... ”

Cũng được, nếu không thể phòng vệ, thì có thể dùng nó cắt cổ tay.

Cô cầm chặt con dao trong tay, ngồi thẳng người trên ghế.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua. Bốn phía không một tiếng động, tim cô vẫn như cũ, đập loạn lên vì sợ hãi, một mình cô độc ngồi chờ cái chết.

Từ Hoãn Hoãn bỗng nhiên cảm thấy mình thật oan ức.

“Ngôn Lạc, tên biến thái!” Cô mở miệng mắng người.

Kính cooong!

Tiếng chuông cửa vang lên.

22. Chương 22: Địa Ngục Tầng Thứ Nhất (8)

Từ Hoãn Hoãn biết đó là chuông cửa nhà cô. Máu trong người tựa như ngừng chảy, màn hình máy tính phản chiếu gương mặt cô, không còn giọt máu.

Kính cooong!

Lại thêm một tiếng.

Tiếng chuông cửa bình thường như bao ngày, nhưng ngay lúc này đây tựa như tiếng chuông đòi mạng, cả người Từ Hoãn Hoãn run lên.

Hai tiếng chuông... Có khi nào là Từ Tĩnh về không?

Nghĩ đến khả năng này, Từ Hoãn Hoãn cố gắng quay cần cổ đang cứng đờ của mình, nhìn ra phía cửa chính, cắn môi, tự thuyết phục bản thân. Đúng! Nói không chừng là Từ Tĩnh, nếu như anh đang ở bên ngoài, thì cô an toàn rồi.

Kính coong.

Tiếng chuông thứ ba.

Ngay lúc Từ Hoãn Hoãn đang do dự suy nghĩ, tiếng chuông thứ ba vang lên, cô trợn tròn mắt, càng khẳng định người bên ngoài là Từ Tĩnh. Cô vịn ghế, từ từ đứng lên. Trong thâm tâm ngoài chút hi vọng nhỏ nhoi

vẫn là sự hoảng sợ, tay vẫn nắm chặt con dao tĩa rĩ sét, cô lê dếp về hướng cửa.

Cô di chuyển, áp sát dọc theo vách tường, cố gắng không tạo ra tiếng động.

Chuông cửa không còn reo nữa, cô đã đi đến khúc quanh, bây giờ cô chỉ cần tiến về trước một bước, xoay người là có thể trông thấy cửa chính.

Từ Hoãn Hoãn không mở đèn. Trong phòng đen kịt một màu, người ở bên trong bóng tối thị giác sẽ yếu đi nhiều nhưng những giác quan khác đều được tăng cường nên cô nghe rất rõ tiếng có vật gì đó đang tra vào lỗ khóa.

Giờ khắc này, người ngoài cửa là ai đã rõ rõ ràng ràng.

Tia hi vọng nhỏ nhoi trong nháy mắt bị tiêu diệt, tuyệt vọng như thủy triều dâng lên càng thêm mãnh mẽ. Sự hoảng sợ bao phủ, bọn họ chỉ còn cách nhau một cánh cửa, chỉ mấy phút nữa, hấn sẽ dễ dàng mở được cửa.

Những âm thanh lách tách không ngừng truyền đến tai cô, dần vật tinh thần của cô, thậm chí cô còn nghe thấy được cả tiếng đối phương hít thở. Cả người Từ Hoãn Hoãn run rẩy, trên trán, lòng bàn tay đổ mồ hôi lạnh, cô cảm giác mình sắp không còn cầm nổi con dao tĩa này nữa... Cô gắng sức siết chặt, chặt đến mức ngón tay bấm vào lòng bàn tay của mình.

Cô không biết đã qua bao lâu, duy trì tư thế này đã bao lâu. Cô lại nghe được tiếng chuông cửa. Bây giờ cô mới phát hiện từ nãy đến giờ mình sợ đến mức ngừng thở.

Từ Hoãn Hoãn thở hổn hển... cảm giác mông lung.

Hấn... hấn không cậ cửa?

Tiếng gõ cửa dồn dập vang lên thay cho tiếng chuông cửa, nương theo âm thanh ấy là giọng nói lạnh lạnh, đầy lo lắng: “Từ Hoãn Hoãn! Từ Hoãn Hoãn!”

Đó là giọng của Từ Tĩnh, tuy rằng ngữ điệu của anh không giống ngày thường nhưng cô chắc chắn đây là giọng của Từ Tĩnh.

“Từ Hoãn Hoãn!”

Từ Hoãn Hoãn nhẹ buông tay, con dao tĩa rớt xuống đất. Cô vịn vách tường xoay người đi đến cửa.

Vẫn có tiếng đập cửa, cô liếc nhìn qua lỗ mắt mèo, xác định trăm phần trăm là Từ Tĩnh mới đưa tay mở

cửa.

Ngay khi nhìn thấy Từ Tĩnh, thần kinh đang căng như dây đàn lập tức thả lỏng, thân thể đang dựa vào vách tường, hai chân mềm nhũn, trượt xuống.

Từ Tĩnh đứng đó lòng như thiêu như đốt, trông thấy bóng dáng nhỏ nhắn lão đảo, anh vội vịn lấy cô. Trong nhà quá tối, anh không cách nào phán đoán được tình huống hiện tại của cô. Vừa mới yên tâm được một chút, bây giờ lại thấp thỏm không yên.

“Hoãn Hoãn, em sao rồi?” Đôi mắt lạnh lùng không còn nữa, trong đôi mắt ấy chỉ còn sự lo lắng, chỉ còn một người tên Từ Hoãn Hoãn.

Dựa vào ánh đèn ngoài hành lang, anh mở được đèn nơi huyền quan. Đèn sáng, anh rút cục cũng nhìn rõ được khuôn mặt của Từ Hoãn Hoãn. Sắc mặt cô trắng bệch, trán đẫm mồ hôi, môi vẫn còn run lẩy bẩy.

“Hắn... vừa rồi hắn ở ngay cửa, ngay vừa rồi... ba lần.. n... hắn... ấn chuông cửa...” Từ Hoãn Hoãn ngẩng đầu, muốn kể lại tình huống cho Từ Tĩnh nhưng câu cú trở nên hỗn loạn.

Từ Tĩnh nhẹ vuốt má cô, giúp cô lau bớt mồ hôi, khẽ khàng an ủi: “Tôi biết, không sao rồi!”

Từ Hoãn Hoãn cố chấp vẫn muốn kể cho rõ ràng: “Hắn còn muốn phá khóa... hắn nói... hắn nói... Ngôn Lạc.... Ngôn Lạc sai hắn đến...”

Từ Tĩnh đau lòng nhìn Từ Hoãn Hoãn, anh nắm chặt tay cô, ôm cô vào lòng, ghì đầu vào sát ngực mình, thanh âm đột nhiên trở nên lạnh lẽo: “Tôi thấy hắn!”

Đó là ánh mắt muốn giết người.

Vừa rồi khi vừa bước ra khỏi thang máy, Từ Tĩnh nghe thấy tiếng bước chân ở hành lang. Men theo tiếng động, anh trông thấy một bóng người đàn ông lách vào phía thang bộ. Giờ này, không đi thang máy mà dùng thang bộ, rõ ràng là có vấn đề. Anh lập tức nghĩ đến người đang ở nhà một mình, Từ Hoãn Hoãn. Anh vội đến cửa nhà cô, ấn chuông cửa, đập cửa, không nghe thấy tiếng động bên trong, lần đầu tiên trong cuộc đời, anh cảm nhận được thế nào là hoảng sợ.

Anh ngẫm lại vẫn còn sợ, nếu như anh chậm mấy phút, hoặc chỉ một phút thôi thì Từ Hoãn Hoãn sẽ thế nào.

Từ Hoãn Hoãn trợn mắt nhìn anh: “Anh thấy hắn?”

Từ Tĩnh lấy chân đóng cửa lại, ôm Từ Hoãn Hoãn vào trong nhà: “Tôi đã báo cho Cao Lâm rồi!”

Men theo ánh đèn huyền quan, anh tìm đến vị trí sofa, cúi người, đặt Từ Hoãn Hoãn xuống, đang tính xoay người đi mở đèn phòng khách, bàn tay anh bị tóm chặt lấy.

Thanh âm Từ Hoãn Hoãn vẫn còn sợ hãi và bất an: “Anh đi đâu vậy?”

Từ Tĩnh cúi đầu nhìn cô: “Tôi đi mở đèn!”

“Ừm!” Cô ngoài miệng đáp ứng, nhưng tay vẫn không buông ra.

Bàn tay lạnh lẽo vẫn chưa tan, Từ Tĩnh không làm gì khác hơn, đành nói: “Nếu không chúng ta cùng nhau đi mở đèn!”

“Vậy anh nhanh lên một chút rồi quay lại.” Trong giọng nói cô có thể nghe ra được là không muốn, nhưng cũng đành thả tay ra. Mắt nhìn chăm chăm theo bóng dáng Từ Tĩnh, chỉ lo anh sẽ không quay lại.

Mấy giây sau, phòng khách sáng lên, Từ Tĩnh quay trở lại, ngồi xuống bên cạnh Từ Hoãn Hoãn. Anh phát hiện Từ Hoãn Hoãn vẫn còn đang run rẩy. Cô thật sự hoảng sợ đến cực điểm.

Từ Tĩnh đưa tay đặt lên vai cô. Từ Tĩnh chưa bao giờ an ủi một ai, anh lúng túng vỗ nhẹ vai cô hai cái: “Có muốn uống chút nước ấm không?”

Từ Hoãn Hoãn lắc đầu, cô đưa mắt nhìn Từ Tĩnh, nhìn vào ánh mắt ân cần của anh, cô cắn cắn môi, liếc trộm anh một cái, rồi ngượng ngập lên tiếng: “Nếu như... anh đã vỗ vai rồi... vậy... có thể ôm tôi một cái không?”

Đôi mắt linh động kia chỉ còn ánh lên vẻ đáng thương, hàng mi dài khẽ run. Tim Từ Tĩnh đập sai nhịp, bàn tay đang đặt lên vai cô thoáng dùng sức, kéo cô vào trong ngực.

Cảm nhận được bàn tay Từ Hoãn Hoãn nhẹ nhàng vòng qua người anh, cả người anh bị cô ôm trọn trong vòng tay. Lưng áo bị siết nhẹ, bàn tay lạnh lẽo của cô xuyên qua áo truyền vào cơ thể anh. Từ Tĩnh tăng thêm sức, siết cô vào lòng, khẽ vuốt tóc cô: “Đừng sợ! Đã không sao rồi. Tôi... Tôi ở đây rồi!”

Câu cuối của anh tựa như nỉ non.

Một lúc lâu sau, cơ thể Từ Hoãn Hoãn bớt run, nhưng anh cảm giác hai vai của cô rung lên, tiếng nấc nhẹ từ phía ngực truyền đến, càng ngày càng lớn dần.

Đây là lần đầu tiên Từ Tĩnh thấy Từ Hoãn Hoãn khóc ầm ức như vậy, bất lực như vậy, bàn tay cô siết chặt lưng áo anh. Anh khẽ vuốt lưng cô, giúp cô thuận khí.

Một lát sau tiếng khóc nhỏ dần, Từ Tĩnh sợ cô mất nước, cúi đầu từ tốn hỏi: “Có muốn uống chút nước không?”

Từ Hoãn Hoãn gạt nhẹ, nhưng lại cuống lên: “Đừng buông ra!”

Từ Tĩnh an ủi: “Chỉ một chút thôi, rồi quay lại liền!”

“Ừm!” Từ Hoãn Hoãn ngoan ngoãn buông lỏng bàn tay.

Từ Tĩnh vào bếp rót nước, cầm ly đưa đến trước mặt cô. Hai mắt cô đỏ ửng, anh đưa khăn giấy cho cô.

Uống cạn một ly đầy, Từ Hoãn Hoãn lau nước mắt nước mũi, nghiêng đầu nhìn ngực áo ướt đầm của Từ Tĩnh, cô cố gắng cố vớt lại chút hình tượng: “Lâu rồi tôi không khóc!”

“Ừm!” Từ Tĩnh lại ôm cô vào lòng.

Anh mơ hồ nghe thấy cô nói gì đó, nhưng không rõ, anh nhúu mày hỏi: “Em nói gì?”

Đang mắng chửi người, cô rầu rĩ đáp lời: “Không có gì...”

Phát tiết xong, rửa thềm Ngôn Lạc một trận đã đời, Từ Hoãn Hoãn rốt cục cũng tỉnh trí, nhóm của Cao Lâm cũng đã đến.

Cao Lâm cũng khá căng thẳng: “Cố vấn Từ không sao chứ?”

“Không sao!” Từ Hoãn Hoãn bây giờ chỉ còn lại cơn giận dữ: “Ngôn Lạc gửi cho tôi một email nói hấn cung cấp manh mối nhưng tôi không trả lời, vì vậy hấn cho bạn hấn đến gặp tôi, còn dám hack điện thoại và máy tính của tôi nữa! Tôi gọi cho Từ Tĩnh, kết quả lại nghe thấy giọng Ngôn Lạc! Mấy phút sau tên hung thủ chúng ta muốn tìm bấm chuông cửa nhà tôi, còn cạy cửa nhà tôi!” Từ Hoãn Hoãn càng nói càng tức.

“Cũng may cô không sao, cũng may Từ Tĩnh về kịp lúc, có điều...” Sắc mặt Cao Lâm trở nên nặng nề: “Quản chế bị khóa mất mười lăm phút, không thể ghi hình được hấn.”

Từ Hoãn Hoãn ủ rũ, lập tức nghĩ ngay đến một chuyện: “Đúng rồi! Không phải lại có thêm một thi thể sao?”

Cao Lâm vuốt cằm: “Đúng! Thi thể nam giới!”

Nhớ tới câu nói của Ngôn Lạc trong điện thoại, sắc mặt Từ Hoãn Hoãn trắng bệch: “Có phải tìm được

trong thang máy?”

“Không sai!” Cao Lâm không nói thêm chi tiết cho cô, không muốn Từ Hoãn Hoãn ngày hôm nay phải chịu thêm đả kích.

Điện thoại di động và máy vi tính của Từ Hoãn Hoãn khôi phục như bình thường. Cô ôm máy, ngồi xếp bằng ở ghế sofa, Từ Tĩnh vẫn ngồi bên cạnh cô, còn các cảnh viên khác đang lấy dấu vân tay trên ổ khóa.

Một email mới.

Theo phản xạ, tay Từ Hoãn Hoãn run lên một cái.

Chú ý đến động tác của cô, Từ Tĩnh nghiêng đầu hỏi: “Làm sao?”

Từ Hoãn Hoãn vô lực đáp lời anh: “Lại gửi lá thư mới.”

Từ Tĩnh nhú mày, nhìn vào vi tính của cô.

Từ Hoãn Hoãn hít một hơi thật sâu, mở email

Từ Hoãn Hoãn thân mến,

Tuy rằng các người hôm nay không trông thấy mặt, nhưng xem ra vị bằng hữu này đã khiến mấy người bị dọa sợ. Đối với chuyện này, tôi thật sự rất xin lỗi. Để biểu đạt sự áy náy của tôi. Chỉ cần em trả lời email này, tôi sẽ nói mục tiêu kế tiếp của bọn họ cho em. Ba chữ trở lên nhé! Đương nhiên nếu như em trả lời “Em yêu tôi!”, “Em nhớ tôi!”, tôi cũng không ngại.

Đọc câu cuối cùng, ánh mắt Từ Tĩnh bỗng nhiên trở nên lạnh lẽo. Anh đưa mắt nhìn sang một chút, bàn tay Từ Hoãn Hoãn đang chuẩn bị bấm phím.

Tầm mắt của anh dời lên khuôn mặt của cô, ra bộ không thèm quan tâm, lên tiếng hỏi: “Chuẩn bị trả lời thế nào?”

Từ Hoãn Hoãn nhanh chóng đánh máy chữ, sau đó dùng tay nâng máy vi tính như đang dâng hiến báu vật cho Từ Tĩnh xem.

Từ Tĩnh liếc nhìn màn hình. Từ Hoãn Hoãn hồi đáp bằng bốn chữ:

“Đồ củ cải thôi!” (1)

(1) Câu gốc - Củ cải muối thối tha. Thời kháng Nhật họ gọi người Nhật là Đầu Củ Cải, nên mỗi khi chửi người nó hay ví với củ cải thối đó. (Xiao Fang)

~~~ Lời tác giả: Từ tiên sinh – Không phải đã quá rõ rõ ràng rồi sao

23. Chương 23: Địa Ngục Tầng Thứ Nhất (9)

Nhìn vẻ mặt lơ ngơ không hiểu của Từ Tĩnh, vừa vặn Cao Lâm cũng đang vào trong. Cô đưa email cho anh ta đọc, tiện cho anh ta coi luôn phần hồi âm của cô... Kết quả cũng nhận được vẻ mặt mờ y chang anh.

Từ Hoãn Hoãn nỗ lực giải thích: “Ngôn Lạc... Đầu á... Củ cải ấy!”

Từ Tĩnh đối với loại chuyện này không có rành, còn Cao Lâm thì ái ngại không dám trả lời, nên gật đầu cho qua chuyện: “À! Ra vậy sao!”

Tình cảnh trở nên nhạt nhẽo, không đạt hiệu quả như Từ Hoãn Hoãn mong muốn, cô thầm đập đầu ân hận, biết thế cô chuyển qua từ khác.

Tuy bị chửi, nhưng Ngôn Lạc cuối cùng vẫn giữ đúng lời hứa, trả lời email cho cô.

Sau khi nhận được, Từ Hoãn Hoãn la lớn: “Tiểu khu Cộng Tân, khu số 27, nhà 302.”

Tối nay chắc chắn sẽ không ngủ ngon, nên cô thật sự không muốn ở nhà một mình, Từ Hoãn Hoãn đi theo cùng Cao Lâm và Từ Tĩnh đến địa điểm trên.

Cao Lâm lệnh cho Chu Tề Xương điều tra căn hộ này. Chủ nhân là một người đàn ông trung niên tên Hứa Văn Đào. Cũng giống như Chu Bằng, ông ta ly dị vợ, sống một mình, không có con cái.

Đến trước cửa nhà 302, Cao Lâm ấn chuông cửa mấy lần. Một lát sau bên trong mới truyền đến tiếng bước chân, người đứng trước cửa đang nheo mắt, còn ngái ngủ....

Nửa đêm bị đánh thức, Hứa Văn Đào tính mở miệng chửi, trông thấy người đứng trước mặt mặc cảnh phục, ông ta đành câm miệng nhìn bọn họ.

Cao Lâm đưa thẻ ngành: “Cảnh sát! Ông là Hứa Văn Đào?”

Hứa Văn Đào căng thẳng nhìn bọn họ: “Đúng... Đúng... Sao ạ?”

Cao Lâm giải thích: “Có một vài việc cần ông làm rõ. Có thể vào nhà không?”

Hứa Văn Đào khẽ do dự, ông ta lùi ra sau một bước, mở lớn cửa: “Mời các anh vào!”

Ba người nhóm Cao Lâm tiến vào, Hứa Văn Đào mở đèn, đưa bọn họ đến phòng khách. Nhà ông ta gọn gàng hơn nhà Chu Bằng, cả căn nhà dọn dẹp rất sạch sẽ, đồ vật ngăn nắp, không mùi ẩm thấp, mà ngay cả ông ta nhìn qua cũng rất chỉnh tề, không lồi thòi chút nào.

Bọn họ ngồi xuống sofa, còn Hứa Văn Đào đi vào nhà mặc thêm áo, và đeo kính, sau đó lấy ghế ngồi đối diện với bọn họ: “Có chuyện gì không?”

Sắc mặt Cao Lâm nghiêm túc, hỏi câu thứ nhất: “Ông Hứa có biết người nào tên Phó Xuân Mai không?”

Ông ta lóe lên tia kinh ngạc, nhưng ngay lập tức khôi phục vẻ bình tĩnh, lắc đầu: “Không quen!”

Nghe ông ta trả lời, Cao Lâm hỏi tiếp: “Còn Chu Bằng?”

Hứa Văn Đào hít sâu một hơi, ông ta vô thức liếm môi một cái, đầu ngoảnh sang một bên: “Không quen!”

“Vậy còn người tên Từ Hoãn Hoãn, ông biết không?” Tốc độ nói cực kỳ chậm rãi của một cô gái truyền đến.

Hứa Văn Đào nhìn người phụ nữ duy nhất có mặt ở đây, suy nghĩ một chút: “Không quen! Là ai vậy?”

Từ Hoãn Hoãn chỉ vào mình: “Tôi!”

“Cái gì?” Hứa Văn Đào cau mày, không hiểu nổi tình huống này là gì, “Tôi không quen biết cô!”

Từ Hoãn Hoãn nheo mắt, giọng chân thành: “Tôi tin ông. Vừa rồi chính là biểu hiện chân thực của một người khi nghe thấy một cái tên xa lạ... nhưng...” Cô duỗi ngón trỏ quơ quơ: “Nghe tên Phó Xuân Mai và Chu Bằng thì ông không như vậy. Rõ ràng là ông biết hai người đó. Tuy rằng ông không vội vã phủ nhận, nhưng vẻ mặt của ông đã bán đứng ông.”

Trực tiếp bị vạch trần, Hứa Văn Đào nuốt nước miếng, nhưng miệng vẫn khẳng khẳng không thừa nhận: “Tôi thật sự không quen biết!”

Từ Hoãn Hoãn gật gật đầu, nghiêng người nhìn Cao Lâm: “Đội trưởng Cao, có phải vẫn chưa nói cho ông ta biết có người muốn giết ông ta?”

Cao Lâm lắc lắc đầu. Anh ta biết đây là chiến thuật của Từ Hoãn Hoãn.

Quả nhiên vừa nghe câu này, Hứa Văn Đào phản ứng rất dữ dội: “Cô nói cái gì? Có người muốn giết tôi?”

Từ Hoãn Hoãn quay sang nhìn ông ta: “Đúng! Bọn họ đã giết Phó Xuân Mai, giết Chu Bằng, người tiếp theo là ông!”

Cao Lâm chớp đúng thời cơ rút hai tấm ảnh chụp tại hiện trường thả trước mặt ông ta.

Hứa Văn Đào đưa mắt nhìn, ảnh chụp khủng khiếp đến mức khiến hắn trợn tròn mắt, nét mặt run sợ, miệng không ngừng lắp bắp: “Chuyện này.... Chuyện này... tại sao lại như vậy...”

Hiển nhiên ông ta vẫn chưa biết hai người này bị sát hại.

Cao Lâm gọi khẽ: “Ông Hứa!”

Hứa Văn Đào ngẩng đầu, lo lắng: “Bọn họ không phải do tôi giết!”

Nếu Từ Hoãn Hoãn phán đoán ông ta biết Phó Xuân Mai và Chu Bằng, vậy tất nhiên ông ta cũng nằm trong vòng tròn buôn bán kia. Cao Lâm nghĩ đến những đứa trẻ đáng thương, sắc mặt trở nên lạnh lùng: “Chúng tôi không hoài nghi ông giết người, chỉ là chúng tôi có lý do tin chắc rằng ông sẽ là mục tiêu kế tiếp.”

Từ Hoãn Hoãn chống cằm nhìn ông ta: “Bây giờ ông có muốn thừa nhận mình biết bọn họ không?”

“Được rồi!” Hứa Văn Đào lên tiếng: “Tôi... Tôi biết. Nhưng vì sao muốn giết bọn họ, lại còn muốn giết cả tôi?”

“Không nhớ ra sao? Hơn mười năm trước, mấy người đã làm ra chuyện mất nhân tính thế nào không còn nhớ sao?”

Hứa Văn Đào chợt dạ: “Ý của cô là gì?”

“Bắt cóc, bán trẻ em, bắt những đứa trẻ chưa đủ tuổi thành niên...” Từ Hoãn Hoãn không thể nói tiếp được, cô rút tấm ảnh trắng đen không hoàn chỉnh trong túi xách của mình đặt trước mặt ông ta: “Nhớ đứa bé này không? Mười hai năm trước vì mấy người mà chết!”

Hứa Văn Đào liếc mắt một cái rồi quay phắt đi, ông ta không dám đối diện, trán đổ mồ hôi lạnh.

Cao Lâm quan sát ánh mắt trốn tránh của ông ta, “Hi vọng ông có thể thừa nhận tội lỗi của mình năm đó, khai toàn bộ hoạt động phi pháp và danh sách những người tham gia cho cảnh sát chúng tôi biết.”

“Tôi không thể nói!” Hứa Văn Đào biết một khi ông ta khai chính là đã thừa nhận những tội trạng này, ông ta buộc phải đối mặt với án tù.

Từ Hoãn Hoãn biết rõ ông ta đang nghĩ gì, ông ta vẫn còn đang chờ mong một tia may mắn nhỏ nhoi: “Ông nói xem, nếu như Phó Xuân Mai hoặc Chu Bằng đang ngồi ở vị trí của ông, không biết họ có khai không?”

Hứa Văn Đào nhếch miệng: “Cô có ý gì?”

Từ Hoãn Hoãn khẽ lắc đầu, chặc lưỡi: “Rất tiếc, bọn họ không có cơ hội này. Ông không nói, kết cục sẽ giống bọn họ.”

Hứa Văn Đào không nhịn được cúi đầu nhìn lại hai tấm ảnh kia, vẻ mặt căng thẳng, sau đó ông ta ngẩng đầu, nở nụ cười lạnh: “Hừm... Uy hiếp tôi?”

“Ông biết cắt lưỡi địa ngục không?” Từ Hoãn Hoãn không hề dao động, tiếp tục lên tiếng: “Địa ngục tầng thứ nhất, để trừng trị những người khi còn sống thường nói dối, tiểu quỷ sẽ dùng kim sắt kẹp đầu lưỡi của bọn họ, cắt đi. Nhưng những người thuộc dạng như ông, khăng khăng không nói ra sự thật sẽ bị tổng vào chảo dầu tại tầng thứ chín Địa ngục, lột bỏ hết quần áo, chiên sống, sau đó sẽ bị ném vào tầng mười tám, nơi ấy dành cho những tên lừa bán phụ nữ và trẻ em bị tùng xẻo cho đến chết.”

Từ Hoãn Hoãn càng nói, sắc mặt của Hứa Văn Đào càng tệ. Ông ta run rẩy đẩy gọng kính, “Tôi... tôi vẫn còn sống.”

Chỉ cần người muốn giết ông ta không đến, ông ta còn rất nhiều cơ hội sống sót, ông ta nhất định sẽ không chết.

Từ Hoãn Hoãn nheo mắt, trầm giọng: “Nhưng bên ngoài bây giờ có ít nhất hai người muốn đoạt tính mạng cũng ông. Cảnh sát chỉ bảo vệ ông trong trường hợp ông phối hợp. Ông phải biết rằng bọn họ rất hận ông, do vậy chắc chắn không thể để ông chết dễ dàng mà dẫn vật ông từ từ... từ từ cho đến chết.” Cô nhìn sang Từ Tĩnh: “Có bao nhiêu phương pháp nhỉ?”

Từ Tĩnh liếc cô một cái, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Hứa Văn Đào: “Rất nhiều: rút gân, lột da, cắt đứt ngón tay, ngón chân...”

Mỗi từ như nhát búa giáng thẳng vào tim ông ta, ông ta thở hỗn hển, cả người bứt rứt khó chịu, ông ta nhắm mắt, cắt ngang lời của Từ Tĩnh: “Tôi không nhớ rõ tên của bọn họ.”

Từ Hoãn Hoãn biết rõ ràng Hứa Văn Đào đang nói dối: “Nhưng khẳng định ông có ghi chép lại. Mỗi một vụ giao dịch ông đều có ghi chép, còn có cả danh sách những người kia.”

Tất cả đều là suy đoán của Từ Hoãn Hoãn, cô không xác định được có hay không cho nên cô chỉ đánh bạo thăm dò.

Ánh mắt của ông ta rõ ràng là căng thẳng, tuy nhiên vẫn mở miệng phủ nhận: “Đã hơn mười năm trời, làm sao còn ghi chép?!”

Những cái đó đều là tội chứng của bọn chúng, dĩ nhiên ông ta không thể đưa ra.

Từ vẻ mặt của ông ta, Từ Hoãn Hoãn tin chắc những phán đoán kia của mình là đúng.

“Vẫn còn nói dối, ông thử đoán xem chúng tôi có thể tìm thấy trong máy tính của ông không?” Từ Hoãn Hoãn nhìn ông ta chằm chằm: “...À, sai rồi... Không ở trong máy tính, ông ghi vào sổ đúng không?”

“Tôi đoán không sai!” Từ Hoãn Hoãn nhìn ông ta, đứng lên toan đi về phía phòng ngủ, quay đầu nhìn Hứa Văn Đào, vẻ mặt càng lúc càng căng thẳng, cô đã chắc chắn: “Xem ra đúng là ông cất trong phòng ngủ.”

Tầm mắt Cao Lâm từ từ chuyển từ Từ Hoãn Hoãn sang Hứa Văn Đào đang đỏ đầy mồ hôi, giọng lạnh lùng: “Tự ông đi lấy, hay để chúng tôi lục soát.”

Hứa Văn Đào thở dài, vịn tay ghế đứng dậy, thanh âm ử rữ: “Tôi lấy cho các anh.”

Cao Lâm theo Hứa Văn Đào vào trong, ông ta kéo ra một chiếc hộp bên cạnh giường, hộp gỗ bảm đầy bụi. Ông ta đưa cho Cao Lâm: “Đều ở trong này.”

Cao Lâm nhận lấy, mang ra phòng khách, đặt lên bàn trà.

Bên trong có hai quyển sổ và mấy tấm hình.

Từ Hoãn Hoãn lại gần, có một tấm hình lộ ra một nửa, chính là cô bé cầm búp bê kia. Cô rút tấm ảnh ra, liền trông thấy bức ảnh hoàn chỉnh.

Tay cô bé nắm một bé gái khác, và cô bé đó cũng cầm một con búp bê.

Ngoại trừ không có mắt, hai con búp bê hầu như giống nhau như đúc.

24. Chương 24: Địa Ngục Tầng Thứ Nhất (10)

Từ Hoãn Hoãn cầm bức ảnh đưa ra trước mặt Hứa Văn Đào: “Mười hai năm trước có một đứa trẻ chết, có phải cô bé này?” Cô chỉ vào cô bé cầm con búp bê bị hỏng một mắt.

“Không phải nó!” Hứa Văn Đào chỉ cô bé bên trái: “Là nó!”

Cô nhóc ấy mặc áo thun và chiếc quần thụng, đi giày, tóc ngắn đến vai. Cô bé ôm chặt con búp bê trên tay, ánh mắt ngập tràn hoảng sợ.

Cao Lâm ngồi bên cạnh đang mở quyển sổ ghi chép cũng ngẩng đầu, ánh mắt kinh ngạc: “Ông chắc chắn chứ?”

Hứa Văn Đào nuốt nước miếng, nhỏ giọng: “Xác định! Năm ấy chỉ chết một đứa!”

Xem ra Ngôn Lạc cố ý nói dối bọn họ. Từ Hoãn Hoãn không nghĩ nhiều, tiếp tục hỏi: “Cô bé ấy tên Tiểu Thất?”

“Hình như vậy....” Chuyện này Hứa Văn Đào không dám xác định.

Còn Cao Lâm đang lật quyển sổ ghi chép. Tên Tiểu Thất được khoanh tròn, bên cạnh viết từ “Cố”, xem ra chỉ “Cố Trường Hạ”. Anh ta ngẩng đầu nhìn Từ Hoãn Hoãn, vuốt cằm: “Chính là cô bé đó!”

Từ Hoãn Hoãn chỉ vào cô gái lúc trước bọn họ tưởng lầm là Tiểu Thất: “Còn cô bé này đâu?”

Hứa Văn Đào liếc mắt nhìn, lắc đầu: “Không ấn tượng!”

Cao Lâm đếm đếm số lượng trẻ em ghi chép trong sổ, sau đó quay sang Hứa Văn Đào: “Tổng cộng là mười sáu bé. Trừ Tiểu Thất ra chỉ còn mười lăm, những đứa trẻ ấy đi đâu?”

“Thật ra đám trẻ về sau này không còn nhiều như vậy.” Hứa Văn Đào đáp ứng, vuốt nhẹ bàn tay.

“Không nhiều như vậy là ý gì?” Cao Lâm phát hiện có vài tên được khoanh tròn: “Những tên khoanh tròn này có ý nghĩa gì?”

Hứa Văn Đào ngập ngừng trả lời: “Sinh bệnh!”

Sống trong hoàn cảnh như vậy, bị đối xử như vậy những đứa trẻ ấy chắc chắn sẽ lâm bệnh: “Bị bệnh thì bọn ông xử lý thế nào?”

Hứa Văn Đào nuốt nước miếng: “Bệnh nhẹ thì bọn tôi cho uống thuốc!”

“Còn bệnh nặng thì sao?”

Đối mặt với sự truy hỏi của Từ Hoãn Hoãn, ông ta trả lời hàm hồ: “Bệnh nặng... bệnh nặng... thì.... Thì... dĩ nhiên không thể nào để lại.”

Không có lương tri và nhân tính bọn chúng sẽ xử lý đám trẻ ấy như thế nào? Đáp án đã quá rõ ràng: “Các người vứt chúng đi sao?”

Vì phần nộ nên thanh âm của cô cũng trở nên run rẩy.

Hứa Văn Đào chột dạ, không trả lời, cúi gầm đầu, cũng không dám lên tiếng phủ nhận.

Mấy đứa trẻ đều khá lớn, đứa lớn nhất cũng mười một mười hai tuổi, đứa nhỏ nhất bảy tám tuổi. Trên người không có tiền, không có đồ ăn, rồi còn mắc bệnh nặng. Ném? Chẳng khác nào đẩy chúng vào chỗ chết.

Từ Hoãn Hoãn đứng lên: “Ông đã từng có con đúng không? Chỉ là sinh ra được mấy tuần liền qua đời, ông cho rằng là nguyên nhân vì sao?”

“Con của tôi vô tội!” Nghĩ đến con trai ông ta, vẻ mặt Hứa Văn Đào lộ vẻ bi thương.

Nghe câu này, ánh mắt Từ Hoãn Hoãn chuyển sang lạnh lùng, không hề che giấu cơn giận của mình. Cô cầm những tấm ảnh ném trước mắt ông ta: “Còn những đứa trẻ này thì sao, chúng nó có tội à?”

Hứa Văn Đào nín thinh, ông ta nhắm mắt, sắc mặt bi thương: “Đúng! Là báo ứng... tất cả đều là báo ứng!”

Chứng kiến vẻ mặt này của ông ta, Cao Lâm cũng nguôi phần nào cơn giận: “Tổng cộng có bao nhiêu người tham gia giao dịch này?”

Hứa Văn Đào khai thật: “Chỉ có tôi và Chu Bằng. Còn Phó Xuân Mai phụ trách tìm trẻ em và chăm sóc chúng.”

Cao Lâm nhíu mày: “Tìm trẻ em nghĩa là bắt cóc?”

Hứa Văn Đào khẽ gật đầu: “Không chỉ có thế. Vài nhà muốn có con trai sẽ quẳng con gái ra ven đường hoặc đem bán.”

Từ Hoãn Hoãn lên tiếng: “Còn Tiểu Thất thuộc dạng nào?”

Hứa Văn Đào suy nghĩ: “Hình như cô bé đó bị bán.”

Nếu như nghi phạm muốn báo thù cho Tiểu Thất, như vậy khả năng cha mẹ của Tiểu Thất cũng sẽ là mục tiêu của bọn chúng. Cao Lâm đếm trên quyền sở ghi chép, có bảy tên không có khoanh tròn, anh ta suy đoán hung thủ chắc chắn là một trong bảy đứa trẻ này: “Bảy đứa trẻ này đâu rồi?”

Hứa Văn Đào trả lời: “Sau khi bọn chúng tôi tan rã, chúng đều được nhận nuôi.”

Cao Lâm nhíu mày: “Ai nhận nuôi?”

Hứa Văn Đào chậm rì rì trả lời: “Chính là mấy khách giao dịch trước đó.”

Từ Hoãn Hoãn nhìn ông ta đầy khiếp sợ: “Ông nói là đám trẻ được nhận nuôi nhưng thực chất bọn ông bán chúng đi.” Bán chúng cho những tên cầm thú kia.

Hứa Văn Đào cúi gằm đầu, một lần nữa lẩn tránh, không lên tiếng.

Giọng đánh thép của Cao Lâm vang lên: “Biết tên của bọn họ không?”

Hứa Văn Đào lắc đầu: “Không biết, chúng tôi xưa nay không hỏi tên, trong thời điểm ấy lại càng không.”

Hiểu rõ được ngọn ngành câu chuyện, Hứa Văn Đào bị giải về Cục. Cao Lâm cất những quyển sổ ghi chép vào trong hộp, rồi tiếp tục tra tìm thêm manh mối ở trong nhà ông ta.

Xuống lầu, Cao Lâm nghiêng người nói với Từ Hoãn Hoãn: “Tôi nói mấy đứa đưa cô về. Về nhà nghỉ ngơi một chút cho khỏe.”

Từ Hoãn Hoãn gật đầu, gương mặt lộ ra chút uể oải: “Được! Có tình hình gì mới, anh gọi cho tôi.”

Sau khi từ biệt Cao Lâm, Từ Hoãn Hoãn theo Từ Tĩnh ngồi sau xe cảnh sát, chờ đến khi xe khởi động, Từ Hoãn Hoãn nghiêng đầu nhìn Từ Tĩnh, quả thật anh đã nhắm mắt lại.

Trong xe không mở đèn, đèn đường xuyên qua cửa xe chiếu lên gương mặt nhìn nghiêng của Từ Tĩnh. Hoảng sợ trước đó đã hoàn toàn biến mất, Từ Hoãn Hoãn bây giờ đã tỉnh táo, bắt đầu nhớ lại toàn bộ hình ảnh từ khi Từ Tĩnh trở về.

Từ Hoãn Hoãn chớp mắt, há hốc miệng.... Có phải, có phải cô được Từ Tĩnh bế theo kiểu công chúa; hơn

nữa, hình như chính cô còn đưa ra lời đề nghị Từ Tĩnh ôm cô...

Từ Hoãn Hoãn cúi đầu nhìn ngực áo của Từ Tĩnh, phần áo vẫn còn lưu lại chút ẩm ướt.

Chẳng mấy chốc hai má cô nóng bừng bừng... Chết không, hình như cô còn ôm rất lâu, rất lâu, không nỡ buông anh ra. Trời! Lúc đó sao cô lại nói ra được những từ này chứ?!!!

—A a a a! Ngại quá, ngại chết mất....

Từ Hoãn Hoãn lấy hai tay che mặt, đầu lắc qua lắc lại.

Cảnh viên lái xe nhìn qua kính chiếu hậu, chứng kiến hành động bất thường của cô, anh ta mở miệng hỏi: “Cố vấn Từ, chị không sao chứ?”

Bị phát hiện, Từ Hoãn Hoãn dờ người, đành chỉ mọi động tác, cô bỏ tay xuống, chậm rì rì trả lời: “Không có chuyện gì... Không có chuyện gì.”

Rồi liếc mắt nhìn Từ Tĩnh, không ngờ đối diện cô lúc này chính là đôi mắt đen láy của người đàn ông, cô sững người: “Anh... anh mở mắt ra từ khi nào vậy?”

Từ Tĩnh nhìn cô, nhếch môi: “Ngay khi em đang lắc đầu nguây nguậy!”

Từ Hoãn Hoãn: “...”

Cảnh viên đưa họ về trước cổng tiểu khu. Từ Hoãn Hoãn theo Từ Tĩnh đến trước cửa thang máy, Từ Tĩnh ấn nút, thang máy mở cửa, Từ Hoãn Hoãn cảnh giác quan sát một lượt, không có ai.

Nối gót Từ Tĩnh đi vào, chờ cửa thang đóng lại, Từ Hoãn Hoãn nhìn lên con số đang nhảy lên liên tục, theo bản năng dịch người về phía Từ Tĩnh một chút. Cứ nhích, nhích... mãi cho đến khi quần áo của cả hai chạm vào nhau, cô mới cảm thấy an tâm. Cửa thang máy phản chiếu lại toàn bộ động tác của cô lúc này.

An toàn rời khỏi thang máy, hai người một trước một sau đi về trước cửa nhà. Từ Tĩnh chưa lấy chìa khóa mở cửa ngay, mà nghiêng người hỏi Từ Hoãn Hoãn: “Một mình em... có thể không?”

Chỉ có một mình cô ở nhà hình như vẫn hơi sợ, Từ Hoãn Hoãn nghe Từ Tĩnh nói thế, lập tức giả giọng tội nghiệp: “Có thể mượn sofa nhà anh ngủ một đêm không?”

Từ Tĩnh nhìn vẻ mặt Từ Hoãn Hoãn, mấy giây sau liền ra quyết định: “Tôi qua nhà em!”

“Hả???” Câu trả lời này Từ Hoãn Hoãn không hề nghĩ đến, bối rối.

Từ Tĩnh vòng qua cô, đi đến cửa, nhìn Từ Hoãn Hoãn vẫn chôn chân tại chỗ: “Không mở cửa sao?”

“Mở... mở!!!” Từ Hoãn Hoãn liếm môi, chạy đến, rút chìa khóa mở cửa, vào huyền quan nhanh tay lấy một đôi dép cho Từ Tĩnh.

Từ Tĩnh thay dép đi vào, nhìn đồng hồ treo tường, đã hai giờ sáng rồi.

Anh cúi đầu nhìn Từ Hoãn Hoãn đang ngáp dài ngáp ngắn, “Em đi ngủ đi!”

Từ Hoãn Hoãn xoa xoa khóe mắt, gật đầu: “Anh ngủ giường đi, tôi ngủ sofa cũng được.”

Từ Tĩnh lắc đầu: “Tôi không mệt, đưa máy tính cho tôi được rồi!”

Câu trả lời này của Từ Tĩnh khiến cô hơi bất ngờ: “Anh không ngủ thật sao?”

Từ Tĩnh khẽ gật đầu: “Ừm, tôi tra cứu ít tài liệu.”

“Ồ!”

Rửa mặt xong xuôi, Từ Hoãn Hoãn trèo lên giường, vùi mình trong chăn, chỉ lộ ra nửa khuôn mặt. Từ Tĩnh đang ở cách cô chỉ một bức tường, tuy rằng không trông thấy anh, nhưng cô có thể nghe được tiếng bàn phím gõ lách cách, chỉ nhiều đó thôi cũng khiến cô cực kỳ an tâm.

Cô nhoẻn miệng cười... Ngủ, ngủ thôi, mau ngủ thôi!

Cùng lúc này, ở trong phòng khách, màn hình vi tính phản chiếu gương mặt Từ Tĩnh, anh đang đọc từng email Ngôn Lạc gửi cho Từ Hoãn Hoãn. Hơn tám mươi lá thư, mỗi lá thư là một bài thơ, tất cả đều là thơ tình.

Anh nhìn tấm ảnh sau khi hấn giết ba người cảnh sát, hấn quay về máy ghi hình nở nụ cười, hai tay anh cuộn chặt thành quyền, ánh mắt lạnh lẽo.

*

Sáng ngày hôm sau, Từ Hoãn Hoãn được hương thơm ngào ngạt đánh thức. Cô nghiêng đầu nhìn đồng hồ, đã hơn mười một giờ. Cô bật dậy, rửa mặt, đánh răng, rồi bay ra phòng khách.

Bóng lưng của Từ Tĩnh nơi nhà bếp ập vào mắt cô, anh đã thay quần áo.

Từ Tĩnh xoay người, bưng món ăn ra, trông thấy Từ Hoãn Hoãn, anh nhàn nhạt lên tiếng: “Ăn cơm thôi!”

Đôi mắt Từ Hoãn Hoãn đầy ý cười: “Vâng!”

Trên bàn là hai món mặn một món canh, Từ Hoãn Hoãn thỏa mãn ăn được một bát rưỡi. Ăn xong cô dọn dẹp bát đĩa, quay trở lại phòng khách đã thấy anh mặc áo khoác chỉnh tề. Từ Tĩnh rất cao lớn, mặc áo khoác dài màu xám càng tăng thêm vẻ anh tuấn bất phàm, mỗi lần nhìn ngắm là mỗi lần kinh diễm.

Giọng lạnh lạnh của Từ Tĩnh vang lên: “Ra ngoài ăn đồ ngọt không?”

“Bánh ngọt”.... Chỉ hai chữ này cũng đủ khiến cho Từ Hoãn Hoãn tỉnh táo, sắc mặt phấn khởi: “Ăn!”

Từ Hoãn Hoãn mặc áo khoác, cầm balo nhỏ theo Từ Tĩnh ra ngoài, trong đầu chỉ chăm chăm nghĩ đến bánh ngọt mà không chút nào để ý đến... Đây là lần đầu tiên cô và Từ Tĩnh ra ngoài ăn.

Từ Hoãn Hoãn đưa Từ Tĩnh đến cửa hàng bánh ngọt cô thích nhất, cửa tiệm này trang trí rất đẹp, trên tủ kính bày rất nhiều loại bánh, đủ màu sắc, rất đẹp và tinh xảo, mỗi một loại đều khiến Từ Hoãn Hoãn phải xoắn xuýt chọn lựa. Còn Từ Tĩnh chọn chỗ ngồi sát cửa ngồi xuống chờ cô.

Anh tựa lưng vào thành ghế nhìn Từ Hoãn Hoãn đi tới đi lui trước tủ kính, ánh mắt cực kỳ dịu dàng... mãi cho đến khi có một người chắn ngang tầm mắt.

Một người đàn ông đội mũ đen, hắn ngồi xuống chiếc ghế đối diện. Ánh mắt Từ Tĩnh lạnh tanh nhìn hắn, đối phương ngẩng đầu.

Một giây ngắn ngủi nhưng anh vẫn nhớ kỹ, gương mặt người đàn ông ấy giống trên camera ghi hình hôm qua anh coi như đúc.

Người đàn ông đối diện, cười cười gian xảo: “Từ Tĩnh, chào anh!”

25. Chương 25: Địa Ngục Tầng Thứ Nhất(11)

Từ Tĩnh không nói gì, tầm mắt vẫn nhìn Ngôn Lạc chăm chú, ánh mắt lạnh lẽo nhưng vẻ mặt chẳng chút gợn sóng, tay phải sờ điện thoại di động trong túi áo khoác.

Ngôn Lạc cup mắt, nhìn vị trí túi áo khoác của Từ Tĩnh, ý cười trên môi càng đậm: “Tôi khuyên anh đừng

lộn xộn. Nếu tôi đã dám xuất hiện ở đây ban ngày thì tôi đã chuẩn bị đầu ra đấy, suy nghĩ hậu quả xem anh có thể gánh nổi hay không.”

Tầm mắt Từ Tình chuyển dời về phía quầy hàng, chẳng biết từ khi nào đã có thêm một người đàn ông mặc áo gió đen, tay phải của gã để trong túi, gã lùi về sau một bước, hoàn toàn chặn tầm nhìn của anh đang quan sát Từ Hoàn Hoàn đang lựa bánh ngọt.

Không trông thấy rõ tình hình của cô, Từ Tình nhíu mày, thu hồi tầm mắt, tay phải đặt lên bàn, giọng lạnh tanh: “Anh muốn gì?”

Ngôn Lạc đan hai tay vào nhau, hai đầu ngón trỏ chạm vào nhau, đặt lên môi, ra vẻ ơ hờ: “Chỉ là muốn gặp mặt anh thôi.”

Từ Tình nhíu mày: “Chỉ như thế?!”

“Hiện tại, chỉ đến thế!” Ngôn Lạc bày ra vẻ ảo não: “Nói thật, trước khi đến đây, tôi cũng đã từng nghĩ qua chọn anh làm mục tiêu kế tiếp. Có điều ngẫm lại...nếu thế thì sau này trò chơi trở nên quá vô vị.”

Nhìn Từ Tình vẫn không lộ chút cảm xúc, Ngôn Lạc nghiêng người về phía trước, trợn mắt, nhếch miệng: “Tôi muốn coi anh là đối thủ.”

Hai người đàn ông mặt đối mặt, nhìn nhau chằm chằm, bầu khí xung quanh trở nên ngột ngạt, quỷ dị.

Ngôn Lạc thu lại nụ cười, “Anh hiểu ý của tôi chứ?!”

Từ Tình dĩ nhiên rõ ràng, không chỉ có hơn tám mươi email đó, mà còn ánh mắt không hề che dấu kia nữa. Anh có thể xác định Ngôn Lạc có ý muốn mạnh mẽ muốn chiếm hữu Từ Hoàn Hoàn.

Loại ý muốn sở hữu ấy quá nguy hiểm, Từ Tình đón nhận ánh mắt không có hảo ý của đối phương: “Đừng tiếp tục gửi email cho cô ấy nữa!”

Tuy nhiên Ngôn Lạc cũng chẳng phải hạng bình thường, hắn không hề trốn tránh, chẳng chút giận dữ mà còn cười cười: “Tại sao chứ?”

Giọng điệu nửa hiểu kỳ, nửa thách thức.

“Anh không có tư cách!” Ánh mắt Từ Tình có chút xem thường, câu thoại ngắn gọn nhưng đủ lực sát thương.

Nụ cười trên môi Ngôn Lạc cứng đờ, ánh mắt lóe lên tia tức giận. Hắn cụp mắt, mấy giây sau ngẩng đầu,

khôi phục vẻ mặt bình tĩnh như thường. Hấn liếm môi, lắc đầu: “Có tư cách hay không không phải do anh định đoạt. Đây là ước hẹn tôi và cô ấy đã định ra từ trước.”

Từ Tĩnh hừ lạnh, “Một phương diện ép buộc mà vẫn được coi là ước định?!”

Ngôn Lạc mở cánh tay, “Tôi không thêm để ý mấy tiểu tiết đó!”

Nói xong, hấn không cho cho Từ Tĩnh có cơ hội đáp lời, hấn liếc đồng hồ đeo tay, đứng lên: “Thời gian gần đủ rồi, vẫn còn đủ cơ hội chào tạm biệt!”

Hấn duỗi bàn tay phải của mình về phía Từ Tĩnh, tựa như đối xử với một bằng hữu đã lâu không gặp nhưng Từ Tĩnh không nhúc nhích.

Ngôn Lạc nhếch môi: “Pháp y mắc bệnh sạch sẽ sao?”

Từ Tĩnh lạnh nhạt: “Tôi không đeo găng tay.”

Lập tức hiểu được ẩn ý của Từ Tĩnh, Ngôn Lạc mím chặt môi: “Tôi không phải người chết!”

Từ Tĩnh giương mắt nhìn hấn, ánh mắt sắc bén, giọng lạnh bức người: “Nhưng thi thể của anh ngày nào đó cũng sẽ xuất hiện trên bàn giải phẫu tại phòng pháp y của tôi.”

Ngôn Lạc thu tay về không giận mà còn cười, nụ cười rất tươi nhưng cũng không kém phần âm u: “Thật khéo! Khi tôi giết người cũng quen đeo găng tay.”

Mất đối mắt.

Sau đó hấn nghiêng người nhìn Từ Hoãn Hoãn nhận bánh ngọt từ tay nhân viên, ánh mắt của hấn trở nên si mê, hấn nhẹ giọng tựa như thì thầm: “Chào em!”

Ngay khi cô vừa xoay người, Ngôn Lạc cũng biến mất khỏi cửa tiệm.

Tỉ mỉ chọn bánh, Từ Hoãn Hoãn bê phần ăn ra đến bàn Từ Tĩnh, phát hiện anh vừa vặn cúp điện thoại. Cô đặt khay bánh lên bàn, ngồi xuống đối diện với anh, nở nụ cười thỏa mãn.

Mấy giây sau, ánh mắt chuyển sang nghi ngờ.

Từ Hoãn Hoãn mua bánh và đồ uống hơn mười phút, chiếc ghế này lại lưu lại độ ấm, điều này chứng tỏ vừa có người ngồi ở đây, cô nheo mắt hỏi anh: “Là người quen của anh sao?”

Từ Tĩnh: “Ngôn Lạc!”

“Ngôn Lạc?!!!” Từ Hoãn Hoãn vụn vụn không ngờ đến sẽ nghe được tên của hắn. Sắc mặt của cô trở nên khiếp sợ, cô đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, cố kiếm tìm bóng dáng của hắn, nhưng không thấy.

Từ Tĩnh nhìn cô: “Tôi đã gọi cho Cao Lâm!”

Một người ẩn nấp hơn hai năm đột nhiên lại xuất hiện trước mặt mọi người, Từ Hoãn Hoãn ngoài kinh ngạc còn cảm thấy bất an: “Hắn nói gì?”

“Cái này!” Từ Tĩnh đưa tờ giấy trong tay.

Từ Hoãn Hoãn nhìn chữ viết, đúng là nét chữ của Ngôn Lạc, trên giấy ghi ra một địa chỉ.

Từ Tĩnh không nói thêm điều gì, anh đứng dậy: “Đóng gói bánh ngọt lại đi, chúng ta đi thôi.”

Tình huống bây giờ chỉ còn cách như vậy. Từ Hoãn Hoãn nhìn chiếc bánh ngọt màu sắc rực rỡ, nuốt nước miếng một cái. Cô trở lại quầy, gói vào hai hộp, đồ uống thì không thể mang đi, Từ Hoãn Hoãn uống hai hộp rồi mới theo Từ Tĩnh ra ngoài.

Từ Tĩnh gọi một chiếc taxi, Từ Hoãn Hoãn theo anh ngồi vào ghế sau, sau khi anh nói địa chỉ thì trước sau như một, lại dựa vào thành ghế, nhắm mắt.

Cô nghiêng đầu nhìn Từ Tĩnh. Mặc dù anh không nói ý đồ của Ngôn Lạc đến tìm anh, nhưng Từ Hoãn Hoãn mơ hồ có thể đoán được mấy phần. Lần này, hắn đến tìm Từ Tĩnh, lại khiến cô càng thêm lo lắng, bởi cô biết mình đã liên lụy đến anh. Rốt cục Ngôn Lạc đã nói gì, cô nghĩ không ra nhưng chắc chắn không có thiện ý.

Nhớ lại tình huống ngày hôm qua, ngay cả bản thân cô còn chưa giữ được, làm sao có thể bảo vệ cho Từ Tĩnh? Thậm chí còn cần anh bảo vệ, Từ Hoãn Hoãn phiền muộn cúi gằm đầu. Không thể ngày một ngày hai bắt được Ngôn Lạc, cô có nên luyện thêm mấy thể võ phòng thân không...

Chuyên tâm suy nghĩ cho đến khi xe taxi dừng ở trước cổng một tiểu khu, trông thấy hai chiếc xe cảnh sát, nhóm Cao Lâm đã đến rồi.

Đây là một tiểu khu cũ, không có thang máy, hai người đi đến lầu ba, điện thoại di động của Từ Tĩnh vang lên, là Cao Lâm gọi đến.

Cửa đã bị rào đường cảnh giới, Từ Tĩnh ngửi thấy mùi máu tanh thoang thoảng, anh nghiêng đầu nói với Từ Hoãn Hoãn: “Em trước tiên cứ nên ở bên ngoài.”

Từ Hoãn Hoãn ngoan ngoãn đáp lời: “Ok!”

Từ Tĩnh đưa thẻ ngành, rồi tiến vào trong nhà, qua khỏi phòng khách, anh đã trông thấy bóng lưng của Cao Lâm: “Đội trưởng!”

Nghe thanh âm quen thuộc, Cao Lâm bỏ điện thoại xuống, nhìn Từ Tĩnh: “Anh đến rồi!” Liếc về phía sau, không thấy bóng dáng bé nhỏ kia: “Cố vấn Từ đâu?”

Từ Tĩnh nhận găng tay, đeo vào: “Ở bên ngoài!”

“Vậy thì tốt!” Cao Lâm chau mày chỉ hướng nhà tắm: “Thi thể ở trong đó.”

Càng đến gần, mùi hôi bốc lên càng nồng nặc, may là thời tiết lạnh, chứ nếu vào mùa hè, nhiệt độ cao còn gay go hơn nhiều.

Chưa trông thấy thi thể nhưng Từ Tĩnh đã có những phán đoán sơ bộ về tình trạng tử thi. Dưới khí hậu này có thể bốc mùi hôi thối nặng như vậy tuyệt đối không thể sản sinh được trong vòng vài ba ngày.

Sắc mặt các cảnh viên đều không ổn, họ lùi ra một chút, Từ Tĩnh cầm thùng y cụ vào trong, đảo mắt đã trông thấy thi thể.

Một người đàn ông to con lỏa lồ nằm trong bồn tắm. Bởi vì đã chết rất lâu nên thi thể phân hủy, bụng trương phình, cả người của nạn nhân như bị nhồi trong chiếc bồn tắm, ngay cả mặt cũng sưng phù, nhãn cầu lồi ra ngoài, môi trướng to lật ra ngoài, khuôn mặt hầu như đã biến dạng, không thể phân biệt được tướng mạo khi còn sống.

Nước ở xung quanh tử đực biến thành màu đen, trên người vết hoen tử thi cũng sẫm màu.

Cao Lâm đứng ở cửa nhà tắm: “Tại sao thi thể lại như thế?”

Từ Tĩnh kiểm tra độ phân hủy của tử thi: “Đây gọi là Cự nhân quan (1), dựa theo độ ẩm trong phòng tắm, nạn nhân có thể đã chết khoảng hai tuần mới bị phân hủy ra thể này.”

(1) Theo baidu: cự nhân quan (bloated cadaver/ giant cadaver), là một hiện tượng xuất hiện trên xác chết. Người chết rồi, bởi vì hoạt động trao đổi chất và bài tiết ngưng hoạt động, nên các vi khuẩn tồn tại trong cơ thể người khi còn sống bị thối rửa, cơ thể mất đi hệ thống miễn dịch mà điên cuồng sinh sôi nảy nở. Những vi khuẩn thối rửa này có thể sinh ra rất nhiều mảng màu xanh lục trên bề mặt da cùng khí hư. Những khí hư này tồn tại dồi dào bên trong cơ thể, khiến cơ thể người chết phình to ra.

Dấu hiệu: mặt sưng to, nhãn cầu lồi ra, môi trướng to lật ra ngoài, đầu lưỡi duỗi ra, ngực cùng bụng nhô lên, thành bụng căng chặt, tứ chi phình to, tinh hoàn trướng to thành hình cầu, trên da xuất hiện những

mảng xanh lục, tĩnh mạch giãn nở thấy rõ, mô liên kết cùng bắp thịt chướng khí phình to, da ở bàn tay và chân bong tróc, khó nhận diện được dung mạo khi còn sống.

Đây là lần đầu tiên trong năm nay, mọi người mới được chứng kiến thi thể nghiêm trọng như thế: “Nguyên nhân cái chết thì sao?”

Từ Tĩnh nâng nhẹ đầu nạn nhân để Cao Lâm nhìn phần gáy tử thi: “Gáy người chết có dấu tay rất rõ, tạm thời không thể nhìn rõ ngoại thương nào khác. Hẳn là bị bóp chết.”

Cao Lâm vuốt cằm: “Tôi biết rồi. Địa chỉ này Ngôn Lạc nói cho anh?”

“Ừm!”

Phải điều tra thân phận nạn nhân, căn cứ vào độ tuổi và bố trí trong phòng, Cao Lâm suy đoán khả năng nạn nhân cũng nằm trong đường dây mua bán trẻ em năm đó.

Tình huống thi thể như vậy nên chuyển ra ngoài hết sức khó khăn. Cao Lâm ra đến cửa trông thấy Từ Hoãn Hoãn đang giết thời gian bằng cách đá đá chân lên cạnh cửa.

Cao Lâm gọi cô: “Cố vấn Từ!”

Nghe tiếng kêu, Từ Hoãn Hoãn đang chuyên tâm suy nghĩ giết bắn người, quay đầu thì phát hiện là Cao Lâm: “Đội trưởng Cao, nạn nhân là ai?”

“Ở trong phòng tìm thấy thẻ căn cước của ông ta. Là Đào Văn Viễn, 52 tuổi, bên trong có hai phòng ngủ, một phòng chác hẩn của ông ta, còn lại một gian.” Cao Lâm muốn nói gì đó nhưng lại thôi: “Cố vấn Từ vào xem qua một chút.”

“Được!” Từ Hoãn Hoãn liếc nhìn túi bánh trong tay, cô cân nhắc một chút, rồi giao cho cảnh viên gác cửa cầm giúp.

Vào trong nhà, Cao Lâm đứng bên trái Từ Hoãn Hoãn, chặn lại tầm mắt phía bên trái của cô. Từ Hoãn Hoãn tuy không nhìn thấy nhưng có thể ngửi được mùi hôi thối, cô bịt mũi: “Chết lâu lắm rồi?”

Cao Lâm vuốt cằm: “Khoảng hai tuần, thối rữa rất nặng.”

Từ Hoãn Hoãn nhú mào, gật đầu, đi ngang qua phòng vệ sinh, cô quay đầu nhìn lại, trông thấy bóng lưng cao gầy của Từ Tĩnh. Cô chợt nhớ đến vừa rồi trước khi vào trong, anh nói cô đứng chờ bên ngoài, bởi anh biết dù sao cô cũng chưa từng thấy qua bao nhiêu thi thể.

Cao Lâm đưa cô đến gian phòng ngủ nhỏ. Đứng ở cửa cô đã hiểu rõ vì sao Cao Lâm vừa rồi lại ngập ngừng như thế. Trên cửa có một sợi dây xích, còn có một cái khóa sắt đã khá rỉ sét.

Cô lập tức hiểu chuyện, nơi này rõ ràng là nơi giam cầm. Một mình cô đi vào, bên trong bố trí một chiếc giường, một cái tủ treo quần áo, một cái bàn, một cái ghế và một máy sưởi điện. Trên bàn sách không có mấy vi tính, chỉ có vài quyển sách và một ít văn phòng phẩm, sắp xếp rất gọn gàng.

Từ Hoãn Hoãn rút ra một quyển, là sách tiểu học, được giữ rất kỹ, bìa ngoài sạch sẽ, có thể nhìn ra được chủ nhân của nó giữ gìn cẩn thận. Cô mở ra, tờ thứ nhất trống không, nhưng nhìn được nét bút chì đã bị tẩy đi.

Nét chữ khá cứng nhưng rất nắn nót.

Tên của một bé gái - Tống Kiều.

26. Chương 26: Địa Ngục Tầng Thứ Nhất (12-hết)

Nạn nhân là Đào Văn Viễn, ở trên sổ hộ khẩu ghi là chưa kết hôn, trong sổ cũng chỉ có mình thông tin của ông ta, tên Tống Kiều không nằm ở trong danh sách, nói cách khác cô ta không có hộ khẩu. Kết hợp với những gì họ vừa thấy được thì thân phận của cô ta đã rõ ràng: chính là cô gái bị nhóm của Hứa Văn Đào lừa bán, và tên Đào Văn Viễn này chính là một trong những tên cầm thú đó.

Sau khi thu thập vật chứng, Từ Hoãn Hoãn theo nhóm của Cao Lâm trở về Cục Cảnh Sát. Từ Tĩnh ở trong phòng pháp y nghiệm thi, kết quả cũng không khác với phán đoán sơ bộ là bao. Đào Văn Viễn bị ngạt chết, trên người ông ta có lưu lại vài mẩu da, đã giám định DNA. Kiểm nghiệm cho thấy hoàn toàn trùng khớp với DNA thu được trong móng tay của nạn nhân Phó Xuân Mai, là nam giới. Còn DNA thu được trong bàn chải đánh răng ở phòng giam Tống Kiều lại hoàn toàn tương thích với DNA trong phòng ngủ của con gái Cố Trường Hạ.

Từ những chứng cứ trên, đội hình sự có thể xác định nghi phạm gồm có hai người, một nam một nữ, nữ tên Tống Kiều, là cô bé bị bán năm đó, khả năng là để báo thù cho bạn của mình.

Sau khi đưa bản báo cáo nghiệm thi cho Cao Lâm, Từ Tĩnh về lại phòng làm việc. Từ đằng xa anh đã trông thấy Từ Hoãn Hoãn đứng trước cửa, tay cô ôm hộp giấy, cúi đầu ngủ gật.

Từ Tĩnh bước tới, dừng trước mặt cô, Từ Hoãn Hoãn ngẩng đầu, nở nụ cười, ánh mắt tràn đầy chờ mong, quơ quơ hộp giấy trên tay: “Ăn bánh không?”

Ánh mắt ấy khiến Từ Tĩnh khó có thể từ chối, anh khẽ gật đầu.

Từ Hoãn Hoãn theo Từ Tĩnh về phòng pháp y, cô đặt túi bánh lên bàn, cẩn thận lấy bánh ra. Cũng may chiếc bánh ngọt của cô không sút mẻ gì, vẫn giữ nguyên dáng vẻ ban đầu.

Cô đưa một hộp trước mặt Từ Tĩnh: “Bánh này không ngọt đâu!”

Cô nhớ Từ Tĩnh không thích ăn ngọt nên hỏi nhân viên chọn một chiếc bánh ít ngọt nhất.

Nói xong, cô cúi đầu mở bánh của mình, lấy thìa múc một miếng cho vào miệng. Vị thơm ngọt lan tỏa trong khoang miệng... Từ từ, chậm rãi múc một miếng nữa, cho vào trong miệng.

Tay cầm thìa không nhúc nhích, tầm mắt của Từ Tĩnh trước sau vẫn dừng ở khuôn mặt của Từ Hoãn Hoãn. Cô là người phụ nữ thích ăn nhất mà anh được gặp; khi cô ăn, khuôn mặt tỏa ra một loại hạnh phúc mà anh cũng không hiểu vì sao lại có thể khiến cho tâm trạng của mình cũng tốt theo.

Ăn được một nửa, Từ Hoãn Hoãn ngẩng đầu mới phát hiện Từ Tĩnh vẫn còn chưa động thìa: “Sao anh không ăn?”

Khóe miệng của cô vẫn còn dính chút kem bơ, nhưng cô không biết. Từ Tĩnh vươn vươn tay chỉ khóe miệng mình để nhắc nhở cô.

Từ Hoãn Hoãn nheo mắt: “Sao?”

Cô không hiểu.

Từ Tĩnh âm thầm thở dài, thân thể nghiêng về phía trước, bàn tay đưa ra... khi sắp chạm đến gương mặt cô, Từ Hoãn Hoãn đột nhiên phản ứng, cô cup mắt, dùng đầu lưỡi đảo một vòng, liếm sạch bơ vào miệng. Cô còn lấy lưỡi liếm đi liếm lại mấy lần, sau đó dùng ngón tay lau qua để kiểm tra.

Bàn tay Từ Tĩnh lơ lửng giữa không trung, anh chậm rãi thu tay về nhìn cô hồn nhiên thực hiện một loạt những động tác mê người. Con người khế tối lại, yết hầu chuyển động lên xuống mãi cho đến khi Từ Hoãn Hoãn nhìn Từ Tĩnh, anh mới cup mắt....

Từ Tĩnh không dám ngẩng đầu, chẳng còn cách nào đành lấy thìa múc một miếng bánh ngọt cho vào miệng. Vị ngọt thanh chậm chậm tan, không ngọt gắt, không ngán, hương vị vẫn lưu lại nơi khoang miệng.

Giống như người nào đó, cô không nồng nàn, cũng chẳng kinh diễm, cứ bình bình như dòng nước trong chảy vào mọi góc ngách trong tâm hồn anh, từng ngày từng ngày, từng chút từng chút, chiếm hết thấy các vị trí, không chừa một chỗ trống.

Từ Hoãn Hoãn trông thấy Từ Tĩnh đã ăn một miếng, cô nhanh miệng hỏi: “Ăn ngon không?”

Đôi mắt luôn lạnh lùng của Từ Tĩnh có thêm chút ấm áp khó có: “Ăn ngon!”

Trong lúc Từ Tĩnh và Từ Hoãn Hoãn đang cùng nhau ăn bánh, thì ở văn phòng đội cảnh sát hình sự, Chu Tề Xương rốt cuộc đã có manh mối quan trọng.

“Đội trưởng! Em hình như đã tìm ra được cha mẹ ruột của Tiểu Thất rồi!”

Cao Lâm đầy hưng phấn chạy sang phía anh ta: “Thật sao?”

Những cảnh viên khác ai nấy cũng đều hoan hỉ.

Chu Tề Xương vuốt cằm: “Năm 5 tuổi cô ta bị cha mẹ ruột bán, nhưng một tháng sau mẹ cô ta thấy hối hận, muốn tìm lại con, nhưng lại không tìm được người mua là Phó Xuân Mai nên đi báo cảnh sát. Tuy nhiên, manh mối quá ít, đứa trẻ không tìm thấy. Khi bà ta báo án cung cấp bức ảnh cho cảnh sát, em đã so sánh, đó chính là Tiểu Thất.”

Xác thực chính là cô ta. Cao Lâm lập tức lên tiếng: “Địa chỉ cha mẹ ruột cô ta ở đâu?”

Chu Tề Xương: “Mấy năm trước mẹ cô ta lâm bệnh qua đời, cha cô ta tái hôn. Địa chỉ em đã gửi vào di động của anh rồi!”

“Đi thôi!”

*

Nửa đêm một thân một mình đi vào tiểu khu, trời rét lạnh thấu xương, gã siết chặt lại quần áo trên người, đi qua bốn tòa nhà, gã lại đứng trước tòa nhà thứ hai. Gã đứng trên bậc thang, mở cổng, đêm khuya tĩnh mịch phát sinh tiếng vang rất lớn.

Khi gã bước đến tầng bốn, cửa phía sau từ từ đóng lại, còn gã từng bước từng bước đi lên trên. Cả tòa nhà chỉ có tiếng động phát ra từ gã, gã cố gắng đè nén bước chân. Đèn hành lang cũ kỹ chớp tắt, chớp tắt.

Gã nhanh chóng đứng trước cửa nhà 401, gã ghé sát tai vào cánh cửa nghe ngóng động tĩnh bên trong. Không có một tiếng động. Gã rút một dụng cụ trong túi xách, luồn vào ổ khóa. Gã rất kiên trì, chỉ một lát sau đã nghe hai tiếng cùm cụp. Cửa mở.

Gã cất dụng cụ vào túi, từ từ kéo cửa, hầu như không phát sinh tiếng động nào. Gã vào trong, tiện tay khép lại.

Trong nhà tối đen như mực, gã dựa vào ánh sáng vụn vặt của ánh trăng lờ mờ. Gã cũng đã khá quen hoàn

cảnh nơi này bởi gã không phải là lần đầu tiên đến đây, gã biết phòng ngủ nằm ở đâu.

Trong tay gã cầm chặt con dao, rón rén vào phòng ngủ. Trên giường có một người đang ngủ say không nhúc nhích. Đây chính là mục tiêu của gã, là người cha khốn nạn đã nhấn tâm bán Tiểu Thất. Gã cắn răng, ánh mắt sắc bén lộ ra tia tàn ác. Gã nhanh chân tiến đến bên cạnh giường, nhắm ngay đầu đối phương, vung dao.

Đèn trong nhà nhanh chóng bật sáng, gã chói mắt nên hơi nheo mắt, nhưng gã vẫn lơ mơ trông thấy đối phương trên giường bật dậy, là một người đàn ông trẻ tuổi, không phải là mục tiêu của gã. Gã biết gã không giết được tên đàn ông đó.

“Không được nhúc nhích!”

Xung quanh đều là cảnh sát, gã đã bị bao vây, chỉ một giây, hoặc chưa đầy một giây, gã đã ra được quyết định.

“Tất cả đều do tôi giết, một mình tôi giết!” Gã quay sang cảnh sát gào lên, dùng dao trong tay cứa cổ của mình, không chút do dự.

Máu trong phút chốc tuôn trào, gã gục xuống, đầu gối đập xuống nền nhà, phát ra âm thanh rất lớn, con dao rơi xuống đất. Gã ngửa đầu nhìn trần nhà trắng toát, tựa như cô gái đang mặc chiếc váy trắng, tinh khôi, thuần khiết. Gã nhếch môi khẽ nở nụ cười, không có bất cứ tiếng nói nào, chỉ có máu từ miệng gã không ngừng tuôn chảy.

“A.... A....”

Sống dơ bẩn suốt mười chín năm trời, gã đã không còn cảm giác đau đớn. Ngay từ khi được sinh ra, gã đã bị vứt bỏ, bị chà đạp, bị bán đi, bị coi như một món đồ chơi. Gã chưa bao giờ có thể tự mình được lựa chọn.

Cũng còn may, khi kết thúc sinh mạng gã được tự mình quyết định, là do chính gã kết thúc chứ không ai đánh gã, không ai ép gã. Tất cả đều đã kết thúc.

Cuộc đời dơ bẩn này chẳng thể cho gã vào được Thiên đường, vậy gã sẽ xuống Địa ngục, nhìn những kẻ đại gian đại ác kia nhận phải đả vật.

Gã nằm trên nền đất lạnh lẽo, hai mắt trợn trắng, nhìn màu trắng toát trên trần, tầm mắt dần dần mất đi ý thức.

Gã nở nụ cười, rời đi thế giới chỉ mang đến đau thương và tuyệt vọng cho gã.

Gánh chịu tội ác cho hai người bạn.

*

Trên con đường hẻo lánh, một cô gái với mái tóc đen dài đứng bên vệ đường, chỉ có ngọn đèn đường làm bạn. Cô ta mặc chiếc váy trắng rộng thùng thình, không hợp với vóc người nhỏ bé của cô ta. Cánh tay xẹp chẳng chít, mới có, cũ có. Chân cô ta đi đôi giày thể thao cũng chẳng vừa người.

Đêm đông rét lạnh, mặc bộ quần áo mỏng mang nhưng cô ta không cảm giác được cái lạnh, chỉ đứng đó không nhúc nhích, mặc cho gió thổi tung làn váy, thổi bay mái tóc.

Không biết qua bao lâu, một chiếc xe hơi màu đen ngừng trước mắt cô ta. Cô ta chớp mắt, bước lùi ra một bước, đưa tay mở cửa, ngồi vào hàng ghế sau, rồi đóng cửa lại.

Người đàn ông trẻ tuổi ngồi ở ghế lái, nhìn gương mặt cô gái qua kính chiếu hậu, mở miệng: “Gã không tới đâu!”

Nghe được tin này, ánh mắt cô ta không chút gợn sóng, cô ta chỉ khẽ gật đầu biểu thị đã hiểu.

Người đàn ông không khởi động xe, chỉ lên tiếng hỏi: “Thương tâm không?”

Cô ta vẫn nhìn về phía trước, vẻ mặt không cảm xúc, thanh âm lạnh lùng đến thấu xương: “Tôi từ trước đến nay không hiểu thương tâm nghĩa là gì.”

Nghe được câu trả lời này, người đàn ông khá hài lòng, hần nỡ nụ cười, “Giống tôi!”

27. Chương 27: Từ Hoãn Hoãn Dao Động

Chiếc áo trắng tinh bị nhuộm máu đỏ tươi có thêu tên Tống Kỳ; thế nhưng Chu Tề Xương đã tra rất kỹ trên hệ thống, hoàn toàn không có thông tin nào về gã. Tựa như Tống Kiều vậy, bọn họ bị vứt bỏ, bị bán, là công cụ kiếm tiền, bọn họ chỉ được đánh số, không ai muốn đặt tên cho bọn họ, cái tên này ắt hẳn do bọn họ tự đặt.

Gã thêu tên mình trên áo, có lẽ gã muốn một ngày nào đó khi gã chết đi người ta sẽ biết đến tên của gã, như một minh chứng cho sự tồn tại của gã trên cõi đời này, không phải là một thứ đồ chơi mà là một con người có tên có tuổi.

Thông qua camera, cảnh sát tìm được nơi ở của Tống Kỳ, là một căn phòng ẩm mốc dưới tầng hầm. Bên trong chỉ có một chiếc nệm cũ nát và ít đồ dùng hằng ngày. Dưới tấm drap trải giường, Cao Lâm tìm được

một quyển sổ, là sổ ghi chép thông tin về đám trẻ bị bán năm đó. Chắc hẳn gã dùng quyển sổ này để tìm những người bạn khi ấy của mình; tuy nhiên manh mối quá ít, gã chỉ tìm được Tống Kiều.

Trong gian phòng này cũng không có dấu vết của Tống Kiều đã từng đến đây, bao gồm cả camera ghi lại. Thoát khỏi ngôi nhà của Đào Văn Viễn, cô ta cứ như thế mà biệt tích.

Tống Kỳ tự sát, Hứa Văn Đào bị bắt, vụ án này coi như đã xong... Nhưng hình như vẫn chưa kết thúc, bởi vì những tên cầm thú liên quan trong vụ phi pháp năm xưa vẫn chưa tìm ra, đám trẻ bị bán đi vẫn chưa tìm ra. Bọn họ đã chết, hay phải trải qua cuộc sống như Tống Kiều, hay... còn thê lương hơn nữa.

Từ ngày hôm đó, Ngôn Lạc cũng không gửi thêm email nào nữa. Từ Hoãn Hoãn trở về sinh hoạt bình thường như bao ngày: lên giảng đường, thưởng thức món ăn ngon tuyệt của Từ Tĩnh, về nhà viết tiểu thuyết.

Vào một trưa thứ sáu cuối tuần, Từ Hoãn Hoãn nhanh nhanh chóng chóng chạy ra sân bay đón cô bạn thân Cố Thanh du lịch nước ngoài gần hai tháng trời quay về. Sau khi yên vị trên xe Cố Thanh, Từ Hoãn Hoãn mới phát hiện một vấn đề: “Ừa... Hình như tớ đâu cần thiết đến đây đón cậu?!!” Không phải cô lái xe đến đón Cố Thanh, hơn nữa cô lại không biết lái xe.

Cố Thanh với mái tóc tém cá tính và gương mặt trang điểm đơn giản đánh một vòng lái. Về mặt cô ta không hề có bất kỳ dấu hiệu mỗi mệ nào, so sánh giữa cô ta và Từ Hoãn Hoãn tựa như hai mùa đối lập.

Cố Thanh đáp lời: “Sao không cần thiết? Cậu không đến đón làm sao tớ qua nhà cậu được?”

Từ Hoãn Hoãn chỉ chỉ thiết bị định vị của Cố Thanh: “Đây... Đây có thể hướng dẫn cho cậu.”

Cố Thanh lái xe khỏi bãi đậu xe, nghiêng đầu trả lời: “Cậu không biết tớ mù đường à?”

“...” Một người mù đường vẫn có thể an toàn trở về sau chuyến du lịch ngoại quốc, thật sự quá khâm phục.

Hai người ghé vào một nhà hàng sang trọng dùng bữa. Cố Thanh có yêu cầu khá cao, khẩu vị cũng khá kén nên một người ăn trứng ngỗng hay mì gói đều ổn như Từ Hoãn Hoãn là hai thái cực, các phương diện khác cũng y như vậy. Bạn thân là như thế, là bổ sung cho nhau, kết hợp lại với nhau có thể biến thành một người hoàn mỹ.

Bữa này là Từ Hoãn Hoãn trả tiền, Cố Thanh vốn dĩ không chịu nhưng nghe nói Từ Hoãn Hoãn mới thu được nợ từ nhờ xuất bản mới chịu thu về.

Ăn xong, Từ Hoãn Hoãn chỉ đường Cố Thanh lái về nhà mình, đậu xe, hai người kéo hành lý vào thang máy.

Cố Thanh thật sự đã đến nhà Từ Hoãn Hoãn khá nhiều lần, nhưng hai tháng rồi mới quay lại, cô ta chợt có cảm giác mọi thứ đều rất mới mẻ. Cố Thanh xoay vòng vòng trong nhà một hồi mới chịu ngồi xuống ghế sofa.

Cố Thanh tựa vào thành ghế, vừa ăn trái cây vừa nhìn Từ Hoãn Hoãn đang viết tiểu thuyết trinh thám, cô ta mở miệng cảm thán: “Từ khi biết được số tiền nhuận bút của cậu, tớ cảm thấy mỗi một chữ của cậu đều là tiền, toàn màn hình đều tiền là tiền.”

Từ Hoãn Hoãn quay đầu, giọng chân thành: “Kể từ khi biết được nhãn hiệu và giá cả trên quần áo của cậu, tớ liền cảm giác cậu chỉ mặc tiền.”

“Cút!”

Gần đến bốn giờ, điện thoại di động của Từ Hoãn Hoãn vang lên, cô nghiêng đầu nhìn, là Từ Tĩnh gọi.

Từ Hoãn Hoãn nhận điện: “Alo!”

Đầu dây bên kia truyền đến thanh âm lạnh lạnh của Từ Tĩnh: “Có lẽ phải ở lại nghiệm thi, tối về trễ, em ăn tối một mình.”

“Ừm! Ok!” Cố Thanh tối nay cũng phải về nhà ăn tối, một mình cô chỉ cần ăn mì là được. Đã lâu lắm rồi chưa được ăn mì.

Một giây sau: “Không phải em sẽ nấu mì chứ?”

“...” Anh có thuật đọc tâm sao? Bị vạch trần, Từ Hoãn Hoãn lúng túng trả lời: “Không đâu!”

Từ Tĩnh khẽ nở nụ cười: “Vậy thì tốt!”

Từ Hoãn Hoãn mau chóng chuyển đề tài: “Tôi sẽ cho mèo ăn!”

“Ừm! Cứ vậy đi!”

“Bye!”

Từ Tĩnh không ngắt điện thoại ngay, đầu dây bên kia truyền đến một giọng nữ, hỏi “Ai vậy?”, sau đó Từ Tĩnh nghe Từ Hoãn Hoãn đáp lời “Hàng xóm!”, lúc này anh mới cúp điện thoại, nhét vào trong túi áo. Vừa ngừng đầu liền nhìn thấy Cao Lâm: “Gọi cho ai vậy?”

Ánh mắt Từ Tĩnh còn nhuộm màu âm áp, anh cụp mi, “Như anh đang nghĩ!”

Đối mặt với câu trả lời của Từ Hoãn Hoãn, Cố Thanh không tin: “Hàng xóm? Tớ còn tưởng là bạn trai cậu đấy!”

Nghe được hai từ bạn trai, Từ Hoãn Hoãn cảm thấy nóng rất hai má, nhưng vội phủ nhận: “Không phải, là hàng xóm ở đối diện nhà tớ, cũng là bạn thời cấp hai.”

“Cậu còn giúp người ta cho mèo ăn?” Cố Thanh vẫn hoài nghi.

“Ừm! Anh ấy là pháp y, có lúc tối không về được, nên tớ giúp anh ấy cho mèo ăn, cơm tối tớ cũng ăn ở nhà anh ấy!” Từ Hoãn Hoãn chỉ muốn biểu thị rằng Từ Tĩnh tốt đến mức nào, cô chỉ muốn “báo đáp” đối phương một chút.

“Anh ấy mỗi ngày đều làm cơm cho cậu???” Cố Thanh nhìn thấu tất cả: “Từ Hoãn Hoãn, anh ấy đang theo đuổi cậu!”

Từ Hoãn Hoãn ngay lập tức xua tay: “Cố Thanh! Cậu biết vấn đề thứ ba trong nhân sinh đại ảo giác là gì không?”

Cố Thanh nhú mày: “Là cái quỷ gì?”

Từ Hoãn Hoãn nghiêm túc: “Chính là luôn lầm tưởng người ta thích mình.”

Cố Thanh nghe xong không nói gì, chỉ lắc đầu, có hơi chút ngạc nhiên: “Vậy còn hai cái kia là gì?”

Từ Hoãn Hoãn lè lưỡi: “Cái đó tớ cũng không biết!”

Cố Thanh lờm một cái, chống nạnh nhìn Từ Hoãn Hoãn: “Sao không phải chứ? Làm gì có một người hàng xóm tốt như vậy, điều này cho thấy là do anh ấy thích cậu!”

Xưa nay Từ Hoãn Hoãn chưa từng nghĩ đến điều này: Từ Tĩnh thích cô?

Cố Thanh lấy ngón trỏ chỉ chỉ vào đầu của Từ Hoãn Hoãn: “Tớ đã nói rồi, bớt viết truyện trinh thám đi!”

“...” Từ Hoãn Hoãn oan ức, vừa rồi cô ta mới khen cô viết toàn tiền là tiền đấy thôi!

Từ Hoãn Hoãn im lặng, Cố Thanh tiếp tục: “Mỗi ngày cậu đều viết chém chém giết giết, thế cậu không hoài nghi vì sao người ta hằng ngày đều nấu cơm cho một người như cậu à?”

Từ Hoãn Hoãn: “...” Vận dụng hết đại não suy nghĩ.

Phát hiện ra đề tài hấp dẫn, Cố Thanh nhất quyết không cho Từ Hoãn Hoãn viết tiểu thuyết nữa, buộc cô phải mau mau kể mọi việc đã xảy ra.

Từ Hoãn Hoãn ngẫm nghĩ, bắt đầu chậm rì rì kể lại: “Khoảng thời gian trước xảy ra liên tiếp các vụ án mạng...”

Cố Thanh đưa hai tay làm dấu chéo: “Ngừng, không cần kể chuyện vụ án, chỉ cần nói những việc liên quan đến hàng xóm là được.”

Từ Hoãn Hoãn ngừng một chút: “Hic... Anh ấy thường mang găng tay nghiệm thi...”

Cố Thanh: “...”

Vất vả lắm Cố Thanh mới moi được hết tin về Từ Tĩnh.

Nghe xong, phản ứng đầu tiên của Cố Thanh: “Hai người ôm cũng đã ôm, lại còn nói là không có ý với nhau?”

Từ Hoãn Hoãn rụt cổ: “Hôm đó tớ sợ quá!”

Cố Thanh không tài nào nắm bắt được dòng suy nghĩ của Từ Hoãn Hoãn, thở dài: “Cậu đã từng thấy hàng xóm an ủi người nào, hoặc ôm người nào chưa?”

“Không có!” Có thể xung quanh Từ Tĩnh đều là cảnh sát.

Cố Thanh liếc Từ Hoãn Hoãn, lại dùng ngón trỏ xĩa xĩa đầu cô: “Vậy thì cậu tự nghĩ tiếp đi!”

Từ Hoãn Hoãn: “...”

Chờ đến khi Cố Thanh chuẩn bị ra về, chuông cửa đột nhiên reo lên, Từ Hoãn Hoãn ra mở cửa, là nhân viên giao thức ăn.

Trông thấy Từ Hoãn Hoãn, cậu ta mỉm cười đưa hộp cơm lên: “Chào chị Từ, đây là phần ăn chị đã đặt.”

Từ Hoãn Hoãn nghĩ là giao lầm: “Tôi không gọi thức ăn.”

Cậu ta giải thích: “Là anh Từ ở nhà 1402 đặt bọn em giao qua nhà 1401. Chúc chị dùng bữa ngon miệng!”

Cố Thanh cũng chạy ra cửa hóng chuyện, biết được tình hình về mặt cô ta đặc ý, “Quả nhiên không ngoài dự liệu của mình!”

Từ Hoãn Hoãn nhận lấy, túi đồ rất nặng, quay đầu liền trông thấy Cố Thanh đang suy tư.

Cố Thanh chà chà hai tiếng: “Đấy, cậu xem đi. Không về được nên còn gọi thức ăn ngoài cho cậu.”

— Ông giỏi ơi! Sao mình không va phải người đàn ông hoàn mỹ như thế!

Vấn đề làm cô ta oán hận chính là Từ Hoãn Hoãn hầu như không nhận ra được!

Từ Hoãn Hoãn thật sự không ngờ Từ Tĩnh đặt thức ăn cho cô. Nếu như là trước đây, bản thân cô sẽ nghĩ là do Từ Tĩnh ghét cô ăn mì gói, nhưng hiện tại sau khi nghe Cố Thanh nói thế, trong lòng Từ Hoãn Hoãn có chút dao động.

Từ Hoãn Hoãn đặt túi lên bàn, lấy ra từng hộp. Cố Thanh nhìn tên cửa tiệm liền ồ lên: “Người đàn ông có phẩm vị nha!” Đây là nhà hàng cô thường ăn.

Hai món mặn, một món rau, một món canh, phần cơm đủ cho hai người. Cố Thanh lập tức hiểu ra, chắc là trước đó Từ Tĩnh nghe thấy giọng của cô ta nên gọi hai phần.

Cố Thanh chợt cảm giác trái tim rung động của thiếu nữ đã chết từ lâu của mình được phục sinh.

Từ Hoãn Hoãn gọi cho Từ Tĩnh, nhưng sợ anh bận nên nhắn tin: Thức ăn đến rồi! Cảm ơn anh!

Lát sau, Từ Tĩnh gọi cho cô.

Khi tiếng chuông điện thoại reo lên, nhìn tên Từ Tĩnh trên màn hình, không hiểu sao tim Từ Hoãn Hoãn lại đập thành thịch, cô bắt máy: “Alo!”

“Ừm! Sao?!”

Thanh âm trầm thấp của Từ Tĩnh vang lên bên tai cô, Từ Hoãn Hoãn nhẹ nhàng lên tiếng: “Thức ăn đến rồi! Anh gọi hai phần sao?”

Từ Tĩnh ừ một tiếng: “Em có bận?”

Từ Hoãn Hoãn quay đầu liếc Cố Thanh: “Vâng! Có bạn tôi ở đây!”

Nhìn vẻ mặt của Cố Thanh, cô ngại ngần dời sang chỗ khác.

Đầu dây bên kia truyền đến giọng của ai đó gọi Từ Tĩnh, Từ Hoãn Hoãn không dám cản trở công việc của anh, vội nói: “Anh làm việc đi!”

“Ừm!”

Vẫn không có câu nói tạm biệt, điện thoại cũng không ngắt máy, Từ Hoãn Hoãn cắn cắn môi: “Tối gặp!”

Mấy giây không nghe thấy tiếng động, Từ Hoãn Hoãn nghĩ anh đã cúp máy, đúng lúc này, truyền đến giọng nói trầm ấm của anh.

“Được!”

28. Chương 28: Từ Hoãn Hoãn Xoắn Xuýt

Tuy rằng Từ Tĩnh đặt cho hai người, nhưng Cố Thanh nhất quyết phải về nhà ăn cơm.

Từ Hoãn Hoãn lôi lôi kéo kéo: “Cố Thanh! Cậu không ăn giùm một ít sao?!”

“Không ăn! Hôm nay bà nội ở nhà, khẳng định sẽ nhồi cơm tở!” Cố Thanh thuộc dạng người ăn mãi không mập, lại còn kén ăn, dáng cao nên trông cô ta hơi gầy, tối nay nghĩ đến chuyện ăn cơm như đánh trận, toàn thân cô ta bủn rủn.

Từ Hoãn Hoãn nhìn một bàn đầy ụ, nhăn nhăn mặt: “Nhiều thế này tở ăn không hết. Hay cậu mang một ít về đi?”

“Cậu đúng là đầu gỗ!” Cố Thanh chịu không nổi, lại một lần nữa lấy tay chỉ lên đầu cô: “Phần còn lại cậu chờ khi nào Từ Tĩnh về, hâm lại cho anh ấy ăn khuya!”

Từ Hoãn Hoãn lúc này mới nghĩ ra: “Ừ! Đúng rồi!”

Từ Tĩnh về nhà rất trễ, chắc chắn sẽ rất đói bụng.

Cố Thanh cũng chẳng nói thêm, nhắc Từ Hoãn Hoãn đến nước này là đủ rồi, thêm nữa chắc chẳng khác

nào không có trâu bắt chó đi cày. Về phương diện tình cảm Từ Hoãn Hoãn chưa bao giờ gặp phải, hơn nữa phản ứng lại chậm chạp; đừng nói Từ Hoãn Hoãn không cảm nhận được tình cảm của Từ Tĩnh đối với cô như thế nào, mà ngay cả cô đối với Từ Hoãn Hoãn rốt cục là sùng bái hay là yêu thích cô cũng không biết... Nên thôi, một người đầu gối chỉ còn cách là từ từ thôi.

Cố Thanh xoa xoa hai má của Từ Hoãn Hoãn, rồi thay dép đi về.

Tiến Cố Thanh xong, Từ Hoãn Hoãn đứng ngây người một chỗ, một lúc lâu sau mới gõ đầu mình một cái, rồi quay vào nhà. Đầu cô lúc này rối bời. Tin tức Cố Thanh mang đến quá lớn, bây giờ chỉ có cách lấp đầy bụng rỗng, khi no nê, năng lực suy nghĩ của cô mới được tăng cao.

Một người kén ăn như Cố Thanh lại khen lấy khen để tiệm này thì dĩ nhiên là ngon rồi, nhưng không biết có phải là vì quen ăn tối do Từ Tĩnh nấu hay không, cô cảm giác các món này thiếu thiếu gì đó.

Từ Hoãn Hoãn nhìn về chiếc ghế trống không đối diện, cắn cắn đũa ngẫm nghĩ “Quả nhiên hai người ăn thấy ngon hơn nhiều”. Trước khi biết Từ Tĩnh, chỉ có một mình cô ăn tối, chỉ đơn giản nấu gói mì cũng chẳng sao, hiện tại ăn các món ngon thế này lại cảm giác...

Cô chỉ ăn hết một món mặn và canh, còn hai món kia không đụng đũa, để phần cho Từ Tĩnh. Dọn dẹp xong, cô lấy chìa khóa mở cửa nhà 1202. Mạn Mạn đã quen với sự có mặt của Từ Hoãn Hoãn, nghe tiếng động, nó liền chạy lại cạ cạ chân cô.

Từ Hoãn Hoãn xoa xoa đầu nó, lấy thức ăn cho nó, rồi ngồi xổm một bên nhìn nó ăn. Căn phòng thoáng thoảng mùi hương nhẹ nhàng, khoan khoái, y như mùi hương trên người Từ Tĩnh khi cô ôm lấy anh vậy.

Nhớ đến cái ôm đó, đột nhiên khuôn mặt Từ Hoãn Hoãn đỏ ửng, Cố Thanh từng nói với cô “Hai người ôm cũng ôm rồi, vậy mà còn nói là không có ý?!”... Lần đó là do cô chủ động.

Từ Hoãn Hoãn bụm mặt, lắc lắc đầu. Mạn Mạn đang ăn, chợt ngừng đầu nhìn động tác kỳ lạ của cô.

Từ khi còn đi học cho đến trưa nay, xác thực Từ Hoãn Hoãn chưa bao giờ có suy nghĩ gì về chuyện tình cảm. Hồi còn đi học thì chỉ nghĩ làm sao có thể nâng cao thành tích các môn học tự nhiên; lên đại học, cô một lòng một dạ chuyên tâm nghiên cứu hành vi, nét mặt; rồi lại mê viết tiểu thuyết... Tất cả những thứ đó cùng đam mê mỹ thực đã chiếm toàn bộ đại não cô.

Rồi đến một ngày nào đó, trong đầu cô lại xuất hiện thêm một người đàn ông tên Từ Tĩnh, Từ Hoãn Hoãn vẫn đối xử với anh như nam thần, mà với cô “Nam thần” là “Đấng cao cao tại thượng”, cô chỉ yên lặng dưới đáy sâu sùng bái “Người”.

Vậy mà, Cố Thanh lại bảo Từ Tĩnh thích cô? Chỉ cần một câu này thôi Từ Hoãn Hoãn hoàn toàn cảm thấy không chân thực.

Từ Hoãn Hoãn ngồi đăm chiêu suy nghĩ cả nửa tiếng đồng hồ, hai chân tê rần rần. Cô đứng dậy, dậm dậm chân cho bớt tê, điện thoại di động trong túi áo chợt reo lên. Vẫn là Từ Tĩnh gọi đến.

Cô nhanh tay bắt máy: “Alo!”

Thanh âm của Từ Tĩnh pha lẫn chút mệt mỏi: “Còn phải nghiệm thi hai thi thể nữa!”

Từ Hoãn Hoãn lập tức hiểu: “Vậy hôm nay anh không về?”

“Ừm!”

“Ồ...” Bỗng nhiên trong lòng Từ Hoãn Hoãn có chút mất mát, món ngon cô để phần cho anh phải đổ... thật phí. Nhưng lý do đó nếu nói ra thì quá gượng ép, cô đành lên tiếng: “Biết rồi, vậy anh làm việc đi!”

Sau khi ngắt máy, Từ Hoãn Hoãn cúi đầu nhìn Mạn Mạn đang quấn ở chân: “Mạn Mạn à, hôm nay chủ của em không về rồi!”

Mạn Mạn hình như nghe hiểu, nó kêu Meo~~~~ một tiếng.

Từ Hoãn Hoãn xoa đầu nó: “Em thấy buồn chút chút đúng không?”

Mạn Mạn liếm lòng bàn tay Từ Hoãn Hoãn.

*

Thức dậy thật sớm, Từ Hoãn Hoãn qua nhà 1202, bấm chuông cửa, đợi một lúc vẫn không ai ra mở, cô dùng chìa khóa, mở cửa vào trong. Quả nhiên Từ Tĩnh chưa về, chỉ có Mạn Mạn ra đón cô.

Từ Hoãn Hoãn bế nó lên, lấy ngón tay gãi cằm nó: “Mạn Mạn có nhớ chủ nhân của em không?”

Mạn Mạn nheo mắt.

Từ Hoãn Hoãn: “Vậy để chị thay mặt em đến thăm chủ nhân em xem thế nào rồi, có được không?”

“Meo~~~~”

Cứ thế, mặc dù đội hình sự không mời Từ Hoãn Hoãn đến hỗ trợ, Từ Hoãn Hoãn viện lý do đó lần đầu tiên chủ động đến Cục cảnh sát. Đi ngang qua phòng hình sự, cô liếc vào, Cao Lâm cùng các cảnh viên đang

ngiên cứu vụ án, bên trong có vẻ khá bận rộn nên không ai chú ý đến cái đầu nho nhỏ lấp ló nơi cửa.

Từ Hoãn Hoãn tới phòng pháp y, nhón chân nhìn vào trong qua khung cửa sổ, không thấy Từ Tĩnh ngồi ở bàn làm việc, cô cau mày: “Không lẽ anh ấy vẫn còn đang nghiệm thi?”

Từ Hoãn Hoãn nhẹ nhàng đẩy cửa ra, nghiêng đầu là thấy Từ Tĩnh đang nằm trên sofa, trên người đắp chiếc chăn mỏng màu vàng kem. Anh nhắm mắt, thở đều đều, đang ngủ say.

Từ Hoãn Hoãn nhanh tay khép cửa, ngăn cách tạp âm bên ngoài.

Cô liếc anh một cái, vẫn chưa tỉnh, Từ Hoãn Hoãn thở phào nhẹ nhõm, cũng may cô chưa làm ồn đánh thức anh.

Từ Hoãn Hoãn ngồi xuống sofa sát bên cạnh, chống cằm ngắm Từ Tĩnh.

Khi Từ Tĩnh ngủ say tựa hồ như giảm đi rất nhiều nét lạnh lùng vốn có, tầm mắt cô từ từ dời xuống sống mũi cao ngất. Từ Hoãn Hoãn thầm ước ao mình có một chiếc mũi cao như thế. Không biết ma xui quỷ khiến thế nào cô duỗi tay mình ra.

Khi ngón tay của cô chỉ còn cách mũi của Từ Tĩnh một hai centimet, đôi mắt đen láy từ từ hé mở, nhưng Từ Hoãn Hoãn vẫn chưa phát hiện ra, mãi cho đến khi tay cô bị tóm lấy, “Em đang làm gì?”

Từ Hoãn Hoãn nhìn bàn tay trắng nõn đang phủ lên tay mình kia, cô cứng người, cắn cắn môi cúi đầu, liền đối mặt với đôi mắt lạnh lạnh, trong vắt của Từ Tĩnh. Cô chột dạ, lắp bắp trả lời: “Từ Tĩnh.. Anh tỉnh rồi!”

Từ Tĩnh chỉ ừ một tiếng. Hình như anh vẫn còn mệt, cô nhỏ giọng: “Có phải tôi đánh thức anh không?”

Vẫn là... “Ừ!”

Từ Hoãn Hoãn càng ngại, mặt đỏ hơn, âm lượng giảm đến mức thấp nhất: “Vậy... vậy... anh ngủ thêm một chút đi!”

“Ừ!”

Nói xong, anh nhắm mắt lại, nhưng tay đang nắm lấy tay Từ Hoãn Hoãn kia vẫn không chịu buông ra, mà kê sát vào bên má của mình.

Từ Hoãn Hoãn cảm nhận bàn tay lạnh lạnh của cô được sưởi ấm. Cô nhìn vào khuôn mặt Từ Tĩnh, bây giờ rút tay về không tiện, lỡ chẳng may lại đánh thức anh. Do vậy, Từ Hoãn Hoãn không dám động đây, chỉ

lặng lặng nhìn Từ Tĩnh, được một lúc cô cũng gục đầu xuống tay vịn ngủ thiếp đi

Khi đỉnh đầu truyền đến tiếng hít thở đều đều, Từ Tĩnh mới chậm rãi mở mắt, bàn tay vốn dĩ đang phủ lên tay Từ Hoãn Hoãn thì nhẹ nhàng di chuyển xuống phía dưới, hai lòng bàn tay chạm vào nhau, từ từ siết chặt.

Từ Tĩnh nghiêng đầu ngấm bàn tay của Từ Hoãn Hoãn đang gằn trong gang tấc, đặt nhẹ một nụ hôn lên đó.

29. Chương 29: Huyết Sắc Huyền Nghi (1)

Không rõ đã ngủ bao lâu, Từ Hoãn Hoãn dụi dụi mắt, hé mắt nhìn ghế sofa trống trơn, tay phải buông thõng trên tay vịn, trên người đắp tấm thảm vàngkem.

Từ Hoãn Hoãn lấy tay nâng trán, vốn dĩ tới thăm Từ Tĩnh vậy mà bản thân lại ngủ quên mất.

“Tĩnh rồi à?” Đang lúc Từ Hoãn Hoãn thu tay về, ngồi thẳng dậy thì thanh âm trầm thấp, trong trẻo ở phía sau vang lên.

Giống như bị bắt gặp làm chuyện xấu, Từ Hoãn Hoãn trợn tròn mắt, từ từ xoay đầu. Từ Tĩnh ngồi trước bàn làm việc, mặc áo blouse chỉnh tề, bộ dạng ung dung, nhìn không ra chút nào mệt mỏi.

“Ừm!” Từ Hoãn Hoãn không dám nhìn thẳng vào mắt anh, tầm mắt vừa dời đi lại nhìn trúng tay của Từ Tĩnh. Đừng trách cô, chỉ vì cánh tay của anh quá thu hút, các đốt ngón tay rõ ràng, đầu ngón tay đang cầm cây bút màu đen, Từ Hoãn Hoãn tìm không ra tính từ nào có thể miêu tả được vẻ đẹp ấy, chỉ có thể thốt lên đơn giản hai từ “Quá đẹp!”

Nhớ đến bàn tay kia cũng vừa nắm lấy bàn tay cô, tuy rằng tay phải cô đã chẳng còn lưu lại độ ấm anh mang lại nhưng Từ Hoãn Hoãn vẫn còn in sâu cảm xúc mãnh liệt khi ấy. Mặc dù hai người chẳng phải lần đầu tiên tiếp xúc cơ thể, nhưng lần trước là do anh muốn trấn an tâm tình của cô, hơn nữa lần đó là do cô chủ động.

Từ Hoãn Hoãn đắn đo suy nghĩ: Vậy lần này là vì điều gì đây?

Một người luôn mong muốn làm rõ tất cả mọi việc như Từ Hoãn Hoãn liếc Từ Tĩnh một cái, rồi e dè hỏi: “Vừa rồi tại sao anh cầm tay tôi ngủ?”

Từ Tĩnh đặt nhẹ cây bút lên bàn, nghe câu hỏi thẳng thắn của cô, đáy mắt anh gợn sóng, đôi môi mỏng hé mở: “Tôi nhớ được là em cầm tay tôi trước.”

“....” Câu trả lời làm Từ Hoãn Hoãn ghen hờn. Cho dù sự thật có đúng là như thế nhưng cô vẫn có chút oan ức: “Tôi đâu đã cầm tay anh đâu!”

“Nhưng tôi sợ chờ sau khi tôi ngủ, em lại không nhìn được rồi động tay động chân với tôi.” Đã động thủ còn “động khẩu”... ấy vậy mà “Anh Từ” sắc mặt vẫn ngàn năm như một, nghiêm túc đáp lời cô.

Nghe đến đây, Từ Hoãn Hoãn ngớ người, sau đó bùm mặt: Cô mà lại loại người này sao?

Vì sợ cô động tay động chân với anh nên Từ Tĩnh mới nắm tay của cô? Cô đâu phải nữ lưu manh...

“Không hề!” Từ Hoãn Hoãn nỗ lực biện hộ cho chính mình: “Tôi rất tự tin vào sự tự chủ của bản thân!”

“Nhưng tôi lại không có lòng tin này.” Từ Tĩnh lẩm bẩm nên Từ Hoãn Hoãn không nghe rõ, nhưng vẫn cảm giác được anh muốn nói gì đó.

“Sao...” Vừa mở miệng muốn hỏi lại, cô nghe thấy tiếng chuông quen thuộc, cúi đầu lấy điện thoại, nhìn tên hiển thị trên màn hình, cô rất ngạc nhiên.

Gọi điện thoại tới chính là biên tập của cô, hai ngày nay chưa liên lạc, không phải gọi tới giục bản thảo đây chứ?

Cô ấn nút nhận điện, dây dây bên kia gào lên: “Mạn Tam?”

Từ Hoãn Hoãn vội kéo điện thoại xa tai một chút, đầu dây bên kia vẫn tiếp tục nói lớn: “Mạn Tam, là cô đúng không?”

“Là tôi, sao thế?” Từ Hoãn Hoãn thừa dịp đối phương lấy hơi, vội trả lời.

Biên tập Triệu nghe được giọng của cô liền thở phào nhẹ nhõm, “Quá tốt rồi, cô còn sống là tốt rồi.”

“....” Cô đã làm gì khiến cho biên tập nghĩ rằng cô sẽ chết? “Tôi đương nhiên còn sống, chỉ là không lên mạng thôi.”

Ngữ điệu bình tĩnh của Từ Hoãn Hoãn giúp biên tập Triệu hiểu rõ vấn đề: “Có phải hai hôm nay cô không đọc tin tức và weibo trên mạng?”

“Không!” Đúng là hai ngày nay cô không xem tivi, không lên mạng, cũng không đăng nhập weibo.

Biên tập Triệu báo cho cô một tin cực hot: “Loạn Hồn và Tử Dư Tiên Sinh đã bị giết!”

Bị giết? Giật mình khiếp sợ, một lát sau cô mới lục lọi tìm đến thông tin hai tác giả này: “Là tác giả quyển ”Nhật Ký Giết Người” và “Vô Quỷ” ư?”

“Đúng vậy, chính là bọn họ. Hiện tại tất cả những người yêu tiểu thuyết trinh thám đang nhón nháo, đoán xem ai sẽ là nạn nhân tiếp theo?”

Loạn hồn và Tử Dư Tiên Sinh là hai tác giả nằm trong top có sách bán chạy nhất, cô cũng nằm trong danh sách đó: “Cho nên anh sợ tôi cũng gặp chuyện không may?”

“Hai ngày đều không lên mạng, tôi còn tưởng rằng cô gặp chuyện không may, dọa tôi sợ hết hồn.” Biên tập Triệu thở dốc một hơi, hạ thấp giọng nói: “Hơn nữa hung thủ ra tay cực kỳ tàn nhẫn, cách thức tử vong đều y hệt như vụ án khủng khiếp nhất họ miêu tả trong truyện.”

Từ Hoãn Hoãn nghe đến đây cũng có cảm giác hồi hộp.

Biên tập Triệu nuốt nước miếng một cái, giọng nói run rẩy: “Mạn Tam, tôi nhớ vụ án trong quyển ”Bác Thầy Tội Phạm” cô miêu tả nạn nhân bị lột da.”

Từ Hoãn Hoãn: “...”

Biên tập Triệu một lần nữa dặn dò cô chú ý an toàn, đồng ý với anh ta mỗi ngày phải báo tin bình an, rồi mới chịu cúp máy. Tâm trạng Từ Hoãn Hoãn trở nên phức tạp và thấp thỏm.

Nghe loáng thoáng vài câu, Từ Tĩnh mơ hồ đã xảy ra chuyện; hơn nữa còn có liên quan đến Từ Hoãn Hoãn, ánh mắt hiện rõ sự lo lắng: “Sao vậy?”

Từ Hoãn Hoãn ngẩng đầu nhìn hắn, nở nụ cười khổ: “Hình như tôi lại được ”để mắt” đến!”

Để hiểu rõ tình huống vụ án, Từ Tĩnh và Từ Hoãn Hoãn đến phòng hình sự. Sự xuất hiện của Từ Hoãn Hoãn khiến Cao Lâm ngạc nhiên: “Cố vấn Từ, cô tới có việc gì sao?”

Từ Hoãn Hoãn đến trước mặt anh ta, sắc mặt không tốt: “Đội trưởng Cao, có phải gần đây có hai tiểu thuyết gia bị sát hại?”

Cao Lâm cho rằng Từ Hoãn Hoãn đọc tin qua mạng: “Không sai! Tôi hôm qua ở hai địa điểm phát hiện hai thi thể nam giới, đã xác định được thân phận của họ là tác giả tiểu thuyết trinh thám.”

Từ Hoãn Hoãn ở phòng pháp y đợi Từ Tĩnh lấy kết quả nghiệm thi. Một thi thể đàn ông bị cắt rời, đây chính là tình tiết Tử Dư Tiên Sinh viết trong quyển “Vô quỷ”; một thi thể khác hở hóp sọ, hai cánh tay bị máy trộn bê tông nghiền nát bầy, đây là tình tiết trong quyển “Nhật Ký Giết Người” của Loạn hồn.

Điều khiến cho Từ Hoãn Hoãn tê rần cả đầu chính là nạn nhân vẫn còn sống, chịu đựng tất cả mọi loại giày vò này; tựa như trong tiểu thuyết bọn họ đã viết vậy, hung thủ đều thực hiện từng chi tiết dù là nhỏ nhất.

Thông tin về cái chết của hai người bọn họ lan nhanh trên các diễn đàn, bởi từ tối hôm qua hung thủ đã đăng ảnh của nạn nhân trên mạng, bên trên là từ ngữ miêu tả chi tiết đoạn giết người. Cho dù tấm ảnh đó nhanh chóng bị gỡ bỏ nhưng cư dân mạng vẫn kịp lưu về và chia sẻ trên các trang mạng xã hội.

Từ Hoãn Hoãn nghĩ đến quyển tiểu thuyết bán chạy nhất của mình “Bạc Thầy Tội Phạm”, trong bộ đó cô viết cảnh nạn nhân bị lột da toàn thân, tương tự nạn nhân vẫn còn sống. Từ Hoãn Hoãn rét run người.

Nhưng cũng chưa chắc hung thủ coi cô là mục tiêu chứ?

Từ Hoãn Hoãn đầu óc vừa nghĩ cách tự an ủi mình, thì ở bên phía Chu Tề Xương có phát hiện mới: “Đội trưởng, hai tác giả này lần lượt xếp thứ tư và thứ năm trong bảng xếp hạng tiểu thuyết bán chạy nhất. Vậy nếu như hung thủ dựa vào danh sách này để giết người thì sao?”

Nghe phân tích này, Từ Hoãn Hoãn phảng phất một dự cảm rất xấu.

Loạn Hồn “Vô quỷ” xếp thứ năm, Tử Dư Tiên Sinh “Nhật ký giết người” xếp thứ tư. Thời gian tử vong của Loạn Hồn sớm hơn Tử Dư Tiên Sinh. Nếu như hung thủ dựa theo bảng này, bắt đầu từ người thứ năm, tiếp theo là thứ tư, thứ ba.... Và cuối cùng là người đứng đầu.

Cao Lâm nghiêm mặt: “Tác giả xếp hạng thứ ba là ai?”

Chu Tề Xương đọc lên theo bảng danh sách: “Xếp thứ ba là Cố Miểu ”Thoát Khỏi Đường Cùng“. Xếp thứ hai là Mạnh Quỷ ”Yểm Tội“, và đứng đầu là Mạn Tam ”Bạc Thầy Tội Phạm“.”

Từ Hoãn Hoãn: “....”

Cô tuyệt đối không bao giờ ngờ đến viết tiểu thuyết thôi cũng mang đến họa sát thân.

Vừa nghe đều biết đây chỉ là bút danh: “Xác định tên thật và địa chỉ của ba vị tác giả còn lại.” Cao Lâm ra lệnh.

Chuyện liên quan đến sinh mạng buộc Từ Hoãn Hoãn phải thú nhận danh tánh: “Đội trưởng Cao, người xếp hạng thứ nhất - Mạn Tam.”

Cao Lâm nghiêng đầu nhìn cô, ngạc nhiên hỏi: “Sao thế, Cố vẫn Từ biết người này?”

Từ Hoãn Hoãn giờ tay phải lên, mím mím môi: “Chính là tôi.”

Mọi người xung quanh sau khi nghe xong đều kinh ngạc, đồng loạt nhìn về phía cô, vẻ mặt khó tin, chỉ có Từ Tĩnh không chĩbất ngờ mà còn thêm nỗi lo lắng,bất an.

Một lúc lâu sau, Chu Tề Xương bỗng nhiên mở ngăn kéo, rút ra một cuốn “Bạc Thầy Tội Phạm”, giởng mặt tràn đầy sùng bái và mong chờ: “Mạn Tam đại thần, tôi là fan hâm mộ của chị, đợi lát nữa chị có thể cho tôi xin chữ ký được không?”

Cao Lâm trừng mắt liếc anh ta một cái, Chu Tề Xương rốt cục cũng ý thức được hoàn cảnh hiện tại, vội vàng thu sách lại.

Nhìn bìa sách quen thuộc, Từ Hoãn Hoãn không còn tự hào mà chỉ đầy sợ hãi.

Có thể là mục tiêu của hung thủ, Từ Hoãn Hoãn dĩ nhiên trở thành đối tượng cần được bảo vệ. Cao Lâm phái cảnh viên đưa cô về nhà lấy một ít đồ dùng hàng ngày và laptop, sau đó lập tức trở lại Cục cảnh sát.

Từ Hoãn Hoãn ôm máy tính vào phòng pháp y, Từ Tĩnh đi xử lý công việc còn lại. Một mình cô ngồi trên sofa, lên mạng. Có thư mới, dĩ nhiên là của Ngôn Lạc, đã lâu lắm rồi hần chưa gửi email cho cô.

Từ Hoãn Hoãn bĩu môi, lần này không phải là thư tình chỉ để lại một câu: Hoãn Hoãn thân yêu! Có cần tôi giúp đỡ xử lý không?

Dĩ nhiên Ngôn Lạc đang đề cập đến vụ án này, cũng biết cô là một trong những mục tiêu của hung thủ. Từ Hoãn Hoãn không hề ngạc nhiên khi Ngôn Lạc biết được bút danh của cô; ngay cả bút danh cô dùng viết tiểu thuyết ngôn tình trên Tấn Giang, hần cũng biết rõ. Từ Hoãn Hoãn sở dĩ biết được chuyện này là có một ngày hần vào bình luận trong truyện của cô, tặng cho cô “99 quả tên lửa” (1)...

(1) Thu gom điểm trên trang Tấn Giang, bạn đọc yêu thích có thể đóng góp cho tác giả bằng cách gửi: mìn (100 điểm), lựu đạn (500 điểm), tên lửa (1000 điểm), bom (5000 điểm), ngư lôi (10.000 điểm). Việc mua điểm này thanh toán bằng nhân dân tệ: mìn = 1.2 tệ, lựu đạn = 6 tệ, tên lửa = 12 tệ, bom = 60 tệ, ngư lôi=120 tệ

(Cre: zhidaobaidu, chưa tra lại giá mới, ai biết hứ Queenie sửa lại TỪ TỪ SUY LÝ:v)

Từ Hoãn Hoãn lười trả lời hần, Ngôn Lạc có thú vui thích đùa bốn người khác, cô sẽ không bị mắc lừa.

Từ Tĩnh mở cửa phòng pháp y trông thấy bóng dáng Từ Hoãn Hoãn, cô ngồi quay lưng về phía anh, nhìn ra cửa sổ. Từ Tĩnh khép cửa, đi vào trong.

Đang ngẩn người suy tư, Từ Hoãn Hoãn không nghe động tĩnh phía sau, cũng không chú ý ai đang đến gần, mãi cho đến khi một bàn tay man mát đặt lên trán cô. Cô giật mình, sau đó là thanh âm lạnh lùng nhưng quen thuộc: “Là tôi!”

“Từ Tĩnh!” Từ Hoãn Hoãn lơ đãng gọi tên anh, trong nháy mắt tâm tình căng thẳng chẳng mấy chốc an tĩnh lại. Cô cảm nhận được bàn tay trên trán từ từ kéo cô về phía đằng sau, tựa vào lồng ngực của anh.

Thanh âm trầm thấp, nhẹ nhàng vang lên: “Đừng sợ!”

30. Chương 30: Huyết Sắc Huyền Nghi (2)

Khoảnh khắc dịu dàng này lại bị tiếng gõ cửa của Cao Lâm cắt đứt. Từ Tĩnh buông lỏng cánh tay, nghiêng người nhìn về phía cửa. Cao Lâm mở cửa đi vào. Qua ô cửa kính anh ta chứng kiến “màn cảm tình” này, bình thường đúng lý không nên quấy rầy, nhưng bây giờ có chuyện gấp, anh ta buộc phải vào gặp Từ Hoãn Hoãn.

Nhiệt độ sau lưng biến mất, Từ Hoãn Hoãn xoay người liếc nhìn khuôn mặt vẫn tự nhiên như thường của Từ Tĩnh, không vì hành động thân mật ngưng ngừng vừa rồi mà e ngại. Trái lại, khi bắt gặp dáng vẻ lúng túng của Cao Lâm, Từ Hoãn Hoãn có cảm giác như tình yêu vụng trộm nơi công sở bị bắt gặp, Từ Hoãn Hoãn lắc mạnh đầu, đem toàn bộ ý nghĩ này vứt ra khỏi đầu.

“Cố vấn Từ, Cố Miểu và Mạnh Quỷ đều không phải là người thành phố S, chúng tôi đã liên hệ với cảnh sát nơi bọn họ cư trú, sắp xếp an toàn cho họ.”

Nói cách khác, trong tất cả các tiểu thuyết gia trinh thám, chỉ có mình Từ Hoãn Hoãn sống ở thành phố S. Tuy nhiên, việc hung thủ dựa vào bảng xếp hạng sách bán chạy nhất để giết người chỉ là suy đoán, chưa được chứng thực. Đội hình sự vẫn đang ráo riết tìm kiếm chung của hai nạn nhân để lần thêm manh mối.

Hai tiếng sau, Cao Lâm phải đến phòng pháp y một lần nữa không vì nguyên nhân phát hiện ra thi thể mới, hay chứng cứ mới, mà là...

“Có người đến tự thú.”

“Hà?” Đang cúi đầu coi lại tình tiết vụ án trên mạng, Từ Hoãn Hoãn ngẩng đầu, ngẩn người. Theo tình huống hiện tại, khẳng định hung thủ phải tiếp tục giết người, tại sao lại đột nhiên tự thú?

Không phải đã phát hiện cô đang trốn ở Cục cảnh sát mà đến thủ tiêu chứ?!

Từ Hoãn Hoãn đang nghĩ ngợi lung tung, câu nói tiếp theo của Cao Lâm đã giúp cô rõ ràng mọi chuyện.

Cao Lâm nhíu mày: “Vấn đề là không phải một người tới tự thú, mà là mười mấy người.”

“Ồ?” Phát hiện có rất nhiều người tới tự thú, Từ Hoãn Hoãn lại có biểu hiện thờ ơ. Cô biết rõ đám người

đó muốn gì: muốn dành được sự chú ý, muốn xem hung thủ như thần tượng hoặc là hàng ngàn ý nghĩ khác.

“Bọn họ đều nói mình là hung thủ giết Loạn Hồn và Tử Dư Tiên Sinh.”

Dĩ nhiên chuyện này là hoang đường, Cao Lâm cũng biết, nhưng thời gian cấp bách, anh ta muốn loại ra có bao nhiêu người nói dối.

Từ Hoãn Hoãn đi theo Cao Lâm ra ngoài. Cô ngẫm nghĩ một lát rồi yêu cầu Cao Lâm gom tất cả những người kia vào trong một phòng, cô sẽ ở gian phòng bên cạnh quan sát về mặt và cuộc đối thoại của bọn họ qua camera.

Bên trong phòng toàn là đàn ông, đều là thanh niên, ai cũng tự xưng mình là hung thủ; vì vậy, rất dễ tiến đến tranh cãi ầm ĩ ai mới là hung thủ thật sự, trong lúc hăng máu suýt xảy ra xô sát, may có cảnh viên vào giữ trật tự.

Có vài người cầm hai cuốn tiểu thuyết của nạn nhân, không biết có phải là để chuẩn bị lúc thẩm vấn có thể khai ra đầy đủ chi tiết và cách giết người không nữa.

Tầm mắt Từ Hoãn Hoãn dừng lại trên mỗi người một chút, sau đó cảm nhận được có hai chàng trai khá có vấn đề về mặt tâm lý, rốt cục ánh mắt cô dừng lại ở cậu thanh niên ngồi góc phòng. Tướng mạo thanh tú, kiểu tóc được chải chuốt khá tỉ mỉ, mặc chiếc áo gió đen, giày da đen, rất chú ý đến cách ăn diện. Hắn cầm cặp kính mát trên tay, không giống như đám người ở đó, hắn lặng im không nói, chỉ ngồi đó, hai chân bắt chữ ngũ.

Chỗ hắn khá khuất nhưng lại lại vị trí quan sát cả căn phòng tốt nhất. Giống như Từ Hoãn Hoãn đang quan sát mọi người, hắn cũng ngồi đó quan sát bọn họ.

Từ Hoãn Hoãn nhìn thấy hắn nhếch miệng cười, nụ cười khinh thường. Cô quay sang nói với Cao Lâm: “Tôi muốn nói chuyện với anh ta!”

Sau khi Cao Lâm bỏ ra ngoài sắp xếp, Từ Hoãn Hoãn vẫn đứng đó quan sát về mặt của hắn. Khi nhân viên cảnh sát dẫn hắn rời đi, trên mặt hắn hiện rõ vẻ đắc ý, đúng như hắn đã dự đoán, thậm chí còn có một chút hưng phấn.

Trong phòng thẩm vấn, tuy trên tay hắn đeo còng nhưng thần thái vẫn rất tự nhiên.

Từ Hoãn Hoãn mở cửa bước vào. Trông thấy cô, khuôn mặt hắn có chút biến hóa, nhưng không nhìn ra được ác ý. Cô kéo ghế ngồi xuống đối diện, mắt nhìn thẳng vào mắt hắn.

Người đàn ông mở miệng, trực tiếp đoán đúng thân phận của Từ Hoãn Hoãn: “Cô là cố vấn của đội hình sự?”

Từ Hoãn Hoãn gật đầu, “Không sai.” Sau đó liền hỏi câu đầu tiên: “Anh tên gì?”

Hắn từ tốn nói ra tên của mình: “Tiền Trinh.”

Từ Hoãn Hoãn tiếp tục hỏi: “Anh làm nghề gì?”

“Tác giả tiểu thuyết trinh thám.” Ngữ điệu có chút tự hào.

Lại là tác giả tiểu thuyết trinh thám, Từ Hoãn Hoãn chột nhứ mày, “Bút danh của anh là gì?”

Hắn khẽ mỉm cười: “Chính là tên của tôi.”

Tiền Trinh?

Từ Hoãn Hoãn cố gắng tìm ra cái tên này, nhưng tất cả những tác gia trinh thám cô biết đều không có cái tên này.

Từ Hoãn Hoãn hỏi tiếp: “Anh đến để tự thú?”

Tiền Trinh gật đầu: “Đúng vậy!”

“Vậy anh phạm tội gì?”

Tiền Trinh nhìn vào đôi mắt Từ Hoãn Hoãn chậm rãi trả lời: “Có người bởi vì tôi mà chết.”

Từ Hoãn Hoãn không phát hiện dấu vết nói dối trên gương mặt hắn, liền hỏi tiếp: “Là ai?”

“Loạn Hồn và Tử Dư Tiên Sinh.” Tiền Trinh ngưng một lát nói tiếp: “Nhưng không phải tôi ra tay sát hại họ.”

Câu trả lời nằm ngoài dự đoán của Từ Hoãn Hoãn, khẽ nhíu mày, cô hỏi: “Vậy thông qua phương thức nào?”

Thân thể Tiền Trinh nghiêng về phía trước, trầm thấp giọng. tựa như đang muốn kể chuyện linh dị, huyền bí: “Tôi tiên đoán cái chết của bọn họ, hoặc có thể nói vì lời tiên đoán của tôi mà thiệt mạng.”

“...” Tuyệt đối không nghĩ tới là đáp án này, Từ Hoãn Hoãn kiềm chế cảm xúc. Cô thở hắt ra một hơi, sau đó đề nghị: “Thật ra nếu như anh nói là nhân cách thứ hai của anh giết người, hoặc anh chính là nhân

cách thứ hai đó, muốn thay mặt chủ nhân giết người thì độ tin cậy sẽ cao hơn một chút.”

Cho dù là đa nhân cách cô cũng có thể tiếp nhận được.

Nghe Từ Hoãn Hoãn nói thế, Tiền Trinh cười cười, “Tôi biết rõ các người chắc chắn không tin lời tôi.”

Nếu như cô đang ở thế giới huyền huyền thì sẽ tin, hẳn có nói gì thì cô cũng sẽ không mấy may nghi ngờ.

Tiền Trinh tin chắc vào lời giải thích của mình nên Từ Hoãn Hoãn cũng không nhìn ra được dấu vết nói dối của hắn. Cô quyết định nhịn thử thêm lần nữa: “Vậy anh nói một chút về lời tiên đoán của mình đi?”

Tiền Trinh lấy điện thoại di động của mình ra, ấn mật khẩu mở máy sau đó đưa ra một tin nhắn đưa cho Từ Hoãn Hoãn, thần sắc đều toát lên sự tự tin: “Đây là bằng chứng. Mấy ngày trước, tôi tự gửi tin nhắn cho mình, bên trong có thể hiện chính xác ngày giờ.”

Từ Hoãn Hoãn nhận điện thoại của hắn, tin nhắn được gửi lúc mười một giờ đêm vào ba ngày trước:

-LoạnHồn, đêm ngày 16 bị giết hại tại nhà.

-Tử Dư Tiên Sinh, đêm ngày 17 bị giết hại tại nhà.

Ngày tử vong xác định là đúng, nhưng chỉ dựa vào cái này không thể kết luận lời tiên đoán của Tiền Trinh là chính xác. Hắn cũng biết rõ điểm này, lại tiếp tục: “Tôi biết rõ các người sẽ hoài nghi tôi lập kế hoạch giết chết bọn họ gửi trước tin nhắn, sau đó đến nhà sát hại hai người đó. Nhưng tôi có chứng cứ chứng minh không có mặt tại hiện trường, cả hôm trước và hôm qua tôi đều ngủ ở tiệm net. Các người có thể kiểm tra camera, buổi sáng tôi mới rời đi!”

Ngữ điệu chắc chắn, Từ Hoãn Hoãn hiểu cho dù cảnh sát điều tra cũng sẽ xác nhận được hắn hoàn toàn không có mặt tại hiện trường: “Tôi tin anh không tự tay giết bọn họ, nhưng mà anh có thể có đồng bọn, anh lên kế hoạch còn hắn là người thực hành, phối hợp với nhau tạo ra hiệu quả cao nhất.”

Tiền Trinh lắc đầu, sắc mặt bình tĩnh, “Không có đồng bọn nào cả, lời tiên đoán của tôi chưa nói cho bất kì ai, cũng không có ai biết.”

Điều làm Từ Hoãn Hoãn bất ngờ đó là hắn không hề có biểu hiện nói dối, lời hắn nói là thật.

Làm sao có thể có chuyện đó?!!

Từ Hoãn Hoãn bỗng nhiên hoài nghi năng lực của mình, cô nhíu mày nhìn hắn: “Không có ai dựa vào di động của anh?”

Tiền Trinh quả quyết: “Đương nhiên! Di động tôi luôn mang theo người. Buổi sáng sau ngày gửi tin nhắn, tôi ở nhà, không có ai đến. Buổi chiều mới đi tiệm net.”

Trong nháy mắt Từ Hoãn Hoãn cảm thấy mơ mơ hồ hồ, cô vẫn không tin lời tiên đoán tử vong, có lẽ cô đã bỏ sót điều gì đó.

“Tin tôi đi! Tôi có năng lực biết trước, tôi đã tiên đoán hai người bọn họ sẽ chết.” Không biết có phải do quá hưng phấn hay không, Tiền Trinh ho khan hai tiếng.

“VẬY anh làm sao...” Từ Hoãn Hoãn chạm vào màn hình sáng trở lại, cô phát hiện phía sau hai tin nhắn kia, còn một tin nữa mới được gửi đến đêm qua.

-Tôi, chiều nay sẽ bị giết hại tại Cục cảnh sát.

“Khụ khụ khụ khụ...”

Đang đọc tin nhắn này, đồng thời một trận ho khan từ đối diện truyền đến, Từ Hoãn Hoãn ngẩng đầu nhìn Tiền Trinh, hấn che miệng, ho khan kịch liệt, cả người co rúm lại, đầu càng lúc càng cúi gằm xuống.

Từ Hoãn Hoãn nhận ra điều bất thường, cô đứng lên nhìn hấn: “Anh sao thế?”

Tiếng cười khàn khàn, xen lẫn những đợt ho khan, hai tay Tiền Trinh rũ xuống, hấn ngẩng đầu nhìn Từ Hoãn Hoãn, máu tươi trào khỏi miệng.

Cửa bật mở, ở phòng quan sát Cao Lâm và Từ Tĩnh phát hiện nên chạy nhanh vào trong. Từ Hoãn Hoãn cả kinh, chôn chân một chỗ nhìn Tiền Trinh.

Hấn vẫn cười, tiếng cười càng lúc càng lớn, máu từ miệng ồ ạt chạy ra, nhưng khuôn mặt hấn không chút thống khổ mà lộ ra sự sung sướng.

“Tiên đoán chuẩn xác.”

31. Chương 31: Huyết Sắc Huyền Nghi (3)

Tiền Trinh tử vong, nguyên nhân: do trúng độc.

Từ Tĩnh kiểm tra trong cơ thể hấn có thành phần kịch độc, không phải độc tính thông thường mà là độc của nhện. Kết hợp với lượng thuốc còn lưu lại trong cơ thể, Từ Tĩnh suy đoán Tiền Trinh trúng độc trong

khoảng thời gian một đến hai tiếng đồng hồ.

Cao Lâm căn cứ thời gian Từ Tĩnh đưa ra: “Nếu thời gian đó anh ta còn chưa đến Cục cảnh sát. Liệu có phải anh ta tự uống thuốc?”

Từ Tĩnh đút hai tay vào túi, bổ sung thêm: “Phía gáy của nạn nhân có vết kim tiêm. Vùng da nơi đó đều biến thành màu đen, có thể thông qua đó mà bơm độc vào cơ thể.”

Từ Hoãn Hoãn ngẩng đầu nhìn gò má Từ Tĩnh, nghiêm túc nghe những phân tích chuyên môn của anh.

Tuy nhiên, cho dù có tiêm độc hay dùng phương cách gì đi chăng nữa cũng không cách nào chứng minh được là bản thân hắntự tiêm hoặc do người khác ra tay. Đặc biệt trong điện thoại di động của hắncó lời tiên đoán do chính hắnp phát ra, kết hợp với lời khai trong lúc thẩm vấn, Cao Lâm thiên về kết luận là chính hắntự biên tự diễn, hy vọng cảnh sát sẽ đổ cái chết của hai tác giả tiểu thuyết là do lời tiên đoán ấy mà thiệt mạng.

Nhưng, còn có một khả năng khác, Từ Hoãn Hoãn nheo mắt lại, có chút sung sướng khi phát hiện ra manh mối khác: “Nếu như không phải là Tiền Trinh, mà là hung thủ cố tình sắp xếp như vậy thì sao?”

Có một chi tiết trong lúc thẩm vấn Tiền Trinh Từ Hoãn Hoãn đã bỏ sót, hiện tại cô đã nghĩ thông. Việc Tiền Trinh đột nhiên tử vong được sắp xếp quá mức chặt chẽ, hành động ấy trái lại càng bại lộ mục đích của hung thủ.

Từ Tĩnh và Cao Lâm cùng lúc cúi đầu nhìn cô. Cao Lâm nhúu mày nói: “Cố vấn Từ, ý của cô là có người lợi dụng Tiền Trinh để đạt được mục đích của hắnc?”

Từ Hoãn Hoãn vuốt cằm: “Đúng vậy! Trong toàn bộ quá trình đối thoại, tôi có thể khẳng định Tiền Trinh tuyệt đối không nói dối.”

Hai chữ ‘Tuyệt đối’ cô đặc biệt nhấn giọng, vì là một chuyên gia phát trắchoang, cô cố gắng muốn chứng minh năng lực phát hiện nói dối của mình: “Anh ta thật sự cho rằng bản thân có năng lực tiên đoán.”

Nhìn vẻ mặt ‘Các anh phải tin tưởng tôi’ của người nào đó, đôi mắt vốn lạnh nhạt của Từ Tĩnh mang theo ý cười, thoát cái đã biến mất.

“Thế nhưng, trên thực tế việc này không thể xảy ra.” Là một cảnh sát, Cao Lâm dĩ nhiên không tin tưởng vào chuyện hư ảo này.

“Đúng thật là như vậy!” Từ Hoãn Hoãn gật đầu một cái thật mạnh, sau đó từ từ mở miệng giải thích, “Hung thủ khẳng định thông qua thủ đoạn nào đó khiến Tiền Trinh tin tưởng. Hung thủ không phải ngẫu nhiên chọn Tiền Trinh. Rất khó thuyết phục một người - chẳng bao giờ tin mấy chuyện tâm linh, chấp nhận, tin tưởng và đưa ra và những lời tiên đoán; thế nhưng, nếu bản thân Tiền Trinh vốn dĩ đã tin rằng

trên cõi đời này tồn tại năng lực siêu nhiên ấy, thì mọi chuyện lại trở nên dễ dàng hơn nhiều.”

Cao Lâm vòng hai tay trước ngực, vuốt cằm: “Cho nên hung thủ chọn một tác giả viết tiểu thuyết trinh thám.”

“...” Nằm cũng trúng đạn, Từ Hoãn Hoãn rụt rè lên tiếng cải chính: “Anh ta chỉ là trường hợp đặc biệt thôi.”

Cao Lâm bỗng chốc ý thức được mình đang vợ đùa cả nắm, nên vội lên tiếng: “Xin lỗi!”

Trông thấy Từ Hoãn Hoãn lắc đầu tỏ ý không hề gì, anh ta mới nói tiếp: “Nếu là như vậy chúng ta kiểm tra máy tính của anh ta có lẽ sẽ tìm được manh mối.”

“Ừm. Tiền Trinh chắc chắn đã từng có những bình luận về vấn đề ‘Lời tiên tri’ trên mạng, do vậy, hung thủ mới dựa vào đó biến anh ta thành một quân cờ của hắn.”

Máy tính Tiền Trinh nhanh chóng được đưa đến đội hình sự. Qua điều tra, Chu Tề Xương quả nhiên tìm thấy các bài viết của Tiền Trinh về những giả thiết của ‘Lời tiên tri’, các bài viết đã được đăng từ nhiều năm trước. Tiền Trinh gần như biến thành con người cuồng loạn, hắn tin rằng trên thế gian tồn tại người có năng lực ấy. Gần đây hắn lại rất quan tâm đến đề tài này, tra tìm tất cả các tin tức có liên quan.

Từ Hoãn Hoãn đứng ở bên cạnh xem, đột nhiên cô phát hiện Tiền Trinh có từng tra qua các tư liệu về mộng du.

“Mộng du? Hơn mười một giờ đêm gửi tin nhắn.” Từ Hoãn Hoãn cúi đầu lẩm bẩm, suy tư một lát sau đó ‘a’ một tiếng, ngẩng đầu, ánh mắt đầy kích động: “Tôi biết rõ hung thủ làm cách nào có thể khiến Tiền Trinh tin chắc mình có năng lực tiên đoán.”

Mọi người trong văn phòng đều nhìn về phía Từ Hoãn Hoãn, chờ đợi cô giải thích.

“Tiền Trinh có bệnh mộng du, nên sau khi anh ta ngủ say, hung thủ hack di động của anh ta, gửi nội dung đó. Sáng hôm sau khi thức giấc, Tiền Trinh phát hiện tự mình gửi tin nhắn cho mình lúc mười một giờ đêm, nội dung lại như một lời tiên đoán. Vì vậy, anh ta bèn nghĩ có lẽ là nhờ mộng du báo trước được tương lai sắp xảy ra, nên mới ghi chép lại.” Từ Hoãn Hoãn gần như có thể tưởng tượng được tâm trạng khi ấy của Tiền Trinh: khi ấy anh ta vẫn đang mày mò nghiên cứu về khả năng tiên tri; đột nhiên vào một ngày đẹp trời, hắn phát hiện bản thân mình có năng lực này, chắc chắn hắn sẽ mừng như điên.

“Kết quả khi anh ta đọc được tin Loạn Hồn và Tử Dư Tiên Sinh thực sự bị sát hại, anh ta lại càng tin những lời tiên đoán của anh ta là đúng. Sáng nay, khi đọc được tin nhắn tiên đoán về cái chết của chính mình, anh ta vẫn đến cục cảnh sát, chỉ để chứng minh cho mọi người biết anh ta có năng lực này, cho dù phải trả giá bằng chính mạng sống của mình.”

Từ Hoãn Hoãn ngưng một lát, đưa ra một ngón tay: “Đây được gọi là tự kỷ ám thị(1), một loại thôi miên

có ác ý. Từng bước dẫn dắt Tiền Trinh vào con đường do hung thủ sắp đặt.”

(1) Tự kỷ ám thị (tự mình che mắt) hay tự thôi miên (Autosuggestion) tự tâm niệm là thuật ngữ đề cập đến tất cả những hình thức tự kích thích và khuyến khích bản thân qua năm giác quan của con người, là quá trình tự tâm niệm, tự khích lệ. Tự kỷ ám thị đóng vai trò cầu nối giữ một bên là phần ý thức tạo ra tư duy và một bên là phần tiềm thức tạo ra hành động. Thông qua những suy nghĩ chi phối tâm trí bấy lâu nay vẫn tồn tại trong ý thức (không quan trọng đó là những ý nghĩ tích cực hay tiêu cực), những nguyên tắc của tự kỷ ám thị sẽ chạm đến tiềm thức của con người và tác động đến tiềm thức bằng những suy nghĩ đó. Trong tiếng Việt, tự kỷ ám thị là một từ ghép giữa tự kỷ và ám thị hay còn gọi là tự thôi miên.

Đây là chỗ lợi hại của hung thủ. Hung thủ căn bản chưa từng gặp Tiền Trinh, chưa từng nói chuyện với nhau, nhưng hắn vẫn có thể khống chế buộc Tiền Trinh theo sự sắp xếp của hắn.

Những phân tích của Từ Hoàn Hoàn rất hợp tình hợp lý, gần như đã là một sự thật, Cao Lâm lại có thêm nghi vấn: “Vì sao hung thủ phải tạo nên tình huống giả tạo này?”

Từ Hoàn Hoàn ngược cằm, suy tư, ai nấy trong đội đều nhìn cô đầy chờ mong.

Mười mấy giây sau, cô mở to đôi mắt, lắc đầu: “Không biết.”

*

Đến giờ tan tầm, Từ Hoàn Hoàn ngồi ở trên sofa, Từ Tĩnh quay lưng về phía cô, cởi áo blouse, sau đó lấy áo khoác ngoài mặc vào. Chỉnh tề đâu đó anh mới quay người lại, vừa vặn đối diện với ánh mắt của Từ Hoàn Hoàn.

Nhìn lên bị bắt ngay tại trận, Từ Hoàn Hoàn chột dạ, vội vàng cúi gằm đầu, giả bộ nhìn vào máy tính ... ‘Chà! Nam diễn viên ngôi sao lại chuẩn bị kết hôn à’ ....

Từ Hoàn Hoàn nghe tiếng bước chân càng lúc càng gần, một bóng người phủ lấy cô, cô không dám ngẩng đầu, ánh mắt nhìn vô định. Bàn tay ai đó duỗi ra phía laptop, gấp lại.

Bàn tay ấy vẫn đặt trên laptop, Từ Hoàn Hoàn không còn cách nào khác, tầm mắt từ bàn tay anh từ từ dời lên trên, vô tình chạm đến khuôn mặt Từ Tĩnh gần trong gang tấc.

Từ Hoàn Hoàn không ngờ anh đứng sát cô như thế, tim đập thành thịch, tựa như muốn ngừng thở. Bàn tay còn lại của anh đặt trên thành ghế, giam Từ Hoàn Hoàn trong lồng ngực của mình.

Hơi thở của hai người đan xen, thân mật mà ái muội. Từ Hoàn Hoàn mơ mơ màng màng, cả cơ thể cứng đờ. Từ Tĩnh cup mắt nhìn Từ Hoàn Hoàn, chỉ động tác nhỏ này của anh cũng khiến cô căng thẳng, liếm môi một cái, nuốt nước miếng. Nhìn vào đôi môi ẩm ướt kia, Từ Tĩnh không khống chế được, gò má đỏ ửng, anh mím mím môi, giọng khàn khàn, không giống với thường ngày: “Tối nay muốn ăn gì?”

“Hả?” Từ Hoãn Hoãn tròn tròn mắt, vẻ mặt bối rối.

Từ Tĩnh nhìn cô, khẽ nở nụ cười: “Cơm tối, em muốn ăn gì? Để tôi chuẩn bị?”

Từ Hoãn Hoãn may mắn chớp được nụ cười thoáng qua của Từ Tĩnh, đầu óc lập tức u mê vì sắc đẹp trước mắt, đại não đình công, món gì cô cũng chẳng nghĩ ra, miệng lắp bắp: “Gì... Gì cũng được.”

“Ừm.” Từ Tĩnh khẽ gật đầu, không hỏi tiếp, chậm rãi đứng thẳng người.

Từ Hoãn Hoãn nhìn khoảng cách giữa hai người dần dần xa, bây giờ cô mới có thể trấn tĩnh, thở hắt ra một hơi.

Từ Tĩnh đi đến cửa, nghiêng đầu nhìn gương mặt ửng đỏ của Từ Hoãn Hoãn, trong ánh mắt nhuộm ấm áp và vui sướng, mở cửa đi ra ngoài.

Nghe tiếng đóng cửa, Từ Hoãn Hoãn cúi đầu, lấy tay che mặt, cảm giác đôi bàn tay của cô thật lạnh chạm vào khuôn mặt đang nóng bừng. Đột nhiên cô nghĩ ra điều gì đó, ngẩng đầu, phùng mang tròn má nhìn về phía cửa.

— Đợi chút! Vừa rồi anh chỉ muốn hỏi cô ăn gì thôi sao?

Nếu vậy, tại sao lại phải làm ra động tác khiến người ta hiểu lầm như thế!!!

32. Chương 32: Huyết Sắc Huyền Nghi (4)

Trong phòng làm việc của đội hình sự, để mau chóng phá án tìm được kẻ tình nghi, Cao Lâm cùng các đội viên đều lựa chọn tăng ca. Đến giờ cơm, Cao Lâm chỉ định người đang tạm thời nhàn rỗi, Chu Tề Xương, ra ngoài mua thức ăn.

“Đội trưởng, có cần mua giúp Từ đại thần một phần cơm không?” ‘Từ đại thần’ của anh ta ý chỉ Từ Hoãn Hoãn.

Đang tra lại các manh mối Cao Lâm không ngẩng đầu, trả lời: “Cô ấy không cần cậu quan tâm.” Không cần nhìn cũng biết Từ Tĩnh sẽ lo liệu cho Từ Hoãn Hoãn.

“Vâng!” Chu Tề Xương đương nhiên không hiểu, nhưng chẳng tiện hỏi lại, gãi gãi đầu ra ngoài gọi thức ăn.

Hơn một tiếng đồng hồ sau, Từ Tĩnh trở lại Cục cảnh sát, trên tay cầm thêm một túi đồ. Mở cửa phòng

pháp y liền trông thấy Từ Hoãn Hoãn đang gõ bàn phím, đôi mắt nhìn chăm chú vào màn hình, tốc độ gõ phím rất nhanh. Có lẽ do quá chuyên tâm nên cô cũng không chú ý tới tiếng bước chân của anh.

Từ Tĩnh đặt túi đồ lên bàn ăn bằng thủy tinh, bày các món ăn trong hộp ra, sau đó gọi: “Từ Hoãn Hoãn.”

“Ừm!” Từ Hoãn Hoãn vô thức đáp lời, vừa ngẩng đầu, phát hiện Từ Tĩnh đã quay lại, đưa mắt nhìn đồ ăn trên bàn, cô vội khép máy tính lại, đứng dậy đi đến bên cạnh anh. Nhìn bao bì của hộp thức ăn, cũng là nhà hàng lần trước Từ Tĩnh gọi thức ăn cho cô.

Từ Hoãn Hoãn ngồi đối diện Từ Tĩnh, nhận đôi đũa từ anh: “Anh thường xuyên ăn cơm ở nhà hàng này à.”

“Chỉ khi nào làm thêm giờ thôi.” Từ Tĩnh vốn không thích ăn cơm ngoài, so với việc ra ngoài ăn, anh thích tự mình xuống bếp hơn. Vì vậy, khi tăng ca, anh chọn nhà hàng này: một phần là vì khẩu vị; mặt khác, cũng là do thói quen.

“Cố Thanh cũng thích ăn ở nhà hàng này, cậu ấy rất kén ăn.” Từ Hoãn Hoãn nhìn ánh mắt Từ Tĩnh, cô đột nhiên nhận ra mình đang ám chỉ, vội vàng khoát tay nói: “À! Tôi không có ý nói anh kén ...”

Hai mắt Từ Tĩnh vẫn nhìn chăm chăm cô, mở miệng nói một câu đầy ẩn ý: “Tôi thật sự rất ‘kén’, xét trên nhiều khía cạnh.”

Khía cạnh nào? Tuy nhiên, Từ Hoãn Hoãn không hỏi lại. Từ Tĩnh nói xong thì cầm đũa gấp thức ăn, cô cũng gấp cho mình một miếng sườn xào chua ngọt.

Vị chua chua ngọt ngọt của miếng sườn ... quá đã, cô hí hóp mắt hưởng thụ.

Nhìn vẻ mặt ấy của cô, Từ Tĩnh cảm giác rất thèm ăn: “Ăn rất ngon?”

Từ Hoãn Hoãn gật đầu lia lịa, “Ăn ngon lắm, anh nếm thử đi.”

“Ừm!” Ánh mắt từ Tĩnh dừng ở đôi môi Từ Hoãn Hoãn. Khoé miệng cô dính chút tương, nhưng vì đang bận thưởng thức dư vị nên cô không có phát giác, hai người chỉ cách nhau một sải tay, anh từ từ duỗi tay ra, chạm đến môi cô, quét sạch tương dính trên đó.

Cảm xúc khác lạ từ trên môi truyền đến, Từ Hoãn Hoãn ngẩn người, nhìn Từ Tĩnh rút tay về, không lấy khăn lau đi mà dùng miệng ngậm ngón tay, mút sạch sẽ.

Thoắt một cái, chỉ vì hành động đầy ám muội này của Từ Tĩnh khiến mặt Từ Hoãn Hoãn từ từ nóng lên.

Từ Tĩnh liếm nhẹ môi, tựa như đang nhấm nháp vị nước sốt chua ngọt. Nhìn gương mặt ngại ngùng của

Từ Hoãn Hoãn, giọng nói khàn khan mang theo chút mập mờ: “Đúng là không tệ.”

Nghe bốn chữ này, mặt Từ Hoãn Hoãn đỏ đến mang tai, lấm bầm: Rõ ràng còn rất nhiều, sao lại cứ phải ăn đồ trên miệng mình chứ...

Từ Tĩnh cup mắt, dùng khăn giấy lau lại ngón tay, rồi làm như không có việc gì xảy ra lấy đĩa gấp miếng rau, còn lại Từ Hoãn Hoãn mất tự nhiên một lúc lâu.

Ngoài khúc đệm ‘thân mật’ thì bữa tối này đối với Từ Hoãn Hoãn mà nói là cực kỳ thoả mãn, dĩ nhiên là cảm giác ngon miệng hơn lần trước ăn một mình nhiều. Cô chủ động dọn dẹp hộp thức ăn thừa. Sau khi quay trở lại phòng pháp y, cô đứng cách anh không xa, nhìn anh lau bàn, đột nhiên lên tiếng hỏi: “Anh chuẩn bị đi sao?” Câu hỏi mang chút ử rử, nhưng dường như Từ Hoãn Hoãn cũng không nhận ra.

Từ Tĩnh nghiêng người nhìn cô, thanh âm trầm thấp, “Không muốn tôi đi?”

Nhìn bộ dáng của cô, anh tự dưng chỉ muốn trêu ghẹo một chút.

Một câu của Từ Tĩnh nói toạc ra nội tâm của Từ Hoãn Hoãn, cô ngượng ngùng, cắn cắn môi, trầm mặc mấy giây, đột nhiên nhớ ra: “A, Mạn Mạn! Đúng rồi, Mạn Mạn hình như chưa ăn tối.”

Dáng vẻ lúng ta lúng túng của Từ Hoãn Hoãn khiến tâm tình Từ Tĩnh trở nên vui vẻ: “Ừm, vậy tôi đi đây.”

Mặc dù không muốn xa cô, nhưng dù gì anh vẫn phải trở về.

Từ Hoãn Hoãn trong ngày hôm nay đã đỏ mặt không biết bao nhiêu lần, đầu vẫn cúi gằm, giơ tay vẫy vẫy: “Ngày mai gặp.”

***

Từ Tĩnh về rồi, Từ Hoãn Hoãn đang đánh máy thì nhận được điện thoại của Cố Thanh.

Vừa nhận điện đã nghe âm thanh đầy kích động của Cố Thanh truyền đến, “Từ Hoãn Hoãn, cậu đọc tin tức chưa? Hai tác giả tiểu thuyết trinh thám bị sát hại!”

Chuyện này khiến Từ Hoãn Hoãn rất vui, rốt cục cô cũng không phải là người biết tin tức muộn nhất, “Ừ! Tôi biết rồi!”

Vừa nghĩ đến việc Từ Hoãn Hoãn cũng là tác giả viết tiểu thuyết trinh thám, Cố Thanh lo lắng an toàn của cô bạn, “Cậu không sao chứ? Có bị theo dõi không? Có cần tố cho vài ba anh vệ sĩ không?”

Vệ sĩ? Từ Hoãn Hoãn tưởng tượng ra cảnh bọn họ suốt ngày đứng kè kè bên cạnh, khi đó chỉ sợ càng tăng thêm áp lực: “Hả .... Không cần, bây giờ tớ đang ở Cục cảnh sát, rất an toàn.”

“Cục cảnh sát...” Cố Thanh nghe đến nơi này lập tức phản ứng ngay: “A, ở cùng một chỗ với Từ Tĩnh?” Thanh âm mang theo vài phần phấn khích.

Nghe tên Từ Tĩnh, Từ Hoãn Hoãn cắn môi, nhẹ giọng trả lời: “Tớ ở phòng pháp y, anh ấy về nhà rồi.”

Cố Thanh ở đầu dây bên kia điện thoại chắc lưỡi tiếc rẻ, tình cảnh yêu đương đang vẽ trong đầu bỗng chốc tan biến.

“Có cần tớ qua với cậu không?”

Cảm giác là có bạn đến thăm tù, Từ Hoãn Hoãn từ chối, chỉ sợ Cố Thanh lo lắng nên cô lên tiếng trấn an: “Đừng lo, sau khi kết thúc vụ án, tớ qua tìm cậu.”

Hàn huyền thêm một lúc, Từ Hoãn Hoãn cúp điện thoại, rồi tiếp tục viết cho xong chương ngày hôm nay, đăng lên web. Xong việc, cô đứng dậy.

Đã gần mười một giờ đêm, cô không buồn ngủ, nên chạy qua phòng hình sự. Đến nơi phát hiện mọi người vẫn còn ở đó.

Cao Lâm nghe tiếng bước chân, ngẩng đầu nhìn: “Cố vấn Từ chưa ngủ sao?”

Từ Hoãn Hoãn lắc đầu, mở miệng hỏi Cao Lâm: “Hiện tại đã tra ra được đầu mối gì chưa?”

Cao Lâm lắc đầu, sắc mặt ngưng trọng: “Đúng là di động Tiền Trinh có dấu hiệu bị hack, nhưng hung thủ rất cẩn thận, không tra ra được hần.”

“Cô nghĩ vì nguyên do gì mà hung thủ sau khi sát hại nạn nhân lại tung ảnh hiện trường của bọn họ lên mạng?”

Thời điểm sau khi Tiền Trinh tử vong, hung thủ tung hai tin nhắn tiên đoán và ảnh của hần lên mạng.

“Muốn nhiều người biết đến tác phẩm của hần, để người ta chú ý tới hần.” Không hiểu vì sao sau khi trả lời, Từ Hoãn Hoãn lại nghĩ tới Ngôn Lạc. Hần cũng là loại người này, phấn khích khi ra tay, thường thúc sắc mặt hoảng sợ của nạn nhân. Một giây sau, Từ Hoãn Hoãn lắc lắc đầu, ném suy nghĩ về kẻ biến thái ra khỏi đầu.

Cao Lâm đang chăm chú xem những tư liệu nên không chú ý tới động tác của Từ Hoãn Hoãn, anh ta trầm

tư một lát, chậm rãi suy đoán: “Còn khả năng hần chỉ muốn cho một người xem thì sao?”

“Để cho một người xem?” Từ Hoãn Hoãn suy tư một chút, xác thực có khả năng này, “Hung thủ tung lên mạng, hành động này giúp cho nhiều người biết tới, tốc độ lan truyền nhanh, hần ‘người kia’ cũng biết.”

Cao Lâm tiếp tục phỏng đoán, “Hung thủ sát hại đều là tác giả tiểu thuyết trinh thám, liệu có phải ‘người kia’ cũng thế không?”

Từ Hoãn Hoãn thầm loại bỏ khả năng chính là mình, nhưng thật ra trong đầu cô sắp xếp lại các manh mối.

Nạn nhân đầu tiên: Tống Đào (Loạn Hồn). Tối ngày 16 chết ở trong nhà, bị mở hộp sọ khi vẫn còn sống, hai cánh tay bị bỏ vào máy xay nghiền nát.

Nạn nhân thứ hai: Vạn Tử Dư (Tử Dư Tiên Sinh). Chết vào tối ngày 17 ở trong nhà, toàn thân bị cắt rời.

Nạn nhân thứ ba: Tiền Trinh. Chiều ngày 18 chết tại Cục cảnh sát, trúng nọc độc nhện, hung thủ thông qua ‘Tự kỷ ám thị’ để anh ta tưởng rằng mình có năng lực tiên đoán.

Ba nạn nhân đều là tác giả tiểu thuyết trinh thám, thời gian tử vong cách nhau một ngày, trên bảng xếp hạng Tử Dư Tiên Sinh xếp thứ tư, Loạn Hồn xếp thứ năm, Tiền Trinh không có cuốn tiểu thuyết trinh thám nào xuất bản, nhưng ở trên mạng có phát biểu qua về lời tiên đoán về hai nạn nhân trên.

Từ Hoãn Hoãn vẫn chưa tìm ra được tình tiết liên quan giữa các nạn nhân, cô nhắm mắt lại, tay gõ gõ lên đùi. Một ý nghĩ chợt loé lên, mấy giây sau cô hít một hơi thật sâu, tròng mắt, gương mặt tràn đầy khiếp sợ và không thể tin nổi.

Cao Lâm chứng kiến sắc mặt này của Từ Hoãn Hoãn, lập tức hỏi: “Như thế nào? Cô nghĩ tới cái gì sao?”

Từ Hoãn Hoãn vẻ mặt không thay đổi, cô nhìn về phía Cao Lâm, một lúc lâu sau mới phát ra được âm thanh: “Hung thủ mô phỏng theo bộ tiểu thuyết của tôi, bộ tiểu thuyết đầu tiên.”

*

Đêm khuya gần mười hai giờ, ở một tiểu khu bình thường thuộc thành phố S, một tòa nhà sáu tầng, gồm mười hai hộ. Nhà nào cũng đã tắt đèn, đèn đường nội bộ cũng đã tắt, xung quanh một mảnh yên tĩnh và tối tăm.

Một bóng đen đột nhập vào tòa nhà, theo cầu thang lên đến căn hộ 301, gã dùng công cụ, nhẹ tênh phá khóa, không một tiếng động nhỏ, nhẹ đến mức đèn cảm ứng cũng không phát sáng.

Gã đi vào, trở tay đóng cửa lại.

Nửa tiếng sau, gã cởi đôi bao tay dính đầy máu, cầm di động ở trên tủ đầu giường, điện thoại cũng dính đầy máu. Gã bấm một nút, màn hình sáng lên, tiếng chuông vang lên dồn dập, qua màn hình vấy máu hằn vẫn có thể nhìn thấy cái tên: Mạn Tam.

33. Chương 33: Huyết Sắc Huyền Nghi (5)

Từ Hoãn Hoãn liên tục gọi một dãy số, mỗi lần đều chờ bốn mươi lăm giây nhưng đầu dây vẫn lặp đi lặp lại một câu nói giống nhau: “Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được.”

Giọng nữ máy móc trả lời giờ phút này khiến người ta tuyệt vọng.

Từ Hoãn Hoãn căng thẳng, run rẩy cả người, hàm răng va vào nhau lập cập. Cô ngồi trên ghế sau không nói lời nào, chỉ liên tục ngắt rồi lại gọi, ngắt rồi lại gọi, nhưng điện thoại đều không thông.

Cao Lâm nhìn Từ Hoãn Hoãn qua kính chiếu hậu, cô đang cúi đầu, khuất trong tối nên anh ta không nhìn ra được vẻ mặt cô lúc này; thế nhưng có thể thấy thân thể cô đang run rẩy, anh ta lên tiếng trấn an: “Có lẽ anh ta đang ngủ nên để chế độ im lặng, do vậy mới không nhận được điện thoại.”

Tuy nhiên, Cao Lâm hiểu xác suất ấy rất thấp. Anh ta không nói thêm, thu hồi tầm mắt, tăng tốc.

Xe cảnh sát vẫn chưa đến, Cao Lâm đã nhận được điện thoại của Chu Tề Xương báo cảnh sát khu vực đã đến đó rồi.

“Tôi biết rồi.” Cao Lâm cúp điện thoại, lại lần nữa nhìn về lên kính chiếu hậu, Từ Hoãn Hoãn tựa như không nghe anh ta trả lời, vẫn lặp đi lặp lại động tác vừa rồi, màn hình điện thoại cứ sáng rồi lại tắt.

Cao Lâm không đành lòng, nhưng lại không muốn cô tiếp tục làm hành động vô nghĩa: “Cố vấn Từ, đừng gọi nữa.”

Đừng...gọi.. nữa?

Từ Hoãn Hoãn chấn động, trái tim như bị búa tạ gõ mạnh vào, ngón tay đặt trên màn hình thật lâu không cử động. Ba chữ kia đã tiêu diệt tia hy vọng cuối cùng của cô, chỉ còn lại nỗi tuyệt vọng, áp lực vô hình bao quanh toàn thân, ép cô đến mức không thở nổi.

Màn hình di động lại tắt, đầu óc Từ Hoãn Hoãn trống rỗng.

Mười lăm phút sau, Cao Lâm lái xe vào tiểu khu, trước toà nhà đậu hai chiếc xe cảnh sát, anh ta đỗ xe, quay đầu nói với Từ Hoãn Hoãn: “Cố vấn Từ, cô cứ ở trong xe đợi trước.”

Nạn nhân là người quen của cô, hiện trường hung án lại vô cùng ghê rợn, Cao Lâm không muốn Từ Hoãn Hoãn phải chứng kiến.

Nghe lời của Cao Lâm, Từ Hoãn Hoãn gật đầu một cái nhưng vẫn cúi gầm đầu như cũ.

Cao Lâm đóng cửa xe, để một cảnh viên ở bên cạnh Từ Hoãn Hoãn, còn lại theo anh ta lên lầu. Lên đến lầu ba, cửa phòng 301 đã rào đường cảnh giới. Sau khi đeo găng tay, anh ta đưa thẻ ngành rồi vào hiện trường.

Ngay cửa trước đã có vết máu, Cao Lâm đi theo vết máu kéo dài vào đến góc phòng ngủ, dấu vết giống như kéo một đồ vật dính máu một đường từ phòng ngủ ra cửa.

Một vết máu thật dài kết thúc ở cửa phòng ngủ, tựa như bảng hướng dẫn cố ý dẫn dắt bọn họ đến đây.

Cao Lâm ngẩng đầu, tiến vào phòng ngủ.

Trong phòng ngủ, giường được kê sát tường, cho nên vừa bước vào anh ta trông thấy phần cuối giường, ở đó đặt một đầu người.

Đầu người đối diện hướng cửa, nạn nhân chết hai mắt trợn to, sống mũi đeo kính, tựa như nhìn mọi người tiến vào.

Cao Lâm khép mắt một chút, sau đó tiếp tục quan sát hiện trường tàn khốc.

Trên giường lộ ra vết máu, trên giường và bốn vách tường xung quanh tung toé máu, tình cảnh ghê rợn. Cao Lâm đi tới, ở phía trên tủ đầu giường là chiếc điện thoại di động, anh ta mở khoá sáng màn hình. 43 cuộc gọi nhỡ, đều của cùng một người - Mạn Tam.

*

Mười phút sau Từ Tĩnh lái xe đến tiểu khu, anh đậu xe, rồi nhanh chóng tiến đến xe của Cao Lâm. Anh biết trong tình huống này Cao Lâm nhất định sẽ để Từ Hoãn Hoãn ở lại xe. Anh kéo cửa sau, quả nhiên là thân ảnh nhỏ nhắn kia, cô cúi đầu không nhúc nhích.

Trong ánh mắt Từ Tĩnh dâng lên nồng đậm đau lòng, anh ngồi xổm xuống, nhìn đôi bàn tay đang siết chặt di động, run rẩy, anh vươn tay ra nắm lấy.

Không nói nhiều lời bởi anh biết rõ, an ủi lúc này đều không có tác dụng, anh chỉ nói: “Hoãn Hoãn, đưa đi động cho tôi.”

Câu nói này Từ Tĩnh nói bên tai Từ Hoãn Hoãn hai lần, mới dần dần cảm giác được tay cô bắt run. Anh từ từ rút đi động ra, nhẹ ôm cô một cái.

Từ Tĩnh không thể lưu lại quá lâu, Cao Lâm còn chờ ở trên, anh buông cô ra, hạ cửa xe, lại dặn dò cảnh viên để ý đến cô một chút.

Khi lên đến tầng hai, điện thoại của Từ Hoãn Hoãn rung lên, là một tin nhắn, số lạ.

Nếu trong tình huống bình thường, anh tuyệt đối sẽ không xem, nhưng thời điểm hiện tại, người gửi tin nhắn là ai đã rõ ràng.

Từ Tĩnh mở tin nhắn, là một tấm hình.

Là ảnh chụp hiện trường hung án thi thể đứt lìa.

Từ Tĩnh tin chắc khi anh tiến vào hiện trường phòng 301, chính là tình cảnh như trong tấm ảnh này; nếu như, Từ Hoãn Hoãn nhìn thấy bức ảnh ....

Trong hành lang mờ tối, màn hình di động rơi lên khuôn mặt của anh, anh nhếch môi, đôi mắt trở nên lạnh lẽo, lạnh như băng.

Đối với Từ Tĩnh mà nói, trước khi gặp được Từ Hoãn Hoãn, sự chú ý của anh chỉ dồn lên thi thể; tuy nhiên, hiện tại không phải như vậy, anh cũng sẽ phỏng đoán hành vi, tâm lý của hung thủ, đặc biệt là những vụ án có liên quan tới cô.

Từ Tĩnh siết chặt di động, lên tầng ba, tiến vào hiện trường. Nhìn thấy Cao Lâm, anh đưa điện thoại ra, nói ngắn gọn hai chữ: “Tin nhắn.”

Cao Lâm nhận lấy, trông thấy tấm hình kia, anh ta lập tức gọi điện cho Chu Tề Xương, “Chu Tề Xương, tra cho tôi số điện thoại này.”

Sau đó anh ta gửi luôn tấm ảnh qua.

Cúp điện thoại, Cao Lâm cầm lấy điện thoại của Từ Hoãn Hoãn dịch người sang một bên lưu lại không gian cho Từ Tĩnh nghiệm thi. Nhiều năm cộng tác, nên đã có sự ăn ý, không cần nhiều lời, tự nhiên có thể hiểu rõ suy nghĩ của đối phương. Sau khi gửi tin nhắn cho Chu Tề Xương sau đó, Cao Lâm liền xóa tấm hình kia đi.

Cho điện thoại vào túi, Cao Lâm kiểm tra các gian phòng khác. Nhìn thấy một bưu kiện đã được dán kỹ càng đặt ở trên bàn, kèm tờ biên nhận chuyển phát.

Người gửi: Biên tập Triệu.

Người nhận: Mạn Tam.

Bên dưới góc trái tờ biên nhận có dính vết máu, có lẽ hung thủ lúc cầm lên bị dính vào, anh ta bỏ biên lại vào túi vật chứng.

Từ Tĩnh ở bên giường vén chăn lên kiểm tra thi thể. Tử thi vẫn chưa lạnh, phía dưới vẫn còn hơi ấm, các bộ phận khác bắt đầu xuất hiện tình trạng cứng cứng. Anh kiểm tra vết cắt ở cổ, rất gọn ghẽ. Từ Tĩnh đi tới cuối giường, anh tháo cặp kính trên sống mũi bỏ vào túi vật chứng, sau đó quan sát hai mắt của người chết. Kiểm tra xong, Từ Tĩnh đứng dậy nói với phía Cao lâm, “Thời gian tử vong cách đây khoảng một đến hai tiếng. Cổ bị đứt lìa, mí mắt là sau khi chết bị hung thủ dùng băng dính cố định lại.”

Nghe thời gian tử vong, Cao Lâm thở dài, khi Từ Hoàn Hoàn gọi điện cho Biên tập Triệu, có lẽ anh ta vừa bị giết cách đó không lâu.

Sau khi hoàn thành việc kiểm tra hiện trường, đội hình sự đưa thi thể cùng vật chứng về cảnh cục.

Sau khi kiểm tra vật chứng, Cao Lâm ôm thùng đồ của nạn nhân đến phòng pháp y. Từ Tĩnh vẫn còn bên trong nghiệm thi, Từ Hoàn Hoàn đang ngồi ở sofa, gương mặt ngẩn ngơ nhìn về phía trước.

Cao Lâm vào trong, đứng trước mặt cô, “Cố vấn Từ, đây là đồ tôi thấy ở nhà Biên tập Triệu, anh ta dự định gửi cho cô.”

Từ Hoàn Hoàn cuối cùng cũng có phản ứng, cô chớp mắt, ngẩng đầu nhìn thùng đồ. Cô giơ tay nhận. Thùng rất nặng, tay cô không đủ sức, bỗng chốc rơi trên đùi cô.

Cô mở ra, là một thùng đồ ăn vặt.

Từ Hoàn Hoàn lấy từng cái từng cái ra xem, đồ ăn vặt gì cũng có, sản phẩm trong nước, nước ngoài, ngọt mặn, nhét đầy một thùng to.

Biên tập này của cô sau mỗi lần thúc giục bản thảo đều gửi cho cô đồ ăn vặt, bởi anh ta biết rõ cô thích vừa ăn vừa viết. Lần này, anh ta gửi rất nhiều, chắc có lẽ anh ta biết gần đây cô khó ra ngoài nên chuẩn bị sẵn cho cô trước.

“Mạn Tam! Nộp bản thảo! Không nộp bản thảo có tin tôi trực tiếp đuổi giết cô.”

“Mạn Tam! Tôi gửi đồ ăn vặt cho cô nhận được hay không? Mau ăn rồi đi viết bản thảo!”

“Mạn Tam! Cô thích ăn cái này hay là cái kia?”

Từ Hoãn Hoãn vẫn cố gắng nhẫn nhịn thì ngay giờ khắc này không thể khống chế nổi tâm tình, cô ôm thật chặt túi đồ ăn vặt, đau lòng khóc lớn.

Quyển tiểu thuyết đầu tiên của cô là được Biên tập Triệu nhìn trúng. Cho dù cuối cùng không được xuất bản, nhưng kể từ ngày đó anh ta trở thành biên tập của cô, anh ta đã từng nói với cô, anh ta cảm thấy thật may mắn, từ một bút danh Mạn Tam không ai biết đến tới lúc trở thành tác giả trình thám có số lượng sách bán chạy nhất.

‘Thất Nhân Tội’ là tên cuốn tiểu thuyết đầu tiên của cô, bọn họ quen nhau nhờ quyển tiểu thuyết này, nhưng bây giờ cũng chính do quyển tiểu thuyết này lại khiến anh ta mất mạng.

Từ Hoãn Hoãn chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có một ngày cô sẽ hận chính mình viết ra một cuốn tiểu thuyết như vậy.

Khi Từ Tĩnh bước ra, trông thấy Từ Hoãn Hoãn ngồi ở sofa, ôm chặt thùng đồ, hai mắt đỏ au, mặt đầy nước mắt. Anh đặt báo cáo nghiệm thi lên bàn, ngồi xuống bên cạnh cô, Từ Tĩnh giơ tay ôm cô vào trong lòng, cảm nhẹ nhàng tì lên đỉnh đầu cô.

“Thời điểm anh ấy chết có đau đớn không?” Thanh âm nức nở từ ngực anh truyền tới.

Từ Tĩnh trầm mặc, một lát sau mở miệng: “Không đau đớn. Vết thương chỉ trí mạng chỉ ở một chỗ, hung thủ không có hành hạ anh ta.”

Từ Tĩnh nhẹ nhàng lên tiếng.

Từ Tĩnh siết chặt cánh tay, thanh âm trầm thấp, ôn nhu: “Từ Hoãn Hoãn, không phải lỗi của em.”

Chỉ bởi câu nói này, Từ Hoãn Hoãn đang cố nén nước mắt lại một lần nữa tuôn trào. Cô nắm lấy áo Từ Tĩnh, ở trong lòng anh lại một lần nữa phát tiết tâm tình của mình.

Từ Hoãn Hoãn theo Từ Tĩnh đến phòng làm việc của đội hình sự, Từ Tĩnh giao báo cáo nghiệm thi cho Cao Lâm. Anh ta đọc sơ, sau đó không nói thêm gì nữa.

Số điện thoại gửi ảnh cho Từ Hoãn Hoãn không ngoài dự đoán là số dùng một lần, không tra được manh mối gì. Cao Lâm nhớ ra trước đó Từ Hoãn Hoãn có nhắc tới hung thủ giết người mô phỏng theo quyển tiểu thuyết đầu tiên của cô. Hiện tại đã có ba người chết, Cao Lâm cảm giác hung thủ chắc chắn chưa kết thúc.

Từ Hoãn Hoãn đã khóc hai lần, tâm trạng khá hơn một chút. Nước mắt đã lau sạch nhưng mắt vẫn đỏ: “Cổ vấn Từ, cô cảm thấy mục tiêu kế tiếp của hung thủ sẽ là ai?”

Từ Hoãn Hoãn con mắt có chút chết lặng, mở miệng nói ra một cái tên: “Ngôn Lạc.”

Cao Lâm vốn chuẩn bị tâm lý kỹ càng, khả năng là người thân của Từ Hoãn Hoãn hoặc là Từ Tĩnh, nhưng không nghĩ tới nghe được lại là cái tên này.

“Anh ta?”

Từ Hoãn Hoãn chậm rãi giải thích: “Chúng ta là hai người đối địch. Trong tiểu thuyết của tôi trước khi nhân vật phản diện quyết đấu với nhân vật chính, đã giết chết người đàn ông đối địch nhân vật chính.”

Dĩ nhiên một người tồn tại bên cạnh cô với vai trò đó không ai khác chính là Ngôn Lạc.

Tội phạm giết người liên hoàn gặp một tên tội phạm giết người liên hoàn khác, Cao Lâm nâng trán, từ khi làm cảnh sát đây có lẽ là lần đầu tiên anh ta gặp phải sự tình này.

Từ Hoãn Hoãn chậm rãi đi từ toilet về phòng pháp y, trên đường điện thoại di động vang lên, là một dãy số xa lạ.

Chuông reo một lúc cô mới nhận máy, cô nhớ Ngôn Lạc từng nói con số may mắn của hắn là 14, và hai con số cuối của số điện thoại này cũng là 1 và 4.

Từ Hoãn Hoãn không nói gì, cô dừng chân, nghiêng người dựa vào vách tường, chờ đối phương lên tiếng trước.

Tiếng Ngôn Lạc từ trong điện thoại truyền tới, “Hoãn Hoãn, lâu rồi không gọi điện thoại nhỉ?”

Tâm tình của cô vốn không tốt nên càng không muốn nói chuyện.

Ngôn Lạc cũng không để tâm, tự mình nói tiếp, giọng vẫn thoải mái: “Mục tiêu kế tiếp của hắn là tôi phải không?” Giọng điệu như nói chuyện phiếm, bàn về một sự việc chẳng mấy quan trọng.

Từ Hoãn Hoãn nhận ra trong ngữ điệu của hắn thậm chí còn có chút hưng phấn. Ngôn Lạc căn bản là không lo lắng bị người ta để mắt tới, ngược lại hắn rất hưởng thụ cảm giác bị truy đuổi như thế này, bởi vì ai là kẻ săn thú, ai là con mồi phải đến cuối cùng mới biết được.

Ngôn Lạc lè lưỡi, liếm môi dưới, mang theo hưng phấn khát máu, hắn đè thấp giọng, “Có muốn tôi giết hắn hay không?”

Nếu như trước kia Từ Hoãn Hoãn sẽ trực tiếp cúp máy hoặc từ chối hẳn, nhưng bây giờ, cô lại do dự.

Ngôn Lạc rất ít khi dùng từ ‘Giết’, thế nhưng một khi hẳn dùng, Từ Hoãn Hoãn biết rõ đối phương sẽ phải chịu cảnh hành hạ thế nào, không chỉ đơn giản là chết, mà là ném trải cảnh sống không bằng chết.

Lý trí nói cho cô biết, cô không nên có ý nghĩ này, thế nhưng lời đề nghị này của hẳn với cô mà nói có sự mê hoặc quá lớn, cô không kìm chế được suy nghĩ...

Nửa phút sau vẫn không nghe thấy tiếng trả lời, Ngôn Lạc cười, cảm giác thoải mái, “Tôi dường như đã biết đáp án của em.”

Từ Hoãn Hoãn cắn chặt môi, ánh mắt trông thấy thân ảnh quen thuộc, cô quay đầu nhìn lại, Từ Tĩnh đứng cách đó không xa, nhìn cô chằm chằm.

“Không muốn!” Một lúc lâu sau cô mới thốt nên lời.

Đầu bên kia truyền đến thanh âm tiếc nuối của Ngôn Lạc, “Vậy tôi chỉ mong hẳn đừng đến tìm tôi.”

34. Chương 34: Huyết Sắc Huyền Nghi (6)

Hai giờ sáng, Từ Hoãn Hoãn nằm trên sofa phòng pháp y mới có thể ngủ thiếp đi, Từ Tĩnh đứng ở sát bên, đợi đến khi hơi thở đều đều, mới xoay người rời khỏi phòng.

Đội hình sự làm việc trắng đêm, khi Từ Tĩnh đi vào, phòng làm việc chỉ còn lại Cao Lâm, các đội viên khác đã được Cao Lâm sắp xếp luân phiên nhau nghỉ ngơi một chút, tất cả mọi người đã hơn ba mươi tiếng đồng hồ chưa chợp mắt.

Trông thấy Từ Tĩnh, Cao Lâm buông lá thư lên bàn, đưa tay dè lên ấn đường, sắc mặt mệt mỏi.

Từ Tĩnh đi đến bên cạnh, cúi người nhìn Cao Lâm: “Có gì mới không?”

“Hiện tại chúng ta có quá ít manh mối, mặc dù xác định hung thủ là người hâm mộ Từ Hoãn Hoãn, nhưng nội điểm đó thôi cũng rất khó tra.” Cao Lâm chỉ chồng lớn thư đã đọc ở bên cạnh. “Những thứ này đều lấy từ nhà cô ấy, mới chỉ là một phần, còn rất nhiều thư ở bên phía nhà xuất bản.”

Tìm nghi phạm trong đồng thư này tựa như mò kim đáy biển.

Cao Lâm quay sang phần hồ sơ ở bên phải, phía trên là ảnh chụp một người đàn ông trẻ tuổi, nở nụ cười

nguy hiểm, “Ngôn Lạc còn phiền phức hơn.”

Từ Tĩnh nhớ đến cuộc điện thoại vừa rồi của Từ Hoãn Hoãn, đôi mắt tối sầm lại.

*

Buổi sáng, Từ Hoãn Hoãn theo nhóm Cao Lâm tới nhà xuất bản, Cao Lâm và mọi người quaphòng lưu trữ qua và thư của người hâm mộ, còn Từ Hoãn Hoãn một mình đi tới phòng làm việc của biên tập. Liếc sang bàn làm việc của Biên tập Triệu, không còn trông thấy thân ảnh anh ta, trên bàn vẫn còn đồ đạc của anh ta ở đó, ngoài đồ dùng làm việc còn có một quả xoài, trái cây anh ta thích ăn nhất. Từ Hoãn Hoãn đứng ngẩn người một lúc, sau đó mới hỏi chủ biên có thể lấy đi một thứ làm lưu niệm không.

Chủ bút tất nhiên đồng ý, Từ Hoãn Hoãn cầm chậu xương rồng Biên tập Triệu mới mua.

Chủ biên nhớ ra một việc: “Đúng rồi, có cần giới thiệu biên tập mới cho cô không?”

Từ Hoãn Hoãn theo bản năng có hơi bài xích, biên tập của mình vừa mới bị giết hại, cô định mở miệng thoái thác liền trông thấy chủ biên liếc về phía sau, khẽ nhú mày.

Từ Hoãn Hoãn lên tiếng hỏi: “Sao thế?”

“Anh ta không có ở đây.” Chủ bút vẫn nhìn vị trí kia trả lời, mở miệng hỏi một biên tập khác, “Phương Âu đi đâu rồi?”

Từ Hoãn Hoãn thuận theo ánh mắt của chủ biên liếc nhìn, đúng là có một vị trí trống.

Biên tập ngồi phía đối diện trả lời: “Hôm nay anh ta vẫn chưa đi làm.”

Chủ biên nhìn thoáng qua đồng hồ đeo tay, bây giờ đã gần mười giờ, trong khi đó giờ làm việc của bọn họ là chín giờ, ngữ điệu có chút bất mãn, “Giờ này còn chưa có tới, gọi điện thoại cho anh ta xem sao?”

Sắc mặt biên tập viên bên cạnh hơi khó chịu, “Chủ biên, có gọi qua nhưng không có ai nghe máy.”

Chủ biên đang chuẩn bị lấy điện thoại di động ra gọi cho Phương Âu, Từ Hoãn Hoãn đột nhiên hỏi: “Chủ biên, Phương Âu là biên tập mới của tôi sao?”

Chủ biên gật đầu một cái, “Đúng vậy, anh ta vẫn chưa có tới.” Ông ta có hơi tức giận, tên nhóc này tại sao lần này lại tới trễ!

Từ Hoãn Hoãn suy nghĩ một chút: “Có thể cho tôi xem qua bàn làm việc của anh ta một chút không?”

Mặc dù yêu cầu của Từ Hoãn Hoãn có phần kỳ lạ, chủ biên suy nghĩ một hồi, vẫn đồng ý, “Được! Ở bên đó!”

Ông ta chỉ cho Từ Hoãn Hoãn, sau đó về phòng làm việc của mình, biên tập bên cạnh vẫn tiếp tục thử gọi điện cho Phương Âu.

Từ Hoãn Hoãn sang bàn làm việc của Phương Âu, cô lướt qua đã trông thấy quyển sách của mình, tổng cộng là ba cuốn. Cô rút ra một quyển, mở bìa sách, bên trong có chữ ký của cô. Cô tiếp tục lật, trên mỗi một trang đều có bút tích khoanh lại, bên trên có cả chữ viết của anh ta.

Vị biên tập bên cạnh trông thấy Từ Hoãn Hoãn đang cầm sách quyển sách, liếc bìa sách lên tiếng: “Mạn Tam đại thần, Phương Âu là fan hâm mộ của cô đó, quyển sách đầu tiên của cô không được phê duyệt xuất bản, anh ta liền tự mình in ra một bản lưu trữ, còn thường xuyên nói với anh Triệu...”

Anh Triệu chính là biên tập của Từ Hoãn Hoãn. Nhắc đến Biên tập Triệu liền dừng lại, bi thương thở dài, nhất thời không nói nên lời.

Tuy nhiên, Từ Hoãn Hoãn không bỏ qua, truy hỏi: “Thường xuyên nói anh Triệu cái gì?”

Nhắc thấy sắc mặt Từ Hoãn Hoãn thay đổi, ánh mắt trở nên sắc bén, anh ta chần chờ một lúc mới nói tiếp, “Chính là, hay hỏi anh Triệu tiến độ tiểu thuyết của cô.”

Từ Hoãn Hoãn cắn nhẹ môi, vô thức siết chặt quyển sách trong tay: “Anh ta và biên tập Triệu quan hệ rất tốt à?”

“Đúng vậy, bọn họ khá thân.”

Nghe đến đây, Từ Hoãn Hoãn cuộn chặt bàn tay còn lại, cầm quyển sách đi tìm Cao Lâm, “Tôi biết hung thủ là ai.”

“Phương Âu...” Cao Lâm nghi ngờ: “Biên tập của nhà xuất bản, còn là đồng nghiệp của biên tập Triệu? Sao cô nghĩ là anh ta?”

Từ Hoãn Hoãn đưa quyển sách đang cầm trên tay cho Cao Lâm xem, “Trong tiểu thuyết của tôi, nhân vật phản diện sở dĩ giết chết trợ thủ của nhân vật chính, là bởi vì chỉ có như thế hắn có thể ngồi vào vị trí đó. Phương Âu giết biên tập Triệu, như vậy anh ta có thể trở thành biên tập của tôi. Anh ta rất quen thuộc các tiểu thuyết của tôi, và có quan hệ khá tốt với Biên tập Triệu. Anh ta nắm chắc chủ biên sẽ cho mình làm biên tập của tôi.”

Từ Hoãn Hoãn cuộn chặt tay, biên tập Triệu chắc chắn chưa bao giờ nghĩ tới Phương Âu tiếp cận và trở thành bằng hữu của anh ta chỉ để đạt được mục đích của mình: giết chết anh ta rồi ngồi vào vị trí đó.

Phương Âu bắt đầu làm việc ở nhà xuất bản cách đây ba năm, khi đó cô vừa viết xong cuốn tiểu thuyết đầu tiên, biên tập Triệu là người liên lạc với cô trước, “Anh ta vẫn canh cánh trong lòng chuyện tiểu thuyết đầu tay của tôi không được xuất bản. Vì vậy, anh ta tự in ra một quyển, nhưng điều này dĩ nhiên vẫn không thể thỏa mãn được anh ta.”

Một người cố chấp đến mức biến thái.

Các cảnh viên đứng xung quanh đều há miệng, bởi vì bọn họ ngay lập tức đều sáng tỏ mục đích giết người thực sự của hung thủ.

Cao Lâm nhìn Từ Hoãn Hoãn, nói tiếp: “Anh ta bắt chước tiểu thuyết của cô để giết người, không chỉ dùng bái, mà chủ yếu là muốn biểu diễn tác phẩm của cô trước mặt mọi người.”

Từ Hoãn Hoãn nhắm mắt lại, sắc mặt trắng bệch, gật đầu.

*

Di động của Phương Âu tìm thấy tại nơi ở của anh ta nhưng không thấy người, Chu Tề Xương tra xét camera quanh khu vực anh ta sinh sống, quả nhiên có hình ảnh anh ta đêm khuya ra khỏi chung cư.

Đã khóa chặt kẻ tình nghi là anh ta, nhưng chưa rõ hành tung. Camera sáng nay đã bắt đầu trực trực, giống như bị ai cố tình phá hư.

Đúng lúc này, di động Từ Hoãn Hoãn lại vang lên, một dãy số lạ, khác với dãy số lúc rạng sáng, nhưng hai số cuối vẫn là 14.

Phương Âu mất tích, Ngôn Lạc lại gọi tới đúng thời điểm này, bỗng nhiên trong lòng Từ Hoãn Hoãn có một dự cảm xấu.

Một giây sau, thanh âm có vài phần khinh thường của Ngôn Lạc từ trong điện thoại truyền ra, “Hoãn Hoãn, bọn em đang tìm Phương Âu à?”

Câu nói ấy của hắn đã chứng minh một điều Phương Âu đã nằm trong tay hắn, Từ Hoãn Hoãn giọng điệu cả quyết: “Hắn ở chỗ anh.”

Bên Ngôn Lạc phát ra tiếng vỗ tay, giọng sung sướng, “Bingo!”

Thanh âm Từ Hoãn Hoãn lạnh đi: “Ngôn Lạc, cuộc gọi trước tôi nhớ anh đã từng nói ‘Vậy chỉ mong hấn đừng tìm đến tôi’, không phải sao?”

Ngôn Lạc nghịch nghịch một thiết bị điều khiển từ xa trong tay: “Không sai, một chữ cũng không sai, trên thực tế xác thực là hấn tìm đến tôi.”

“Anh nghĩ tôi sẽ tin sao?”

Ngôn Lạc thở dài, ngữ điệu có chút bất đắc dĩ: “Tôi còn chưa nói hết. Mặc dù là hấn tự tìm đến, có điều...” Hấn trực tiếp thừa nhận, “Là tôi gửi tin nhắn cho hấn trước, nhưng tôi cũng đâu buộc hấn tới. Con mời tự đứng đến trước cửa ... Hoãn Hoãn, tại sao tôi lại phải cự tuyệt chứ?”

Giọng điệu vô tội.

“Ngôn Lạc...”

Nghe Từ Hoãn Hoãn gọi tên của hấn, nụ cười trên môi hấn nháy mắt không còn, gương mặt tối lại, thanh âm lạnh lùng: “Như thế nào? Cảm thấy trước đó là tôi trưng cầu ý kiến của em sao? Nghĩ rằng tôi đã hứa hẹn với em?” Ngôn Lạc cười lạnh một tiếng, thanh âm lạnh như băng, “Hay là, em vẫn mong tôi bị hấn giết chết?”

Thật sự sau khi nhận được cú điện thoại của hấn, Từ Hoãn Hoãn có suy nghĩ đó nhưng ngay lập tức phản bác vì cơ bản hung thủ không thể tìm ra hấn. Tuy nhiên, Từ Hoãn Hoãn đã quên mất hấn là một tên biến thái, không thể đoán trước.

Từ Hoãn Hoãn hạ thấp thanh âm, “Ngôn Lạc, đừng giết hấn.”

Một lúc lâu vẫn không nghe Ngôn Lạc nói lời nào, cô chỉ nghe tiếng hít thở, giống như hấn đang muốn bình ổn tâm tình của mình.

Một tiếng cười khê, “Hình như tôi chưa từng nói sẽ không giết hấn.” Thanh âm của hấn khôi phục bình thường, tựa như chưa từng xảy ra chuyện gì: “Có điều, tôi cũng không nhất định phải giết hấn.”

Từ Hoãn Hoãn không chút do dự, hỏi thẳng: “Điều kiện là gì?”

Ngôn Lạc tiếp tục mỉm cười, “Em phải hỏi ‘Quy tắc trò chơi’”

Từ Hoãn Hoãn mím môi: “Quy tắc trò chơi là gì?”

Ngôn Lạc xoay người, chậm chạp mở miệng, “Tôi sẽ cho em biết địa chỉ, mấy người có thời gian ba mươi

phút, trong khoảng thời gian này phải cứu được hần, bằng không chỉ cần chậm một giây nọc độc lập tức được tiêm thẳng vào cơ thể hần.” Hần dang hai tay: “Độc phát mất mạng.”

Dĩ nhiên chuyện không hề đơn giản như vậy, Từ Hoãn Hoãn biết rất rõ nên truy hỏi: “Còn gì nữa?”

Ngôn Lạc càng khoái trá, cảm giác hần khổng chế toàn bộ đại cục: “Đương nhiên nếu dễ dàng như thế thì không có ý nghĩa. Do vậy, đồng thời ở một chỗ khác, có một người đàn ông vô tội, cùng thời gian ba mươi phút ấy cũng buộc phải được cứu sống; nếu không liền mất mạng.”

Còn một người nữa?! Từ Hoãn Hoãn tròn tròn mắt, lập tức hiểu rõ, cô cắn chặt môi, “Anh muốn tôi lựa chọn?”

“Đúng vậy!” Ngôn Lạc nhẹ giọng: “Dĩ nhiên, đều do em chọn, em muốn cứu người nào thì tôi cho em địa chỉ người đó, nhưng chỉ có một. Nhớ kỹ, hai người bọn họ chỉ có một người sống sót.”

Từ Hoãn Hoãn trầm tư một lát, ngữ khí kiên định: “Nói cho tôi hai địa chỉ, vị trí Phương Âu tôi sẽ đến một mình.”

Trầm mặc mấy giây, Ngôn Lạc lãnh khốc vô tình, “Hoãn Hoãn, quy tắc trò chơi do tôi quyết định, em không có quyền sửa đổi.”

Dừng lại một lát, Ngôn Lạc thay đổi giọng điệu: “Huống chi, lựa chọn này cũng đâu có khó: một bên là người dân vô tội, một bên là hung thủ giết ba mạng người, tội phạm giết người; hơn nữa một trong ba nạn nhân còn có biên tập của em, không lẽ em còn muốn cứu một tên tội phạm giết người biến thái giống tôi sao?”

Chữ ‘Tôi’ hần nói một cách cường điệu.

Từ Hoãn Hoãn siết chặt bàn tay: “Nếu như không phải Phương Âu mà là anh, tôi cũng lựa chọn giống như vậy.” Cô muốn tự tay bắt được bọn họ, giao cho pháp luật trừng trị, chứ không phải cô lựa chọn phương thức bỏ mạng theo cách này.

Ngôn Lạc ngẩng đầu nhìn trần nhà, từ từ chớp mắt, khóe miệng nở nụ cười, “Đáng tiếc, trò chơi của tôi không có lựa chọn như vậy.”

Thanh âm Từ Hoãn Hoãn gần như thỉnh cầu: “Ngôn Lạc...”

Hần lên tiếng cắt đứt: “Hoãn Hoãn, em còn năm giây suy nghĩ, chọn ai?” Giọng của hần nhẹ nhàng tới đáng sợ.

Thanh âm tàn khốc vang lên ở bên tai Từ Hoãn Hoãn: “Bắt đầu đếm ngược.”

“Năm!”

Trong nháy mắt Từ Hoãn Hoãn như ngừng thở, cô há hốc miệng, không nói ra lời nào, cảm giác bất lực, cô không ngăn cản được hắn.

“Bốn!”

Khi kết thúc đếm ngược, Từ Hoãn Hoãn biết mình phải lựa chọn phương án nào, Ngôn Lạc cũng rất khẳng định đáp án đó. Từ khi biết hắn là một trong những mục tiêu của Phương Âu, hắn đã lập nên ván cờ này. Kết cục của ván cờ chính là Phương Âu phải chết, nhưng hắn muốn chính Từ Hoãn Hoãn tuyên án cái chết của Phương Âu.

“Ba!”

Khi Ngôn Lạc đếm đến ba, Từ Hoãn Hoãn gần như tuyệt vọng. Đột nhiên có một cánh tay đưa ra trước mắt cô, cô ngẩng đầu nhìn, là Từ Tĩnh, ngón tay của anh chỉ chỉ lỗ tai, ý là muốn đưa điện thoại cho anh nghe.

“Hai!”

Ngôn Lạc đếm tới hai, cùng lúc đó Từ Hoãn Hoãn không chút do dự, đưa di động cho Từ Tĩnh.

Từ Tĩnh cầm di động, anh nhìn thẳng phía trước, ánh mắt lạnh lùng, đôi môi mỏng hé mở: “Tôi là Từ Tĩnh.”

Từ Hoãn Hoãn không nghe được thanh âm đầu dây bên kia của Ngôn Lạc, chỉ suy đoán thông qua vẻ mặt của Từ Tĩnh. Có lẽ, Ngôn Lạc đang giải thích quy tắc trò chơi của hắn.

Trong hai phút, Từ Tĩnh không nói một chữ, khe nhú mày. Từ Hoãn Hoãn cắn môi, thâm lo lắng.

Một lát sau, cô nghe giọng Từ Tĩnh, lạnh lùng nhưng cả quyết: “Hai địa chỉ, một mình tôi tới chỗ Phương Âu.”

35. Chương 35: Huyết Sắc Huyền Nghi (7)

Từ Tĩnh lựa chọn giống Từ Hoãn Hoãn.

Hoàn toàn không nghĩ tới khả năng này, Từ Hoãn Hoãn trợn tròn mắt, vô thức muốn lên tiếng phản đối. Thế nhưng, Từ Tĩnh cup mắt nhìn cô, anh đưa tay lên môi làm động tác im lặng.

Từ Hoãn Hoãn căng thẳng bất an, trong khi đó sắc mặt Từ Tĩnh không hề có biến chuyển, đầu dây bên kia không lên tiếng, chỉ nghe được âm thanh Ngôn Lạc đang chơi vật gì đó trong tay, tựa như đang suy nghĩ đề nghị này, một lát sau Từ Tĩnh lặp lại, “Như thế nào?”

Ngôn Lạc bỗng nắm chặt thiết bị điều khiển trong tay, nhếch miệng, hai mắt híp lại, lộ ra nụ cười nguy hiểm, “Nếu như là anh đến, trò chơi này càng thêm kích thích.”

Nghe được câu trả lời, Từ Tĩnh xác nhận lần nữa: “Như vậy là đồng ý?”

Ngôn Lạc khẽ cắn ngón trỏ, ánh mắt tràn đầy hưng phấn, “Đồng ý!”

“Địa chỉ.”

Ngôn Lạc không nói thẳng cho Từ Tĩnh, “Đưa điện thoại cho Từ Hoãn Hoãn nghe máy, tôi nói cho cô ấy biết địa chỉ.”

Từ Tĩnh nhú mày, chần chừ vài giây sau đó trả di động lại cho Từ Hoãn Hoãn, ngữ điệu không còn lạnh lùng như vừa rồi: “Hắn muốn em nghe!”

Từ Hoãn Hoãn gật đầu tiếp nhận, đặt ở bên tai, “Ngôn Lạc!”

Nghe được giọng Từ Hoãn Hoãn, Ngôn Lạc cười khẽ, giọng điệu giống như tranh công với cô: “Tôi thay đổi quy tắc trò chơi, có hài lòng chưa?”

Từ Hoãn Hoãn chỉ nói: “Đừng làm tổn thương anh ấy.” Thanh âm êm dịu nhưng đầy cứng rắn.

“A!” Một tiếng cười lạnh, Ngôn Lạc thả thiết bị điều khiển lên mặt bàn, ngón tay nhịp nhịp, giọng lạnh lùng, “Vậy thì tuân thủ quy tắc trò chơi, chỉ có thể một mình anh ta đi tới chỗ Phương Âu; nếu như có bất kỳ người nào khác xuất hiện, kết quả khó có thể nói trước.”

Từ Hoãn Hoãn cắn môi, biết được hắn không hứa hẹn nên nói thẳng: “Vậy đọc địa chỉ cho tôi.”

Ngôn Lạc nói ra một địa chỉ: “Năm phút sau bắt đầu tính giờ, địa chỉ còn lại lát nữa tôi sẽ gọi điện báo cho Từ Tĩnh.”

Từ Hoãn Hoãn ngắt máy, ngẩng đầu nhìn Từ Tĩnh, anh cũng đang nhìn cô, ánh mắt bình tĩnh, không chút nào căng thẳng.

“Đi thôi, thông báo cho Cao Lâm.”

Ra khỏi phòng pháp y, hai người một trước một sau đi dọc hành lang. Từ Hoãn Hoãn đặc biệt có cảm giác bất an, lông mày nhíu chặt vẫn không giãn ra, cô ngẩng đầu nhìn bóng lưng cao lớn của Từ Tĩnh vẫn không giúp cô giảm bớt âu lo của cô. Cô thà rằng chính mình đi đến chỗ Phương Âu, rõ ràng đây là lựa chọn của cô từ trước, không nên để Từ Tĩnh gánh chịu hậu quả, hướng chỉ cô và Ngôn Lạc giao đấu đã hơn hai năm, không ai hiểu hẳn hơn cô.

Nghĩ như vậy, khi sắp đến phòng làm việc của đội hình sự, Từ Hoãn Hoãn vươn tay kéo áo khoác ngoài của Từ Tĩnh, nhẹ giọng: “Quá nguy hiểm!”

Từ Tĩnh bước chậm lại, nghiêng đầu: “Một mình em đi chẳng lẽ không nguy hiểm ư?”

Đương nhiên nguy hiểm, nhưng Từ Hoãn Hoãn không muốn Từ Tĩnh gặp nguy hiểm như vậy. Cô cắn môi, siết chặt lấy, cô cảm giác nếu buông lỏng anh sẽ đi mất.

Không nghe cô trả lời, Từ Tĩnh thăm thở dài, anh dùng lý trí phân tích với cô, “Huống hồ, nếu như nọc độc tiêm vào cơ thể Phương Âu, em cũng không biết cách xử lý.”

Từ Tĩnh nói không sai, cô không cách nào phản bác. Nếu như phát sinh tình huống nguy cấp, so với cô, Từ Tĩnh tuyệt đối có ưu thế hơn, Từ Hoãn Hoãn ừ một tiếng nới lỏng tay.

Hai người đi vào phòng làm việc của đội hình sự, Cao Lâm nghe Từ Hoãn Hoãn thuật lại, nhìn sắc mặt nghiêm trọng của Từ Tĩnh, nhưng hiện tại không thể làm gì. Thời gian quá cấp bách, anh ta đành ra lệnh lái xe đến địa chỉ Ngôn Lạc đã cung cấp.

Từ Hoãn Hoãn và nhóm người Cao lâm đi rồi, khoảng mười phút sau Ngôn Lạc mới gọi điện tới.

“Bây giờ ra khỏi Cục cảnh sát, gọi một chiếc taxi, sau khi lên xe tôi sẽ nói địa chỉ. Đúng rồi, nói cho kỹ thuật viên của các anh đừng phí tâm lần theo dấu vết, nếu không người phải trả giá chính là anh!” Ngôn Lạc hạ giọng uy hiếp.

Từ Tĩnh không tắt điện thoại, quay sang Chu Tề Xương: “Đừng truy theo vị trí của tôi.”

Đang chuẩn bị thiết bị, Chu Tề Xương trợn mắt, “Nhưng mà...cái này ... quá...”

Từ Tĩnh bình tĩnh, giọng nói anh không chút đắn đo: “Nghe tôi!”

Anh biết rõ, cho dù Chu Tề Xương muốn truy theo tung tích, xác suất thành công cũng rất nhỏ, nếu không bọn họ sớm đã biết được vị trí của Ngôn Lạc.

Chu Tề Xương nắm tóc, cuối cùng đành phải gật đầu, “Tôi biết rồi!”

Sau đó anh ta đóng chương trình.

Từ Tĩnh mang theo đồ sơ cứu, sau đó ra khỏi cục cảnh sát. Bắt một chiếc taxi ở cổng, cùng lúc đó, Ngôn Lạc gọi tới. Điện thoại kết nối, hắn trực tiếp báo địa chỉ, rồi hạ lệnh: “Ném điện thoại của anh ra ngoài cửa sổ.”

Giọng Từ Tĩnh lạnh lùng: “Có cần thiết không?”

Ngôn Lạc cười sảng khoái, “Không! Dĩ nhiên anh có thể không làm theo, chỉ là chờ tới khi đến đó anh chứng kiến...”

Ngôn Lạc còn chưa nói hết câu liền nghe tiếng động thật lớn bên tai, hắn buộc phải để điện thoại cách xa một chút, ngăn người, lẩm bẩm: “Ném luôn rồi à!”

*

Hai mươi phút sau, xe cảnh sát chạy đến địa chỉ Ngôn Lạc đã báo, là một nhà xưởng ở ngoại thành, nhưng tới cửa nhà xưởng, bọn họ phát hiện cần có mật mã mới có thể tiến vào.

Cao Lâm nghiêng đầu nhìn Từ Hoãn Hoãn, “Mật mã có bốn ký tự.”

Đúng lúc này, di động Từ Hoãn Hoãn vang lên, chưa rút điện thoại cô đã biết là Ngôn Lạc gọi đến, mà sự thật đúng là thế.

“Hoãn Hoãn.”

Từ Hoãn Hoãn nói thẳng: “Mật mã.”

Ngôn Lạc ủy khuất: “Tôi đâu cài mật mã.”

Cách thời gian quy định chỉ còn chưa tới mười phút, Từ Hoãn Hoãn vô cùng lo lắng, “Ngôn Lạc, mật mã là gì?”

So với giọng đầy âu lo của Từ Hoãn Hoãn, ngữ điệu của hắn hoàn toàn đối lập: “Em hắn phải biết tôi sẽ cài mật mã gì.”

Phản ứng đầu tiên của Từ Hoãn Hoãn, “Sinh nhật anh? Ngày đầu tiên giết người?”

Ngôn Lạc phản bác, “Tiếp tục đoán đi.”

“Ngày cuối cùng anh giết người? Ngày anh đào thoát?” Từ Hoãn Hoãn dừng lại một chút, “Hay là ngày đầu tiên chúng ta gặp mặt?”

Nghe Từ Hoãn Hoãn nói hai chữ ‘chúng ta’, Ngôn Lạc tựa như rất hài lòng, liền nói cho cô gợi ý, “Có liên quan tới em, một mật mã đơn giản.”

Từ Hoãn Hoãn nháy mắt rõ ràng, “Sinh nhật tôi?” Lúc nói ra khỏi miệng trong lòng cô không có một chút vui vẻ.

Ngôn Lạc cười nhẹ, “Đương nhiên, em biết tôi...” Hần vẫn chưa nói xong đã nghe tiếng ‘tút tut’ ở đầu dây bên kia, giọng nói có phần bất mãn: “Sao cũng tắt luôn thế này?”

Từ Hoãn Hoãn ấn ngày sinh của mình, mật mã chính xác, cửa mở. Cao Lâm cùng mọi người xông vào nhà xưởng, ở giữa nhà xưởng quả nhiên có một người đàn ông bị trói ở trên ghế, ngoài miệng dán băng dính, thấy có người tiến vào anh ta kích động giãy dụa.

Nói thật, khi trông thấy người đàn ông đó, Từ Hoãn Hoãn có chút kinh ngạc. Dựa theo tính cách của Ngôn Lạc mà nói, cô cảm thấy sẽ không hề có bất cứ người nào bị bắt, cô cho rằng Ngôn Lạc thích chứng kiến cảnh bọn cô xông vào đây và phát hiện ra không có một bóng người hơn.

Từ Hoãn Hoãn phát hiện tâm tư của Ngôn Lạc càng ngày càng khó suy đoán.

Trên mu bàn tay người đàn ông cắm kim tiêm, một đoạn dây dài trong suốt gắn với một túi chất lỏng, ắt hẳn là chất độc theo như Ngôn Lạc đã nói. Hần nhất định đã tính toán thời gian rất kỹ, chỉ còn một chút nữa thôi chất độc sẽ chạy vào cơ thể người đàn ông.

Cao Lâm rút kim tiêm ra, sau đó tháo băng dính trên miệng anh ta.

Người đàn ông rõ ràng bị hù dọa không ít, sắc mặt trắng bệch. Sau khi được mở trói, cả người đều buông thõng trên ghế. Hình như anh ta không nghe thấy câu hỏi của Cao Lâm, chỉ cầm lấy tay Cao Lâm khóc lóc, gào rống: “Tôi sẽ không ăn trộm ăn cắp nữa. Đồng chí cảnh sát, tôi sẽ không ăn trộm nữa đâu!”

Bị Ngôn Lạc bắt tới đây cũng chẳng phải kẻ vô tội. Từ Hoãn Hoãn nhớ tới quy tắc trò chơi của Ngôn Lạc, trong lòng càng thêm bất an. Nếu như lời hần nói không hẳn là sự thật hoàn toàn, vậy Từ Tĩnh bên kia...

Năm phút sau khi Cao Lâm giải cứu người thành công, Từ Tĩnh cũng tới đích, cũng là một nhà xưởng bỏ hoang, địa chỉ nhìn không ra. Anh bước tới cửa, cũng cần bốn số mật mã mới có thể mở ra.

Gần như không cần suy nghĩ, Từ Tĩnh ấn bốn con số, nhìn mật mã chính xác, đôi mắt anh càng thêm âm u, mật mã chính là ngày sinh của Từ Hoãn Hoãn.

Từ Tĩnh đẩy cửa đi vào, trong không gian rộng lớn của nhà xưởng, có một người đàn ông trẻ tuổi bị trói. Anh bước qua, ngừng trước mặt hắn. Trước khi đến đây, Từ Tĩnh có xem qua ảnh chụp của Phương Âu, cơ bản xác định đúng là hắn.

Trán Phương Âu đầy mồ hôi, tay chân bị trói chặt vào ghế, nhưng Từ Tĩnh cũng không nhìn thấy ông tiêm nào hết, ngược lại chú ý tới biểu hiện khác thường của hắn.

Từ Tĩnh tháo băng dính trên miệng hắn. Phương Âu liếm môi dưới, ngẩng đầu nhìn người đàn ông lạnh lùng trước mặt mình, ánh mắt hắn pha trộn sự tức giận và tiếc nuối, không có đến một tia sợ hãi. Hắn ho khan một tiếng, thanh âm khàn khàn, “Tôi nghĩ Mạn Tam sẽ tới.”

Từ Tĩnh không trả lời anh ta, thậm chí còn không nhìn vào mặt hắn. Anh vươn tay kéo áo khoá áo khoác của hắn. Đột nhiên chiếc điện thoại di động cách đó không xa reo lên.

Tiếng chuông di động đột ngột vang lên trong căn nhà xưởng trống trải. Từ Tĩnh đi tới, khom lưng cầm lấy, nhận điện.

Tiếng cười của Ngôn Lạc truyền tới, hắn phá lên cười sung sướng: “Nào có hài lòng với món quà của tôi không?”

Từ Tĩnh khẽ nhếch miệng, ánh mắt nhìn vào món đồ cột bên người Phương Âu, ánh mắt lạnh thấu xương, “Ý của anh là bom?”

36. Chương 36: Huyết Sắc Huyền Nghi (8)

Ngôn Lạc cười cười, tâm tình của hắn rất tốt, giọng điệu vô sỉ: “Dù sao quy tắc trò chơi cũng do tôi định ra, thay đổi một chút anh không để ý chứ?”

Từ Tĩnh khá khản trương, nghe ngữ điệu ngả ngớn của hắn, anh lạnh giọng: “Anh muốn như thế nào?”

“Tôi chẳng muốn thế nào cả.” Ngôn Lạc vượt vượt thiết bị điều khiển từ xa trong tay, ra vẻ oan ức: “Là các người nhất định muốn tôi cứu tên tội phạm giết người thôi. Tôi đâu có buộc anh tới. Hiện tại, anh hoàn toàn có thể bỏ lại hắn, chạy khỏi đó!”

Lời Ngôn Lạc nói hợp tình hợp lý, khó có thể phản bác.

Nếu như đã tới, Từ Tĩnh đương nhiên không cứ như vậy bỏ đi, anh đi đến trước mặt Phương Âu, nhìn đồng hồ đếm ngược, thời gian kích nổ còn không tới mười phút.

Vẫn không nghe thấy thanh âm ngắt máy, Ngôn Lạc nhướn mày: “Xem ra anh không có ý định rời đi. Vậy trò chơi bắt đầu!”

Hắn nhắm mắt, nhếch miệng, vừa dứt lời, không chút do dự ấn một nút trên máy điều khiển.

Tạch một cái, ấn đường Từ Tĩnh nhú lại, bởi anh phát hiện thời gian đếm ngược trong nháy mắt giảm xuống còn hai phút.

Ngôn Lạc mỉm cười, sung sướng gõ gõ tay xuống mặt bàn: “Rất đơn giản, mật mã vẫn là bốn con số. Anh đoán xem lần này sẽ là bốn số nào?”

Từ Tĩnh nhìn thời gian trôi qua từng giây, đầu óc nhanh trong suy nghĩ, không phải là sinh nhật Từ Hoãn Hoãn. Ngôn Lạc thiết lập quả bom này chờ anh đến, nếu hắn muốn anh chết, thì thời điểm anh đến gần Phương Âu có thể trực tiếp cho nổ tung, do vậy nên mật mã có thể anh cũng biết.

Khi thời gian còn 1 phút 32 giây, Từ Tĩnh vươn tay, ngón tay thon dài ở trên bàn phím ấn bốn con số, là ngày Từ Hoãn Hoãn dẫn anh đi cửa hàng bánh ngọt, cũng là ngày Ngôn Lạc xuất hiện.

Nhưng đồng hồ đếm ngược không dừng lại, đôi mắt lạnh nhạt của Từ Tĩnh gợn sóng, mật mã không đúng.

Đầu bên kia Ngôn Lạc nhìn qua hình ảnh trên màn hình máy tính, cảm thán: “Ai chà! Quá đáng tiếc, anh còn hai lần.”

Để tránh vướng tay chân Từ Tĩnh bỏ điện thoại sang một bên, anh nghĩ tới một khả năng khác, có lẽ không phải anh biết mà là Phương Âu biết rõ.

Ánh mắt Từ Tĩnh dời sang khuôn mặt Phương Âu, giọng lạnh băng: “Trong tiểu thuyết của Mạn Tam có tình tiết này hay không?”

Nhắc tới Mạn Tam, ánh mắt của hắn lập tức thay đổi, bộ dáng si mê không dấu diếm: “Có, cô ấy viết ở chương 58.”

Nhìn vẻ mặt của hắn, ánh mắt Từ Tĩnh lạnh thêm mấy phần: “Mật mã là gì?”

Phương Âu hừ nhẹ, vẻ mặt phách lối và khinh thường: “Tại sao tao phải nói cho mày biết?”

Hắn vốn là không muốn sống sót ra ngoài.

Thời gian đếm ngược chỉ còn một phút, Từ Tĩnh rút con dao giải phẫu, kề vào chóp mũi Phương Âu, ánh mắt lạnh thấu xương, thanh âm vang lên lạnh lùng, “Vậy anh có muốn nếm thử một chút cảm giác sống

không bằng chết?”

Bầu không khí quanh thân Từ Tĩnh khiến đối phương không rét mà run, anh nói thật chậm, nhưng từng từ đều có tính uy hiếp: “Tôi là pháp y, từng bộ phận trên người anh, mỗi một tắc da thịt, mỗi một vị trí mạch máu tôi đều rõ rõ ràng ràng.”

Mũi dao sắc lẹm chạm vào làn da của hắn, Phương Âu khó khăn nuốt nước miếng, trán đổ mồ hôi lạnh, cảm giác sợ hãi còn hơn ôm bom trong người, hắn há miệng cuối cùng nói ra: “0721.”

Nghe mật mã, Từ Tĩnh rút dao về, cup mắt che đi ánh mắt sắc bén, nhập xong mật mã, thời gian dừng lại ở giây thứ 42.

Từ Tĩnh cảm lấy di động, nghe thanh âm vỗ tay đầu dây bên kia: “Rất đặc sắc, có điều hình như cho anh thời gian quá nhiều, chơi tiếp không?”

Mặc dù là câu hỏi, nhưng hiển nhiên Ngôn Lạc cũng không phải hỏi ý kiến của Từ Tĩnh. Trò chơi này do hắn làm chủ, vừa nói xong, hắn liếm môi ấn tiếp một nút.

Khuôn mặt Ngôn Lạc tràn đầy hưng phấn, đồng tử mở lớn: “Dây đỏ, dây xanh hay là dây vàng, rốt cục cắt sợi nào đây?”

Đếm ngược bắt đầu.

Lần này, thời gian chỉ có ba mươi giây.

Từ Tĩnh nắm dao giải phẫu trong tay, có thể cắt dây điện, nhưng trước mặt anh có ba sợi dây, một khi chọn sai, hậu quả chính là nổ tung.

Không biết vì nguyên nhân gì, Phương Âu đột nhiên nói với Từ Tĩnh: “Cắt màu xanh, trong tiểu thuyết của Mạn Tam cuối cùng là cắt màu xanh.”

Từ Tĩnh coi như không nghe. Chỉ tiếp tục quan sát, đến khi chỉ còn mười giây, con dao trong tay cắt sợi dây màu đỏ.

Phương Âu than nhẹ một tiếng, tựa như biết được kết cục, hắn thở dài, tiếc nuối nhất cuộc đời hắn là không được trông thấy Mạn Tam, nếu như cô có thể tận mắt thấy hắn chết thì tốt biết bao.

Cầm hắn bị siết lấy, Phương Âu mở mắt, cúi đầu nhìn quả bom, dây đỏ bị cắt, nhưng không nổ như dự kiến. Hắn đưa mắt nhìn khuôn mặt lạnh lùng của người đàn ông trước mắt, dao giải phẫu của anh dính máu của hắn.

Từ Tĩnh nhếch miệng giải thích: “Trượt tay!”

Rõ ràng tình tiết trong tiểu thuyết viết là sợi dây màu xanh, hấn cũng đã nói ra, Phương Âu không hiểu, kích động nói: “Vì sao mày lại cắt sợi dây đỏ?”

Từ Tĩnh lau dao giải phẫu, không ngẩng đầu, lạnh lùng trả lời: “Bởi vì màu đỏ là dây nguồn.”

Phương Âu: “....”

Bom uy hiếp đã được giải trừ, Từ Tĩnh cầm di động, điện thoại vẫn chưa ngắt máy.

Ngôn Lạc giống như mới phát hiện ra một chuyện thú vị, giọng hưng phấn: “Tôi không ngờ anh cũng từng đọc qua sách đạn dược.”

Từ Tĩnh im lặng không lên tiếng.

Một lát sau, Ngôn Lạc hí mắt, nhìn bóng lưng thon gầy của Từ Tĩnh trên màn ảnh, thanh âm trầm xuống: “Lần này anh thắng, nhưng lần sau tôi nhất định không nường tay như thế này đâu.”

Ngôn Lạc cúp điện thoại, sau đó xóa phần mềm hạn chế.

Từ Tĩnh gọi điện cho Cao Lâm, khoảng bốn mươi phút sau, vài chiếc xe cảnh sát dừng ở bên ngoài nhà xưởng.

Chỉ khi nhìn thấy bóng dáng của Từ Tĩnh, tâm trạng căng thẳng của Từ Hoãn Hoãn mới bình tĩnh lại, “Anh không sao chứ?”

Ánh mắt của cô đảo một lượt khắp người Từ Tĩnh, cuối cùng nhìn khăn giấy có dính máu trên tay anh, cô ngẩng đầu, giọng khản trương: “Anh bị thương?”

Nhìn ánh mắt lo lắng của cô, Từ Tĩnh nhẹ lắc đầu, “Không phải máu của tôi!”

Từ Hoãn Hoãn thở phào nhẹ nhõm: “Vậy thì tốt!”

Phương Âu còng tay được Cao Lâm giải ra ngoài, nghe giọng của Từ Hoãn Hoãn, hấn kích động: “Mạn Tam, có phải Mạn Tam không?!”

Trước khi bọn họ đến, Từ Tĩnh đã bịt mắt của Phương Âu, cho nên Từ Hoãn Hoãn chỉ cách hấn mấy bước, nhưng hấn vẫn không biết.

Từ Tĩnh không muốn Phương Âu dùng ánh mắt tham luyến nhìn Từ Hoãn Hoãn, cho dù chỉ là thoáng qua.

Khi Cao Lâm áp giải Phương Âu ngang qua bọn họ, Phương Âu cố gắng rướn người về phương hướng Từ Hoãn Hoãn, giấy dựa gào thét. Từ Tĩnh nghiêng người chắn phía trước, khi bọn họ đi một khoảng xa, mới cúi đầu nói với cô: “Đi thôi!”

Từ Hoãn Hoãn cảm nhận được Từ Tĩnh đang bảo vệ cô. Trong lòng âm áp, tâm trạng đè nén suốt mấy ngày qua được buông lỏng, cô nhắc chân muốn đuổi kịp Từ Tĩnh, lại nhìn thoáng qua điện thoại di động ở trên nền đất, cô nheo mắt đi tới.

Từ Tĩnh đi trước vài bước không thấy Từ Hoãn Hoãn, quay đầu về đằng sau. Từ Hoãn Hoãn mặt mũi hầm hầm đang dùng sức dẫm di động, vẻ mặt đầy phẫn nộ. Lúc đầu còn dùng một chân, được một lúc dùng cả hai chân mà giẫm. Anh vẫn đứng đó, yên lặng chờ cô.

Giải tỏa được cơn giận, Từ Hoãn Hoãn phủ phui tay, vừa ngẩng đầu đã trông thấy Từ Tĩnh đứng cách đó không xa chờ cô. Nhớ lại hành động trẻ con của mình vừa rồi, cô xấu hổ, sờ sờ mũi, lấy chân đá bay điện thoại, bước nhanh tới bên cạnh anh.

Từ Tĩnh hờ hững hỏi, “Đã xong?”

Chỉ hai chữ ngắn gọn nhưng lại mang đến cảm giác cực kỳ căng thẳng.

Từ Hoãn Hoãn lè lưỡi, chậm rãi gật đầu. “Đã xong!”

Sau khi thu dọn đồ đạc ở Cục cảnh sát, Từ Hoãn Hoãn trở về nhà. Cô ngồi trước bàn làm việc, mở máy tính, mở khung chat của biên tập Triệu, ảnh đại diện của anh ta tối đen, cũng không nhận tin nhắn gì cả.

Từ Hoãn Hoãn rơi nước mắt, đặt tay lên bàn phím, từng câu từng chữ gõ lên những lời cô muốn nói, bao gồm cả lời cảm ơn và sự áy náy.

Hơn sáu giờ tối, Từ Hoãn Hoãn nghe tiếng mở cửa phòng đối diện, cô lập tức đứng dậy, vừa mở liền đã thấy Từ Tĩnh đang đi vào, cầm túi đồ trên tay, anh vừa đi siêu thị về.

“Mua về rồi sao?”

“Ừm!” Từ Tĩnh vẫn chưa đóng cửa, anh nhìn Từ Hoãn Hoãn đứng chờ ở một chỗ: “Không vào à?”

Từ Hoãn Hoãn sững người, sau đó ngay lập tức gật gật đầu. Thay giấy, nhanh tay đóng sầm cửa. Vừa đi được một bước mới nghe giọng Từ Tĩnh: “Cầm chìa khóa chưa?”

Từ Hoãn Hoãn sờ sờ túi áo trông không, cần cổ từ từ xoay lại nhìn chăm chăm cửa chính: “...”

May cho cô là đã đưa cho Từ Tĩnh chìa khóa dự phòng, do vậy cũng không lo phải phá cửa mới vào được nhà.

Từ Tĩnh nấu ăn trong bếp, Từ Hoãn Hoãn ngồi trên ghế sofa ở phòng khách chơi với Mạn Mạn. Chơi một hồi, cô cũng cảm thấy hơi đói, lại bị hương thơm ngào ngạt cuốn hút, cô rón rén đi đến trước cửa nhà bếp. Cô hít một hơi thật sâu, mùi thịt kho thơm nức.

Quá thèm!

Từ Hoãn Hoãn liếm liếm môi, tiến lại gần Từ Tĩnh, thò đầu nhìn vào nồi thịt.

Từ Tĩnh dĩ nhiên biết có người đang đến gần, anh nghiêng đầu, “Muốn ném thử một miếng không?”

Vừa nghe câu này, hai mắt Từ Hoãn Hoãn sáng bừng, “Muốn!”

Từ Tĩnh gấp một miếng thịt đưa đến trước mặt Từ Hoãn Hoãn, không quên dặn, “Coi chừng nóng.”

Từ Hoãn Hoãn thổi thổi vài cái, tựa như không thể chờ đợi, cô cho luôn vào miệng. Hương vị thơm ngon lấp đầy khoang miệng, cô thỏa mãn nheo mắt lại.

Ăn hết miếng thịt kho tàu, Từ Hoãn Hoãn liếm liếm môi còn dính nước sốt, mở miệng cảm thán, “Ăn ngon quá!”

“Thật lòng muốn mãi mãi được ăn món anh nấu!” Còn đang đắm chìm trong dư vị sốt lại, Từ Hoãn Hoãn cơ bản cũng không ý thức được mình nói gì.

Từ Tĩnh khựng lại vài giây, sau đó nhìn thẳng cô, thanh âm trầm thấp, “Có gì là không thể!”

Lần này đến phiên Từ Hoãn Hoãn sững sốt, cô ngẩng đầu lên, đối diện với ánh mắt nóng rực của anh, tim cô đập thình thịch, Từ Hoãn Hoãn chớp chớp mắt, buột miệng: “Này ... tôi sẽ hiểu lầm là anh thích tôi đó?”

Một giây sau, đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng kia ánh lên một nụ cười, Từ Hoãn Hoãn nghe anh trả lời.

“Không phải hiểu lầm.”

37. Chương 37: Thổ Lộ

Không phải hiểu lầm thì ý là...

Cơ thể Từ Hoãn Hoãn phản ứng nhanh hơn đại não đang trống rỗng, gương mặt trắng nõn bỗng chốc đỏ lựng, cô vô thức lùi về sau một bước, tuy nhiên bàn tay phải nhanh chóng được một cánh tay bắt lấy, lực không mạnh không nhẹ nhưng chẳng thể nào rút ra được.

Nhiệt độ từ lòng bàn tay Từ Tĩnh truyền tới mu bàn tay cô, hoàn toàn khác hẳn ngày thường, cô chỉ cảm giác khuôn mặt mình càng lúc càng nóng.

Lực cánh tay không hề giảm đi, ánh mắt Từ Tĩnh vẫn rơi trên khuôn mặt cô, giọng nói trong vắt, vẫn lạnh lùng như mọi ngày nhưng có thêm chút bất mãn: “Nghe thổ lộ xong liền đi?”

Gì? Thổ lộ?!

Hai chữ này giống như búa tạ gõ thẳng vào trái tim cô. Từ Hoãn Hoãn ngẩng đầu, đối diện với cặp mắt tràn đầy tình cảm của anh. Ngoài cảm giác rung động lần đầu, còn có sự hoảng loạn. Rõ ràng là cô ‘khởi chuyện’ trước, nhưng khi nghe anh thản nhiên trả lời, cô lại cảm thấy quá ngượng ngùng, cả người cứng đờ.

Từ Hoãn Hoãn không nhúc nhích, Từ Tĩnh cũng chỉ nhìn cô, không làm thêm bất cứ động tác nào nữa.

Với Từ Tĩnh mà nói, trước kia mỗi lần biểu đạt tình cảm, anh đều cố gắng tiết chế: thứ nhất, là do tính cách; thứ hai, là vì anh quý trọng phần tình cảm này. Hơn nữa, Từ Hoãn Hoãn thuộc tuýp người chậm phản ứng, cứ để cô dần dần quen vẫn tốt hơn. Chính vì lẽ đó, anh luôn kiên nhẫn chờ đợi, đợi một ngày cô có thể nhận ra tình cảm của anh.

Tuy nhiên, một khi đã nói, Từ Tĩnh sẽ không cho phép cô trốn tránh, anh đã nhẫn nại quá lâu; do vậy, anh muốn có được đáp án của cô, cho dù chỉ là một chút.

Từ Hoãn Hoãn nhất thời không nói nên lời, chỉ có thể lắc đầu.

Từ Tĩnh thở dài, phản ứng của cô làm anh có hơi lúng túng: “Sợ sao?”

Từ Hoãn Hoãn khẽ gật đầu, thực ra so với việc bị hù dọa, cô cảm giác đang mơ nhiều hơn. Trong lòng cô, Từ Tĩnh là nam thần, cao cao tại thượng, chỉ có thể ngắm nhìn từ đằng xa.

Từ Tĩnh cau mày, “Chỉ là bị dọa thôi à? Không có gì khác ư?”

Từ Hoãn Hoãn vẫn vô thức gật đầu, nhưng khi bắt gặp vẻ thất vọng trong mắt anh, cô mới có phản ứng, cố gắng cứu vãn tình thế: “Không phải! Không phải! Có, có...”

Nhờ câu nói này, sắc mặt Từ Tĩnh dịu đi không ít, anh tiếp tục truy hỏi: “Vậy còn cái gì?”

Trong lòng Từ Hoãn Hoãn xen lẫn mọi loại cảm xúc, từ ngọt ngào, đến căng thẳng, pha thêm chút ngượng ngùng ... Nhất thời không thể diễn tả thành lời, đành chậm rì rì đáp lại: “Có chút phức tạp, anh cho tôi suy nghĩ một chút!”

“Ừm!” Từ Tĩnh đáp ứng, anh buông tay cô ra, ánh mắt cũng quay sang nồi thịt kho.

Lòng bàn tay Từ Hoãn Hoãn ướt đẫm mồ hôi, cô thở phào nhẹ nhõm, tiếp theo lại nghe tiếng Từ Tĩnh truyền tới, “Vậy đợi đến khi em suy nghĩ kỹ rồi chúng ta mới ăn cơm!” Giọng có chút uy hiếp.

Từ Hoãn Hoãn: “...”

Sau khi nói xong câu đó, Từ Tĩnh không ngừng tay, múc thịt kho tàu ra đĩa, rồi tiếp tục làm món khác, như chưa xảy ra chuyện gì.

Còn Từ Hoãn Hoãn chỉ dịch người sang một bước, đứng bên cạnh nhìn trộm anh. Trong đầu cô, đại não một lần nữa xoay chuyển, cô nhớ lại từng chi tiết nhỏ nhất, mỗi lần ở bên Từ Tĩnh. Từ Hoãn Hoãn đột nhiên phát hiện cô quá ngốc, phản ứng quá chậm chạp, chỉ biết ngưỡng mộ từ phía xa mỗi khi người ta nấu cơm tối cho cô ăn, được người ta nắm tay, được người ta ôm vào trong ngực ... Vậy mà không hề nhận ra rằng, từ rất lâu rồi, cô luôn được anh đối xử rất đặc biệt, Từ Hoãn Hoãn tự nhéo má mình, coi như tự trừng phạt.

Cảm giác ngọt ngào lan dần lan dần, len vào mọi góc ngách, cô mỉm cười, nụ cười hạnh phúc không thể khống chế.

Tiếng cười khúc khích của Từ Hoãn Hoãn phát ra từ sau lưng Từ Tĩnh, cô thò đầu lên phía trước, nhìn Từ Tĩnh đang cắt rau, cô khẽ nở nụ cười, muốn ‘được voi đòi tiên’: “Này ... Anh Từ, em có thể hiểu lắm thêm là anh đã thích em từ rất lâu rồi không?”

Tay đang cầm dao khựng lại, nghiêng đầu nhìn Từ Hoãn Hoãn, bắt gặp đôi mắt tràn ý cười, câu trả lời của anh lại biến thành vô cùng cứng chiều, rất ôn nhu: “Cô Từ, có thể!”

Cô muốn biết thì anh sẽ cho cô biết sự thật.

Nhìn ánh mắt dạt dào tình cảm không hề che giấu của Từ Tĩnh, Từ Hoãn Hoãn rõ ràng đang ở thế chủ động ngay lập tức lại đỏ mặt thẹn thùng, cô xấu hổ, quyết định im lặng nhìn anh cắt rau.

Kỹ thuật nấu nướng của Từ Tĩnh rất thuần thực, nhất thời Từ Hoãn Hoãn bị thu hút. Làm được một nửa, anh bỗng buông dao xuống; cô không hiểu, ngẩng đầu lên nhìn anh.

Tay trái anh đặt sang bên phía phải của Từ Hoãn Hoãn, giam cô vào một góc.

Từ Tĩnh lui về sau một bước, cúi người áp sát cô một chút, khoảng cách giữa hai người rất gần, bầu khí cực kì ái muội, thanh âm trầm thấp, “Em định cứ đứng bên cạnh nhìn anh nấu cơm?”

Tư thế thân mật khiến khuôn mặt Từ Hoãn Hoãn đang bình thường lại lập tức ửng đỏ, cô mở to đôi mắt, thì thào: “Không được sao?”

Từ Tĩnh thản nhiên nở nụ cười, mở miệng đáp: “Anh sẽ phân tâm.”

Biểu đạt quá mức thẳng thắn của Từ Tĩnh làm Từ Hoãn Hoãn chưa kịp thích ứng, nhưng trong lòng cảm thấy cực kỳ ngọt ngào, cô bụm mặt rời khỏi phòng bếp, Mạn Mạn nằm ở cửa quan sát động tác của cô, nghiêng đầu nho nhỏ không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Đến lúc ăn cơm tối, Từ Hoãn Hoãn dứt một miếng, lại nhìn trộm Từ Tĩnh một cái, hiếm khi nào sự chú ý của cô không dồn lên mấy món ăn.

Từ Tĩnh giả bộ như không biết. Tuy nhiên việc này lặp lại quá nhiều lần, anh không thể nào bỏ qua, anh buông dưa, ngược mắt nhìn cô: “Sao vậy?”

Từ Hoãn Hoãn đang nhìn trộm, chạm phải ánh mắt của anh, lập tức cúi gằm đầu, chậm rì rì trả lời: “Không có gì.”

“Hoãn Hoãn.”

Đây là lần thứ hai Từ Tĩnh gọi cô là Hoãn Hoãn, nhưng lại là lần đầu tiên Từ Hoãn Hoãn nghe anh gọi cô thế này, tim cô đập nhanh một nhịp.

“Vâng!” Cô ngẩng đầu, đôi mắt sáng lấp lánh như ánh sao.

Từ Tĩnh mỉm cười, giọng nói trầm thấp, “Em có thể quang minh chính đại nhìn anh.”

Ừ nhĩ!!! Từ Hoãn Hoãn cười cười.

Bữa cơm này trải qua vô cùng ngọt ngào, Từ Hoãn Hoãn rửa bát xong đi ra phòng khách, Từ Tĩnh đang ngồi trên sofa quay lưng về phía cô, cô rón rén bước tới, ánh đèn phòng khách chiếu lên người anh, sự lạnh lùng của anh giảm đi không ít.

Bàn tay đang cầm một quyển sách, đôi mắt rũ xuống, đọc rất chăm chú.

Từ Hoãn Hoãn đi vòng qua bên kia ghế sofa, ngồi xuống bên cạnh anh, “Rửa bát xong rồi.”

“Ừm!” Khi Từ Hoãn Hoãn ngồi xuống, Từ Tĩnh cũng đóng quyển sách lại đặt trên bàn trà, vì thế Từ Hoãn Hoãn trông thấy bìa sách.

Nhìn quyển sách quen thuộc, Từ Hoãn Hoãn khẽ giật mình, “Anh đang đọc tiểu thuyết của em viết?”

Từ Tĩnh nhẹ gật đầu, “Ừm, rất hấp dẫn.”

Từ Hoãn Hoãn mở miệng hỏi theo bản năng: “Là em hay là tiểu thuyết của em?”

“Cả hai!”

Giọng nói trầm thấp vang lên triệu hồi tâm trí Từ Hoãn Hoãn, cô ngẩng đầu, đối diện với đôi mắt đen sâu thẳm, mặt cô đỏ bừng, cô cuống cuống lên tiếng: “À .... Anh biết làm cách nào phân biệt được một người cười thật hay cười giả không?”

Mặc dù cô đột nhiên hỏi vấn đề này, nhưng không làm khó được pháp y Từ: “Quan sát sự chuyển động của các bó cơ trên khuôn mặt đúng không?”

“Đúng.”

Khoan đã, hình như đề tài này không thích hợp lắm?

Nếu đã nhắc đến sở trường của mình, Từ Tĩnh ngay lập tức nói tiếp: “Cười thật cần đến sự tham gia của phần cơ trên mắt, vì vậy mới tạo ra những nếp nhăn phía đuôi mắt!”

“...” Từ Hoãn Hoãn chỉ muốn đập chết bản thân, bầu không khí đang yên đang lành thì đi tán gẫu chuyện da thịt gì cơ chứ!

Nhìn Từ Hoãn Hoãn đang cúi đầu, ánh mắt Từ Tĩnh đầy ý cười.

Chắc chắn lời thổ lộ của Từ Tĩnh tác động đến Từ Hoãn Hoãn quá lớn, cô tự nhận đại não mình đêm nay không nghe theo sự điều khiển của cô. Nhắm giảm bớt ấn tượng không tốt trước mặt Từ Tĩnh, cô quyết định về nhà, yên tĩnh một chút; nếu không, cứ ở đây không biết cô còn hỏi thêm câu quái đản gì nữa.

Trông thấy cô đứng dậy, anh khẽ ngẩng đầu: “Muốn về sao?”

Từ Hoãn Hoãn gật đầu một cái.

Từ Tĩnh không nói gì, cầm chìa khoá dự trữ nhà Từ Hoãn Hoãn trong tay, đi đến trước mặt cô, chìa tay ra.

Từ Hoãn Hoãn nhận lấy chìa khoá, lập tức bị tay anh nắm chặt lấy.

Cô ngẩng đầu ngơ ngác nhìn Từ Tĩnh, giọng anh nhẹ nhàng: “Hình như anh còn chưa nghe được câu trả lời thuyết phục.”

Từ Hoãn Hoãn chớp chớp mắt, câu trả lời thuyết phục gì chứ?

Vài giây sau cô mới hiểu, chậm chậm lên tiếng: “Là câu trả lời cho việc thổ lộ sao?”

Từ Tĩnh nhìn thẳng vào mắt cô, tựa như đang chờ đợi.

Một người không có kinh nghiệm như Từ Hoãn Hoãn cũng không biết nên làm gì, chỉ biết gật đầu lia lịa.

Từ Tĩnh cầm tay cô vẫn không buông, tất nhiên không hề hài lòng với đáp án này: “Gật đầu là có ý gì?”

“Ý là...” Từ Hoãn Hoãn cúi thấp đầu, đỏ mặt thẹn thù.

Thanh âm nhỏ xíu, anh không nghe rõ, đành cúi thấp người, kề sát vào cô: “Cái gì?”

Nhìn gương mặt anh tuần gằn trong gang tấc, không biết bản thân nghĩ thế nào ... Từ Hoãn Hoãn bỗng nhiên nhón chân hôn nhẹ lên môi anh.

Từ Tĩnh trông thấy Từ Hoãn Hoãn tiến lại một chút, sau đó cảm nhận được sự mềm mại trên đôi môi anh, rồi lại thoát cái đã biến mất.

Một nụ hôn bất ngờ, nhẹ như chuồn chuồn lướt nước nhưng cũng đủ khiến cho cả hai đều sững sờ, khoảng cách giữa bọn họ rất gần. Từ Tĩnh nhìn hàng mi Từ Hoãn Hoãn lay nhẹ, lòng anh rung động, tim như được thứ gì đó quét qua, ngứa ngáy.

Từ Hoãn Hoãn phát hiện vì quá xúc động mà bản thân làm ra chuyện khác thường, Từ Hoãn Hoãn cắn môi.

Một lúc sau, cô cảm nhận được một nụ hôn nhẹ đặt trên trán cô.

Từ Hoãn Hoãn nhắm mắt lại, xúc cảm mềm mại ấy qua đi, Từ Hoãn Hoãn ngẩng đầu lên đối diện với đôi mắt nóng bỏng của Từ Tĩnh, ánh mắt của anh tưởng chừng như muốn báo trước một chuyện kinh thiên động địa xảy ra.

Chỉ có thể nghe được tiếng tim mình đập loạn nhịp, đầu óc Từ Hoãn Hoãn trống rỗng: “Vây ... nếu như hôn môi phải điều động bao nhiêu khối da thịt nhỉ?”

Giọng điệu có phần rối loạn của Từ Hoãn Hoãn khiến tâm tình anh vui vẻ, anh từ từ cúi người, mãi cho đến khi môi anh và môi cô chỉ cách nhau một centimet, hé mở nụ cười: “Phải xem xem hôn như thế nào!”

38. Chương 38: Kể Tình Nghi Mật Tích (1)

Từ Hoãn Hoãn giật mình, sự căng thẳng xen lẫn thêm chút chờ mong ập đến trái tim nhỏ bé của cô. Anh đang ở rất gần, hơi thở phả trên môi cô, tư thế thân mật chỉ thuộc về riêng hai người.

Miệng khẽ mím, cô cảm nhận được đôi môi man mát dán lên môi cô.

Khi hôn Từ Hoãn Hoãn, tâm trí Từ Tĩnh hoàn toàn rối loạn, hai tay của anh luồn vào tóc cô, kéo cô sát về phía mình một chút. Nụ hôn không còn nhẹ như vừa rồi mà chuyển thành một nụ hôn sâu, rất lâu ... rất lâu, tựa như muốn bộc phát mọi tình cảm lên nụ hôn ấy, lý trí của anh bị đánh tan.

Nụ hôn dài ngừng lại, có âm thanh khe khẽ thở hắt ra, Từ Tĩnh cắn môi cô một cái, trước khi rời đi còn dành thêm một nụ hôn phớt nhẹ trên môi cô, mang theo biết bao trân trọng và sủng nịch.

Anh mở mắt nhìn Từ Hoãn Hoãn, đôi mắt tựa như rơi vào bể tình .... Đôi môi Từ Hoãn Hoãn vì nụ hôn vừa rồi mà thêm ẩm ướt, biến thành một loại dụ hoặc ... Ngừng! Anh phải cố gắng khắc chế!

Đại não Từ Hoãn Hoãn hầu như trống rỗng thì đột nhiên Từ Hoãn Hoãn nảy ra suy nghĩ: Nụ hôn này chắc chắn điều động rất nhiều khối cơ.

Về đến nhà, Từ Hoãn Hoãn nhảy thẳng lên giường, nằm nhắm mắt lẩn qua lẩn lại mấy vòng mới dừng lại. Cô nằm ngửa, nhìn trần nhà, lấy tay miết miết môi mình, ánh mắt đong đầy hạnh phúc.

Ngày hôm đó, gần sáng Từ Hoãn Hoãn mới có thể ngủ được, không phải vì kích động mà do bộ tiểu thuyết của cô mấy ngày nay không có chương mới ... Không hiểu sao từ trước đến nay cô đều rất lóng ngóng miêu tả đoạn tình cảm, hôm nay lại cực kỳ có cảm giác, hưng phấn bất thường. Cô viết được hơn chín ngàn chữ, đọc lại chương này chính bản thân cô còn cảm thấy ngọt ngào.

Đánh đổi cho hành động này chính là cặp mắt gấu trúc vào sáng hôm sau. Từ Hoãn Hoãn vốn dĩ muốn sang chào buổi sáng Từ Tĩnh, kết quả khi tỉnh lại đã gần mười giờ, Từ Tĩnh đương nhiên đã đi làm.

Ngủ được mới mấy tiếng, Từ Hoãn Hoãn vẫn còn ngái ngủ bước ra nhà tắm rửa mặt cho tỉnh táo, chiều nay cô còn buổi tọa đàm ở trường Đại học Thiên Hà. Cô thay quần áo, rồi đến căn tin trường dùng bữa trưa.

Từ Hoãn Hoãn đeo balo hòa vào đám đông sinh viên xếp hàng lấy cơm, tuy nhiên dì đưa thức ăn vẫn nhận ra cô, cho cô rất nhiều món. Từ Hoãn Hoãn hoàn toàn hài lòng, cô ngồi một mình một góc rồi bắt đầu ăn.

Ngồi sát bàn cô là một cặp đôi đang ăn cơm cùng nhau, động tĩnh bên đó khá lớn khiến Từ Hoãn Hoãn cũng buộc phải chú ý đến.

Quan sát hai người bọn họ, Từ Hoãn Hoãn nghĩ đến mình và Từ Tĩnh: Nếu lúc ăn cơm cô cũng nói chuyện kiểu như vậy ... Không biết ... Ngay lập tức, Từ Hoãn Hoãn lắc đầu lia lịa, dựa vào tính tình lạnh lùng của Từ Tĩnh, làm thế này chỉ tổ khác người.

Từ Hoãn Hoãn lại cắm cúi ăn, cũng không chú ý đến cuộc bàn tán khá sôi nổi ở một góc căn tin.

“Mẹ kiếp! Chúng mày ra đây coi xem tình huống này là thế nào?”

“Là phim hay thật vậy?”

“Này người đàn ông bị trói! Hình như là thật đó!”

Mãi cho đến khi cô nghe đoạn hội thoại của cặp đôi bàn bên cạnh: “Trời ơi! Trong tay cô ta cầm dao phải không? Đây là trực tiếp cảnh giết người?”

Từ Hoãn Hoãn mới ý thức được chuyện gì đang xảy ra. Cô ngẩng đầu lên, phát hiện rất nhiều sinh viên đang cúi đầu vào điện thoại xem gì đó, có mấy sinh viên còn tùm đầu vào nhau mà xem, vẻ mặt bọn họ đều giống nhau như một, đều rất hoảng sợ và kinh ngạc.

Không biết bọn họ đang xem cái gì, Từ Hoãn Hoãn chậm rãi đứng dậy, ra phía sau cặp đôi kia đưa mắt nhìn vào màn hình di động.

Đây là một đoạn video, trong clip có một nam một nữ, nhìn ra được hai người bọn họ đang ở trong một tầng hầm âm u, có ngọn đèn chiếu sáng trên đỉnh đầu. Cô gái tóc ngắn đang đứng, trong tay cầm con dao, còn người đàn ông bị trói chặt trên ghế, nhét vải bịt miệng, anh ta chỉ có thể nói được những tiếng ô ô, không ngừng giãy giụa, nhưng không thể thoát ra.

Sau khi điều chỉnh lại màn ảnh, cô gái tóc ngắn siết chặt con dao trong tay, kề sát người đàn ông đang bị trói, bàn tay cô ta run rẩy, ánh mắt ngập tràn bi thương và uất hận ... Sau đó cô ta nhìn về phía màn ảnh, lên tiếng: “Mọi người đang trông thấy người đàn ông này. Tên hắn là Hồng Dịch Văn, là một tên hung thủ giết người, hắn giết chết chị của tôi, Lưu Niệm.” Nói ra tên này, nước mắt cô ta tuôn trào, nghẹn ngào nói tiếp: “Chị của tôi bị tên cầm thú này sát hại, vậy mà ...” Cô ta gào lên: “Hắn không nhận tội, hắn toàn nói dối. Cảnh sát cũng nói hắn vô tội, và cứ thế để một tên sát nhân nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật!”

“Chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra! Vì vậy, ngày hôm nay tôi bắt hắn phải thừa nhận tội ác trước mặt mọi người!” Dứt lời, cô ta gỡ tấm vải bịt miệng ra, trừng mắt nhìn anh ta, ra lệnh: “Nói mau!”

Người đàn ông há miệng thở hổn hển, trán túa mồ hôi: “Tôi, tôi ...” Ánh mắt của anh ta chỉ còn sự hoảng sợ, anh ta nuốt nước miếng, không thể nói tiếp chữ thứ hai.

Cô gái không còn kiên trì, lập tức dí dao vào gáy anh ta: “Nói nhanh! Mau khai nhận tội ác của mày!”

Lưỡi dao lạnh lẽo sắc bén chạm vào da của anh ta, anh ta càng hoảng, lập tức đáp lời: “Tôi nói, tôi nói...”

Con người trơn trắng: “Đúng! Là tôi giết chết Lưu Niệm!”

Giọng anh ta quá nhỏ, cô gái ra lệnh: “Nói lớn một chút!”

Con dao trên cổ vương chút máu, người đàn ông không dám chống cự, nhắm mắt gào to: “Tôi giết Lưu Niệm! Là tôi giết cô ấy, tôi có lỗi với cô!” Nước mắt đầy mặt, không biết là do sợ hãi hay hổ thẹn.

Khi nghe anh ta thừa nhận tội ác, cô gái hoàn toàn bộc phát nổi nhớ nhung người chị và oán hận với tên giết người, cô ta hung hăng: “Xin lỗi?! Xin lỗi còn có ích không? Chị tao chết rồi! Là mày, là mày giết chết!”

“Người mày nên xin lỗi chính là chị của tao!”

Từ Hoãn Hoãn nhìn ánh mắt và bàn tay cô ta, không thể nghĩ ngờ được chuyện chắc chắn sẽ xảy ra.

Đúng lúc này video đột nhiên cắt đứt, hình ảnh biến thành màu đen, tiếp theo xuất hiện dòng thông báo video đã bị xóa.

“Sao thế này? Xóa?”

“Người mang tội giết người này bị cô gái đó giết rồi đúng không!” Trong căn tin tiếng bàn tán không ngừng.

Nam sinh viên vừa vặn quay đầu, liền chạm phải đầu Từ Hoãn Hoãn, đôi mắt cô không chớp, nhìn thẳng về phía trước, nam sinh lấy tay che ngực: “Mẹ pà! Dọa chết người ta!”

Gần như cùng một lúc, điện thoại di động của Từ Hoãn Hoãn vang lên, cô chấn chỉnh tinh thần, nhận điện, là Cao Lâm gọi đến.

“Alo, Đội trưởng Cao! Ừm ... Tôi có xem đoạn clip!”

Thông báo ở đầu dây bên kia của Cao Lâm không làm Từ Hoãn Hoãn kinh ngạc cho lắm, “Được! Tôi đến Cục ngay!”

Từ Hoãn Hoãn xin phép không có mặt trong buổi tọa đàm, sau đó lập tức đến Cục cảnh sát.

Khi được xem đoạn video hoàn chỉnh ở Cục cảnh sát, mọi chuyện đều nằm trong dự liệu của cô.

Sau khi nói xong câu đó, cô gái cầm dao đâm thẳng vào người người đàn ông, nhát này đến nhát kia, đâm liên tiếp, máu bắn tung tóe, văng lên cả trên người cô ta. Người đàn ông cúi đầu, ngừng thở, nằm bất động, nhưng cô ta không hề ngừng tay, không ngừng phát tiết nỗi oán hận trong lòng.

Cuối cùng, cô gái đâm thẳng con dao dính đầy máu lên miệng gã, rồi buông tay, quỵ ngã trên nền đất, khóc rống lên, âm thanh bất lực.

Cô ta cảm thấy rốt cục mình đã có thể trả thù cho chị của mình ... nhưng như vậy thì sao chứ, chị gái cô ta không sống lại được.

Một cảnh viên thuộc đội hình sự tiến vào, cấp thiết báo cáo: “Đội trưởng! Bên ngoài có một cuộc điện thoại, một cô gái tự nhận mình là hung thủ giết người, cô ta muốn tự thú!”

Cô gái trong clip ra tự thú, Từ Hoãn Hoãn cũng không cảm thấy bất ngờ. Trong đoạn băng, cô gái không che mặt đã báo trước được điểm này, cô ta chỉ muốn Hồng Dịch Văn thừa nhận tội ác của mình, rồi ra tay trả thù.

Theo địa chỉ cô ta cung cấp, đội hình sự đã tìm thấy một căn phòng dưới tầng hầm. Bên trong một người đàn ông bị đâm rất nhiều nhát, trên vũng máu, cô gái ngồi bệt dưới đất, hai mắt vô định, không chút nào phản kháng.

Cô gái và thi thể người đàn ông được đưa đến Cục cảnh sát. Trong khi chờ lấy lời khai, Chu Tề Xương thu thập được thông tin chi tiết tình huống của vụ án.

Nửa tháng trước phát sinh một án mạng, nạn nhân là Lưu Niệm, ba mươi tuổi, sau ba ngày mất tích thì tìm thấy xác ở một nhánh sông. Người đàn ông trong đoạn băng, Hồng Dịch Văn chính là chồng của nạn nhân. Vì trước khi chết hai người có xung đột khá lớn nên anh ta bị liệt vào danh sách nghi phạm. Tuy nhiên, sau khi cảnh sát điều tra đã bài trừ khả năng giết người của anh ta, nhưng hung thủ đến hiện tại vẫn chưa bắt được.

Em gái của Lưu Niệm, Lưu Mẫn khẳng định cho rằng Hồng Dịch Văn giết chết chị gái của mình, anh ta toàn nói dối gạt cảnh sát; vì vậy, hôm nay cô ta tự dùng cách của mình xử quyết anh ta, đồng thời phát trên internet để mọi người chiêm ngưỡng chân dung của kẻ sát nhân.

Vụ này tuy không thuộc thẩm quyền điều tra của đội trinh sát hình sự, nhưng Cục Trưởng vẫn quyết định giao vụ án này cho bọn họ.

Từ Hoãn Hoãn nhờ Chu Tề Xương lấy lại đoạn thẩm vấn Hồng Dịch Văn lúc trước, sau khi xem xong, cô

lại xem đi xem lại đoạn băng nhận tội kia.

Mười mấy phút sau, Cao Lâm tiến vào phòng: “Đã đưa Lưu Mẫn về!”

Ngồi phía sau máy vi tính, Từ Hoãn Hoãn đứng lên, giọng nghiêm túc: “Đội trưởng Cao!”

Nghe cô gọi, Cao Lâm đưa mắt nhìn. Từ Hoãn Hoãn từ tốn lên tiếng: “Hong Dịch Văn không giết người!”

39. Chương 39: Kẻ Tình Nghi Mất Tích (2)

Từ Hoãn Hoãn phát lại đoạn video một lần nữa, sau đó ngừng lại ở một đoạn hình ảnh: “Trong clip này Hong Dịch Văn thừa nhận mình giết người, biểu hiện của anh ta ngoài hoảng sợ còn có sự hồ thẹn. Trong đoạn băng thẩm vấn anh ta, tương tự cũng bắt gặp nét mặt hồ thẹn này. Trước đó, anh ta đã từng thừa nhận mình vụng trộm, lý do tranh cãi của hai vợ chồng cũng chính vì điều này. Hong Dịch Văn không hề che giấu chuyện này, trong quá trình tra hỏi không hề có dấu vết nói dối; vì vậy, anh ta là bị ép phải thừa nhận bản thân phạm tội.”

Nghe xong Từ Hoãn Hoãn phân tích, Cao Lâm nói tiếp: “Xác thực Hong Dịch Văn có chứng cứ chứng minh không có mặt ở hiện trường.”

Chu Tề Xương khiếp sợ: “Nói như vậy Lưu Mẫn giết người vô tội sao?”

“Có thể cho đến giờ phút này, cô ta vẫn tin chắc Hong Dịch Văn giết chết chị mình!”

Từ Hoãn Hoãn nhìn Cao Lâm, chủ động: “Tôi cùng anh qua nói chuyện với cô ta.”

Cao Lâm và Từ Hoãn Hoãn đến phòng thẩm vấn, anh ta mở cửa phòng cho cô vào, còn mình qua phòng quản lý sát vách.

Lưu Mẫn đã thay bộ quần áo dính máu nhưng trên mặt cô ta vẫn còn đọng vài vệt máu đã khô. Tay đeo còng, mái tóc ngắn ngang, cả người khuyu xuống, ánh mắt vô hồn nhìn chằm chằm mặt bàn.

Từ Hoãn Hoãn đặt ly nước trước mặt cô ta, sau đó ngồi xuống phía đối diện. Từ Hoãn Hoãn nhẹ giọng gọi tên cô ta. Nhưng Lưu Mẫn không hề phản ứng, giống như không nghe thấy, đôi mắt không chớp, cả người không nhúc nhích.

Chờ vài giây, Từ Hoãn Hoãn bật thốt lên câu nói khiến Lưu Mẫn không thể không chú ý: “Hong Dịch Văn vô tội!”

Quả nhiên câu nói này truyền đến tai, cô ta nảy sinh phản ứng dữ dội, cô ta trừng mắt, gương mặt không che giấu sự phẫn nộ, “Cô nói cái gì?!”

Từ Hoãn Hoãn bình tĩnh đối đầu với ánh mắt của cô ta, ngữ khí kiên định: “Chị của cô, Lưu Niệm không phải do Hồng Dịch Văn giết!”

“Cô nói vậy!” Cô ta gạt đổ ly nước, chiếc ly va vào bờ tường phát sinh tiếng vang nhỏ, cô ta gào thét: “Hắn đã nhận tội! Cô xem chưa? Chính hắn nhìn vào màn hình nhận tội! Hắn nói hắn sát hại chị tôi!”

“Nhưng là do cô ép anh ta thừa nhận!” Từ Hoãn Hoãn lạnh giọng đáp trả Lưu Mẫn.

Cô ta không thể tiếp nhận, đập mạnh xuống bàn: “Là mấy người vô năng, bị hắn gạt! Các người đã buông tha cho một kẻ giết người! Các người không phải không muốn thừa nhận chứ?”

Từ Hoãn Hoãn lắc đầu: “Không phải chúng tôi mà chính bản thân cô không muốn thừa nhận!”

Vì câu nói này cả người Lưu Mẫn chấn động, cô ta lắc đầu, miệng lẩm bẩm không ngừng: “Không! Chính hắn giết, chị tôi do chính hắn giết, chỉ có khả năng là hắn giết ...” Mỗi một câu đều không ngừng thuyết phục chính mình.

Từ Hoãn Hoãn cắt ngang: “Tôi có thể hiểu được cô một lòng muốn tìm ra hung thủ và Hồng Dịch Văn là người tình nghi nhất!” Mất đi chị gái, lòng căm thù tên tội phạm lên đến đỉnh điểm, cô ta không chịu thừa nhận Hồng Dịch Văn là kẻ vô tội, nên chọn phương thức cực đoan như vậy.

Vẫn không thể nào tiếp nhận được sự thật, Lưu Mẫn cúi gằm, không nhìn Từ Hoãn Hoãn, không muốn nói chuyện thêm: “Tôi không có gì để nói. Tôi đã giết người, đã giết chết tên súc sinh kia, đã báo thù được cho chị gái. Các người muốn làm gì thì làm!”

Từ Hoãn Hoãn đứng lên, đi về phía cô ta, nhặt ly nước rơi dưới đất đặt lên bàn, ngữ điệu cứng rắn: “Nếu như hung thủ là một người khác, cô dự định để hắn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật sao?”

Lưu Mẫn bỗng nhiên ngừng đầu, thanh âm sắc bén: “Không thể nào là người khác!”

Từ Hoãn Hoãn nhìn chằm chằm đôi mắt cô ta, hỏi ngược lại: “Tại sao không thể? Hiện giờ không có bất cứ chứng cứ gì chứng minh Hồng Dịch Văn giết người!”

“Không thể, không thể ...”

“Lưu Mẫn, xác thực cô vẫn phải chịu sự trừng phạt của pháp luật, nhưng trước đó, với tư cách là thân nhân của người bị hại, chúng tôi muốn giúp cô tìm hung thủ sát hại chị gái của cô, cô cần phối hợp với chúng tôi!”

Lưu Mẫn cắn chặt môi, nước mắt tràn mi .... Từ Hoãn Hoãn có thể nhận ra nội tâm của cô ta đang không ngừng tranh đấu.

Từ Hoãn Hoãn đứng sang một bên im lặng quan sát.

Một lát sau, Lưu Mẫn ngẩng đầu, ánh mắt mê man, thanh âm run rẩy: “Lẽ nào, tôi đã giết nhầm người rồi ư?”

Từ Hoãn Hoãn gật đầu: “Bây giờ chúng tôi cần cô cung cấp manh mối.”

Lưu Mẫn mờ mịt, nhìn cô đầy nghi hoặc: “Những điều tôi biết tôi đã khai hết cho cảnh sát, cảnh sát mấy người không phải không thể tìm ra được hung thủ sao?”

“Nhưng có mấy vấn đề tôi cần cô xác nhận một chút!” Từ Hoãn Hoãn chậm rãi ngồi xuống. không có đoạn băng thẩm vấn Lưu Mẫn, mà thân nhân của nạn nhân cũng chỉ có mình cô ta.

“Ngoại trừ Hồng Dịch Văn, cô còn nghĩ được ai sẽ sát hại chị của mình không?”

Lưu Mẫn nhíu mày, nhưng lập tức giãn ra: “Không có!”

Từ Hoãn Hoãn nắm bắt vẻ mặt của cô ta: “Nhưng nét mặt của cô không nói như vậy. ... Cô nghĩ ra ai rồi sao?”

Lưu Mẫn lóe mắt kinh ngạc nhìn Từ Hoãn Hoãn: “Tôi ....”

“Là người bên cạnh chị của cô sao?”

Theo bản năng Lưu Mẫn né tránh ánh mắt của Từ Hoãn Hoãn, cô ta mấp máy môi: “Vâng! Chị tôi có một người theo đuổi.”

Lưu Mẫn rõ ràng có ý ả giấu, Từ Hoãn Hoãn đột nhiên nhận ra: “Chị của cô cũng quá trốn đúng không?”

Ánh mắt Lưu Mẫn lóe lên chút hoảng hốt, sau vẫn gật đầu xác nhận: “Đúng là có người đàn ông khác. Vì Hồng Dịch Văn thường xuyên không về nhà, hẳn sớm có đàn bà khác bên ngoài, hẳn phải bội chị tôi, không quan tâm đến chị tôi!” Càng nói cô ta càng tức giận, cho dù Hồng Dịch Văn không giết chết Lưu Niệm, Lưu Mẫn cũng rất bất mãn với anh ta.

“Người đàn ông kia là ai?”

“Là đồng nghiệp của chị tôi, tên Cố Hạ!”

Từ Hoãn Hoãn cho Lưu Mẫn viết tên người đàn ông đó lại, sau đó hỏi tiếp: “Sau khi chị cô mất tích, cô có liên lạc qua anh ta không?”

“Có liên lạc, nhưng anh ta nói không thấy chị tôi. Lần cuối cùng gặp mặt là trong giờ làm ngày hôm trước, sau khi tan làm thì cũng không gọi điện thoại.”

Từ Hoãn Hoãn suy nghĩ một chút, nghe ra ý tứ trong lời khai của cô ta: “Cố Hạ cũng đã có gia đình rồi đúng không?”

“Đúng!” Lưu Mẫn tuy không biết làm sao Từ Hoãn Hoãn có thể đoán ra được, nhưng bây giờ chuyện này không còn quan trọng, cô ta gấp gấp hỏi lại: “Lẽ nào chính anh ta giết chị tôi?”

Bản thân cô cũng không thể xác định được có xảy ra được loại chuyện thế này hay không.

Tình nhân của nạn nhân có khả nghi, “Chị của cô có từng kể về mối quan hệ của bọn họ thời gian gần đây không?”

Lưu Mẫn lắc lắc đầu: “Không có! Phương diện này chị chưa từng kể với tôi. Tôi chỉ cảm thấy từ khi hai người bọn họ qua lại, tâm tình chị tôi tốt hơn rất nhiều.” Rõ ràng so với Hồng Dịch Văn, cô ta có ấn tượng tốt với Cố Hạ hơn, cho dù mối quan hệ của chị gái cũng không hợp đạo đức.

Từ Hoãn Hoãn hỏi thêm một số câu hỏi, rồi ra khỏi phòng thẩm vấn. Cao Lâm đã tra được tin tức, phái người đến công ty và nhà của Cố Hạ tìm anh ta.

Từ Hoãn Hoãn qua phòng pháp y, cô đứng ở ngoài cửa nhìn vào trong, không trông thấy Từ Tĩnh, chắc anh vẫn còn trong phòng nghiệm thi.

Nghĩ thầm sau khi hoàn tất chắc chắn anh sẽ đến tìm Cao Lâm, do vậy cô quay về đội hình sự, ngồi một bên kiểm tra lại các manh mối có được.

Lưu Niệm mất tích ngày thứ bảy. Sau khi cãi nhau với Hồng Dịch Văn thì bỏ nhà đi. Camera ở tiểu khu ghi lại hình ảnh cô ta lúc 6 giờ 12 phút tối. Sau đó, cô ta gọi cho em gái mình là Lưu Mẫn, cuộc trò chuyện kéo dài mười mấy phút, theo như Lưu Mẫn khai là chị mình than phiền hai vợ chồng cãi nhau, Hồng Dịch Văn đẩy mạnh chị ta xuống đất, cuối cuộc gọi hai chị em hẹn nhau ra nhà hàng.

Lưu Mẫn đến nhà hàng lúc 6 giờ 50 phút, đến nơi cô ta gửi tin nhắn cho chị, nhưng Lưu Niệm không trả lời. Đợi đến 7 giờ, cô ta lại gọi cho chị gái, điện thoại lúc này tắt máy. Từ đó về sau không liên lạc được với Lưu Niệm. Ba ngày sau, thi thể Lưu Niệm được phát hiện ở một nhánh sông ngoài ngoại thành, ngoại trừ quần áo không tìm thấy túi xách của nạn nhân.

Từ Hoãn Hoãn lấy ra phần báo cáo nghiệm thi trước đó: Lưu Niệm chết đúng vào ngày nạn nhân mất tích, đầu bị thương nghiêm trọng. Theo như pháp y phán đoán hung khí có thể là một cây búa. Nạn nhân bị ngâm trong nước hai ngày, hiển nhiên sau khi ra tay hung thủ liền lập tức phi tang.

Từ Hoãn Hoãn cắn cắn ngón tay suy nghĩ, bỗng nhiên phía sau truyền đến thanh âm lạnh lạnh quen thuộc.

“Em đến rồi!”

Từ Hoãn Hoãn nghiêng đầu, vừa trông thấy Từ Tĩnh, hai con mắt cô sáng rỡ, nhưng cô nhanh chóng cúi đầu.

Nhìn động tác của cô, Từ Tĩnh khẽ mỉm cười, anh quét mắt nhìn khắp văn phòng, rồi quay trở lại nhìn cô: “Cao Lâm đâu?”

Từ Hoãn Hoãn trả lời: “Đến nhà của nghi phạm.”

Từ Tĩnh khẽ gật đầu. Không như ngày thường về lại phòng pháp y, anh chậm rãi ngồi xuống bên cạnh Từ Hoãn Hoãn, đặt báo cáo nghiệm thi của Hồng Dịch Văn lên bàn, Từ Hoãn Hoãn liền với tài liệu lấy xem.

Vừa mở ra, bức ảnh chụp tử thi bày ra trước mắt, trên người nạn nhân rất nhiều vết dao, hầu như phủ kín toàn thân. Nhìn những tấm ảnh này, Từ Hoãn Hoãn bỗng cau mày.

Từ Tĩnh nhận ra được sự khó chịu của Từ Hoãn Hoãn, anh liền rút mấy tấm ảnh đó ra, đặt dưới cánh tay của mình.

Nhận ra ẩn ý trong hành động này của Từ Tĩnh, cô nở nụ cười, bắt đầu đọc phần báo cáo. Hồng Dịch Văn bị đâm hơn năm mươi nhát dao, trải rộng khắp thân thể, Lưu Mẫn đồn tất cả đau thương và phần nộ phát tiết trên người anh ta.

Sau đó không lâu, Cao Lâm cùng các đội viên khác quay về, nhưng ...

“Cố Hạ mất tích rồi!”

40. Chương 40: Kẻ Tình Nghi Mất Tích (3)

Mất tích?” Từ Hoãn Hoãn nheo mắt nghĩ thầm: Trùng hợp thế sao?

Cao Lâm quan sát nét mặt nghiêm nghị của cô, vượt cằm lên tiếng: “Đúng! Trong nhà công ty không tìm

được Cố Hạ. Theo như đồng nghiệp nói hôm qua Cố Hạ vẫn đi làm bình thường, hôm nay lại không đến, cũng không gọi điện thoại xin nghỉ, điện thoại thì không gọi được, trong nhà thì không có ai, không ai biết hành tung của hắn.”

Những biểu hiện này cho thấy hắn đã chạy trốn.

Không có ai .... Từ Hoãn Hoãn nhớ ra Cố Hạ đã có gia đình, vậy .... “Vợ Cố Hạ đâu?”

Cao Lâm lắc đầu: “Cũng không liên lạc được. Vợ của Cố Hạ tên Tưởng Văn Văn, là nội trợ, nhưng lại không có ở nhà. Chúng tôi qua nhà hàng xóm hỏi thêm tình hình, tất cả đều khai không thường tiếp xúc với vợ chồng nhà này nên không biết, cũng chẳng ai để ý có gặp bọn họ hay không.”

Cả hai vợ chồng đều không liên lạc được, người chồng lại là tình nhân của nạn nhân Lưu Niệm, nằm trong danh sách nghi phạm ... Quá mức kỳ lạ.

Đúng lúc này, Chu Tề Xương phát hiện một tin quan trọng: “Đội trưởng! Em đã điều tra, hai vợ chồng bọn họ có đặt vé xe lửa ngày 21 đi thành phố Y, đã đặt khách sạn.”

Nghे tin này, một đội viên trong đội lập tức nhớ ra: “Đúng rồi, em có liên lạc một người bạn của Tưởng Văn Văn, cô ta khai hôm qua Tưởng Văn Văn có khoe ngày 21 sẽ đi du lịch với chồng, nghe nói là đi giải sầu.”

Chu Tề Xương siết chặt hai bàn tay, hét lên: “Mẹ nó! Chẳng lẽ Lưu Niệm bị cả hai vợ chồng nhà này sát hại! Quá mức kinh khủng.”

Cảnh viên khác đưa ra một khả năng: “Hoặc có thể nói Lưu Niệm bị Cố Hạ giết, hắn thẳng thắn thừa nhận với vợ. Vợ hắn tha thứ nên cùng hắn bỏ trốn.”

Cao Lâm trầm tư, đưa ra suy đoán bước đầu: “Xác thực tồn tại các khả năng này. Bọn họ không dám bỏ trốn khỏi thành phố S ngay vì sợ bị nghi ngờ. Do đó, sau khi thi thể được phát hiện cả nửa tháng trời, bọn họ mới dám đặt vé xe lửa. Thế nhưng trưa nay, Lưu Mẫn giết chết Hồng Dịch Văn đã phá vỡ mọi kế hoạch của bọn họ. Sau khi xem xong đoạn băng, Cố Hạ sợ Lưu Mẫn khai ra mối quan hệ của hắn và nạn nhân nên buộc phải trốn trước thời hạn.”

Từ Hoãn Hoãn đứng bên cạnh Từ Tĩnh vẫn không lên tiếng, cô nghiêng đầu mím mím môi, suy tư, mãi một lúc lâu sau mới mở miệng không nói ra suy đoán của mình, mà là: “À .... Đội trưởng Cao, tôi có thể qua nhà Cố Hạ xem qua một chút không?”

“Được!” Cao Lâm cũng muốn qua nhà Cố Hạ cẩn thận lục soát một lần nữa. Anh ta lệnh cho Chu Tề Xương báo với cảnh sát thành phố Y tiến hành tra xét khu vực nhà ga xe lửa và khách sạn hai vợ chồng Cố Hạ đã đặt trước, còn anh ta và Từ Hoãn Hoãn đến nhà của hắn.

Nửa tiếng sau, xe dừng trước tiểu khu nhà Cổ Hạ.

Hiện tại vẫn chưa liên lạc được vợ chồng nhà này, hành tung không rõ, Chu Tề Xương báo lại không tra được ghi chép bọn họ lên máy bay hay xe lửa vào ngày hôm nay, cảnh sát Y cũng không tìm ra được hai người ở nhà ga hay khách sạn.

Đây là tiểu khu kiểu cũ, không có thang máy, Cao Lâm và Từ Hoãn Hoãn đi thang bộ lên đến nhà 502. Căn hộ hai phòng ngủ một phòng khách, cửa không có dấu hiệu bị cạy mở, trong nhà không có dấu vết xô xát.

Bọn họ đi thẳng tới phòng ngủ, lật coi trong tủ quần áo, có lấy đi vài bộ. Từ Hoãn Hoãn chậm rãi lui về sau vài bước, ngẩng đầu nhìn nóc tủ, phía trên có mấy hộp giày, nửa vị trí còn lại để trống.

Từ Hoãn Hoãn bước chân lên ghế nhưng vẫn không nhìn được bên trên, cô đành lên tiếng gọi Cao Lâm: “Đội trưởng Cao, anh có thể kiểm tra phần nóc tủ giúp tôi được không?”

Cao Lâm bước lên ghế, có thể nhìn rõ được tình huống, bên trên không được lau dọn nên bám đầy bụi. Anh ta phát hiện một chút dấu vết, rõ ràng có vết bánh xe, Cao Lâm nháy mắt nghĩ ra một vật: “Phía trên này có lẽ đã đặt một chiếc vali lớn.”

“Vali ...” Từ Hoãn Hoãn nhớ ra Chu Tề Xương có tra được cách đó một tuần Cổ Hạ có mua một chiếc vali cỡ lớn.

Cao Lâm nhìn về mặt Từ Hoãn Hoãn: “Cố vấn Từ, cô nghĩ đến điều gì?”

Từ Hoãn Hoãn không trả lời câu hỏi: “Đội trưởng Cao, anh có thể tra giúp tôi ngày hôm qua Tưởng Văn Văn còn kể chuyện gì với cô bạn không?”

“Được!” Cao Lâm lập tức gọi cho đội viên, sau khi nghe xong, anh ta quay sang Từ Hoãn Hoãn: “Tưởng Văn Văn nói buổi tối muốn ra ngoài mua ít đồ, bạn cô ta hỏi có cần đi cùng không, cô ta nói không cần.”

Quả thế!

Từ Hoãn Hoãn nheo mắt, tất cả các manh mối đều xâu chuỗi lại được với nhau, cô đã có thể phán đoán .... Cô ngẩng đầu nhìn Cao Lâm: “Đội trưởng Cao, ở Cục anh suy đoán: Cổ Hạ vì xem được đoạn băng Lưu Mẫn giết Hồng Dịch Văn, hấn sợ quan hệ giữa hấn và nạn nhân bị lộ ra ánh sáng nên vội vã đào tẩu. Vợ của hấn cũng có thể là đồng lõa nên cùng nhau trốn ... Suy đoán này xác thực rất hợp lý!” Cô ngẩng đầu lên, duỗi một ngón tay: “Thế nhưng, tôi còn phát hiện ra một khả năng khác.”

Cao Lâm chờ cô nói tiếp.

Từ Hoãn Hoãn trước tiên đưa ra một giả thiết: “Nếu như Cổ Hạ trước đó không có động tĩnh, không chạy

trốn là vì cái chết của Lưu Niệm không hề liên quan đến hắn thì sao?”

Cao Lâm nhú mày, tự nhiên có nghi vấn: “Nếu không có quan hệ, vậy tại sao ngay đúng ngày hôm nay lại mất tích?”

Từ Hoãn Hoãn chậm rì rì nói tiếp: “Hay là do Lưu Mẫn giết chết Hồng Dịch Văn, hắn xem đoạn clip, lo lắng mối quan hệ của mình và Lưu Niệm phanh phui, bị kết vào dạng tình nghi... hoặc hắn sợ người không phải cảnh sát đến tra hỏi hắn chuyện vụ án của Lưu Niệm.”

Từ Hoãn Hoãn ngừng một chút, hỏi ngược lại Cao Lâm: “Đội trưởng Cao, anh nói xem chiếc vali lớn như vậy có thể nhét vừa một người không?”

Nghe đến đây, Cao Lâm kinh ngạc: “Trong vali nhét vừa một người? Ý của cô là không phải dùng để đồ mà là dùng để chứa thi thể?”

Từ Hoãn Hoãn trình trọng gật đầu: “Đúng!”

Cao Lâm ngẫm nghĩ: “Lớn như vậy chắc được!”

Kết hợp với đoạn trên của Từ Hoãn Hoãn, anh ta nhanh chóng hiểu rõ tình hình, giọng lộ rõ vẻ kinh ngạc: “Ý của cô là Cố Hạ giết vợ mình?”

Từ Hoãn Hoãn mím môi, gật đầu: “Không sai! Điều Cố Hạ sợ không phải cảnh sát tìm ra hắn, hỏi về mối quan hệ của mình và Lưu Niệm. Thứ hắn sợ chính là cảnh sát sẽ phát hiện hắn giết vợ mình. Chiếc vali lớn kia dùng để chứa thi thể vợ hắn. Tôi phát hiện quần áo bị lấy đi một ít, đồ trang điểm của vợ hắn vẫn còn. Không mang đi quá nhiều thứ, vậy tại sao cần hành lý lớn như thế. Trùng hợp vali lại mua vào tuần trước.”

Trên cõi đời này không có nhiều điều trùng hợp đến thế, có chăng chỉ là do con người tử mị sắp xếp.

“Nếu như không phải vì lý do Lưu Mẫn giết Hồng Dịch Văn, tôi có suy nghĩ kế hoạch ban đầu của Cố Hạ là thế này: hắn đã lên kế hoạch giết Tưởng Văn Văn ổn thỏa, mua xong vali để đựng thi thể. Tuy nhiên những việc này vẫn chưa đủ, giết một người rất dễ, phi tang tử thi cũng đơn giản, cái khó chính là làm sao để không bị phát hiện. Nếu như thi thể được phát hiện ra, hắn phải có chứng cứ thoát khỏi tình nghi ... như vậy lên kế hoạch vợ hắn mất tích là tốt nhất.”

Từ Hoãn Hoãn nghĩ đến khả năng này la do trước đây cô từng gặp một vụ án, chồng giết vợ sau đó ngụy trang thành bộ dạng của vợ mình, mặc áo khoác, đội mũ, đi giày cao gót, tối hôm đó kéo thi thể người vợ trong vali ra ngoài, cố tình cho bảo vệ cổng bắt gặp.

Sau khi xử lý xong thi thể bà vợ, hắn phi tang toàn bộ quần áo. Quay trở về nhà mình, sau đó giả bộ hỏi hỏi bảo vệ có trông thấy vợ mình không. Anh bảo vệ cho rằng người anh ta gặp trước đó là vợ hắn, nên kể lại việc trông thấy người vợ cầm hành lý đi rồi. Ông chồng ra bộ thống khổ, nói chắc chắn vợ hắn bỏ đi,

và bà vợ đương nhiên chẳng bao giờ quay về.

Ông chồng không hề báo cảnh sát, không có chuyện gì phát sinh. Mấy tháng sau mới phát hiện ra thi thể của bà vợ, trên thi thể lưu lại DNA của hung thủ, và DNA hoàn toàn trùng khớp với ông chồng, lúc đó hắn mới bị bắt, khai nhận hành vi phạm tội của mình.

Cha mẹ Cố Hạ đều qua đời, bạn bè có rất ít, Cố Hạ khẳng định chỉ cần qua một quãng thời gian, không phát hiện tung tích, không tìm thấy thi thể thì chuyện vợ anh ta mất tích sẽ dần rơi vào quên lãng.

Tiếp đó, Từ Hoãn Hoãn nói về vé xe lửa: “Sở dĩ Cố Hạ mua hai tấm vé xe ngày 21, lại còn đặt trước khách sạn, tôi cho rằng không phải là chạy trốn mà hắn muốn cho cảnh sát thấy quan hệ của hai vợ chồng họ rất tốt, còn dự định cùng nhau đi du lịch, hạ xuống thấp nhất khả năng nằm trong diện tình nghi. Nếu đúng như vậy, người trò chuyện với bạn của Tưởng Văn Văn không phải là cô ta mà là Cố Hạ.”

Cao Lâm nhớ đến chuyện Từ Hoãn Hoãn hỏi về cuộc trò chuyện của Tưởng Văn Văn: “Vì vậy, cô ta nói buổi tối muốn ra ngoài chính là do Cố Hạ tung tin?”

Từ Hoãn Hoãn vuốt cằm: “Tưởng Văn Văn có lẽ chết ngay đúng thời điểm đó, Cố Hạ tạo hiện trường giả Tưởng Văn Văn mất tích. Vốn dĩ hắn muốn sáng nay sẽ báo cảnh sát, nhưng khi xem được đoạn clip kia, hắn xác định bản thân sẽ rất nguy hiểm, hắn sẽ lọt trong dạng tình nghi của vụ án Lưu Niệm. Bây giờ nếu cảnh sát phát hiện luôn chuyện vợ hắn mất tích, vậy hắn càng bị nghi ngờ hơn ... Vậy hắn phải làm sao bây giờ?”

Từ Hoãn Hoãn nheo mắt, kết luận: “Hắn chỉ còn cách chạy trốn.”

41. Chương 41: Kẻ Tình Nghi Mất Tích (4)

Từ Hoãn Hoãn một hơi nói ra tất cả suy đoán của mình, sau đó cô phát hiện Cao Lâm đứng ở đó chỉ nhìn cô im lặng không nói gì, Từ Hoãn Hoãn ‘đọc’ vẻ mặt của anh ta, ái ngại sờ sờ gáy: “Tôi chỉ tùy tiện suy luận không nhất định là chính xác.”

“Không! Tôi cho rằng suy đoán này cực kỳ hợp logic.” Ánh mắt Cao Lâm tán thưởng: “Tôi tưởng Cố vẫn Từ chỉ am hiểu việc quan sát người khác có nói dối hay không, không ngờ cho dù không đối diện với kẻ tình nghi vẫn có thể những suy luận sắc bén như thế.”

“Bởi vì con người có thể nói dối, nhưng vật chứng thì không.”

Thật ra quan sát vẻ mặt cũng như vậy, càng muốn che dấu lại càng lộ ra sơ hở, tự bản thân mình tạo ra điểm mâu thuẫn.

Khi vẽ mặt đối lập với những gì họ nói ra, thì có nghĩa họ đang nói dối; là một nghi phạm, khi dấu vết lưu lại có mâu thuẫn thì càng chứng minh hung thủ muốn che giấu điều gì đó.

Cao Lâm nhìn Từ Hoãn Hoãn, đột nhiên nghĩ đến một người: “Từ Tĩnh cũng nói như vậy.”

Nghe đến cái tên này, Từ Hoãn Hoãn bất giác nở nụ cười, cô lấy ngón tay sờ sờ cằm .... Nói gì thì nói nghề nghiệp của cô và anh cũng tính là cùng ngành.

Phát hiện điểm này, Từ Hoãn Hoãn cảm thấy khá vui; bỗng nhớ ra cô đang ở hiện trường án mạng, vội vã về mặt, thu hồi về khoái trá của mình.

“Như vậy, tôi sẽ nhờ bên khoa giám chứng đến đây một chuyến, nơi này có thể lưu lại chút dấu vết.”

Nếu như đây là hiện trường án mạng, cho dù có dọn sạch sẽ vẫn còn lưu lại sơ sót.

Quả nhiên ở khe hở giữa giường và tủ đầu giường phát hiện một vết máu khô, trên sàn nhà sau khi đo phản ứng quang phổ huyết học, cũng phát hiện có vết máu.

Tất cả được giao cho Từ Tĩnh kiểm nghiệm, kết quả cho thấy DNA đều thuộc về một người - Tưởng Văn Văn, vợ của Cố Hạ.

Căn cứ những manh mối đang có, việc Cố Hạ có sát hại Lưu Niệm hay không vẫn chưa thể xác định nhưng có thể đúng theo Từ Hoãn Hoãn suy đoán, hắn giết vợ mình là Tưởng Văn Văn, dùng vali cỡ lớn vận chuyển thi thể, hiện tại đang bỏ trốn.

Chu Tề Xương đang xem xét lại toàn bộ đoạn băng ghi hình, đột nhiên đập mặt bàn một cái: “Đội trưởng! Phát hiện quan trọng!”

Cao Lâm mau mau chạy sang: “Phát hiện chuyện gì?”

Chu Tề Xương nuốt nước miếng, giọng kích động: “Đêm Lưu Niệm mất tích, Cố Hạ từng đến nhà hàng nơi Lưu Mẫn và Lưu Niệm hẹn nhau.”

Từ Hoãn Hoãn khá kinh ngạc, cô không ngờ Cố Hạ thật sự có liên quan đến vụ án của Lưu Niệm: “Mấy giờ?”

Chỉ vào hình ảnh trên đoạn băng: “Khoảng chừng 6 giờ 40.”

Camera thu được ảnh của một chiếc xe hơi màu đen, bảng số xe là xe của Cố Hạ.

Từ Hoãn Hoãn nhớ tới Lưu Mẫn đã từng nhắc qua: “6 giờ 40??? Lưu Mẫn khai cô ta đến nhà hàng lúc 6 giờ 50 phút; 7 giờ gọi cho Lưu Niệm nhưng điện thoại tắt máy.”

Cao Lâm suy đoán: “Lưu Niệm không đến được nhà hàng khả năng là do cô ta chạm mặt với Cố Hạ, cô ta lên xe hoặc bị ép lên xe, rồi bị hấn sát hại.”

Tiểu khu của Cố Hạ cũng không lắp đặt camera. Tuy nhiên camera ở giao lộ khu vực phụ cận ghi lại, khoảng 11 giờ 30 phút đêm đó hấn về nhà. Từ 7 giờ đến 11 giờ 30 phút, hấn có ba tiếng rưỡi, thời gian đầy đủ để giết người và phi tang xác chết.

Tất cả những manh mối đã cho ra được các suy đoán trên, nhưng điểm mấu chốt bây giờ là hành tung của nghi phạm lớn nhất, Cố Hạ và người sống chết vẫn chưa rõ.

Không phát hiện thêm manh mối mới, bây giờ đã hơn 6 giờ rưỡi, Cao Lâm để Từ Hoãn Hoãn về trước, nếu có tin tức gì sẽ báo lại với cô.

Vẫn vui đầu nghiên cứu vụ án, Từ Hoãn Hoãn phát hiện đã trễ, cô cầm túi xách ra khỏi đội hình sự. Nghĩ thầm Từ Tĩnh chắc đã tan làm từ lâu, nhưng khi đưa mắt nhìn về phía phòng pháp y, vẫn còn sáng đèn.

Hai mắt Từ Hoãn Hoãn sáng rõ, rảo bước đến trước cửa phòng pháp y, nhẹ nhàng mở cửa, ló đầu vào trong. Từ Tĩnh đang ngồi trước bàn làm việc đọc sách, nghe thấy tiếng mở cửa, anh ngẩng đầu, tầm mắt hai người giao nhau.

Từ Tĩnh lên tiếng trước: “Xong rồi?”

Từ Hoãn Hoãn gật đầu, nhoẻn miệng cười: “Anh đang chờ em?”

Từ Tĩnh không trả lời, chỉ đứng lên mặc áo khoác rồi ra cửa, cụp mắt nhìn cô, nhẹ giọng: “Đi thôi!”

Vì đã hơi trễ, Từ Hoãn Hoãn lại đói bụng, nên bọn họ dự định ra quán ăn tối.

Rời khỏi phòng pháp y, hai người sóng vai đi trên hành lang. Đi được một quãng, Từ Hoãn Hoãn len lén nhìn bàn tay phải của Từ Tĩnh, hình như anh không hề có ý tứ nắm tay cô ... Vì đang ở Cục cảnh sát sao?

Từ Hoãn Hoãn ngẫm lại ... Cũng đúng, nói thế nào thì nói giữa bọn họ cũng tính là tình yêu công sở rồi.

Ra khỏi cảnh cục, vì tâm trạng có chút chờ mong nên bàn tay Từ Hoãn Hoãn đượm đầy mồ hôi. Thế nhưng, đi được một đoạn rồi Từ Tĩnh vẫn không có ý nắm tay cô. Từ Hoãn Hoãn có chút mất mát, cô giật tay thăm nghĩ: Không lẽ cô phải chủ động nắm tay anh sao?

Đã sớm chú ý đến động tác nhỏ ấy của cô, Từ Tĩnh cười thầm, đúng lúc này điện thoại của anh vang lên, anh rút điện thoại nhận máy: “Alo! Tôi đây!”

Từ Tĩnh đang nghe điện thoại, Từ Hoãn Hoãn yên lặng cúi đầu, bắt đầu xoắn xuýt suy nghĩ ‘Nắm hay không nắm đây?’

Đôi mắt nhìn về bên trái: Nắm đi! Chủ động một lần cũng không chết.

Sau đó đôi mắt lại liếc sang bên phải: Quên đi, đừng nắm! Mấy loại chuyện này con trai chủ động nha!

Hoàn toàn chìm đắm trong suy nghĩ vẩn vơ, Từ Hoãn Hoãn không chú ý nhìn đường, chân phải vấp vào hòn đá, cả người đổ về phía trước.

“A!!! Ui da!!!”

Từ Hoãn Hoãn càng ngày càng tiếp gần mặt đất, mắt tròn xoe. Ngay thời điểm sắp ngã lộn thì vai cô bị tóm lấy, chân trái vẫn đạp trên đường, thân thể nháy mắt cân bằng ....

Tình huống bất ngờ phát sinh, Từ Tĩnh bỏ nhanh điện thoại vào túi áo khoác, ôm lấy Từ Hoãn Hoãn, Từ Tĩnh phản ứng cực nhanh bởi tuy anh đang nghe điện thoại nhưng tầm mắt vẫn chú ý việc Từ Hoãn Hoãn thất thần.

Từ Tĩnh đỡ lấy cô, cúi đầu nhìn: “Chân không sao chứ?”

Từ Hoãn Hoãn lắc đầu: “Không sao ....”

Cô cúi đầu, nghiêng sang một bên nhắm mắt, tự mắng bản thân ‘Mắt mặt chết đi được!’.

Tay phải Từ Tĩnh vẫn còn ôm Từ Hoãn Hoãn, tay trái rút điện thoại: “Alo, không sao, anh gửi tài liệu vào email của tôi. Tạm biệt!”

Cuộc gọi nhanh chóng kết thúc, anh thả lại di động vào túi áo khoác, ngồi xổm xuống.

Từ Hoãn Hoãn cảm nhận được cổ chân mình bị nắm chặt, cô mở mắt trông thấy Từ Tĩnh đang ngồi xổm phía dưới.

Gì vậy???

Từ Tĩnh kiểm tra cổ chân của cô, động tác cực kỳ nhẹ nhàng, ngẩng đầu hỏi: “Đau không?”

Đối diện với đôi mắt đen láy của anh, tim Từ Hoãn Hoãn đập loạn nhịp, cô chớp mắt, lắc đầu: “Không đau.”

Từ Tĩnh lại nắm cổ chân còn lại: “Còn bên này?”

Từ Hoãn Hoãn cảm nhận một lúc, rồi lại lắc đầu: “Cũng không.”

“Vậy thì tốt!” Xác định chân không bị thương, Từ Tĩnh đứng lên: “Đi nhớ nhìn đường một chút, đừng lúc nào cũng thất thần.”

Câu nói đó không hề có chút nào trách cứ.

Từ Hoãn Hoãn gật gật đầu, đang chuẩn bị nhấc chân bước đi thì bàn tay trái của cô bị nắm chặt lấy. Nhiệt độ ấm áp từ lòng bàn tay truyền đến, Từ Hoãn Hoãn giật mình cúi đầu ....

Anh và cô nắm tay, cô mỉm cười thỏa mãn.

“Cơm tối muốn ăn gì?”

“Gì cũng được!”

*

Sáng sớm hôm sau, Từ Tĩnh và Từ Hoãn Hoãn cùng nhau đến Cục cảnh sát, không có manh mối mới, cũng không phát hiện hàng tung của Cố Hạ.

Khoảng mười giờ trưa, Chu Tề Xương đột nhiên nói lớn: “Đội trưởng! Cố Hạ quẹt thẻ!”

“Ở đâu?”

Chu Tề Xương nhìn địa chỉ: “Tại một nhà nghỉ trên đường Tĩnh Huệ! Hắn vẫn còn ở thành phố S!”

Có thể nếu rời khỏi thành phố hắn càng nguy hiểm hơn nên Cố Hạ lựa chọn ở lại.

“Đi thôi!”

Đội hình sự kéo đến nhà nghỉ kia. Nơi đây là một nhà nghỉ nhỏ, khá hẻo lánh. Cao Lâm liếc nhìn camera, máy không chạy.

Đến trước quầy tiếp tân, Cao Lâm đưa thẻ ngành: “Phiền tra giúp tôi khoảng mười giờ có ai trả phòng không?”

Trông thấy cảnh sát, cô tiếp tân hoảng sợ, lúi húi coi sổ ghi chép rồi lắp bắp trả lời: “Dạ có, là phòng 302!”

Cao Lâm đi đến phòng 302, tiếp tân giúp họ mở cửa, Cố Hạ dĩ nhiên không còn ở đây.

Không cách nào kiểm tra camera, một cảnh viên lấy lời khai của tiếp tân. Cô ta khai sáng sớm hôm nay có một người người đàn ông vóc dáng bình thường, đội mũ, đeo khẩu trang, mặc áo khoác đen, đeo balo ra trả phòng.

Miêu tả cơ bản phù hợp với Cố Hạ, vì đối phương đeo khẩu trang nên cô ta cũng không nhìn rõ được dung mạo.

Các đội viên phòng hình sự lục soát một lúc, trong phòng tắm phát hiện một chiếc dao cạo râu, khả năng là Cố Hạ sơ suất bỏ quên. Nếu hắn đã từng sử dụng, như vậy có thể lấy được DNA.

Cao Lâm cho dao cạo râu vào túi vật chứng đem về cho Từ Tĩnh kiểm nghiệm. Kết quả cho thấy DNA trên dao cạo và DNA lấy từ bàn chải đánh răng nhà Cố Hạ đều hoàn toàn trùng khớp.

Từ Hoãn Hoãn nghe được tin này không hề răng nói nửa lời, chỉ đứng lặng yên một bên cắn cắn ngón tay. Cô cảm thấy có gì đó không đúng, cô phát hiện có điểm mâu thuẫn.

42. Chương 42: Kẻ Tình Nghi Mất Tích (5)

Từ Hoãn Hoãn phát giác ra điểm bất thường. Cô phát hiện suy đoán trước đây của mình có điểm sai lầm cực kỳ nghiêm trọng.

Nghĩ thật kỹ, Từ Hoãn Hoãn mới tiến đến trước mắt Cao Lâm: “Đội trưởng Cao, những manh mối chúng ta đang có trong tay có điểm mâu thuẫn rất lớn.”

Cao Lâm vừa nghe xong, lập tức thả tài liệu trong tay xuống, nhìn cô: “Chỗ nào?”

Từ Hoãn Hoãn bắt đầu phân tích: “Nếu Cố Hạ là kẻ lưu vong mang tội giết người, như vậy điều hắn bắt buộc phải làm chính là cố gắng ẩn giấu tung tích. Hắn đội mũ, đeo khẩu trang, mặc trang phục tối màu để người khác không nhận ra tướng mạo của hắn. Hắn không lựa chọn khách sạn mà phải tìm một nơi không cần đăng ký bằng thẻ căn cước. Trong nhà nghỉ hẻo lánh này máy camera thì hư, chủ nhà trọ không quan tâm khách hàng là ai nên rất an toàn ... Tất cả những việc này đều không có vấn đề.”

Không chỉ Cao Lâm mà các đội viên khác đều ngừng công việc trong tay nhìn về hướng Từ Hoãn Hoãn.

Từ Hoãn Hoãn dừng một chút: “Thế nhưng mặt khác, hắn lại tự làm bại lộ tung tích của mình. Không lấy tiền mặt trả tiền phòng mà thanh toán bằng thẻ. Cho dù đi vội không mang theo tiền mặt, hắn hoàn toàn có thể ra ATM rút tiền mặt.”

“Đúng là như thế!” Nghe phân tích của Từ Hoãn Hoãn, Cao Lâm mới phát hiện điểm này. Bọn họ vì muốn bắt cho được Cố Hạ, tìm mọi cách để tìm ra hành tung của hắn nên căn bản không nghi ngờ hành động quẹt thẻ trả phòng này: “Như vậy, hắn cố tình bại lộ vị trí của mình, để chúng ta đến nhà nghỉ tìm hắn.”

Nhưng làm thế với mục đích gì?

“Không sai!” Từ Hoãn Hoãn gật đầu, duỗi một ngón tay về phía trước: “Hắn làm vậy để làm gì? Tôi cho rằng không đơn giản vì muốn ‘chơi’ cảnh sát một ván, cũng không phải muốn chứng tỏ hắn can đảm đến mức nào.” Cô ngừng một chút, quơ quơ ngón tay: “Mà vì ở căn nhà nghỉ ấy, hắn để lại một thứ muốn cảnh sát tìm ra được.”

Cao Lâm lập tức nghĩ đến ‘vật chứng’ duy nhất tìm thấy trong gian phòng đó: “Dao cạo râu?”

Từ Hoãn Hoãn vuốt cằm: “Hừm, dao cạo râu rõ ràng là điểm mâu thuẫn. Đeo khẩu trang chạy trốn, tại sao nhất định phải dùng dao cạo râu. Trong phòng hắn không để lại bất kỳ vật gì, ngay cả vụn tay cũng không có.... Tất cả đều chỉ rõ hắn rất cẩn thận, nhưng lại không cẩn thận lưu lại món đồ có thể truy ra DNA. Không phải quá kỳ lạ ư?”

Những chi tiết Từ Hoãn Hoãn phân tích càng rõ ràng bày ra trước mắt mọi người, những mâu thuẫn liên tục xuất hiện ....

Chu Tề Xương nhíu mày: “Xác thực rất kỳ lạ.... Cố Hạ tại sao lại làm như thế?”

Từ Hoãn Hoãn nói ra suy đoán của mình: “Vì để cho chúng ta tin chắc hắn vẫn còn ở thành phố S.”

Aizzaa!!! Chu Tề Xương cảm giác hỗn loạn, không rõ ràng: “Không hợp lý ... tại sao như vậy được chứ?”

Cao Lâm kết luận: “Vì muốn lừa chúng ta, kỳ thực người đang ‘chơi’ chúng ta không phải Cố Hạ.”

Chu Tề Xương cùng các đội viên khác giật mình: “Không phải Cố Hạ? Vậy là ai?”

Từ Hoãn Hoãn không trả lời, mà hỏi anh ta một câu: “Anh Chu, Cố Hạ cao bao nhiêu?”

Tuy không hiểu vì sao Từ Hoãn Hoãn hỏi câu này, nhưng Chu Tề Xương vẫn đáp: “Khoảng 1m70cm.”

Từ Hoãn Hoãn hỏi tiếp: “Còn vợ của hấn, Tưởng Văn Văn?”

“Để tôi tra một chút!” Chu Tề Xương lấy thông tin về cô ta, rồi trả lời: “Cô ta cao 1m67cm. Làm sao?”

Từ Hoãn Hoãn gật gật đầu, càng thêm chắc chắn những hoài nghi của mình: “Chiều cao bọn họ gần như tương đương, vóc người tầm trung, Cố Hạ có thể giả thành Tưởng Văn Văn; ngược lại, Tưởng Văn Văn có thể hóa trang thành dáng vẻ của Cố Hạ. Đội mũ, mặc quần áo của chồng mình, đeo khẩu trang, giả giọng một chút là có thể khiến tiếp tân hiểu lầm cô ta là đàn ông.” Vụ án trước đây người chồng giả dạng vợ mình, còn vụ án này thì ngược lại.

Lúc này cô đột nhiên rõ ràng vì sao Tưởng Văn Văn lại chọn căn nhà nghỉ bị hư camera này, bởi vì chẳng may ghi lại được hình ảnh cô ta, cô ta không phải sợ bại lộ tung tích mà sợ lộ ra việc cô ta cải trang.

Chu Tề Xương cảm thấy khối tin tức này quá lớn, anh ta nhất thời chưa thể tiêu hóa hết: “Chờ đã.... Ý của ‘Từ đại thần’ chính là Tưởng Văn Văn chưa chết? Không phải trong nhà vợ chồng họ, chúng ta tìm thấy máu của cô ta sao?”

Cao Lâm nghiêm nghị: “Có vết máu chưa chắc chứng minh cô ta đã tử vong.”

Đây cũng là điểm cảnh sát bọn họ lơ là.

Từ Hoãn Hoãn gật đầu: “Ừm, cô ta lấy chút máu của mình tạo thành hiện trường án mạng, sau đó lau máu, giả bộ lưu lại chút máu khô ở khe hở để chúng ta lầm tưởng Cố Hạ giết người, không lau dọn sạch sẽ, vô tình để lại; trường hợp giống như cây cạo râu vậy. Dùng DNA làm công cụ ngụy trang, thật giả lẫn lộn.”

Thật ra kế hoạch này có thể nói là hoàn mỹ, tất cả đều bị cô ta lừa, rơi vào bẫy của cô ta. Tuy nhiên có nhiều thứ thiết kế quá mức hoàn hảo lại lộ ra khe hở.

Những suy đoán trước đây của Từ Hoãn Hoãn đều chính xác, chỉ có điều thân phận hung thủ và nạn nhân có trao đổi: “Vì vậy, tôi cho rằng người lập mưu giết người không phải là Cố Hạ, mà là Tưởng Văn Văn. Cô ta dùng tài khoản của Cố Hạ đặt mua một chiếc vali. Sau khi sát hại Cố Hạ, khả năng hấn chết do bị đầu độc hoặc nghẹt thở, hấn bị nhét vào trong vali, rồi cô ta ngụy trang thành nạn nhân, rời đi. Ở trong nhà nghỉ lưu lại dao cạo râu của nạn nhân, đẩy toàn bộ hiềm nghi lên người Cố Hạ, để chúng ta lầm tưởng rằng cô ta là kẻ bị hại.”

Cao Lâm nghĩ đến vụ án trước, khi bọn họ hoài nghi mục tiêu là Cố Hạ, có thể hiện tại ...., “Lưu Niệm ... Chu Tề Xương, đêm Lưu Niệm mất tích có phát hiện xe của Cố Hạ ở nhà hàng đó, có chụp được người lái xe không?”

“Không có, căn bản không trông thấy rõ người!” Chu Tề Xương hít sâu một hơi, anh ta rợn tóc gáy, giọng sợ hãi: “Không ... Không phải ... Tối hôm đó người ngồi trong xe cũng không phải Cố Hạ chứ?”

Từ Hoãn Hoãn chậm rãi gật đầu: “Rất có thể!”

Bọn họ bị rơi vào một loại hình thái tư duy: Cố Hạ là tình nhân của Lưu Niệm. Xe của hắn xuất hiện ở khu vực quanh nhà hàng Lưu Niệm đã hẹn với em gái, liền nhận định trong xe chắc chắn là Cố Hạ. Kỳ thực, trong xe chỉ có một người, chính là Tưởng Văn Văn.

Cao Lâm lên tiếng hỏi: “Tưởng Văn Văn có bằng lái xe không?”

Chu Tề Xương kiểm tra, rồi thăm thốt lên ... Má ơi: “Thật sự có!”

Thành viên trong đội tự vỗ mạnh vào đầu mình: “Đúng rồi! Sao chúng ta không nghĩ tới. Tình nghi Cố Hạ, nhưng Tưởng Văn Văn cũng là đối tượng nằm trong diện tình nghi. Cô ta phát hiện chồng mình vụng trộm, tức giận ra tay giết chết Lưu Niệm, rồi giết Cố Hạ, sau đó đổ mọi tội lên đầu hắn.”

Chu Tề Xương thở dài thườn thượt, “Trời ạ! Quá đáng sợ!” Nếu đúng là như vậy thì Tưởng Văn Văn quá đáng sợ.

Một mình suy nghĩ một lúc, sau đó Từ Hoãn Hoãn mới quay sang Chu Tề Xương: “Anh Chu, ngày Lưu Niệm mất tích, cô ta có bỏ nhà đi một khoảng thời gian, camera quanh đó có ghi lại được hình ảnh xe của Cố Hạ không?”

Chu Tề Xương lắc đầu: “Đội trưởng cũng nói tôi điều tra rồi, nhưng không có!”

Từ Hoãn Hoãn hỏi tiếp: “Ngày hôm đó cuộc gọi cuối cùng là gọi cho em gái Lưu Mẫn đúng không?”

Chu Tề Xương xác nhận: “Đúng!”

Từ Hoãn Hoãn cụp mắt, cắn cắn môi. Một lát sau lên tiếng: “Anh Chu, anh giúp tôi điều tra việc này. Còn nữa, tôi muốn xem lại đoạn băng thẩm vấn và đoạn clip kia.”

Đoạn clip thì Chu Tề Xương biết, còn: “Đoạn băng thẩm vấn? Ai?”

Từ Hoãn Hoãn nói ra một cái tên: “Lưu Mẫn.”

Sau khi có được tư liệu cần thiết, Từ Hoãn Hoãn ngồi trước máy tính, xem lại đoạn clip Lưu Mẫn sát hại Hồng Dịch Văn, và đoạn băng cô thẩm vấn Lưu Mẫn. Có nhiều chi tiết nhỏ cô bỏ qua, nay đã rõ ràng ràng trước mắt. Trong đầu cô hình thành một giả thiết.

Hơn nửa tiếng, Từ Hoãn Hoãn tiến đến phòng thẩm vấn, Lưu Mẫn đã được giải đến. Tuy sắc mặt cô ta có hơi nhợt nhạt nhưng không chật vật như lần trước.

Lưu Mẫn vừa trông thấy Từ Hoãn Hoãn bước vào, câu hỏi đầu tiên chính là: “Có phải Cố Hạ giết chết chị tôi?” Người cô ta nghiêng về phía trước, thái độ gấp gáp.

Từ Hoãn Hoãn kéo ghế ngồi xuống, đôi mắt đen láy nhìn Lưu Mẫn, không trả lời câu hỏi đó mà chỉ nói: “Cố Hạ mất tích.”

Lưu Mẫn tròn tròn mắt, kích động: “Hắn trốn? Quả nhiên là hắn sao?”

Sắc mặt Từ Hoãn Hoãn bình tĩnh, khe lắc đầu, thanh âm trầm trầm: “Nhưng hiện nay điều tra ra được, không phải hắn!”

Nghe ba chữ cuối, Lưu Mẫn cau chặt mày: “Vậy còn có ai?”

“Vợ của Cố Hạ, Tưởng Văn Văn!” Từ Hoãn Hoãn ngừng một chút, “Cô biết không?”

Lưu Mẫn sững sốt, sau đó gật đầu: “Ừm, tôi biết cô ta, chị có nói qua với tôi. Là cô ta giết chị tôi?”

Từ Hoãn Hoãn không lay động nhìn cô ta, không nói.

Lưu Mẫn tiếp tục lên tiếng: “Có phải cô ta phát hiện chuyện của chồng cô ta và chị tôi...nên cô ta giết chị ấy?”

Từ Hoãn Hoãn không trả lời đúng hay không, chỉ hỏi ngược cô ta một câu: “Lưu Mẫn, cô biết vì sao tôi muốn gặp cô không?”

Những lời này khiến Lưu Mẫn lộ ra nét mặt nghi ngờ: “Không phải để nói cho tôi biết hung thủ là ai sao?”

Từ Hoãn Hoãn phủ định: “Không phải!” Thân thể cô nghiêng về trước, nháy mắt sắc mặt thay đổi: “Cô đã sớm biết hung thủ là ai, không phải sao?”

43. Chương 43: Kẻ Tình Nghi Mất Tích (6)

Ánh mắt Lưu Mẫn lóe lên tia hoảng loạn, sau đó cô ta lộ ra vẻ mặt ngơ ngác: “Cô ... Cô đang nói gì?”

Từ Hoãn Hoãn cũng bày ra nét mặt vô tội: “Không nghe rõ sao? Tôi cho rằng mình đã nói rất rõ ràng rồi chứ. Cô đã sớm biết người giết chết chị mình là Tưởng Văn Văn.”

Lưu Mẫn trợn tròn mắt, cô ta nói lớn: “Làm sao tôi biết? Nếu như tôi biết, tại sao lại đi giết Hồng Dịch Văn, tôi phải giết ả ta mới đúng!”

So với sự kích động của Lưu Mẫn, Từ Hoãn Hoãn lại rất bình tĩnh: “Bởi vì cô là đồng lõa!”

Tay bị còng nên cô ta phải dùng sức chỉ tay vào mặt Từ Hoãn Hoãn, gào lên: “Cô nói hươu nói vượn cái gì đó? Tôi làm sao giết chị của mình được!”

Từ Hoãn Hoãn chờ cô ta nói xong mới từ tốn lên tiếng: “Đêm Lưu Niệm mất tích chính là tại nhà hàng hai chị em cô đã hẹn nhau. Cũng tại địa điểm ấy camera có ghi lại hình ảnh một chiếc xe, là xe của Cố Hạ, nhưng trên xe không phải Cố Hạ mà là Tưởng Văn Văn. Chiếc xe đó không hề theo dõi Lưu Niệm, hơn nữa chuyện cô và chị gái mình hẹn nhau lại không có người thứ ba biết .... Vậy mà, Tưởng Văn Văn lại trùng hợp đúng thời gian xuất hiện ở nơi đó.”

Đôi mắt thẳng tắp nhìn Lưu Mẫn: “Là cô nói cho cô ta sao?”

Lưu Mẫn cười gằn thành tiếng: “Chỉ bằng điểm này mà cho rằng tôi báo tin cho Tưởng Văn Văn?”

Đã chuẩn bị đầy đủ từ trước, Từ Hoãn Hoãn chậm rãi lắc đầu: “Đương nhiên không phải. Bên kỹ thuật đã điều tra qua lịch sử cuộc gọi của cô, sau khi gọi cho chị gái, phát hiện ....” Nói đến đây, Từ Hoãn Hoãn dừng vài giây, quan sát nét mặt bắt đầu căng thẳng của Lưu Mẫn, rồi mới tiếp lời: “Có xác thực không có gọi điện thoại cho người nào nữa.”

Nghe đến đây Lưu Mẫn thở phào nhẹ nhõm, đồng thời ra vẻ tức giận với Từ Hoãn Hoãn.

Từ Hoãn Hoãn mỉm cười, đã hoàn toàn hiểu được nét mặt của cô ta: “Vì như vậy quá rõ ràng không phải sao. Cô biết nếu làm như thế sẽ bị tra ra được, nên cô thay đổi phương thức khác. Ngoại trừ gọi điện và nhắn tin ... còn có gì nữa nhỉ ... Là mạng xã hội, weibo của cô!”

Quan sát vẻ hoang mang của Lưu Mẫn, Từ Hoãn Hoãn tiếp tục: “Tối hôm đó, cô có đăng một status, nhìn qua có vẻ rất bình thường. Nội dung là sẽ cùng chị gái đi nhà hàng ấy dùng bữa tối, chỉ mong giờ đó không phải xếp hàng. Sau đó, cô xóa dòng trạng thái này đi, nhưng không có tác dụng, chúng tôi vẫn tra ra được.”

Lưu Mẫn cuộn chặt nắm tay, giải thích: “Đăng weibo cũng có vấn đề sao? Như cô nói, chỉ là một status bình thường, phạm pháp à?”

Cô ta thở hổn hển, khép mắt một lát rồi lại mở ra, hạ thấp âm lượng: “Xóa đi là do tôi hối hận, rất hối hận. Nếu như hôm đó không hẹn chị thì chị tôi chắc chắn không bị bắt cóc, bị giết hại.”

“Hối hận?!” Từ Hoãn Hoãn dựa vào hai từ này tiếp tục lên tiếng: “Đúng! Bất kể cô trực tiếp sát hại Hồng Dịch Văn ngay trong đoạn video, hay lúc thẩm vấn, tôi đều trông thấy sự hối hận và thù hận trên gương mặt cô. Lúc đó tôi chỉ nghĩ cô hối hận vì chính cô đã hẹn chị cô ra nơi đó, dẫn đến việc chị bị sát hại; còn

sự thù hận chính là hận Hồng Dịch Văn. Tuy nhiên, ngày hôm nay tôi phát hiện mình đã lầm, hai loại tâm tình này đều sản sinh vì một nguyên nhân duy nhất là chị của mình, Lưu Niệm.”

Ngón tay Từ Hoãn Hoãn gõ nhẹ lên mặt bàn, chậm rãi nói ra: “Cô hận Lưu Niệm, hận đến mức muốn giết chết chị ta; còn xấu hổ, là bởi dù sao người ấy cũng là chị ruột của cô. Sau khi Lưu Niệm chết, sự thù hận biến chuyển thành bi thương và hổ thẹn.”

Lưu Mẫn gào thét: “Nói bậy! Làm sao tôi có thể hận chị mình???? Cô ...”

Từ Hoãn Hoãn cắt ngang lời cô ta: “Lưu Niệm đã bội ước với hôn nhân của mình, hoặc có thể nói, cô hận tất cả những kẻ phản bội.”

“Tôi không hiểu!” Cô ta quay sang hướng khác, không nhìn Từ Hoãn Hoãn, đôi môi khê mím, ngón trở trùn lên ngón cái, có chút bất an.

Từ Hoãn Hoãn khê thở dài: “Bởi vì cô chính là người bị hại trong đó. Khi cô còn nhỏ, vì mẹ vụng trộm mà ba mẹ cô ly hôn. Chị cô đi với mẹ, còn cô do ba nuôi nấng. Thế nhưng, vì căm ghét mẹ cô mà ba cô thay đổi tính tình, thường đánh cô, uống rượu say lại ngược đãi. Suốt một năm trời, tòa án mới giao cô lại cho mẹ nuôi. Thế nhưng, thương tổn mãi mãi là vết sẹo trong lòng cô.”

Việc này vừa kết thúc, Lưu Mẫn trải qua sự phản bội lần thứ hai: “Cô đã từng kết hôn nhưng chồng cô có tình nhân, sau khi phát hiện, cô ly hôn. Trong cả hai vụ việc, cô đều là nạn nhân vô tội. Từ đó cô cực kỳ căm hận những kẻ phản bội. Sau này lại phát hiện chị mình cũng làm ra loại chuyện như vậy .... Là người thân cô càng không thể tha thứ.”

Từ Hoãn Hoãn đã nhờ Chu Tề Xương điều tra tất cả các tư liệu trên, bao hàm gia đình của Lưu Mẫn. Sau khi biết được việc này, Từ Hoãn Hoãn mới có thể ‘đọc’ hiểu ánh mắt oán hận của Lưu Mẫn, cô mới biết được vì sao Lưu Mẫn muốn giết chết chị mình. Việc chị mình quá phạm đã kích thích cô ta.

“Rõ ràng chị gái biết chuyện việc vụng trộm mang đến đau xót cho cô, nhưng vẫn hành động như vậy!” Từ Hoãn Hoãn nghiêng người về phía trước nhìn Lưu Mẫn, cao giọng: “Trong lòng cô đang nghĩ như thế có đúng không?”

Lưu Mẫn đỏ mặt, cô ta cắn cắn môi. Tất cả những câu nói của Từ Hoãn Hoãn đã đâm trúng nội tâm của cô ta, rất cực cũng không thể khống chế tâm trạng của bản thân, ngẩng đầu nhìn Từ Hoãn Hoãn, cô ta nắm lấy cổ áo của mình, tan nát lòng: “Đúng! Đúng! Tại sao chị ấy lại đối xử với tôi như vậy!”

“Tại sao! Tại sao!” Lưu Mẫn nắm tóc, khóc rống: “Tôi không muốn chị ấy chết ... không ngờ ...”

Nhìn dáng vẻ suy sụp của cô ta, Từ Hoãn Hoãn không nói lời nào.

Phát hiện chị mình và Cố Hạ có quan hệ không đứng đắn. Át hẳn Lưu Mẫn đã liên hệ với Tưởng Văn Văn,

báo cho cô ta biết mối quan hệ vụng trộm của chồng cô ta.

Qua mấy lần hăm là Tưởng Văn Văn đã nhìn thấu ý nghĩ của Lưu Mẫn, biết Lưu Mẫn không thể ra tay giết chị gái, nên cô ta ra tay.

Ngày Lưu Niệm chết, chắc chắn sẽ kích thích Lưu Mẫn rất lớn. Bị thương và hổ thẹn đã khiến cô ta nghĩ đến anh rể Hồng Dịch Văn. Cô ta tự cho rằng nếu như không phải do anh rể lẳng nhăng trước, thì chị gái cô ta chắc chắn sẽ không quá trốn như thế, cũng sẽ không chết, nên ra tay tàn nhẫn giết chết hẳn.

Khoan đã ...

Không đúng! Từ Hoãn Hoãn đột nhiên rõ ràng.

Từ Hoãn Hoãn nghĩ kỹ lại: Lưu Mẫn trực tiếp giết Hồng Dịch Văn, điều này khẳng định có liên quan đến Tưởng Văn Văn, tất cả đều được cô ta lên kế hoạch. Sau khi Lưu Mẫn giết người, tự thú, bị bắt, rồi bị tra ra quan hệ giữa Lưu Niệm và Cố Hạ, cảnh sát tất nhiên sẽ đi tìm Cố Hạ. Tưởng Văn Văn căn bản không cần chỉ vì đoạn clip ấy mà vội vàng bỏ trốn. Tất cả những manh mối giả chỉ nhằm cố tình gia tăng độ khả nghi của Cố Hạ.

Lưu Mẫn thành công cụ lợi dụng của cô ta, hơn nữa lại là can tâm tình nguyện.

Như vậy, Tưởng Văn Văn tiếp theo sẽ làm gì? Cô ta lên kế hoạch hoàn hảo cho hai vụ án giết người ‘Lưu Niệm và Cố Hạ’, còn tạo hiện trường giả bản thân đã chết để giả họa cho chồng mình.

Vậy việc nguy trang thành Cố Hạ để hoàn thành việc gì đây?

44. Chương 44: Kẻ Tình Nghi Mất Tích (7)

Hành tung của Tưởng Văn Văn thật sự Lưu Mẫn cũng không biết, sau khi giết Lưu Niệm thì không còn liên hệ, thậm chí cô ta cũng chẳng nắm được bao nhiêu thông tin về kế hoạch của Tưởng Văn Văn. Tưởng Văn Văn chỉ nói vào thời cơ thích hợp sẽ khai ra mối quan hệ của Cố Hạ và Lưu Niệm cho cảnh sát biết .... Mỗi một bước đi đều được Tưởng Văn Văn tính toán kỹ càng.

Tuy Lưu Mẫn là đồng lõa nhưng không thể thông qua cô ta để tìm ra Tưởng Văn Văn.

Sau khi cố tình bại lộ tung tích của mình, Tưởng Văn Văn không sử dụng thẻ của Cố Hạ, cũng không dùng thẻ căn cước. Hiện tại vẫn chưa rõ cô ta nơi nào nhưng Từ Hoãn Hoãn cảm thấy cô ta vẫn còn ở thành phố S. Vậy kế tiếp cô ta sẽ đi đâu?

Còn nữa, nếu như Cố Hạ đã bị Tưởng Văn Văn sát hại, vậy thi thể của hắn đâu?

Cao Lâm chỉ vào điểm khoanh tròn trên bản đồ: “Địa điểm tìm thấy xác của Lưu Niệm ở một nhánh sông nằm ở ngoại thành, bên cạnh có khu công nghiệp. Nơi này cách khu dân cư rất xa, hầu như rất ít người đến bờ sông đó. Từ nhà hàng đến đây mất khoảng nửa tiếng, về lại nhà cô ta cũng khoảng nửa tiếng. Ở bờ sông có dấu vết lòi kéo thi thể nên bước đầu suy đoán nơi này chính là địa điểm phi tang tử thi, không phải là hiện trường án mạng đầu tiên.”

Một cảnh viên khác tiếp lời: “Nếu như xét về mặt thời gian, Lưu Niệm ắt hẳn bị giết hại ngay trên xe, và khẳng định Tưởng Văn Văn đã chọn địa điểm quăng thi thể từ trước.”

“Như vậy điểm vứt xác của Cố Hạ cô ta cũng đã lên kế hoạch cận kề, có thể là ở một vị trí gần đó.” Cao Lâm suy nghĩ một chút rồi quay sang Chu Tề Xương: “Chu Tề Xương, cậu kiểm tra có bao nhiêu khu công nghiệp trong thành phố.”

“Vâng!” Sau khi tìm xong, “Có tổng cộng ba mươi khu công nghiệp!”

Cao Lâm: “Ngoại thành thì sao?”

Chu Tề Xương gõ gõ bàn phím: “Mười tám cái!”

Mười tám cái vẫn là quá nhiều, Cao Lâm ngẫm nghĩ về địa điểm tìm thấy xác Lưu Niệm, “Khu công nghiệp cũ thì sao?”

Suy đoán này đã loại trừ không ít: “Khu công nghiệp cũ có bảy cái!”

Điều tra bảy khu công nghiệp cũng cần vận động rất nhiều cảnh lực, mất rất nhiều thời gian. Đúng lúc này, Từ Hoãn Hoãn chợt nghĩ: nếu Tưởng Văn Văn muốn tìm một địa điểm thích hợp phi tang xác chết, lại còn muốn tìm một nhà nghỉ không lắp đặt hoặc có nhưng đã bị hư camera, “Quanh nhà nghỉ Tưởng Văn Văn ở qua có khu công nghiệp không?”

Sau khi tìm xong, Chu Tề Xương trợn tròn mắt: “Có một cái! Cách nhà nghỉ này khoảng mười lăm kilomet có một khu công nghiệp, lại còn là khu công nghiệp cũ, xung quanh không có khu dân cư.”

Trùng khớp đặc điểm nơi phát hiện thi thể Lưu Niệm, Cao Lâm lập tức cùng đội hình sự chạy qua đó.

Hai tiếng sau, vẫn ở văn phòng, Từ Hoãn Hoãn nhận được điện thoại của Cao Lâm, bên một con sông gần khu công nghiệp tìm thấy một chiếc vali màu đen, bên trong là thi thể Cố Hạ. Theo như Từ Tĩnh kiểm tra sơ bộ nạn nhân bị dây thừng siết chết, thời gian tử vong là vào khoảng mười giờ đến mười một giờ đêm hôm đó.

Tìm được thi thể Cố Hạ coi như chứng thực được toàn bộ suy đoán trước đây của Từ Hoãn Hoãn, Cố Hạ là nạn nhân, còn Tưởng Văn Văn mới chính là hung thủ.

Bây giờ chỉ còn sót lại Tưởng Văn Văn vẫn chưa biết tung tích.

Từ Hoãn Hoãn cầm tài liệu Chu Tề Xương đã điều tra về Tưởng Văn Văn.

Cô ta là một cô nhi, lớn lên trong viện mồ côi. Năm tuổi được một cặp vợ chồng nhận nuôi. Cha mẹ nuôi cô ta lần lượt qua đời năm cô ta mười tám tuổi. Năm hai mươi lăm tuổi cô ta kết hôn với Cố Hạ, bọn họ là bạn đại học.

Từ Hoãn Hoãn đột nhiên chú ý đến một điểm kỳ lạ: “Cố Hạ và Tưởng Văn Văn kết hôn, hai năm sau thì ly dị. Nửa năm sau lại tái hôn.” Tính toán một chút, cô ồ lên kinh ngạc: “Như vậy bọn họ mới tái hôn được hơn hai tháng.”

Chu Tề Xương nhú mày cảm thán: “Tuy rằng không nên bình phẩm về người đã khuất nhưng mà tên Cố Hạ đúng là tra nam, tái hôn được hai tháng, vụng trộm được một tháng.”

Tuy rằng hành động giết người của Tưởng Văn Văn có hơi cực đoan nhưng thật sự cô ta cũng rất đau khổ.

Đây chính là điểm khả nghi nhất trong vụ án, Từ Hoãn Hoãn quay sang một cảnh viên trong đội: “Nhờ anh liên lạc giúp tôi bạn bè của Cố Hạ hoặc Tưởng Văn Văn được không? Tôi muốn hỏi xem năm đó vì nguyên nhân gì mà họ ly hôn, ai đề nghị tái hôn? Tình huống của Tưởng Văn Văn trong nửa năm ly hôn.”

“Được! Không thành vấn đề!”

Sau khi Cao Lâm quay trở lại, Từ Hoãn Hoãn kể cho anh ta phát hiện mới này của mình, không lâu sau cảnh viên kia cũng quay trở lại, từ bạn bè của hai vợ chồng Cố Hạ thu được không ít tin tức: “Một người bạn của Tưởng Văn Văn cho biết năm đó hai người ly hôn là do Cố Hạ vụng trộm, bị Tưởng Văn Văn phát hiện, sau đó Cố Hạ còn ra tay đánh cô ta. Tranh cãi qua lại cuối cùng quyết định ly hôn.”

Chu Tề Xương chà chà hai tiếng: “Xem ra không phải lần đầu tiên Cố Hạ mèo mỗ, quả nhiên tính tình khó sửa, đúng là tên đàn ông thói tha! Nhưng vì sao bọn họ lại tái hôn?”

“Bạn của Cố Hạ kể lại là do Tưởng Văn Văn tìm tới hấn ta. Lúc đó Cố Hạ mới chia tay bạn gái, rồi bị Tưởng Văn Văn làm cho cảm động. Điều này cũng được bạn của Tưởng Văn Văn xác nhận, cô ta rất yêu Cố Hạ, đồng ý tha thứ cho hấn.”

“Tha thứ?” Chu Tề Xương thật sự không hiểu, Cố Hạ vụng trộm, còn đánh vợ, Tưởng Văn Văn yêu phải người như hấn, lại còn đồng ý tái hôn... Cô ta thật sự yêu đến mức ngu người rồi. Hay như vậy mới được gọi là tình yêu chân thành sao?

Từ Hoãn Hoãn cảm thấy có điểm bất thường: “Nửa năm trước, Tưởng Văn Văn có biến hóa gì không?”

“Bạn của cô ta kể thời gian đầu Tưởng Văn Văn rất thông khổ, nhốt mình trong nhà, không ra khỏi cửa. Nửa tháng sau cô ta đến thành phố T, bốn tháng sau cô ta quay trở lại, tâm tình khá hơn rất nhiều, nhưng vẫn nhớ về Cố Hạ, luôn miệng hỏi thăm chuyện hần sau khi ly hôn, rồi đi tìm hần.”

Chu Tề Xương lập tức kiểm chứng: “Hừm .... Em tra được, cô ta xác thực ở thành phố T, có ghi chép trong phần cư trú, hơn bốn tháng.”

Nhìn thời gian có thể đoán ngay được: “Xem ra về lại thành phố này không được bao lâu cô ta liền tái hôn.”

“Đúng! Bạn Cố Hạ kể, sau khi tái hôn, Tưởng Văn Văn lại càng không thể cản hần ra ngoài. Trước thì còn làm ầm ĩ, nhưng sau này thì không như vậy. Vì vậy, Cố Hạ tuy chẳng còn chút tình cảm nào với cô ta nhưng hần vẫn không ly hôn.”

Chu Tề Xương cùng các đội viên khác lắc đầu, chuyện gia đình nhà này thật sự không thể nào giải thích nổi: ông chồng vụng trộm, bà vợ vẫn muốn tái hôn, chỉ cần ở được bên cạnh hần mãi mãi, không quan tâm trái tim hần có ở bên cô ta hay không.

“Vì muốn duy trì đoạn hôn nhân này, Tưởng Văn Văn lựa chọn thỏa hiệp và nhường nhịn.” Cao Lâm nói xong nhìn sang Từ Hoãn Hoãn: “Có cảm thấy kỳ lạ không?”

Từ Hoãn Hoãn khẽ gật đầu: “Ừm ... Quá kỳ lạ!” Cô cảm môi, cô cảm giác mình nắm bắt được điều gì đó nhưng lại nửa thực nửa ảo ....

Cao Lâm phân tích: “Theo như bạn bè của Tưởng Văn Văn cho biết cô ta là người phụ nữ yêu Cố Hạ tha thiết, thậm chí không để ý đến việc anh ta lăng nhăng; nhưng cũng chính con người đó, lại đi giết chồng mình và tình nhân.”

Lại có chỗ mâu thuẫn.

Có cảnh viên suy đoán: “Lẽ nào Tưởng Văn Văn nhất quyết tái hôn chỉ vì muốn báo thù?”

Chu Tề Xương tròn tròn mắt, cũng đồng ý với khả năng này: “Nếu như vậy liền có thể giải thích được. Không phải cô ta còn yêu Cố Hạ mà chỉ vì hận. Sau khi cô ta lên kế hoạch vẹn toàn, cô ta quay về tái hôn. Chờ đến khi hần vụng trộm lần nữa thì giết Lưu Niệm, giết luôn cả hần, rồi giả họa cho Cố Hạ, hoàn thành kế hoạch báo thù.”

Chu Tề Xương thu hồi nhận xét cô ta ngốc. Một người có bước tính toán tốt như vậy tuyệt nhiên là một tội phạm IQ cao.

Nghĩ tới đây Chu Tề Xương liền đưa mắt nhìn Từ Hoãn Hoãn đang nhập tâm suy nghĩ: Nếu như không nhờ ‘Đại thần’ tìm ra vấn đề trong đó, thì tất cả đều nghĩ Cố Hạ ra tay sát hại vợ mình và tình nhân, còn trong mắt mọi người cô ta là người bị hại.

Chỉ có thể nói cao thủ gặp phải cao thủ ... Anh ta thở hắt ra một hơi, cảm thán, rồi đưa mắt nhìn vào màn hình vi tính.

Hả??? ....

Chu Tề Xương kích động gọi Cao Lâm: “Đội trưởng! Tưởng Văn Văn lại tiếp tục quệt thẻ!”

Cô ta lại một lần nữa bại lộ hành tung, Cao Lâm lập tức quay sang: “Ở đâu?”

Chu Tề Xương lập tức xác định vị trí: “Vẫn là một nhà nghỉ! Em gửi địa chỉ qua di động của anh rồi!”

“Đi!”

Khoảng một tiếng sau, nhóm Cao Lâm đến nhà nghỉ, cảnh sát khu vực đã có mặt ở đó, nhưng ở bên trong không thấy Tưởng Văn Văn. Nhân viên nhà nghỉ nói người đứng ra thuê phòng là một người phụ nữ. Cao Lâm đưa ảnh Tưởng Văn Văn cho anh ta xem, anh ta gật đầu xác nhận. Anh ta còn nhớ vị khách này nhận phòng chưa đầy năm phút là rời đi.

Lần này Tưởng Văn Văn không cải trang, muốn cảnh sát phát hiện sao?

Cao Lâm hỏi kỹ lại: “Cô ta ăn mặc thế nào? Có đeo balo không?”

Nhân viên nhà nghỉ ngẫm nghĩ một chút: “Cô ta mặc áo khoác nhung đen, đeo balo. A! Còn có một chiếc hành lý màu đỏ rất lớn. Nhưng lúc đi ra ngoài cô ta chỉ đeo balo.”

Vậy có nghĩa vali cô ta để lại, Cao Lâm vừa nghĩ đến đó thì đột nhiên có một cảnh viên chạy đến: “Đội trưởng! Trong phòng tìm được một chiếc vali.”

Cao Lâm tiến vào trong phòng, chiếc vali đỏ đã được đặt lên giường, anh ta đeo găng tay, từ từ mở khóa kéo ...

Một giây sau tất cả mọi người đều nhìn thấy đồ vật cất ở bên trong.

Là thi thể của một người phụ nữ trưởng thành.

45. Chương 45: Kẻ Tình Nghi Mất Tích (8)

Nhìn gương mặt của bộ tử thi đó, tất cả mọi người đều lạnh người, khiếp sợ.

Cao Lâm nhìn xuống tấm ảnh trên tay anh ta, gương mặt nạn nhân và người bọn họ đang muốn tìm, Tưởng Văn Văn, giống nhau như đúc.

Cho dù Từ Tĩnh không ở hiện trường, Cao Lâm dựa vào kinh nghiệm cũng có thể đoán ra được người chết không chỉ mới ngày một ngày hai. Cô ta mặc chiếc váy đỏ, nằm cuộn mình ở bên trong, thân thể đã lạnh lẽo.

Tất cả đều có chung một câu hỏi: Nạn nhân là ai?

Trong phòng ngoại trừ chiếc vali này thì hoàn toàn không còn đồ vật hoặc dấu vết nào khác, nghĩa là Tưởng Văn Văn sau khi để hành lý ở đây rồi lập tức rời đi.

Sau khi chụp ảnh hiện trường, Cao Lâm chuyển hành lý về Cục cảnh sát, giao sang phòng pháp y cho Từ Tĩnh, tiến hành nghiệm thi.

Quay về đội, anh ta đưa ảnh hiện trường cho Từ Hoãn Hoãn.

Từ Hoãn Hoãn nhìn gương mặt người phụ nữ nằm trong vali, trợn tròn mắt kinh ngạc. Cô nhìn bức ảnh ước chừng gần một phút, sau đó mới ngẩng đầu nhìn Cao Lâm: “Cô ta ...”

Cao Lâm khẽ gật đầu, giọng nghiêm túc: “Giống Tưởng Văn Văn như đúc. Tôi đã hỏi qua tiếp tân, lần này cô ta không ngủ trang. Tôi đưa ảnh Tưởng Văn Văn cho anh ta coi, anh ta xác nhận chính người này đến đặt phòng, bỏ lại chiếc vali rồi rời đi.”

Hai người, một khuôn mặt.

Các đội viên suy đoán: “Có khi nào nạn nhân chính là chị em song sinh với Tưởng Văn Văn không?”

Cao Lâm cũng không dám khẳng định: “Chờ kết quả DNA là biết liền!”

Chờ đến khi Từ Tĩnh cầm báo cáo nghiệm thi vào đội hình sự, ai nấy đều nhìn về phía anh.

Cảnh viên đứng gần Từ Tĩnh nhất lên tiếng trước: “Pháp y Từ, nạn nhân có phải là chị em sinh đôi với Tưởng Văn Văn không?”

Từ Tĩnh đưa báo cáo cho Cao Lâm, khẽ trả lời: “Không phải!”

Cao Lâm nhận tài liệu, trang đầu tiên chính là kết quả kiểm nghiệm DNA, “Nạn nhân không có bất kỳ quan hệ máu mủ nào với Trương Văn Văn.”

Mọi người đều không tin vào mắt mình: “Không phải sinh đôi làm sao có thể giống đến vậy? Tựa như là một người!”

Nắm được điểm này, Cao Lâm lại quan tâm đến vấn đề khác. Anh ta nhìn Từ Tĩnh, nhíu mày: “Từ Tĩnh, nạn nhân chết ít nhất đã qua năm tháng. Thời gian lâu như vậy sao thi thể không có hiện tượng phân hủy?”

Từ Tĩnh nghiêng người, tựa vào cạnh bàn, giải thích: “Vì thi thể đã được xử lý qua bước chống phân hủy. Nếu ngay sau khi chết, tiến hành xử lý xác theo phương cách đó có thể duy trì được trạng thái của thi thể như vừa mới qua đời.”

Cao Lâm khẽ gật đầu, phát hiện tin tức phía dưới càng khiến người ta khiếp sợ: “Nạn nhân là phụ nữ có thai?”

Khuôn mặt Từ Tĩnh vẫn lạnh tanh: “Khi chết đang mang thai được một tháng, sau khi tử vong, bụng bị mổ ra, sau đó khâu lại.”

Một thi thể hai sinh mạng, hung thủ sát hại một người phụ nữ có thai, lại còn mổ bụng nạn nhân ra... muốn kiểm tra thai nhi chưa thành hình kia sao?

Cả văn phòng đều rơi vào trầm mặc, sự tàn độc của hung thủ khiến người ta giận sôi người ....

Sau đó Từ Tĩnh tiếp tục đọc lên kết quả nghiệm thi: “Nguyên nhân cái chết là do đầu bị một vật cứng tác động tạo nên tổn thương, vết thương đã được hung thủ khâu lại. Cũng là xử lý sau khi tử vong.”

Cao Lâm nhìn ảnh sau gáy của nạn nhân, có thể trông thấy vết thương được khâu lại khá cẩn thận; phần bụng mổ ra, cũng khâu lại .... Hung thủ làm rất nhiều hành động đáng nghi, nhìn qua còn có hơi vớ vẩn.

Nạn nhân đã chết, khâu lại vết thương xuất phát từ nguyên nhân gì?

Từ Hoãn Hoãn đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, đứng cách Từ Tĩnh không xa ... Vì đang trong giờ làm việc nên cô cân nhắc vẫn gọi anh là pháp y Từ: “Có dấu vết phẫu thuật thẩm mỹ không?”

Ánh mắt Từ Tĩnh nhìn sang cô, lắc đầu: “Không có!”

“À ...” Có được đáp án, cô cúi đầu, lẩm bẩm: “Thời gian tử vong ít nhất đã được năm tháng ...” Từ Hoãn Hoãn tập hợp tất cả các manh mối trong đầu.

Hai năm sau kết hôn, vì Cố Hạ có tình nhân nên ly hôn, thời gian tử vong hơn năm tháng, mang thai được một tháng, ly hôn được nửa tháng thì đến thành phố T, bốn tháng sau quay về, thay thứ cho hành động của Cố Hạ, tái hôn, sát hại Lưu Niệm và Cố Hạ, hai người có khuôn mặt giống nhau.

Tất cả đều đã thông suốt, Từ Hoãn Hoãn ngẩng đầu, đưa ra một suy đoán lớn mật: “Tưởng Văn Văn chết rồi!”

Nghe đến đây ai nấy đều nhìn về phía Từ Hoãn Hoãn, Chu Tề Xương ồ lên khiếp sợ: “Từ đại thần, chị nói gì cơ?”

Từ Hoãn Hoãn nheo mắt, ngữ điệu chắc nịch: “Tưởng Văn Văn thật đã chết cách đây năm tháng rồi, người chúng ta muốn tìm chính là kẻ giả mạo Tưởng Văn Văn.”

“Làm sao có chuyện đó được.”

Không tham gia quá trình đội hình sự tra án, Từ Tĩnh hiềm thấy lại có tiếng nói: “Cố vấn Từ nói không sai, đã so sánh DNA của thai nhi trong bụng nạn nhân và DNA của Cố Hạ, bọn họ có quan hệ cha con.”

Phát hiện những suy đoán của mình có chứng có cớ, Từ Hoãn Hoãn nhìn sang Từ Tĩnh khẽ nở nụ cười.

“Bởi vậy ...”

Từ Hoãn Hoãn đã có những phán đoán hoàn chỉnh cho toàn bộ vụ án, cô đứng lên: “‘Tưởng Văn Văn thật’ khi ly hôn với Cố Hạ thì đang mang thai, nhưng cả hai đều không biết. Sau khi ly hôn không được bao lâu cô ta bị sát hại.” Ngừng một chút rồi tiếp lời: “Đi thành phố T không phải là cô ta mà chính là người chúng ta cần tìm ‘Tưởng Văn Văn giả’. Ở thành phố T cô ta chỉ hình, do vậy cần ở đó bốn tháng để dưỡng bệnh; hơn nữa, nguy trang thành một người khác cũng cần phải chuẩn bị. Sau khi đã hoàn toàn biến thành Tưởng Văn Văn, cô ta quay trở về thành phố S, thay thế Tưởng Văn Văn, nặng nề đòi quay lại với Cố Hạ, không phải yêu, không phải si tình mà chỉ vì muốn giết chết hắn.”

“Trời ạ! Em nổi hết da gà rồi đây!” Chu Tề Xương chà sát hai cánh tay của mình.

Nghĩ lại thật sự quá kinh khủng, thay đổi hình dạng mà xung quanh không một ai biết. Tưởng Văn Văn kia không còn là Tưởng Văn Văn của ngày xưa, mà Cố Hạ đã tái hôn với một người đã lập mưu giết hắn từ lúc bắt đầu, phỏng chừng hắn chết cũng vẫn chưa hiểu được nguyên nhân vì sao.

Về mặt của các đội viên khác cũng không khác nhau là mấy, tất cả đều có chung tâm trạng.

“Vấn đề hiện tại chính là ai hại chết Tưởng Văn Văn?”

Chu Tề Xương ngả người ra phía sau, sờ sờ cằm: “Hắn là người đã giả trang thành Tưởng Văn Văn giết rồi, như vậy mới có thể thay thế được cô ta, mới có thể lập nên kế hoạch giết người.”

Cao Lâm lắc đầu phủ định quan điểm này của Chu Tề Xương: “Tôi lại cho rằng không phải. Nếu đúng là cô ta giết, cô ta sẽ không tiếp tục nguy trang dẫn dắt chúng ta đến nhà nghỉ, bỏ lại vali chứa thi thể Tưởng Văn Văn thật ở đó. Phương thức hành xử này của nghi phạm đã tự tố cáo cô ta chính là giả, còn Tưởng Văn Văn thật đã chết rồi.”

Từ Hoãn Hoãn cũng lên tiếng: “Tôi tán thành ý kiến của Đội trưởng Cao, cô ta không phải là hung thủ sát hại Tưởng Văn Văn mà chỉ hi vọng chúng ta tra ra được hung thủ là ai.”

“Cô ta chính hình giống gương mặt Tưởng Văn Văn chỉ có một mục đích duy nhất: Báo thù.” Từ Hoãn Hoãn kiên định: “Chính là báo thù cho Tưởng Văn Văn. Trở thành Tưởng Văn Văn không phải là mục tiêu của cô ta, mà chính là thủ đoạn; bởi vì, người này muốn giết chết tất cả những người trực tiếp hay gián tiếp làm tổn thương đến Tưởng Văn Văn.”

Cô khẳng định người này đã từng nghĩ: Nếu như không bởi Cố Hạ mèo mỡ, thì Tưởng Văn Văn đã không ly hôn, đã không chết khi đang mang thai. Những đau thương và thù hận đã dẫn đến hành động lập kế hoạch báo thù của cô ta.

Sau khi Từ Hoãn Hoãn nói xong, Cao Lâm bổ sung thêm: “Cho nên cô ta lần nữa không rời khỏi thành phố S là vì Tưởng Văn Văn bị sát hại ở đây, và cô ta cảm thấy hung thủ nhất định vẫn còn ở thành phố S.”

Chu Tề Xương nhìn Cao Lâm: “Đội trưởng! Nghĩa là bây giờ chúng ta phải tìm hai hung thủ.”

Cao Lâm vẫn cau chặt mày, gật đầu: “Không sai! Còn nữa, nếu cô ta muốn chúng ta điều tra cái chết của Tưởng Văn Văn thì nhất định sẽ không tự ý đụng vào thi thể. Do vậy, quá trình khâu và chống phân hủy đều do hung thủ gây ra.”

“Có một điểm rất kỳ lạ, tại sao người này trông thấy thi thể của Tưởng Văn Văn lại không lập tức báo cảnh sát chứ?” Đây cũng là điểm mọi người đều không thể lý giải, Tưởng Văn Văn chết đã hơn năm tháng, nếu như muốn bắt hung thủ thì phải báo cảnh sát ngay, càng để lâu manh mối càng mất dần, xác suất bắt được hung thủ càng nhỏ, cực kỳ bất lợi cho việc phá án.

Cao Lâm thở dài, sắc mặt nghiêm túc: “Cô ta không tin cảnh sát, nghĩ rằng phải do chính tay mình bắt hung thủ.”

Ngẫm nghĩ một chút, Từ Hoãn Hoãn tiếp lời: “Nếu như hung thủ là người bên cạnh Tưởng Văn Văn, cô ta cho rằng chỉ khi nào thân phận Tưởng Văn Văn một lần nữa xuất hiện lại sẽ khiến hung thủ tự bại lộ, có thể đây là mục đích của cô ta.”

Đột nhiên mấy tháng sau lại nhìn thấy người chính tay mình đã giết, một chuyện hoang đường như vậy chắc chắn sẽ khiến cho hung thủ hoang mang, rồi cố gắng đi tìm kiếm nguyên nhân, nên có thể sẽ bại lộ hành tung.

“Xem ra, hung thủ không phải là người bên cạnh Tưởng Văn Văn.”

Một đội viên lấy tay chặn ngực: “Hừm, có lẽ Tưởng Văn Văn giả cũng phát hiện điều này, cô ta biết không có cách nào tìm ra hung thủ nên mới tung chiêu này.”

Từng bước từng bước, cô ta tốn rất nhiều tâm tư dẫn dắt cảnh sát đào bới được chân tướng đang ẩn giấu, Từ Hoãn Hoãn có lý do tin rằng, mục tiêu chính của cô ta là tìm ra hung thủ đã ra tay tàn nhẫn với Tưởng Văn Văn, đó ắt hẳn là chuyện cuối cùng cô ta muốn làm.

Hành tung của Tưởng Văn Văn giả không biết nơi phương nào, nếu như tìm được hung thủ giết Tưởng Văn Văn thật có thể dụ được cô ta ra; vì thế, Cao Lâm quyết định điều tra vụ án giết người của Tưởng Văn Văn trước.

Phác họa chân dung tội phạm, Từ Tình dựa trên chuyên môn của bản thân, đưa ra ý kiến: “Một người có thể có cách thức chống phân hủy rất chuyên nghiệp, các mũi khâu cũng ngay ngắn, chứng tỏ hung thủ có nền tảng kiến thức y học hoặc bối cảnh công việc có tiếp xúc qua chất bảo quản.”

Cao Lâm gật gật đầu, sau đó anh ta nghĩ ra một chuyện, lập tức quay sang Chu Tề Xương: “Chu Tề Xương, cậu tra thử xem đã từng xảy ra vụ án tương tự không: nạn nhân bị mổ bụng, khâu lại, hơn nữa nạn nhân có thể là phụ nữ đang mang thai.”

Cao Lâm muốn xác định coi đây có phải là vụ án giết người liên hoàn hay không. Nếu như là án liên hoàn, việc chọn lựa người ra tay nhất định sẽ cố định.

Từ Hoãn Hoãn bổ sung thêm: “Còn nữa, nạn nhân được phát hiện ở trong vali đỏ, mặc váy đỏ.”

Chiếc váy đỏ không hề có dính máu chứng tỏ do hung thủ mặc vào cho người chết. Hơn thế, mọi thứ đều là màu đỏ nhất định sẽ có ý nghĩa nào đó với hung thủ.

Chu Tề Xương tra tìm một chút, không ngờ anh ta thật sự tìm được ra được tin khiến anh ta trợn tròn mắt ngạc nhiên: “Trời ơi! Thật đúng là có vụ án tương tự! Hơn nữa còn chưa tìm ra hung thủ!”

Anh ta liếc qua phần báo cáo nghiệm thi, nuốt nước miếng, đọc lớn lên những đoạn quan trọng: “Phát sinh hai tháng trước có một vụ giết người, nạn nhân là một người phụ nữ trẻ, 24 tuổi, bụng bị mổ ra rồi khâu lại, lúc đó nạn nhân đang mang thai hai tháng.”

Lại là phụ nữ có thai, tổng cộng cả thấy bốn mạng.

Từ Hoãn Hoãn nhìn tấm ảnh chụp hiện trường, nạn nhân mặc váy đỏ, nằm cuộn mình trong chiếc vali đỏ ... Hệt như tình huống của Tưởng Văn Văn.

Cũng kiểu đầm đỏ giống nhau, cũng chiếc vali đỏ như nhau.

46. Chương 46: Chiếc Vali Màu Đỏ (1)

Edit: Yang

Nửa giờ sau, đội hình sự lấy được tất cả hồ sơ vụ án giết người xảy ra vào hai tháng trước, người chết tên Kim Manh, hai mươi bốn tuổi. Sau khi tốt nghiệp đại học, làm nhân viên phục vụ ở quán ăn đêm, chưa lập gia đình nhưng lại đang mang thai hai tháng. Theo cảnh sát trước đây đã điều tra, cô ta qua lại với một người đàn ông đàn ông đã kết hôn tên Diêu Cương. Tuy tên này phủ nhận, nhưng theo kết quả DNA hoàn toàn trùng khớp với thai nhi của nạn nhân.

Chứng cứ rành rành trước mắt, Diêu Cương buộc phải thừa nhận hành vi quá trớn của mình. Hắn quen biết Kim Manh ở quán ăn đêm, qua lại với nhau được ba tháng. Một tháng trước đó, Kim Manh tìm hắn, đưa kết quả của bệnh viện, báo cho hắn biết cô ta đã có thai. Thế nhưng Diêu Cương đã có vợ con, cũng chẳng có ý định ly hôn, hắn kêu cô ta bỏ đứa bé đi nhưng Kim Manh không chịu. Cô ta đưa ra điều kiện, đòi hắn một khoản tiền. Không ngờ sau khi có được tiền, Kim Manh không phá thai mà thi thoảng đến vòi tiền hắn, uy hiếp nếu hắn không đưa tiền cô sẽ nói cho vợ hắn biết. Tổng cộng hắn đưa cho cô ta trên năm ngàn đồng, mãi cho đến khi cô ta bị sát hại.

Diêu Cương chính là đối tượng tình nghi lớn nhất, có động cơ giết Kim Manh. Tuy nhiên ngày Kim Manh bị giết, hắn và vợ con đang du lịch ở thành phố W, không ở thành phố S; hơn nữa, cảnh sát không tìm ra bất cứ dấu vết nào của hắn ở hiện trường. Vì vậy, loại bỏ hắn khỏi đối tượng hiềm nghi.

Sau đó, cảnh sát cũng tìm ra được vài tình nghi, là đồng nghiệp ở quán ăn đêm và bạn trai cũ của nạn nhân. Thế nhưng cuối cùng vẫn loại ra khỏi hiềm nghi, đến nay vẫn chưa bắt được hung thủ. Thêm vào đó cảnh sát cũng không tìm được vụ án tương tự nên cũng không thể liệt vào dạng vụ án liên hoàn.

Tuy nhiên trên thực tế vụ án đầu tiên phát sinh vào năm tháng trước, nhưng xác của Tưởng Văn Văn đã bị giấu đi, bây giờ hai vụ án rốt cuộc cũng có thể sâu chuỗi lại với nhau.

Từ Tĩnh đọc báo cáo nghiệm thi, nguyên nhân cái chết, cùng dấu vết khâu thi thể có cách thức rất giống nhau, bao gồm cả chất bảo quản, có thể kết luận do cùng một hung thủ gây nên.

Thành viên đội hình sự tra được chiếc váy màu đỏ mặc trên người nạn nhân cùng với chiếc vali giấu thi thể là cùng một loại nhưng lại khác nơi sản xuất và tiêu thụ.

Hai vụ án giết người đều chưa tìm thấy dấu vân tay và DNA của hung thủ; hơn nữa, thời gian cách nhau

chừng ba tháng, điều đó chứng minh hung thủ rất cẩn thận chọn lựa mục tiêu, hoàn toàn không phải do kích động. Xét trên khía cạnh kẻ sát nhân, hẳn hầu như điều tra tình hình bối cảnh nạn nhân rất kỹ, theo dõi bọn họ trong thời gian ngắn, xác định được thời cơ và địa điểm gây án. Sau đó, mới đưa xác họ về chỗ của hắn, giải phẫu rồi khâu lại, xử lý chống phân hủy, rồi mặc chiếc váy đỏ hắn đã chuẩn bị. Cuối cùng bỏ thi thể vào trong chiếc vali đỏ.

Còn một điểm quan trọng, chiếc vali giấu thi thể của Kim Manh được phát hiện trong phòng trọ của cô ta, từ đó có thể suy đoán hung thủ cũng chuyển hành lý giấu xác Tường Văn Văn đến nhà của chính nạn nhân. Đây là hành động cực kỳ can đảm.

Sau khi đọc tư liệu của người bị hại, Từ Hoãn Hoãn phát hiện các nạn nhân có nhiều điểm giống nhau: đều là cô gái trẻ tuổi, hơn hai mươi tuổi, cao 1m67, dáng người cao gầy, mái tóc đen dài, bị hại trong tình trạng đang có thai và vẫn chưa lập gia đình.

Dễ nhận thấy, mục tiêu của hung thủ là những bà mẹ đơn thân. Từ Hoãn Hoãn dùng ngón tay viết chữ ‘mẹ’ lên mặt bàn, cô hơi nheo mắt lại, tìm kiếm trong đại não một lát, cô ngẩng đầu lên, lên tiếng phá tan bầu khí tĩnh lặng trong văn phòng: “Tôi đột nhiên nhớ đến một vụ án liên hoàn mấy năm trước.”

Cao Lâm bỏ hồ sơ vụ án xuống, nghiêng đầu nhìn về phía cô: “Vụ án nào?”

“Em cũng nhớ ra vụ án này.” Chu Tề Xương nhanh chóng tra xét: “À, hung thủ tên Trần Vĩnh Niên đã từng giết hại ba người phụ nữ có thai, cuối cùng bị bắt khi đang khống chế một thai phụ trong bệnh viện.”

Vụ án năm đó rúng động một thời gian, dĩ nhiên Chu Tề Xương còn nhớ rõ: “Những đứa bé bị gã lấy ra, đặt vào trong những bình thủy tinh bỏ dưới gầm giường của gã.”

Từ Hoãn Hoãn phân tích tâm lý hung thủ: “Sở dĩ Trần Vĩnh Niên làm vậy vì khi còn bé gã đã trải qua tuổi thơ đau khổ, gã giết những người mẹ chưa kết hôn mà nuôi con một mình giống như mẹ gã. Gã cảm thấy những người phụ nữ ấy không xứng đáng làm mẹ, không để những đứa bé đó sống sót, giết chết chúng mới là giải thoát và cho chúng cuộc sống mới.”

Sau khi mẹ gã chết, tâm lý của gã đã bị bóp méo đến nỗi xem việc này như một sứ mệnh.

Nhớ lại vụ án và nhìn những tư liệu ảnh chụp của hung thủ trên máy tính, Chu Tề Xương chỉ muốn thốt lên hai chữ: Biến thái.

Từ Hoãn Hoãn không phải tự nhiên nhắc đến vụ án này, Cao Lâm lập tức phản ứng, nhú mày nhìn cô: “Cố vấn Từ, cô cho rằng lần này hung thủ cũng tìm những người phụ nữ tương tự như mẹ hắn sao?”

Từ Hoãn Hoãn vuốt cằm nói: “Tôi cảm thấy hung thủ là một người đàn ông bị mẹ vứt bỏ từ bé, khi mẹ hắn bỏ hắn, bà ấy mặc chiếc váy màu đỏ, kéo chiếc vali màu đỏ, hình ảnh ấy đã khắc sâu trong não trạng của hắn.”

Cao Lâm nghe xong, hai tay ôm ngực gật đầu, cực kì đồng ý với lời Từ Hoãn Hoãn nói: “Vì thế, sau khi giết người, hấn mặc cho nạn nhân chiếc váy màu đỏ, bỏ thi thể vào vali đỏ ... Hấn muốn tìm lại bóng dáng của mẹ mình trên người bị hại.”

Hung thủ có chấp niệm với chiếc váy màu đỏ và vali đỏ đã có thể giải thích hợp lý ... nhưng còn: “Tại sao hung thủ nhất định phải mổ bụng nạn nhân? Để chứng thực người đó có mang thai hay không thôi sao? Hơn nữa hấn cũng lấy thai nhi ra, cũng không nhét thêm vào đó món đồ gì.”

“Nhét vào ....” Từ Hoãn Hoãn đột nhiên nảy ra ý nghĩ ...nhưng có vẻ như không hay cho lắm.

*

“Mẹ! Đừng đi! Mẹ! Đừng đi mà!” Hấn đưa tay ra nhưng không có bàn tay nào nắm lấy, hấn gào khóc nhưng không thể khiến mẹ mình quay đầu, chỉ có thể nhìn bóng lưng màu đỏ khuất dần.

“Mẹ ....” Hấn mở choàng mắt, căn phòng lạnh lẽo và tĩnh lặng như trước. Trán hấn đượm mồ hôi nhưng hấn không lau đi, chỉ đưa tay đẩy gọng kính, tầm mắt nhìn vào con dao phẫu thuật trên bàn tay phải.

Bên cạnh hấn là một bàn phẫu thuật dài, một người phụ nữ trẻ tuổi nằm bên trên nhưng đôi mắt hấn chỉ nhìn vào cái bụng hơi nhô lên kia.

Tâm tình có chút bối rối đã dần dần an tĩnh lại, hấn cầm dao giải phẫu đặt lên bụng người phụ nữ, không do dự rạch một đường. Cô ta không đau khổ, không giãy giụa, bởi vì cô ta chết rồi.

Hấn đặt dao giải phẫu sang một bên, ngoẹo cổ nhìn vết thương hấn vừa mổ, chậm rãi đặt kính xuống mặt bàn. Sau đó cầm tấm bọc plastic kéo ra một chút một chút, rồi quần thật kỹ phần đầu của mình lại, không một khe hở.

Nghiêng đầu nhìn dáng vẻ của hấn bây giờ trước gương, hấn gật đầu thỏa mãn, rồi ngồi xổm xuống trước tử thi người phụ nữ, nghiêng người cô ta qua, mở nhẹ lỗ hổng hấn vừa rạch, từ từ nhét đầu của mình vào trong.

Chỉ mới nhét một chút thôi, da đầu của hấn nháy mắt đã cảm nhận được nhiệt độ ấm áp bên trong.

Ấm quá!

Hấn gượng gạo nhếch môi, miệng lẩm bẩm: “Mẹ ... Mẹ ....”

Từng tiếng ... từng tiếng ...

47. Chương 47: Chiếc Vali Màu Đỏ (2)

Điều tra tạm thời không có tiến triển, Từ Hoãn Hoãn ngoẹo cổ qua lại, cầm ly nước sang phòng nghỉ, đặt ly dưới vòi, tầm mắt của cô bị chiếc dù màu đỏ ở trong góc thu hút, hai mắt nhìn trừng trừng vào đó ngơ ngẩn cả người.

“Đang suy nghĩ gì?” Thanh âm lạnh lạnh vang lên từ đằng sau lưng cô, triệu hồi sự chú ý của Từ Hoãn Hoãn. Cô từ từ quay đầu, một cánh tay thon dài duỗi lên, khi cô quay đầu nhìn anh, Từ Tĩnh cũng vừa khóp cúi người sát vào Từ Hoãn Hoãn, gương mặt của hai người cách nhau rất gần, nhưng vì Từ Hoãn Hoãn thấp hơn nên tầm mắt của cô chỉ có thể trông thấy môi miệng anh.

Chóp mũi lấp đầy bởi hương thơm quen thuộc mát lạnh, tư thế lúc này của hai người trông như Từ Tĩnh đang ôm lấy cô từ phía sau. Hai má Từ Hoãn Hoãn bỗng chốc ửng đỏ.

Tạch!

Nghe tiếng động, Từ Hoãn Hoãn thẳng đầu nhìn lại, phát hiện Từ Tĩnh ấn nút bấm trên bình nước, bấy giờ cô mới nhớ ra mình để ly vào đây mà vẫn chưa mở.

Nước đầy nửa ly, lại tạch một tiếng, bàn tay Từ Tĩnh thấp dần, cầm ly nước đưa cho cô: “Được rồi! Uống đi!”

Từ Hoãn Hoãn nhận ly nước nhấp một ngụm, cô xoay người nhìn anh, nói ra chút nghi hoặc trong lòng mình: “Vụ án! Em đang suy nghĩ vụ án. Có một vài hành vi của hung thủ nhưng em vẫn chưa lý giải được.”

Từ Tĩnh đặt bình giữ nhiệt dưới vòi, nhìn dòng nước đang chảy ra, giọng nói vẫn không chút gợn sóng: “Hung thủ bị mẹ hấn vứt bỏ khi hấn còn nhỏ đúng không?”

Từ Hoãn Hoãn một tay cầm ly, một tay vuốt cằm: “Ừ! Hấn tận mắt chứng kiến mẹ mình rời đi.”

Từ Tĩnh cũng cầm ly nước của mình, tựa người sang một bên, nhìn vào mắt Từ Hoãn Hoãn, ngữ điệu của anh vương chút bi thương: “Vậy hấn nhất định đang đợi bà ta quay về.”

Từ Hoãn Hoãn có thể nhìn ra được biến chuyển rất nhỏ trong ánh mắt của Từ Tĩnh, anh cũng giống như hung thủ vậy, từ nhỏ đã bị mẹ vứt bỏ, cô hiểu được anh đang muốn nói lên cảm xúc của chính mình ... “Về nhà ... Vì vậy hấn mới chuẩn bị vali đỏ, bỏ thi thể vào trong đó, rồi ‘đuổi’ nạn nhân về nhà.”

Từ Tĩnh nhấp ngụm nước, gật đầu.

Nhất định anh cũng đã từng đợi rất lâu, từng hi vọng thật nhiều rồi đến mức tuyệt vọng, bỗng nhiên Từ Hoãn Hoãn cảm thấy tim mình như bị đâm một nhát: “Nỗi đau này ... Hiện tại không sao rồi chứ.”

Từ Tĩnh đặt bình nước lên kệ tủ: “Đã sớm quên!”

Làm sao có thể quên được chứ, chỉ là tự ép mình mà thôi.

Từ Hoãn Hoãn cũng bỏ ly xuống, bước đến ôm chầm lấy Từ Tĩnh. Một vòng ôm ấm áp quấn quanh thân thể mình, Từ Tĩnh cứng đờ, nhưng ngay lập tức khom người, cảm tựa nhẹ lên đỉnh đầu Từ Hoãn Hoãn. Bọn họ không ai nói với ai tiếng nào, nhưng ý nghĩa của cái ôm này đã hàm chứa tất cả.

Tiếng chuông vang lên cắt đứt bầu không gian ấm áp, điện thoại của Từ Hoãn Hoãn, cô buông tay, rút ra, là ba gọi.

“Alo ba!”

Thanh âm của ba Từ truyền đến, tốc độ nói chuyện rất nhanh: “Hoãn Hoãn, có cậu thanh niên tìm đến nhà, nói là muốn tìm con!”

“Thanh niên?” Từ Hoãn Hoãn theo bản năng ngẩng đầu nhìn Từ Tĩnh.

Rất ít người biết nơi ở của ba cô chứ đừng nói là đàn ông.

Không biết họ tên của đối phương nên ba Từ tả lại dáng người của hắn ta: “Ừm! Thanh niên cao lớn đẹp trai.”

Thần kinh Từ Hoãn Hoãn lập tức căng lên, đại não không cần suy nghĩ cũng nhảy ra một cái tên – Ngôn Lạc.

Nhưng một giây sau đó cô lại cảm thấy không phải ... tuy nhiên suy nghĩ của hắn lại khác hẳn người thường ... Từ Hoãn Hoãn lo lắng: “Ba, ba cho hắn vào nhà rồi sao?”

Ba Từ không ý thức được đây là việc làm nguy hiểm: “Ừ! Đâu thể nào cứ để cậu ta đứng ngoài cửa.”

Nguy hiểm rồi!

“Ba, ba nói hắn nghe điện thoại đi!”

Ba Từ chần chờ một lúc: “Ồ!”

Khi nghe tiếng đối phương cầm máy, Từ Hoãn Hoãn lạnh lạnh nói ra cái tên: “Ngôn Lạc?”

Một giây sau thanh âm đầu dây bên kia truyền đến, “Là anh ta kêu tôi tới tìm cô.”

Giọng không phải của Ngôn Lạc, Từ Hoãn Hoãn thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay tức khắc nhảy dựng lên: “Anh là ai?”

Đối phương không nói lên thân phận nhưng đưa ra gợi ý: “Các người đang tìm tôi.”

Bọn họ đang tìm một thanh niên trẻ tuổi, vậy đối phương là ai đã rất rõ ràng. Một tên sát nhân đến tìm ba cô ... Thật sự giờ khắc này Từ Hoãn Hoãn chỉ muốn giết chết Ngôn Lạc nhưng điểm mấu chốt chính là ...

“Anh muốn ...”

Đúng lúc này đầu dây bên kia truyền đến tiếng va đập mạnh, tiếp theo có tiếng người ngã trên mặt đất, tiếng điện thoại rơi xuống.

Từ Hoãn Hoãn không biết bên ấy phát sinh chuyện gì, cô không khẳng định được người ngã xuống là ai, quan trọng chính là ba cô có nguy hiểm hay không!

Cô cảm giác tim mình như nhảy khỏi lồng ngực, cô nắm chặt điện thoại trong tay, gào lên: “Ba! Ba!”

Không lâu sau có tiếng nói truyền đến: “Ồi chao ... Không bị mình đập chết đấy chứ!”

Nghe được giọng ba mình, Từ Hoãn Hoãn thở hắt ra một hơi, xem ra tên kia đã bị ba cô cho một gậy ngất đi.

Xác định được đối phương chưa chết, ba cô mới nhấc điện thoại lên, “Hoãn Hoãn!”

Giọng Từ Hoãn Hoãn lo lắng: “Ba không sao chứ?”

Ngữ điệu ba Từ đầy tự hào: “Không sao, kẻ có chuyện là hắn!”

Từ Hoãn Hoãn dặn dò: “Ba lấy dây trói chặt hắn lại, bọn con đến ngay!”

Từ Hoãn Hoãn và nhóm Cao Lâm nhanh chóng đến nhà ba Từ, mở cửa lớn, Từ Hoãn Hoãn vọt vào trong nhà đầu tiên. Chứng kiến cảnh tượng một thanh niên bị trói vào ghế sofa, còn ba cô lăm lăm con dao trên tay.

Từ Hoãn Hoãn chỉ quét mắt nhìn hấn một chút, rồi nhào đến ba Từ, áy náy lên tiếng: “Ba ...”

Ba Từ nhìn con gái, vỗ vỗ ngực: “Về mặt đó là gì chứ! Ba không có chuyện gì. Tên nhóc này là người mấy đứa đang muốn bắt sao?” Ông chỉ vào cậu thanh niên đang bị nhóm Cao Lâm giải đi.

Từ Hoãn Hoãn gật đầu: “Khả năng là đúng!”

Lúc này cô mới nhìn đối phương, tướng mạo thanh tú, vẻ mặt ngây ngô.

Đợi đến khi hấn bị giải đi, ba Từ kích động hỏi con gái: “Hoãn Hoãn, cái này có tính ba giúp cảnh sát bắt được kẻ tình nghi không?”

Từ Hoãn Hoãn gật đầu lia lịa: “Dĩ nhiên rồi! À ... vì sao ba lại biết mà đánh ngất hấn?”

Ba Từ tự hào mình là người nhanh trí: “Con cho ba ám chỉ mà, con bảo hấn nghe điện thoại không phải muốn dời sự chú ý của hấn, sau đó để ba đánh hấn từ phía sau sao?”

Thật ra Từ Hoãn Hoãn bảo hấn nghe điện thoại là vì muốn xác định thân phận của hấn, không ngờ lại khiến ba mình hành động mạo hiểm như vậy, cô gượng cười: “Ba không sao là tốt rồi!”

Trải qua chuyện này, tuy ba Từ không xảy ra vấn đề nhưng nghĩ lại vẫn thấy sợ, cô chỉ muốn ngày nào đó sẽ cho Ngôn Lạc trả giá thật đắt.

Lúc chuẩn bị rời đi, Từ Hoãn Hoãn thấy một chiếc mắt kính gọng đen rơi trên nền nhà. Nhà cô không ai đeo kính, hiển nhiên rơi ra từ người vừa ngã trên nền đất. Cô rút một tờ khăn giấy, nhặt mắt kính lên, rồi chào ba Từ đi.

Nửa tiếng sau, Từ Hoãn Hoãn vào phòng thẩm vấn. Cậu thanh niên đã được xử lý vết thương, Từ Tĩnh cho biết hấn không có vấn đề gì nghiêm trọng.

Từ Hoãn Hoãn ngồi xuống phía đối diện, nhìn gương mặt hấn không chút cảm xúc, cô không hỏi hấn là ai, cũng không kêu hấn thừa nhận đã từng giết ai, mà là: “Tại sao đến tìm tôi?”

Hấn mở miệng nói: “Anh Ngôn bảo tôi rằng cô có thể giúp tôi.”

‘Anh Ngôn’ ... Thật sự mỗi một vụ án cô chỉ muốn đập cho hấn một cước, Từ Hoãn Hoãn rửa thềm tên củ cải thối, nhưng về mặt cô vẫn giữ bộ dạng hờ hững: “Anh muốn tôi giúp anh điều gì?”

“Tìm mẹ tôi!” Nhắc đến từ ‘mẹ’, ánh mắt của hấn toát ra sự khẩn cầu.

Nhìn qua hần chỉ chừng hai mươi tuổi, mẹ bỏ đi khi còn bé, nói cách khác có lẽ hần đã chờ mẹ mình hơn mười năm trời, chỉ mong bà trở về.

Từ Hoãn Hoãn cơ bản có thể khẳng định được hần là ai: “VẬY anh nói cho tôi biết, năm tháng trước và hai tháng trước đã xảy ra chuyện gì?”

“Giết người!” Mặt hần vô cảm, lên tiếng thừa nhận, ánh mắt trống rỗng: “Tôi giết hai người phụ nữ.” Khi hần nói ra câu này, Từ Hoãn Hoãn biết hần chẳng có chút tình cảm, người hần giết hại là hai sinh mạng còn sống sờ sờ, mà hần coi như giẫm phải hai con kiến.

Từ Hoãn Hoãn lấy ảnh chụp Tưởng Văn Văn và Kim Manh đưa ra trước mặt hần, sau đó quan sát sắc mặt hần: “Là bọn họ sao?”

“Đúng!”

Từ Hoãn Hoãn không phát hiện bất kỳ dấu vết nói dối nào, xác thực hai người phụ nữ này do hần giết: “Tên của anh, tên mẹ anh nữa!”

Hần chớp mắt: “Cố Minh, tên mẹ ... tôi không nhớ rõ.”

Có điểm kỳ lạ ... Cố Minh tìm đến cô, thừa nhận tội ác của mình, nhìn qua có vẻ hần muốn nhờ cảnh sát giúp hần tìm mẹ nên ra đầu thú, nhưng trong lòng Từ Hoãn Hoãn lại dâng lên cảm giác cực kỳ bất an, bởi khi Ngôn Lạc nhúng tay vào, hần tuyệt đối không phải là loại người sẽ khuyên người khác đi tự thú, điều này cô có thể chắc chắn, mọi chuyện không hề đơn giản như vậy.

Từ Hoãn Hoãn nheo mắt: “Còn gì chưa khai không?”

“Tôi bắt cóc một người phụ nữ!” Ngữ điệu hần không mang theo chút cảm xúc nào, như một cái máy.

Quả nhiên ...

Từ Hoãn Hoãn cắn môi, thanh âm lạnh đi: “Hiện tại cô ta đang ở đâu?”

Cố Minh không hề trả lời câu hỏi của cô mà đưa ra một giao dịch: “Các người giúp tôi tìm được tên của mẹ tôi, tôi sẽ cho các người biết tên người phụ nữ đó!”

Trường hợp mà cô lo lắng nhất đã phát sinh: “VẬY vậy, ý của anh là chúng tôi muốn cứu được người phụ nữ kia, buộc chúng tôi phải tìm ra mẹ của anh trước, đúng không?”

48. Chương 48: Chiếc Vali Màu Đỏ (3)

Nói xong câu kia, Cố Minh không nói thêm bất kỳ chữ nào nữa, mặt không chút cảm xúc ngồi yên ở đó, ánh mắt vẫn vô định. Bất luận Từ Hoãn Hoãn nói gì, hắn làm như không nghe, từ chối giao lưu, thậm chí còn nhắm tịt mắt lại.

Hiển nhiên, nếu không tìm ra tên của mẹ hắn, Cố Minh nhất quyết không mở miệng.

Không làm gì được hắn, Từ Hoãn Hoãn bắt lực rời khỏi phòng thẩm vấn. Nhóm Cao Lâm đã bắt tay truy tìm tư liệu mẹ ruột của Cố Minh, tuy nhiên phiền phức nằm ở chỗ, từ khi sinh ra đã không hề có bất kỳ ghi chép nào về hắn, mãi cho đến năm 5 tuổi được viện cô nhi nhận nuôi.

Từ Hoãn Hoãn nhìn tư liệu về Cố Minh mà Chu Tề Xương vừa in ra, cô đọc lướt qua: “Do vậy, có nghĩa là từ khi sinh ra đến năm 5 tuổi là không có ghi chép?” Ba mẹ hắn là ai không biết, hắn sinh ngày nào cũng không biết, ngày hắn được viện nhận nuôi chính là ngày sinh nhật hắn.

Chu Tề Xương ngẩng đầu nhìn Từ Hoãn Hoãn, vuốt vuốt cằm: “Không sai, hắn ở cô nhi viện, không một gia đình nào nhận nuôi, mãi đến năm mười tám tuổi thì rời đi.”

Từ Hoãn Hoãn phát hiện thành tích học tập của Cố Minh cực kỳ giỏi, thành tích của hắn chắc chắn có thể thi đậu đại học top 3 của thành phố S. Thế nhưng, hắn không thi đại học mà đi xin việc làm.

Cao Lâm nhìn Chu Tề Xương đang gửi địa chỉ cô nhi viện của Cố Minh vào di động cho anh ta: “Tôi sẽ qua viện cô nhi một chuyến, tra cứu xem tình hình năm viện cô nhi nhận nuôi hắn thế nào.”

Nơi đó là nơi hắn trưởng thành, lưu giữ nhiều dấu vết của hắn nhất.

Nghe đến đây, Từ Hoãn Hoãn thả tài liệu trong tay, “Tôi cũng đi!”

Khoảng một tiếng, bọn họ đến viện, viện trưởng là một người phụ nữ trung niên khoảng tầm năm mươi tuổi, bà ta tiếp Cao Lâm trong văn phòng. Nghe Cao Lâm nhắc đến tên Cố Minh, Viện trưởng Ngô suy nghĩ một chút, lát sau nở nụ cười: “Là Tiểu Minh sao, là đứa bé thông minh nhất ở đây!”

Nhắc đến hắn, Viện trưởng Ngô có vẻ rất tự hào.

Cao Lâm hỏi: “Viện trưởng, năm 5 tuổi, anh ta được viện nhận nuôi đúng không?”

Thời gian đã qua rất lâu nên viện trưởng Ngô không nhớ rõ lắm: “Anh chờ tôi một chút, để tôi lục lại hồ sơ!”

Cao Lâm lên tiếng cảm ơn: “Vâng! Phiền viện trưởng!”

Không lâu sau một giáo viên trong viện đưa hồ sơ của Cố Minh tới, Cao Lâm nhận lấy đọc sơ qua: Cố Minh vào Viện cô nhi năm 5 tuổi, được một cảnh sát tuần tra phát hiện ở bên đường. Khi thấy hần, cơ thể khá suy yếu, hai ba ngày trời không ăn uống, thiếu máu và mất nước, được trị liệu tại bệnh viện. Về sau vì không có người thân nên cuối cùng được đưa đến viện cô nhi.

Cao Lâm đột nhiên đọc được một hàng ghi chép: “Hần không biết nói chuyện?”

Viện trưởng Ngô gật đầu, thở dài: “Đúng! Tiểu Minh là một đứa trẻ đáng thương. Khi vừa được đưa đến một câu cũng không nói. Sau khi được các bác sĩ kiểm tra phát hiện vấn đề không phải ở bệnh lý mà là tâm lý. Ất hần đã trải qua một sự việc rất đau khổ. Tuy nhiên, hai tháng sau, Tiểu Minh mở miệng nói. Tôi còn nhớ là ‘Mẹ!’, từ đầu tiên nó nói là chữ mẹ.”

Đưa đến đây, hần chỉ nhớ tên mình nhưng không nhớ tên mẹ, chưa từng gặp qua ba, ngay cả mình ở đâu hần cũng không biết.

Từ Hoãn Hoãn đi loanh quanh khu đó, chợt trông thấy có những bức tranh Cố Minh đã vẽ, có rất nhiều bức, đồng nhất đều là vẽ về một người phụ nữ mặc đầm đỏ, kéo theo chiếc vali đỏ ra khỏi cửa.

Hình ảnh này khắc sâu trong đầu hần hơn mười năm, hần không quên, theo năm tháng lại càng in sâu trong ký ức.

Từ Hoãn Hoãn nhìn ngày tháng dưới góc phải, mỗi năm đều có một bức, càng lớn các bức tranh của hần càng chi tiết hơn: có cửa, có tủ giày, có đồng hồ trên vách tường, người phụ nữ đi giày cao gót.

Đang nghiên cứu mấy bức tranh, cô nghe tiếng Cao Lâm gọi mình ở phía sau: “Có vấn đề Từ!”

Từ Hoãn Hoãn quay đầu: “Sao? Tra được gì không?”

Cao Lâm lắc đầu, sắc mặt không vui: “Không có. Cố Minh được cảnh sát phát hiện trên đường sau ngày mẹ hần rời đi khoảng hai ba ngày. Có lẽ, hần ra ngoài tìm mẹ, lạc đường. Khi tìm được hần, hần mất nước, thiếu máu. Lúc vào viện mắc chứng cản trở ngôn ngữ, hai tháng sau mới hồi phục.”

“Bị mẹ vứt bỏ đã tạo nên thương tích rất lớn trong lòng hần.” Từ Hoãn Hoãn đưa những bức tranh cho Cao Lâm xem: “Đây là tranh hần vẽ mỗi dịp Tết đến, tất cả đều là hình ảnh mẹ hần rời đi!”

Thế nhưng, những đầu mối này vẫn không cách nào giúp bọn họ tìm được tung tích mẹ của Cố Minh.

Dựa vào những thông tin đã có, Từ Hoãn Hoãn có thể suy đoán: “Cố Minh không có ấn tượng với người cha, vì lẽ đó tôi nghĩ bà ta là một bà mẹ đơn thân.”

Cao Lâm bổ sung: “Còn nữa, Cố Minh được phát hiện ở khu CH. Một đứa bé năm tuổi trong vòng hai ba

ngày chắc chắn không thể đi xa. Vì thế, có thể suy đoán hấn ở khu CH hoặc khu YG.”

Từ Hoãn Hoãn gật đầu, đây là suy luận hợp logic.

Đúng lúc này điện thoại của Cao Lâm vang lên, anh ta nhận điện: “Alo, Từ Tĩnh! Không tìm được? Ok! Tôi biết rồi!”

Anh ta cúp máy, sắc mặt nghiêm nghị nhìn Từ Hoãn Hoãn: “Trong kho DNA không tìm được người có cùng huyết thống với Cố Minh.”

Muốn tìm một người phụ nữ mất tích mười sáu năm trời, lại không biết tên tuổi, thật sự quá sức gian nan. Phiền phức hơn chính là hiện tại bây giờ có một người phụ nữ vô tội đang mang thai không rõ tung tích, từng giờ từng phút trôi qua đều liên quan đến hai mạng người.

Cao Lâm và Từ Hoãn Hoãn mang toàn bộ tư liệu và những bức tranh hấn vẽ về Cục.

Thời gian cấp bách, manh mối lại quá ít, Chu Tề Xương đề nghị: “Hay chúng ta đăng thông báo tìm người? Trên blog chúng ta đăng tải ảnh chụp Cố Minh khi còn bé, và những thông tin chúng ta có được, khả năng mẹ của hấn xem được sẽ tự liên hệ.”

Cao Lâm suy nghĩ một lúc cũng cảm thấy chỉ còn mỗi cách này: “Đành phải thử xem sao!”

Chu Tề Xương biên tập xong xuôi đăng lên blog. Thật sự bọn họ chẳng có hi vọng nhiều lắm, vậy mà hai tiếng sau khi đăng tải, bọn họ nhận được tin quan trọng, có người nhận ra Cố Minh, là ông Dư sống tại khu YG, ông ta còn nhớ Cố Minh khi còn bé sống ở dưới lầu nhà ông.

Cao Lâm nhanh chóng liên lạc với ông Dư, hỏi rõ ràng địa chỉ rồi chạy đến đó.

Ông Dư sống tại căn hộ số 402, còn nhà Cố Minh ở nhà 302. Vì ông ta sống ở đây đã lâu nên hầu như đều khá ấn tượng với một vài gia đình ở đây. Ông ta còn nhớ căn hộ đó có hai mẹ con, bọn họ dời vào đó sống khi đứa bé vừa sinh ra. Ông ta chưa từng thấy có bất kỳ người đàn ông nào ở đó. Khi đứa bé được năm tuổi thì không còn gặp mẹ con nhà họ, căn nhà bao lâu nay vẫn ở đó, không có một ai ghé qua.

Cao Lâm mở cửa, một căn nhà hơn mười năm nồng nặc mùi ẩm mốc và bụi bẩn, góc tường còn có mạng nhện.

Bọn họ vào trong phòng ngủ tìm kiếm vài manh mối hi vọng có thể tìm ra được thông tin mẹ của Cố Minh, Từ Hoãn Hoãn vẫn cầm trong tay những bức họa của Cố Minh. Nhìn phần cửa, tủ giày và đồng hồ trên vách tường... các vị trí đều khá giống như trong tranh. Từ Hoãn Hoãn lùi về sau một chút, mãi cho đến khi lưng cô va vào vách tường. Cô ngồi xổm xuống. Ất hấn từ vị trí này hấn trông thấy cảnh mẹ mình bỏ đi. Nếu như càng đến gần cửa càng không trông thấy đồng hồ trên vách.

Khi ngồi xuống, cô phát hiện bên cạnh mình có một ngăn tủ cũ, trên cánh cửa tủ có hai lỗ hổng, chắc chắn là lỗ vít tay nắm. Cô đưa ngón tay vào mở một cánh, bên trong không có gì, một ngăn tủ trống không.

Từ Hoãn Hoãn nhìn chăm chăm trong đó ấy một lúc lâu, cô đột nhiên nảy ra ý nghĩ. Nếu ở vị trí này Cố Minh chứng kiến cảnh mẹ mình ra đi, như vậy cũng có nghĩa có thể thông qua hai lỗ tròn kia nhìn mẹ hẳn bỏ đi.

Để thí nghiệm cho suy đoán ấy của mình, cô dời ngăn tủ sang một bên, ngồi vào vị trí đó, giơ tay phải tạo thành một vòng tròn đặt trước mắt mình, nheo một mắt lại... Xác thực có thể nhìn thấy.

Từ Hoãn Hoãn đột nhiên nghĩ tới điều gì, cô lấy tay phủi phủi bụi rồi đứng dậyra phía cửa. Mở tủ giày, là một tủ hai tầng, không có nhiều giày: hai đôi giày em bé, ba đôi giày nữ, một đôi giày thể thao và hai đôi giày len.

Cao Lâm từ trong phòng ngủ bước ra, trông thấy Từ Hoãn Hoãn đang ngồi xổm, “Đã biết tên của mẹ Cố Minh, Cố Cảnh Di.”

Không biết Từ Hoãn Hoãn đang suy nghĩ gì, cô không hề có chút phản ứng, đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm tủ giày.

“Cố vấn Từ!”

“Cố vấn Từ!”

Gọi hai lần Từ Hoãn Hoãn mới tỉnh người, nghe có người kêu tên mình, cô quay đầu: “Sao?”

Đối diện với ánh mắt của cô, Cao Lâm lặp lại lần nữa: “Đã có thể nói cho Cố Minh tên mẹ hẳn!”

Từ Hoãn Hoãn khá mất tập trung, cô gật gật đầu, ra hiệu đã biết, nhưng gương mặt cô không lộ ra bất kỳ vẻ vui sướng nào. Cô nhú mày, cắn môi, đứng lên: “Tôi sang phòng ngủ một chút!”

Vốn dĩ muốn về cảnh cục, Cao Lâm đành nói: “Được!”

Đến phòng ngủ, Từ Hoãn Hoãn mở tủ áo, bên trong có một ít nữ trang và quần áo trẻ con.

Cao Lâm đi phía sau: “Xem ra cô ta không mang gì theo!”

Nghe câu này, bàn tay Từ Hoãn Hoãn đang lật quần áo chợt khựng lại rồi run lẩy bẩy.

Cao Lâm phát hiện Từ Hoãn Hoãn từ này đến giờ đều có điểm khác thường, anh ta lo lắng: “Cố vấn Từ, sao vậy?”

Mấy giây sau, Từ Hoãn Hoãn quay đầu nhìn Cao Lâm, ánh mắt lộ ra tia khiếp sợ, cô mím chặt môi, thanh âm run rẩy: “Bức ảnh Cố Minh vẽ một người phụ nữ mặc váy đỏ, đi giày cao gót. Thế nhưng, trong tủ giày, tất cả đều là giày đế bằng.” Cô chỉ tay vào tủ quần áo, “Còn nữa, quần áo của mẹ hẳn đều là tông màu nâu, đen và trắng, không có bất kỳ màu sắc sặc sỡ nào.”

Cao Lâm nhú mày, nhìn lại, đúng như Từ Hoãn Hoãn đã nói.

Từ Hoãn Hoãn tiếp tục: “Người phụ nữ kéo theo chiếc vali đỏ nhưng kỳ lạ cô ta không hề mang theo món đồ gì.”

“Còn nữa...” Từ Hoãn Hoãn hướng về phòng khách, chỉ cho Cao Lâm vị trí ngăn tủ: “Tôi cho rằng Cố Minh nấp trong ngăn tủ này nhìn người phụ nữ kia rời đi, tại sao đứa trẻ lại ở trong đó? Hoặc có thể nói, tại sao nó lại được giấu ở đó?” Cô tự trả lời: “Bởi vì gặp nguy hiểm!”

Cao Lâm ý thức được Từ Hoãn Hoãn muốn biểu đạt điều gì, anh ta tròn tròn mắt kinh ngạc: “Nguy hiểm ... Ý cô là ...”

Từ Hoãn Hoãn khoanh cánh tay, dung sức: “Nếu như người phụ nữ mặc váy đỏ, đi giày cao gót kéo theo vali đỏ mà Cố Minh trông thấy kia vốn dĩ không phải là mẹ hẳn thì sao?”

49. Chương 49: Chiếc Vali Màu Đỏ (4)

Từ Hoãn Hoãn có suy đoán như vậy là vì: “Giày cao gót, váy đỏ, vali đỏ ... Những thứ tưởng chừng như rất bình thường của người phụ nữ nhưng xuất hiện đột ngột ở trong căn nhà này thì chúng thật sự không thuộc về nơi này.”

“Vì vậy, còn một người phụ nữ.” Ngoài người phụ nữ tên Cố Cảnh Di kia.

“Và người Cố Minh trông thấy khi trốn trong ngăn tủ chính là người đàn bà này.” Từ Hoãn Hoãn đưa mắt nhìn về phía ngăn tủ kia, trong đại não tái hiện lại cảnh tượng: “Có lẽ mẹ của hẳn ý thức được có sự nguy hiểm, để bảo vệ Cố Minh nên cho hẳn trốn trong ngăn tủ, cần dặn không được nói, không được phát sinh tiếng động, không được đi ra. Người phụ nữ kia đến, và hình ảnh bà ta kéo chiếc vali đỏ là hình ảnh mà Cố Minh nhìn thấy tận mắt.”

“Người phụ nữ sau khi rời đi, mẹ của hẳn cũng biến mất.” Như vậy đáp án rõ ràng rành rành, “Mẹ Cố Minh chính là người nằm trong vali đó.”

Ánh mắt Từ Hoãn Hoãn đầy bi thương: “Chỉ e là như vậy.”

Cao Lâm chống tay nhìn cửa, thở phào một hơi, thanh âm thâm trầm: “Vì vậy, tranh vẽ của Cố Minh không phải là vẽ mẹ mình, mà là người phụ nữ đã mang mẹ hấn đi.”

Cố Cảnh Di không vứt bỏ con trai mình mà là bị mất tích hoặc bị ngộ sát.

Một cảnh viên đứng bên cạnh có chút không hiểu: “Vậy tại sao từ trước đến nay hấn không nói ra? Hấn hoàn toàn có thể khai báo sự việc của mẹ mình mà!”

Từ Hoãn Hoãn lắc đầu: “Bởi vì hấn không nói được, tinh thần bị đè nén cao độ dẫn đến tình trạng mất khả năng diễn đạt ngôn ngữ tạm thời. Sau đó tuy rằng đã khôi phục nhưng đối với sự việc khi ấy đã khiến hấn không cách nào nói ra, bởi hấn nhớ lời mẹ hấn căn dặn ‘Không được nói, không được nói ....’”

Cao Lâm không ngờ tới vụ án lại phát triển đến mức này: “Không cách nào nói ra nên hấn mới vẽ ư?”

Từ Hoãn Hoãn cúi đầu nhìn tranh vẽ trong tay: “Hấn vẽ bức này đến bức khác, nhưng mười mấy năm qua không ai phát hiện ra bí mật trong những bức tranh ấy.”

“Chúng ta đã lý giải sai nguyên nhân hấn giết người... Không phải vì oán hận, mà là cầu cứu ... Hấn đang cầu cứu.” Dùng một phương thức cực đoan mà người thường không thể diễn giải.

Từ Hoãn Hoãn chợt hiểu ra: “Vì vậy hấn mới bỏ thi thể của Tưởng Văn Văn và Kim Manh trong vali, vì mẹ của hấn cũng từng ở trong đó. Hấn đưa thi thể của bọn họ về nhà vì hấn cũng đợi mẹ hấn quay về.”

Hành vi biến thái hung tàn lại ẩn giấu sự bi thương và chờ đợi.

Cao Lâm nhìn Từ Hoãn Hoãn: “Hấn cho rằng mẹ mình vẫn còn sống?”

“Không!” Từ Hoãn Hoãn cup mắt, lắc đầu: “Ngược lại, hấn biết mẹ mình đã chết. Hấn muốn chúng ta tìm chính là thi thể và hung thủ giết mẹ hấn.”

Từ Hoãn Hoãn chỉ vào người phụ nữ trong bức tranh: “Khả năng chính là người phụ nữ này.”

Cao Lâm trầm giọng: “Trong kho lưu trữ DNA không tìm được manh mối chứng tỏ thi thể Cố Cảnh Di chưa bị phát hiện.”

Một thi thể hơn mười năm trời không bị phát hiện thì trong thời gian ngắn cũng khó có thể tìm ra.... Vậy, “Hay là trước mắt chúng ta tìm hung thủ?”

Sau khi khoa giám chứng đến hiện trường, Cao Lâm tiếp tục ở trong nhà lục soát manh mối, Từ Hoãn Hoãn về cảnh cục, trở lại phòng thẩm vấn.

Trông thấy Từ Hoãn Hoãn, Cố Minh đưa mắt nhìn cô.

Từ Hoãn Hoãn kéo ghế, ngồi xuống đối diện hẳn, “Cố Cảnh Di, tên mẹ anh là Cố Cảnh Di.” Từ Hoãn Hoãn đặt bức ảnh chụp hẳn và mẹ thả đến trước mặt: “Chúng tôi đã tìm thấy căn nhà trước đây anh từng ở.”

Cố Minh từ từ cúi đầu nhìn vào tấm ảnh kia, đáy mắt hẳn lập tức tràn bi thương, hẳn cắn chặt môi, cắn thẹn từng li từng tí chạm lên khuôn mặt mẹ hẳn, nước mắt nhỏ xuống ... đọng trên mu bàn tay.

Từ Hoãn Hoãn nhìn hẳn đưa tấm ảnh kề sát lên má của mình tựa như muốn cảm thụ chút tình cảm vụn vặt, cô gọi hẳn: “Cố Minh, theo như lời hứa, nói cho tôi biết tên người phụ nữ anh đã bắt cóc.”

Cố Minh nhẹ chà sát bức ảnh lên má, ánh mắt lưu luyến, tựa như một đứa bé. Lát sau, hẳn nhẹ giọng nói ra một cái tên: “Triệu Như Ý!”

Có được tên người bị hại, Từ Hoãn Hoãn không rời đi ngay mà mở những bức tranh hẳn vẽ đặt lên bàn: “Người phụ nữ này đưa mẹ anh đi đúng không?”

Ánh mắt Cố Minh dời về người phụ nữ trong tranh, đột nhiên hẳn dí sát tấm ảnh chụp sát vào trong lòng mình, tựa như muốn tấm ảnh khảm sâu vào cơ thể mình vậy. Toàn thân hẳn run rẩy dữ dội, đáy mắt hoảng sợ pha lẫn sự phẫn nộ, miệng hẳn mấp máy tựa như muốn nói gì đó nhưng không thể phát ra âm thanh, hẳn nỗ lực thử đi thử lại nhiều lần, bỗng chốc cả gương mặt đỏ au.

— Minh Minh, bắt luận lát nữa có xảy ra chuyện gì con không được nói, không được lên tiếng, nếu không mẹ sẽ bỏ con.

— Minh Minh là cậu bé ngoan đúng không? Nhất định phải nghe lời mẹ biết không?

Thanh âm của mẹ một lần nữa xuất hiện trong đầu hẳn, hẳn lấy tay bịt mắt, nét mặt bi thương.

Từ Hoãn Hoãn hoàn toàn có thể nhìn ra nội tâm hẳn đang giãy dụa, thân thể cô nghiêng về phía trước, giọng dịu dàng: “Cố Minh! Không sao rồi. Bây giờ đã có thể nói chuyện, anh không gặp nguy hiểm nữa, đã có thể nói rồi.”

Trán Cố Minh nổi đầy gân xanh, trong đầu hẳn hai thanh âm pha trộn vào nhau, nhiễu loạn hẳn, hẳn bịt chặt khuôn mặt mình, nghẹn ngào nói ra: “Đúng ... Là bà ta!”

“Là bà ta, là bà ta ... Là bà ta ...” Một lần lại một lần, đã hơn mười năm không thể nói, rốt cục hôm nay đã có thể bật thốt thành lời, hơn mười năm thống khổ rốt cục đã có thể phát tiết ...

“Mẹ ... mẹ ơi ...”

Từ Hoãn Hoãn lẳng lẳng nhìn hấn, bị kịch hơn mười năm gây ra hàng loạt tội ác, tựa như hiệu ứng bướm (1), càng ngày càng liên lụy tính mạng nhiều người.

(1) Ý nghĩa mà “hiệu ứng bướm bướm” muốn biểu đạt là tính dựa dẫm lẫn cảm của phát triển sự vật đối với điều kiện ban đầu. Nó nói cho chúng ta biết, giữa các sự vật không chỉ có mối quan hệ liên quan nhất định mà còn có rất nhiều hiệu ứng dây chuyền trong diễn biến phát triển. Đây cũng giống như hơi thở yếu đuối khi con bướm vỗ cánh tạo ra, cuối cùng lại có khả năng tạo ra một trận cuồng phong. Một bài dân ca phương Tây có một cách nói hình tượng đối với “hiệu ứng bướm bướm”.

Mất đi một cái đinh, sẽ làm hỏng một cái móng sắt;

Mất đi một cái móng, sẽ làm ngã quy một con chiến mã;

Ngã một con chiến mã, sẽ làm thương một kỵ sĩ;

Làm thương một kỵ sĩ, sẽ bị thua một trận chiến;

Thua một trận chiến, sẽ làm mất cả một đế quốc.

Đã đến thời điểm phải kết thúc tất cả, “Cố Minh, chúng tôi sẽ giúp anh tìm ra hung thủ và mẹ của anh, điều tra rõ ràng những chuyện đã xảy ra. Vì vậy, nói cho chúng tôi biết Triệu Như Ý ở đâu?”

Hai mắt Cố Minh như rơi vào khoảng không vô định, vẻ mặt mê man.

“Tin tôi, được không?”

Cố Minh nhắm mắt, gạt đầu, nói cho Từ Hoãn Hoãn địa chỉ.

Đội hình sự chạy đến nơi đó giải thoát cho Triệu Như Ý, đưa cô ta đến bệnh viện. May mà cô ta chỉ kinh hãi quá độ, không ảnh hưởng đến thai nhi.

Hiện tại, bọn họ cần phải tra vụ án của Cố Cảnh Di mười sáu năm về trước.

Từ Hoãn Hoãn đọc những thông tin liên quan đến Cố Cảnh Di mà Chu Tề Xương vừa tra cứu được: năm Cố Cảnh Di học cấp ba thì ba mẹ bị tai nạn giao thông qua đời, sau khi tốt nghiệp thì ra ngoài làm việc, mất tích năm hai mươi sáu tuổi, mẹ đơn thân, không có bất cứ thông tin nào về cha đứa bé.

Từ Hoãn Hoãn tính toán khoảng thời gian: “Cố Cảnh Di mang thai khi còn đi làm, công ty bà ta từng công tác vẫn còn hoạt động chứ?”

Chu Tề Xương vuốt cằm: “Tuy rằng đã đổi tên nhưng công ty vẫn còn tồn tại.”

Nắm được địa chỉ, Từ Hoãn Hoãn quyết định đến đó một chuyến. Cao Lâm vẫn còn ở căn nhà cũ của Cố Minh, những người khác cũng tất bật lo việc bên ngoài. Do đó, cô dự định sẽ đi một mình, vừa cầm túi xách bước ra đến cửa, cổ áo lại có người kéo nhẹ về đằng sau. Cô quay đầu nhìn, quả nhiên là Từ Tĩnh, anh đã mặc thêm áo khoác.

Từ Tĩnh buông lỏng tay, tiến đến bên cạnh Từ Hoãn Hoãn, nghiêng đầu: “Đi thôi!”

Từ Hoãn Hoãn sững sờ, rồi khẽ mỉm cười, ngẩng đầu nhìn anh: “Anh theo em sao? Lấy thân phận gì đây? Trợ thủ?”

Từ Tĩnh không nhìn cô, nhưng khóe miệng khẽ nở nụ cười, đưa tay xoa xoa đầu Từ Hoãn Hoãn.

Hai người đón taxi trước cổng cảnh cục, bốn mươi phút sau đã đến được địa điểm. Vào công ty, Từ Hoãn Hoãn nói rõ nguyên nhân mình đến đây với các công nhân viên, một người phụ trách ra tiếp hai người.

Quản lý chỉ tầm khoảng ba mươi tuổi, chắc chắn không thể biết được tình hình hơn hai mươi năm về trước của Cố Cảnh Di: “Bà ta làm việc tại công ty cách đây khoảng hai mươi bốn năm, chúng tôi muốn biết sơ tình hình của bà ta nên hỏi thăm thử trong công ty có nhân viên nào công tác trên hai mươi năm hay không?”

Quản lý ngẫm nghĩ một chút: “Có lẽ có, hai vị chờ một chút, tôi cho người tra.”

Không lâu sau đó, có bốn công nhân làm việc ở công ty hơn hai mươi năm được mời đến.

Từ Hoãn Hoãn đặt ảnh chụp Cố Cảnh Di trước mặt bọn họ: “Người này tên Cố Cảnh Di, làm việc ở công ty cách đây hai mươi bốn năm. Các cô chú có ấn tượng về bà ta không?”

“Cố Cảnh Di? Cũng thấy quen quen.”

Một thím tóc quần đường như nhớ ra điều gì đó: “Cô ta có phải là ... là ...” Lấp bắp không nói thành lời.

Ông chú vỗ đùi cái đét: “A! Cố Cảnh Di, tôi nhớ rồi, cô ta vào công ty cùng lúc với tôi, sau đó thì nghỉ.”

Thím tóc quần cũng ồ lên: “Đúng ... đúng, là bạn của Hạ Văn Cường đúng không?”

“Đúng ... chính là cô ta!”

Nghe được một cái tên mới, Từ Hoãn Hoãn hỏi ngay: “Chú! Hạ Văn Cường cũng làm trong công ty này?”

“Đúng vậy! Coi như là vào cùng một thời gian, cùng phân xưởng với tôi!”

Nếu hắn còn ở đây thì đã được gọi đến ... cho thấy hắn đã nghỉ việc, Từ Hoãn Hoãn hỏi: “Người này nghỉ việc khi nào?”

Ông chú suy nghĩ một lúc: “Sớm hơn Cố Cảnh Di. Đột nhiên có một ngày anh ta không đến làm, trong nhà cũng không tìm được!”

Từ Hoãn Hoãn phát hiện điểm bất thường: “Sau này cũng không trở lại?”

“Đúng! Không hề đến nữa. Ngay sau khi anh ta bỏ đi, thì Cố Cảnh Di cũng nghỉ. Cặp đôi này quả thật kỳ lạ.”

Thím tóc quăn lắc đầu: “Phỏng chừng là không muốn chịu trách nhiệm thôi. Có người nói Cố Cảnh Di mang thai, vì thế sau khi tên Hạ Văn Cường biết được thì bỏ trốn.”

Mang thai ... Nghĩa là cha ruột của Cố Minh khả năng nhiều là Hạ Văn Cường.

Ra khỏi công ty, Từ Hoãn Hoãn gọi cho Chu Tề Xương: “Anh Chu, anh tra giúp tôi một người đàn ông tên Hạ Văn Cường, hơn hai mươi năm về trước làm chung công ty với Cố Cảnh Di.”

Căn cứ manh mối này, Chu Tề Xương nhanh chóng tìm được người phù hợp: “Ừm ... Tôi tra ra được rồi.”

Từ Hoãn Hoãn: “Có tin tức hiện tại của hắn không?”

Chu Tề Xương mở hồ sơ của hắn: “Ồ? Kỳ lạ, ghi chép cuối cùng của hắn cũng là ở công ty kia, hơn hai mươi năm về trước ... sau đó ....”

Từ Hoãn Hoãn tiếp lời: “... Giống như mất tích!”

50. Chương 50: Chiếc Vali Màu Đỏ (5)

Từ Hoãn Hoãn và Từ Tĩnh rời khỏi công ty đó đã gần sáu giờ. Cô gọi điện thoại thông báo tình hình cho Cao Lâm, sau đó hai người về nhà. Từ Tĩnh đi siêu thị mua thức ăn, còn Từ Hoãn Hoãn ở nhà chơi với Mạn Mạn.

Không lâu sau chuông cửa vang lên, nghĩ Từ Tĩnh ra ngoài quên cầm theo chìa khóa, Từ Hoãn Hoãn nhanh chóng chạy ra cửa. Nhìn qua lỗ mắt mèo không trông thấy ai, liền mở cửa.

“Anh về ....” Trông thấy rõ gương mặt của người đối diện, nụ cười trên môi Từ Hoãn Hoãn cứng đờ một lát rồi lên tiếng hỏi: “Xin hỏi cô tìm ai?”

Sau khi hỏi xong, cô đưa mắt ngằm đánh giá đối phương, cách ăn mặc thời thượng, liếc nhìn quần áo của cô ta và cô quả thực như hai mùa đối nghịch. Chiếc túi xách cô ta đang cầm có cùng thương hiệu với cái của Cố Thanh đang xài, ắt hẳn giá cả không rẻ.

Đối phương lên tiếng: “Cô chính là oắt con mà dì đã nói sao?”

Oắt con?!!!! Từ Hoãn Hoãn tức điên.

Nhìn vẻ mặt khinh bỉ không chút nào che giấu của đối phương, Từ Hoãn Hoãn nhìn thẳng vào mắt cô ta, thầm nghĩ: Đừng tưởng rằng ăn mặc quý phái, đi giày cao gót thì tôi không nhìn ra cô chỉ cao hơn một mét sáu một chút xíu thôi!

Mặc dù đối phương không nói rõ thân phận nhưng Từ Hoãn Hoãn cũng đoán ra được cô ta là Thiên kim của tập đoàn Tống Thị mà mẹ của Từ Tĩnh đã từng nhắc đến.

Tống Thiên đưa mắt liếc vào bên trong: “Từ Tĩnh không có ở nhà sao?”

“Không có!” Từ Hoãn Hoãn khẽ mỉm cười, rất tự tin giới thiệu thân phận của mình: “Tôi là bạn gái của anh ấy, tìm anh ấy có việc gì sao?”

Nghe hai từ bạn gái, Tống Thiên giả như không quan tâm, cười gằn một tiếng, hất cằm kiêu ngạo: “Cô biết tôi là ai không?”

Từ Hoãn Hoãn hừ thầm trong bụng, cô nghiêng người tựa cửa: “Vậy cô biết tôi là ai không?”

Từ Hoãn Hoãn nói xong, cô ta đột nhiên có phần không chắc chắn, liền mở miệng hỏi lại: “Cô là ai?”

Một giây sau, Từ Hoãn Hoãn chậm rãi trả lời: “Tại sao phải nói cô biết?”

Tống Thiển tức giận muốn nổ tung: “Cô ... cô dám ... chọc đến tôi?!!!”

Từ Hoãn Hoãn lộ bộ mặt vô tội: “Đâu có!”

Đúng lúc này, phía sau lưng Tống Thiển truyền đến một giọng lạnh tanh: “Xin lỗi!”

Từ Hoãn Hoãn nhướn mày, Từ Tĩnh về rồi.

Tống Thiển nghiêng người nhìn, phát hiện âm thanh không nhiệt độ đó phát ra từ người đàn ông cao gầy phía sau, là Từ Tĩnh. Cô ta vừa định lên tiếng, kết quả chạm phải ánh mắt lạnh tanh của anh, cô ta khẽ run, lời muốn nói phải nuốt vào trong bụng.

“Bà ta đã đi rồi, cô còn chưa đi sao?”

Từ bà ta trong câu nói của Từ Tĩnh ý chỉ Đào Mẫn, đây hoàn toàn là giọng điệu đuổi khách.

Cuối cùng, Tống Thiển không thể nói lại Từ Tĩnh, đành ngoe nguẩy bỏ đi.

Từ Tĩnh không liếc Tống Thiển lấy một cái, anh bước vào trong, đóng sầm cửa. Sau khi đổi dép, anh nhẹ ôm lấy Từ Hoãn Hoãn vào lòng, nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt lạnh lẽo khi nãy đã biến mất: “Có chịu thiệt không?”

Từ Hoãn Hoãn đưa tay nắm lấy bàn tay Từ Tĩnh, đôi mắt sáng lấp lánh, ngữ điệu đặc ý: “Dĩ nhiên là không!”

Từ Tĩnh nhìn vẻ mặt của cô, nở nụ cười: “Vậy thì tốt ... Anh đã cảnh cáo!”

Từ Hoãn Hoãn đúng là cũng không quan tâm: “Đúng rồi! Vụ án này kết thúc anh có muốn gặp Cố Thanh không?”

Thật ra là Cố Thanh muốn gặp Từ Tĩnh, bản thân cô cũng muốn giới thiệu anh với Cố Thanh, nhưng cô không muốn tự mình làm chủ nên hỏi qua ý kiến của anh một chút.

Người ở bên cạnh Từ Hoãn Hoãn Từ Tĩnh dĩ nhiên có ấn tượng: “Là bạn đến nhà em đợt trước?”

Từ Hoãn Hoãn gật đầu: “Đúng .... Là bạn thân của em!”

Từ Tĩnh đương nhiên đồng ý: “Được!”

*

Sáng ngày hôm sau, Từ Hoãn Hoãn và Từ Tĩnh cùng nhau đi đến Cục cảnh sát.

Trong phòng làm việc đội hình sự, Chu Tề Xương đang ngồi trước máy vi tính, vươn tay, mở miệng than thở: “Có ai giải thích cho em được rốt cục vụ án bắt đầu như thế nào không?”

Cao Lâm liếc anh ta một cái: “Là vụ án giết người của Lưu Niệm!”

Chu Tề Xương thốt lên: “Đúng! Phát hiện thi thể tại bờ sông gần khu công nghiệp!”

Đã nhắc đến, bọn họ điểm lại sơ lược những tương quan trong vụ án từ bắt đầu đến hiện tại.

“Hung thủ Lưu Niệm vẫn chưa tìm ra, em gái nạn nhân là Lưu Mẫn trực tiếp ra tay sát hại anh rể của mình. Chúng ta cho rằng cô ta cố chấp coi anh rể là hung thủ, nhưng thật ra cô ta mới chính là đồng lõa giết chết chị gái của mình.”

“Sau khi tra được Cố Hạ là tình nhân của Lưu Niệm, thì phát hiện cả hai vợ chồng đều mất tích. Suy đoán ban đầu Cố Hạ là hung thủ, đồng thời hoài nghi chính hấn ra tay giết luôn vợ mình là Tưởng Văn Văn.”

“Kết quả nội dung vở kịch đột nhiên xoay một trăm tám mươi độ. Người giết Lưu Niệm và Cố Hạ thật ra lại là Tưởng Văn Văn, nhưng không phải là Tưởng Văn Văn thật mà do một cô gái nào đó phẫu thuật chỉnh hình tạo thành. Cô ta muốn báo thù thay cho Tưởng Văn Văn, bỏ lại thi thể ở trong nhà nghỉ để chúng ta có thể truy tìm ra được hung thủ thật sự.”

“Hung thủ này chính là Cố Minh, hấn giết hai người phụ nữ có thai, và bắt cóc một phụ nữ đang mang thai khác. Hấn tự thú vì muốn chúng ta tìm ra mẹ của hấn, vốn dĩ cho rằng mẹ hấn vứt bỏ hấn khi hấn còn bé, không ngờ đến sự thật chính là, mẹ hấn đã mất tích, khả năng đã bị sát hại từ mười sáu năm về trước, mà người đưa mẹ hấn đi chính là một cô gái mặc đầm đỏ, đi giày cao gót đỏ.”

“Bây giờ đã tìm ra được cha ruột của Cố Minh là Hạ Văn Cường, kết quả người cha này cũng mất tích từ hai mươi hai năm về trước.”

Từ Hoãn Hoãn lên tiếng: “Cho nên nói việc mẹ Cố Minh mất tích hoặc bị sát hại có khả năng liên quan đến việc mất tích ly kỳ của Hạ Văn Cường.”

Chu Tề Xương ôm đầu, cảm giác đầu mình muốn nổ tung: “Trời ơi, quá phức tạp.”

Ai có thể nghĩ ra được, một vụ án mạng phát sinh hơn nửa tháng trước lại có thể liên quan đến nhiều nhân mạng, thậm chí còn liên quan đến vụ án hơn hai mươi năm về trước.

“Vụ án mất tích hai mươi hai năm trước phải tra thế nào đây?” Bọn họ mông lung, đây đâu phải chỉ một hai năm ...

Cao Lâm trầm tư chốc lát, rồi nhìn Chu Tề Xương: “Cậu điều tra thử xem nơi ở trước đây của Hạ Văn Cường còn không? Hẳn còn người nhà không?”

Chu Tề Xương tìm tòi một lúc: “Nhà không có ai ở từ lâu, đã phá dỡ từ mười năm trước. Người nhà ... hẳn có một người chị gái.” Ngay trong lúc mọi người thầm nghĩ sẽ có được chút tin tức gì về Hạ Văn Cường từ người chị này, thì câu sau của Chu Tề Xương đã đập tan mọi hi vọng: “Thế nhưng, chị của hẳn đang ở bệnh viện tâm thần.”

Chẳng ai ngờ đến người thân duy nhất lại mắc bệnh tâm thần.

Cao Lâm nhíu mày: “Chị của hẳn nhập viện khi nào?”

Chu Tề Xương điều tra ghi chép: “Rất sớm, năm hai mươi mốt tuổi, khi đó Hạ Văn Cường mười chín tuổi.”

Từ Hoãn Hoãn ngẫm nghĩ một lúc: “Vậy là trước khi hẳn mất tích!” ... Do đó, không có liên quan đến việc hẳn mất tích.

“Đúng!”

“Gửi địa chỉ bệnh viện tâm thần qua cho tôi!” Cao Lâm vẫn quyết định đi coi thử xem thế nào ... dù sao đây cũng là đầu mối duy nhất, “Còn nữa tiếp tục truy tìm người phụ nữ đã phẫu thuật thành Tưởng Văn Văn, điều tra cô nhi viện kia, và danh sách các đứa bé năm đó.”

Cao Lâm và Từ Hoãn Hoãn đến bệnh viện tâm thần, xác thực tìm thấy chị gái của Hạ Văn Cường, Hạ Văn Anh ở đó. Cô ta đang ngồi trên ghế phòng bệnh nhìn ra ngoài cửa sổ, rất yên tĩnh, cũng không nhúc nhích. Nhìn cô ta như vậy rất khó tưởng tượng khi phát bệnh cô ta sẽ thế nào.

Dắt bọn họ đến đây là một hộ lý trung niên, bà ta thở dài: “Hơn hai mươi năm nay chưa có ai đến thăm cô ta.”

Cao Lâm thu hồi tầm mắt, dời về phía người hộ lý: “Cô ta có một người em trai, có đến thăm cô ta không?”

Bà ta gật đầu, than thở: “Ừ ... có. Cô ta có một người em trai. Trước đây tuần nào cũng tới. Đột nhiên có một ngày không thường đến nữa, không biết đi đâu, liên lạc cũng không được. Lần cuối cùng đến đây cậu ta chỉ trả ba năm tiền viện phí ... Cảm giác của tôi là cậu ta muốn vứt bỏ chị mình.”

Tuy rằng không xác định được khoảng thời gian, nhưng có thể sau khi Hạ Văn Cường mất tích nên mới không thể tiếp tục đến đây.

“Ngoại trừ em trai, còn có ai đến thăm cô ta không?”

Từ Hoãn Hoãn lên tiếng hỏi, bà ta nhớ ra: “Có, tôi nhớ hình như có một người phụ nữ trẻ đẹp tới. Dáng người cao gầy, rất đẹp. Nhưng chỉ đến một lần, ở không được bao lâu thì đi, cũng chẳng biết có quan hệ gì với cô ta.”

Cao Lâm đưa bức ảnh chụp mẹ của Cố Minh cho bà ta coi: “Là cô ta sao?”

Hộ lý cầm bức ảnh, nhìn thật kỹ, rồi lắc đầu: “Hình như không phải. Người phụ nữ kia đẹp hơn, mặc quần áo màu sắc tươi trẻ, vì vậy tôi có ấn tượng rất sâu.”

Cao Lâm nhìn Từ Hoãn Hoãn, trong lòng đều nghĩ: Chẳng lẽ là người phụ nữ đã đưa mẹ của Cố Minh đi.

Từ Hoãn Hoãn nghĩ đến điều gì đó, hỏi tiếp: “Dì ơi ... Em trai của cô ta đến thăm có mang đồ gì đến cho cô ta không?”

“Khi em trai cô ta tới thường mang trái cây.”

Chờ cho hộ lý vào trong chăm sóc Hạ Văn Anh, Từ Hoãn Hoãn mới ngẩng đầu nói với Cao Lâm: “Người phụ nữ kia ắt hẳn đến tìm món đồ nào đó. Hạ Văn Cường khẳng định đã nắm được bí mật nên anh ta mới mất mạng.”

Cao Lâm khoanh tay trước ngực, gật đầu: “Trong nhà Cố Minh cũng có dấu vết bị lục lọi ... Có thể cô ta cũng không tìm được món đồ ở đây.”

Tuy nhiên bây giờ vẫn chưa xác định được đó là món đồ nào, đã bị người phụ nữ kia lấy đi hay chưa.

Từ Hoãn Hoãn trầm tư một lát, cô đổi dòng suy nghĩ: “Đội trưởng Cao, chi bằng chúng ta thử xem hai mươi hai năm trước đã từng xảy ra vụ án gì được không? Dù sao vì che giấu chuyện nào đó người phụ nữ này đã giết chết hai mạng người!”

Cao Lâm cũng đồng ý với ý kiến này: “Ừm! Để tôi nói Chu Tề Xương điều tra!”

Chu Tề Xương nhận điện thoại: “Những vụ án mất tích cách đây hai mươi hai năm về trước ... trước khi Hạ Văn Cường mất tích sao .... Có, nhưng không ít nhé!”

Cao Lâm: “Có vụ án nào lớn không?”

Chu Tề Xương tìm vụ án chấn động nhất trong khoảng thời gian ấy: “Án cướp giết liên hoàn, có một vụ xảy ra trước thời gian Hạ Văn Cường mất tích một đêm, nhưng đã bắt được chung thủ, là một cô gái trẻ tên

Thang Hiểu ... Khoan đã, cô ta còn giết luôn cả đồng bọn.” Nhìn hình ảnh trên máy, Chu Tề Xương rét run, sống lưng lạnh toát: “Trời ơi ...”

Nghe được là một cô gái trẻ tuổi, ánh mắt Cao Lâm trở nên sắc bén hơn: “Sao?”

“Cô ta giết chết đồng bọn.” Chu Tề Xương nuốt nước miếng, “Sau đó giấu thi thể vào một vali đỏ, mang đi chôn.” Anh ta cảm giác bắt đầu từ bây giờ anh ta sẽ mãi ám ảnh về chiếc vali màu đỏ mất thôi.

Lại là chiếc vali đỏ, Cao Lâm mơ hồ nghĩ đây không phải là trùng hợp: “Cô ta bị bắt năm nào?”

“Mười hai năm trước tìm thấy thi thể đồng bọn, trên đó thu được DNA của cô ta nên mới bắt được, chụp án tử hình vào cùng năm.”

Cao Lâm nhận được bức ảnh hung thủ Chu Tề Xương vừa gửi qua. Là một cô gái còn rất trẻ và đẹp. Anh ta đưa tấm ảnh này cho hộ lý, bà ta nhìn một lúc rồi xác nhận: “Đúng là cô ta!”

Nhiều manh mối cho thấy Thang Hiểu có thể chính là người phụ nữ đã giấu xác mẹ Cố Minh vào trong vali đỏ.

Cao Lâm và Từ Hoãn Hoãn quay trở về Cục cảnh sát.

Sau khi đọc lại tường tận vụ án năm đó bọn họ phát hiện có chút nghi vấn.

Trước chứng cứ xác thực, Thang Hiểu thừa nhận mình mưu sát đồng bọn. Tuy nhiên, theo cảnh sát điều tra được, có tất cả ba tên tội phạm nhưng Thang Hiểu khẳng định chỉ có hai người bọn họ. Vì không có thêm chứng cứ mới nên đành phải kết án.

Từ Hoãn Hoãn đột nhiên nhớ đến hộ lý đã từng nói: “Ngày cuối cùng Hạ Văn Cường đến bệnh viện tâm thần có chi trả toàn bộ viện phí trong ba năm của chị mình. Đây không phải là một số tiền nhỏ.” Năm đó Hạ Văn Cường không phải vứt bỏ chị mình, mà là cảm giác được kết cục của hắn sẽ thế nào.

Xét gia cảnh và tiền lương của Hạ Văn Cường thì không thể nào chi trả nhiều tiền viện phí như vậy cùng một lúc, hiển nhiên là có vấn đề. Cao Lâm trầm giọng: “Cho nên Hạ Văn Cường có thể cũng là một trong những tên cướp trong vụ án cướp giết liên hoàn ấy.”

Nếu là như vậy, vụ án đã có thể hoàn chỉnh: “Năm đó, Cố Cảnh Di mang thai. Hạ Văn Cường muốn xong lần cuối cùng này thì thu tay, nhưng Thang Hiểu không đồng ý. Hạ Văn Cường nắm được chứng cứ phạm tội của cả ba người nên uy hiếp Thang Hiểu. Cô ta nổi sát tâm, giết hắn chôn xác. Tuy nhiên, cô ta vẫn không tìm được chứng cứ phạm tội ở phía Hạ Văn Cường, cũng không tìm thấy nơi bệnh viện Hạ Văn Cường. Đồng thời, Cố Cảnh Di lại mất tích. Thang Hiểu hoài nghi Cố Cảnh Di có liên quan, lần theo dấu mối, mấy năm sau thì tìm ra được chỗ ở Cố Cảnh Di, ra tay hạ sát.”

Mười hai năm trước, Thang Hiểu sa lưới, chấp án tử hình. Vụ án coi như kết thúc. Nhưng với bọn họ mà nói thì chưa. Từ Hoãn Hoãn đưa mắt nhìn mọi người, ánh mắt kiên định: “Để chứng thực cho suy đoán của chúng ta, bắt buộc phải tìm ra được thi thể của Cố Cảnh Di và Hạ Văn Cường.”

51. Chương 51: Chiếc Vali Màu Đỏ (6)

Chỉ có tìm được thi thể của người bị hại mới được coi là kết thúc. Tuy nhiên vụ án phát sinh vào hai mươi hai năm và mười sáu năm về trước, bây giờ muốn tiến hành tìm kiếm không phải chuyện đơn giản. Hơn nữa, hung thủ Thang Hiểu đã chấp án tử hình, nói cách khác người biết được địa điểm chôn xác đã không còn. Manh mối còn lại duy nhất trên tay bọn họ chính là hồ sơ vụ án năm đó.

Thang Hiểu chôn đồng bọn của mình là Chu Tự Lai tại khu TH thành phố S. Cô ta có một chiếc xe con đứng tên cô ta dùng để vận chuyển tử thi. Theo kết quả kiểm nghiệm cho thấy Chu Tự Lai bị sát hại mười lăm năm về trước. Vị trí này bị phát hiện mười hai năm về trước do một nhà đầu tư xây dựng đào lên được một chiếc vali màu đỏ.

Căn cứ manh mối hiện tại, Cao Lâm suy đoán: “Có thể Thang Hiểu chọn lựa chôn xác ở những vị trí tương tự. Vì đang có hai bộ thi thể vẫn chưa bị phát hiện cho nên lần thứ ba cô ta đã chọn vị trí gần như thế.”

“Sau khi đào được thi thể của Chu Tự Lai, cảnh sát đã tiến hành rà soát trên một phạm vi lớn xung quanh khu vực đó, nhưng không phát hiện những thi thể nào khác.”

Cao Lâm lắc đầu: “Cô ta là một người kín đáo, chắc chắn sẽ không chôn ba bộ thi thể cùng một nơi, quá nguy hiểm.”

Từ Hoãn Hoãn ngồi một bên coi lại đoạn phỏng vấn năm ấy. Điện thoại trong túi áo khoác vang lên, cô mở ra nhìn, là dãy số lạ, số đuôi vẫn là ‘14’.

Ngôn Lạc.

Từ Hoãn Hoãn tin chắc hẳn gọi tới chẳng có gì tốt lành, cô liếc một cái rồi nhận máy.

Một giây sau, đầu dây bên kia truyền đến giọng nói ngả ngớn: “Hoãn Hoãn, chào buổi trưa!”

Từ Hoãn Hoãn mím môi không lên tiếng, chờ hẳn nói mục đích chính.

Không nghe thanh âm của cô, Ngôn Lạc cũng chẳng phiền, khẽ cười: “Các người đang tìm thi thể ba mẹ Cố Minh à!”

Ngôn Lạc hoàn toàn nắm được nhất cử nhất động của bọn họ. Từ Hoãn Hoãn chẳng còn kinh ngạc cho lắm. Hắn thích như vậy, muốn là kẻ chi phối toàn cục, đứng trong bóng đêm là người chỉ huy.

Ngôn Lạc thả lỏng người, dựa về phía sau, ngữ điệu pha chút sung sướng: “Có muốn chơi với tôi một trò chơi không? Rất đơn giản, ai tìm được thi thể của bọn họ trước là người thắng cuộc.”

Từ Hoãn Hoãn không hề suy nghĩ, từ chối thẳng thừng: “Không muốn!”

Hắn đưa ra yêu cầu gì đều ẩn chứa mục đích, tốt nhất là không tham gia.

“Tại sao? Với các người cuộc thi đấu này chẳng tổn hại chút nào ... Trái lại các người còn nhận được khen thưởng nữa kia ... Có muốn không. ...”

Từ Hoãn Hoãn lạnh giọng ngắt lời hắn: “Không có hứng!”

Âm thanh của cô lạnh lùng hơn ngày thường, Ngôn Lạc ý thức được có chuyện, hắn phỏng đoán ... lát sau, giọng nói của hắn pha chút hoảng hốt: “Em ... Em tức giận sao? Bởi vì tôi nói cho Cố Minh địa chỉ nhà ba em?”

Từ Hoãn Hoãn cảnh cáo hắn: “Ngôn Lạc! Đừng kéo người nhà tôi vào!”

Quả nhiên là tức giận rồi, Ngôn Lạc còn muốn nói gì đó, nhưng đầu dây bên kia chỉ còn âm thanh tút tút .... Hắn nhìn màn hình di động, ngón tay cái vuốt nhẹ, lẩm bẩm: “Em thật sự vô tình ... Từ Hoãn Hoãn!”

Ngôn Lạc đặt điện thoại xuống nhìn nhìn hai người khác cũng có mặt trong gian phòng: “Nếu như ... nếu như chọc cho phụ nữ tức giận thì phải làm thế nào đây?”

Hai người đối diện nhìn hắn, một người ăn bánh ngọt gương mặt không chút cảm xúc, còn người kia lộ ra vẻ mặt nghi ngờ.

“Phải làm gì đây!” Ngôn Lạc thì thầm, một tay chống cằm. Rồi dường như nghĩ ra điều gì, hắn giương mắt nhìn một người phụ nữ trong hai người trước mắt, con ngươi lóe lên, khóe miệng từ từ nở nụ cười: “Cô ... tự thú đi!”

Người phụ nữ sững sờ, không tin được, nhìn hắn chằm chằm: “Cái gì?”

Ngôn Lạc tuy vẫn duy trì nụ cười, nhưng ánh mắt tàn nhẫn đến vô hạn: “Muốn tôi lặp lại lần nữa sao?”

*

Một tiếng rười sau.

Một cảnh viên vọt vào trong phòng hình sự, trông thấy Cao Lâm anh ta lớn tiếng: “Đội trưởng! Tưởng Văn Văn ... À, không! Tưởng Văn Văn giả đến tự thú!”

Từ Hoãn Hoãn bước vào phòng thẩm vấn, nhìn thấy đối phương xác thực giống Tưởng Văn Văn như đúc, cô vừa ngồi xuống đối diện cô ta liền lên tiếng: “Dương Tĩnh?”

Phản ứng của đối phương đã giúp cô xác định phán đoán của bọn họ không sai. Chu Tề Xương đã tìm ra danh sách trẻ em trong cô nhi viện với Tưởng Văn Văn năm đó, chất lọc chỉ còn duy nhất một người, Dương Tĩnh, nữ, hai mươi sáu tuổi.

Mặc dù biết được thân phận của cô ta nhưng cảnh sát không thể tìm ra được nơi cô ta đang ẩn náu. Từ Hoãn Hoãn cảm thấy kỳ lạ: “Sao đột nhiên cô đến tự thú?”

Dương Tĩnh tùy ý đáp lời: “Các người đã bắt được hung thủ giết Tưởng Văn Văn rồi đúng không?”

“Ừm! Hẳn tên Cố Minh!” Mặc dù có chỗ không đúng, nhưng Từ Hoãn Hoãn vẫn kể rõ nguyên nhân vì sao Cố Minh giết Tưởng Văn Văn cho cô ta, bởi vì trên cõi đời này chỉ còn duy nhất một người quan tâm đến lý do vì sao Tưởng Văn Văn lại bị sát hại tàn nhẫn như thế.

Sau khi nghe xong, Dương Tĩnh cắn môi, im lặng rất lâu, ngón tay nắm chặt thành quyền, cố gắng khắc chế cơn giận, ân hận không thể tự tay báo thù. Một lát sau, cô ta dường như bình tĩnh hơn, đột nhiên mở miệng hỏi: “Cô là Từ Hoãn Hoãn?”

Từ Hoãn Hoãn sững sốt, sau đó nheo mắt nhìn cô ta, ý thức được một vài vấn đề. Người biết chuyện Cố Minh là hung thủ giết Tưởng Văn Văn ngoài cảnh sát còn có Ngôn Lạc, và hơn một tiếng trước cô vừa nói chuyện với hắn, tiếp theo Dương Tĩnh ra tự thú, như vậy đáp án chỉ có một: “Là Ngôn Lạc yêu cầu cô đến đầu thú?”

Dương Tĩnh cúi đầu, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Từ Hoãn Hoãn đột nhiên lóe lên một suy nghĩ, cô chống cằm, “Cố Minh cũng đã đến đầu thú, cô biết không?”

Vừa dứt lời, Dương Tĩnh ngẩng đầu, ánh mắt cô ta tràn đầy sự khiếp sợ. Từ Hoãn Hoãn khẽ cười, hoàn toàn nằm trong dự liệu của cô: “À! Đúng rồi. Giống như cô, Ngôn Lạc cũng kêu hắn ra tự thú!”

“Cô nói cái gì?!!!” Cô ta hoàn toàn không biết chuyện này. Hiện tại cô mới phát hiện mình đã bị tên đàn ông kia lợi dụng.

Thăm dò được đối phương, Từ Hoãn Hoãn từ từ đứng lên, đi đến bên cạnh Dương Tĩnh, cúi đầu nhìn: “Thật kỳ lạ, hắn không nói cô biết sao? Hắn đã sớm biết Cố Minh là hung thủ giết Tưởng Văn Văn. Hơn nữa, hắn từng gặp qua Cố Minh. Hắn biết mọi chuyện rõ ràng nhưng lại không hoàn thành việc báo thù cho cô!”

Nhìn ánh mắt Dương Tĩnh lộ ra sự tức giận, Từ Hoãn Hoãn ghé sát vào cô ta, nhếch miệng: “Có muốn hợp tác với chúng tôi không?”

Một phút sau, Từ Hoãn Hoãn rời khỏi phòng thẩm vấn, đưa một mẫu giấy cho Cao Lâm: “Địa chỉ Ngôn Lạc, ở đó còn một người phụ nữ khác, chắc hẳn là Tống Kiều.”

“Tống Kiều?” Cao Lâm chần chừ một chút, rốt cục mới nhớ ra là ai: “Chẳng trách cô gái này đột nhiên biến mất không thấy tăm hơi, là bị Ngôn Lạc đưa đi?”

Từ Hoãn Hoãn gật đầu: “Dựa theo miêu tả của Dương Tĩnh tôi đoán là cô ta.”

Xác định được vị trí, Cao Lâm chạy đến đó, thế nhưng Ngôn Lạc đã tiên đoán được mọi chuyện, không tìm thấy hắn và cô gái kia. Tuy nhiên nơi này có để lại vài thứ, quan trọng nhất là có một chiếc máy vi tính.

Từ Hoãn Hoãn bước tới bức tường dán đầy giấy ghi chú, cô quét mắt nhìn một lần. Tất cả đều là những thông tin liên quan đến Thang Hiểu, cha mẹ Cố Minh, bản đồ thành phố S, nơi ở của mẹ Cố Minh, nơi ở của Hạ Văn Cường, còn có nơi Thang Hiểu quảng thi thể ... Có thể nhìn ra được, Ngôn Lạc cũng đang tìm thi thể của hai người kia.

Tại sao Ngôn Lạc lại để bụng chuyện tìm kiếm thi thể này... Vì hắn nghĩ rằng tìm kiếm thi thể cách đây hai mươi hai năm rất có tính khiêu chiến ư?

Ngay trong lúc Từ Hoãn Hoãn đang trầm tư suy nghĩ, điện thoại di động lại vang lên, cô cúi đầu nhìn ... Là Ngôn Lạc gọi.

Cô nhú mày ... Hắn muốn gì?

Điện thoại di động reo vang rất lâu cô mới nhận máy, kề vào tai. Thanh âm thoải mái của Ngôn Lạc vang lên: “Hoãn Hoãn, vẫn chưa thỏa mãn món quà tôi tặng em sao?”

Từ Hoãn Hoãn nhướn mày: “Ý anh nói là Dương Tĩnh?”

Hắn không trả lời, chỉ khẽ cười.

Nghे tiếng cười kia, Từ Hoãn Hoãn ý thức được ‘Món quà’ hắn nói không phải ý chỉ Dương Tĩnh mà thôi. Cô xoay người nhìn các cảnh viên trong đội hình sự đang loay hoay thu thập manh mối.

Ngôn Lạc rõ ràng đã tính đến việc Dương Tĩnh sẽ khai ra nơi ẩn thân của hắn .... Vậy tại sao còn liều lĩnh dụ họ đến nơi này?

Có bấy .... Có bom sao?

Một giây sau Từ Hoãn Hoãn tự phủ quyết... Không! Đây không phải là phong cách của Ngôn Lạc.

Game ....

Trong cuộc điện thoại trước hắn đề nghị cô cùng hắn chơi một trò chơi, so xem ai tìm ra thi thể cha mẹ của Cố Minh trước.

Từ Hoãn Hoãn quay người lại, tầm mắt lại nhìn lên những tấm giấy ghi chú dán trên vách tường. Lẽ nào, Ngôn Lạc muốn cảnh sát trông thấy những thứ này sao.

Nghĩ đến đây, cô mở miệng thăm dò: “Anh đã tìm ra vị trí thi thể của bọn họ?”

Ngôn Lạc nghiêng đầu nhìn màn hình máy tính, tầm mắt khóa chặt thân ảnh nhỏ bé qua camera ghi hình. Hắn đưa tay, đặt ngón trỏ lên môi: “Chưa thấy! Có lẽ em có thể tìm ra!”

Từ Hoãn Hoãn bất ngờ. Đúng là mục đích này, Ngôn Lạc cung cấp manh mối hắn đã thu thập được, trợ giúp cảnh sát tìm ra thi thể.

Cô chuyên tâm nghĩ lại từng chi tiết nhỏ nhất, trong lòng thầm suy đoán: “Ngôn Lạc, anh muốn giúp Cố Minh tìm ra thi thể cha mẹ hắn là ....” Từ Hoãn Hoãn ngừng một chút, “... Là vì mẹ anh sao?”

Nhưng Từ Hoãn Hoãn không thể nghe thấy câu trả lời ... Sau vài giây trầm mặc, cô chỉ nhận được thanh âm ngắt điện thoại.

~~~ Lời của editor: Tổ giải thích một chút cho rõ:

Hạ Văn Cường mất tích trước, ngay thời điểm mẹ Cố Minh nghỉ việc ở công ty, khi đang mang thai Cố Minh – 22 năm

Mẹ của Cố Minh – Cố Cảnh Di mất tích khi Cố Minh 6-7 tuổi tức là 16 năm.

Đồng bọn của Thang Hiểu, Chu Tự Lai, chết sau Cố Cảnh Di một năm, tức là 15 năm. Ba năm sau (12 năm) thì phát hiện thi thể của hắn

52. Chương 52: Từ Hoãn Hoãn Hiểu Lâm Rồi!

Một tuần sau, thi thể cha mẹ Cố Minh lần lượt được tìm thấy, cũng giống như thi thể của Chu Tự Lai, đều bị nhét vào trong chiếc vali đỏ. Từ Tĩnh làm nghiệm thi cho bọn họ. Cả hai người đều bị siết chết bằng sợi dây thừng, chứng cứ cũng cho thấy hung thủ chính là Thang Hiểu.

Ngày hôm sau khi kết thúc vụ án, Từ Hoãn Hoãn hẹn cô bạn thân Cố Thanh đi ăn, dĩ nhiên có cả Từ Tĩnh.

Từ Hoãn Hoãn chọn một nhà hàng Cố Thanh trước đây từng dắt cô đi, hợp với khẩu vị của Cố Thanh, điều bất mãn duy nhất chính là thời gian dùng bữa có hơi sớm.

Vừa nghe thấy giờ hẹn, Cố Thanh muốn phát hỏa: “Mười một giờ! Sớm như vậy đã ăn trưa? Tổ còn chưa tiêu hết bữa điểm tâm nữa chứ!”

Từ Hoãn Hoãn ái ngại: “Này ... Vì chiều tổ có buổi tọa đàm, sợ không kịp.”

“Viết tiểu thuyết, làm cố vấn, lại còn nhận chủ trì các buổi tọa đàm, rốt cục đâu mới là thứ cậu thích làm vậy hả?”

Cố Thanh quả thực phục Từ Hoãn Hoãn rồi, một người có thể làm được quá nhiều việc, cô ta còn không biết đâu mới là nghề chính của Từ Hoãn Hoãn.

Từ Hoãn Hoãn cảm thấy việc sắp xếp của mình chẳng có vấn đề: “Cũng tốt mà ... Tọa đàm chỉ một tuần một lần. Vậy coi như chúng ta hẹn nhau mười một giờ nhé!”

Cố Thanh thỏa hiệp: “Được rồi! Ai bảo tổ muốn xem mặt người đàn ông của cậu chứ!”

Nghe cụm từ ‘Người đàn ông của cậu’, khuôn mặt Từ Hoãn Hoãn bỗng ửng đỏ.

Trưa ngày hôm sau, Cố Thanh vẫn mang tâm trạng hờn hờ đi gặp bạn trai của bạn thân ... thế nhưng sau khi gặp Từ Tĩnh liền tan thành mây khói, cô ta nheo mắt với Từ Hoãn Hoãn, rồi bắt tay chào Từ Tĩnh. Từ Tĩnh không nhiều lời, cơ bản chỉ nghe hai người bọn họ tán gẫu, tình cờ chêm vào một hai câu.

Tuy nhiên, Cố Thanh nhìn người rất chuẩn, trước đây cô ta đã từng nghe Từ Hoãn Hoãn kể sơ về Từ Tĩnh khi anh tình cờ đặt đồ ăn đến cho hai người, hôm nay được thấy tận mắt, cô ta có thể kết luận được Từ Tĩnh tuy bề ngoài lạnh lùng nhưng rất yêu thương Từ Hoãn Hoãn.

Anh không thể hiện quá nhiều ngôn ngữ, chỉ im lặng ở bên cạnh Từ Hoãn Hoãn nhưng lại biểu đạt rất nhiều. Trong cô bạn mình vẫn đang ăn say sưa, cô ta thầm nghĩ phỏng chừng cô bạn chậm tiêu này của cô

chắc vẫn chưa nhìn ra.

Bữa trưa diễn ra trong bầu khí nhẹ nhàng, ấm cúng. Thừa dịp Từ Tĩnh ra ngoài nghe điện thoại, Cố Thanh giơ ngón tay cái ra trước mặt Từ Hoãn Hoãn: “Pháp y Từ này ... Tớ cho mười điểm.”

Từ Hoãn Hoãn gấp miếng thịt cho vào miệng, cười khà khà, cực kỳ thỏa mãn.

Cố Thanh nhiều chuyện: “À! Từ Hoãn Hoãn, nói thật cho tớ biết đi hai người đã phát triển đến bước nào rồi.”

Câu hỏi quá thẳng thắn khiến khuôn mặt Từ Hoãn Hoãn đỏ lựng, cô ngại ngần đưa ngón tay chỉ chỉ lên môi mình.

Cố Thanh chép miệng tiếc rẻ. Thiên thời địa lợi nhân hòa mà cứ chậm rì rì như thế là sao “Này! Không phải hai người chỉ đối diện nhau thôi sao?”

Từ Hoãn Hoãn lập tức ý thức được Cố Thanh muốn nói cái gì, cô ngượng ngùng đáp: “Làm gì nhanh như vậy”

Cố Thanh lấy tay chống cằm, nhìn dáng vẻ của Từ Hoãn Hoãn không nhịn được trêu cô: “Có một bạn trai hoàn mỹ ở nhà đối diện, làm sao cậu có thể nhẫn nhịn không ‘đánh gục’ đối phương chứ!”

Đánh gục? Cô tí xiu thế này đánh gục Từ Tĩnh ... e là có hơi khó khăn.

Từ Hoãn Hoãn trả lời nghiêm túc: “Dĩ nhiên ... Ý chí tớ cứng như thép!”

Vừa dứt lời liền nghe thấy tiếng kéo ghế, Từ Hoãn Hoãn quay đầu, Từ Tĩnh đã quay lại từ bao giờ. Cuộc đối thoại vừa rồi không phải anh đã nghe thấy hết rồi chứ? Từ Hoãn Hoãn cố gắng tìm được biểu cảm nhỏ nhất trên khuôn mặt Từ Tĩnh, nhưng không thể phát hiện ra.

Từ Tĩnh: “Sao vậy?”

Từ Hoãn Hoãn: “Không! Không!”

Đến món tráng miệng, Cố Thanh đứng dậy đi rửa tay, phòng ăn chỉ còn hai người bọn họ. Từ Hoãn Hoãn nghiêng đầu muốn nói gì đó với Từ Tĩnh, chợt phát hiện anh đang từ từ đến gần, gần đến mức cô có thể trông thấy thân ảnh mình trong đáy mắt anh.

Từ Hoãn Hoãn ý thức được Từ Tĩnh muốn làm gì, Cố Thanh bất cứ lúc nào cũng sẽ quay lại, nên cô tránh sang một chút, không dám nhìn thẳng vào mắt anh, đỏ mặt, miệng lắp bắp: “Cố Thanh ... sẽ về ngày đó”

“Sao???”

Tiếp theo là tiếng cười khẽ, Từ Hoãn Hoãn hé mắt, mơ hồ: “Sao là sao?”

Từ Tĩnh cười cười: “Khóe miệng em dính thức ăn, anh chỉ muốn lau giúp thôi!” Anh ngừng một chút, “Em nghĩ anh muốn làm gì?”

“ ... ”

Phát hiện mình hoàn toàn hiểu lầm, Từ Hoãn Hoãn đỏ mặt tận mang tai, nhanh tay lấy khăn lau miệng, bề ngoài nỗ lực duy trì sự bình tĩnh, nhưng nội tâm không ngừng gào thét: A a a! Đều do Cố Thanh nói ‘đánh gục’ gì gì chứ ... Hại mình suy nghĩ lung tung bấy bạ ... Hiểu lầm rồi thấy chưa.

Từ Hoãn Hoãn cúi gằm đầu, không lên tiếng. Lát sau lại truyền đến giọng nói của Từ Tĩnh pha chút ý cười: “Hoãn Hoãn, nếu như em không nhìn được ... Bất cứ lúc nào anh cũng hoan nghênh ...”

Đánh gục anh sao??? Từ Hoãn Hoãn theo bản năng tự động điền vào chỗ trống, sau đó mới phát hiện cuộc trò chuyện vừa rồi giữa cô và Cố Thanh anh đều nghe thấy hết.

Cố Thanh quay trở lại chứng kiến vẻ mặt e thẹn của Từ Hoãn Hoãn, đôi mắt đong đầy yêu thương của Từ Tĩnh, cô ta chỉ biết thở dài: Muốn được yêu quá đi mất!

Dùng xong bữa trưa, hai người từ biệt Cố Thanh, Từ Hoãn Hoãn và Từ Tĩnh đến Đại học Thiên Hà.

Bọn họ cùng nhau đến giảng đường lớn, nghĩ đến việc sắp nữa Từ Tĩnh sẽ ngồi phía dưới khán đài nghe cô thuyết trình cảm giác thật đặc biệt. Cảm xúc lần trước và lần này không giống nhau, không phải căng thẳng như lần đầu tiên mà có thêm chút ngọt ngào.

Trong gian phòng phía sau lễ đài: “Từ Tĩnh, lần đầu tiên anh đến nghe tọa đàm của em đúng không?”

Từ Tĩnh lắc đầu: “Không!”

Nghe được đáp án này, Từ Hoãn Hoãn rất bất ngờ, cô kinh ngạc: “Không phải sao?”

“Lần thứ hai.”

“Hả? Lần trước là lúc nào vậy?” Từ Hoãn Hoãn đột nhiên nhớ đến buổi tọa đàm hôm đó bị anh kéo đi ở cổng trường, ngớ người: “Là trong buổi tọa đàm đầu tiên của em sao?”

Từ Tĩnh khẽ gật đầu: “Ừm!”

Đại não Từ Hoãn Hoãn xuất hiện một nghi vấn, cô nheo mắt, kề sát vào má anh: “Sao khi đó em hỏi, anh trả lời là chỉ tình cờ đi ngang qua đây?”

Bị phát hiện nói dối, một người tâm tĩnh như nước như Từ Tĩnh hiềm thấy lộ ra chút hoảng hốt, anh ho khẽ một tiếng, tránh tầm mắt của cô: “Xác thực là anh có việc ở gần đây!”

Từng tia ngọt ngào lan tỏa trong lòng, đáy mắt Từ Hoãn Hoãn lấp lánh, nhìn vành tai dần đỏ của Từ Tĩnh, cô nở nụ cười tươi như hoa: “Quả nhiên, anh thích em từ rất lâu rồi!”

53. Chương 53: Mảnh Ghép (1)

Khụ! Khụ! Ngoài cửa truyền đến tiếng ho khan và tiếng gõ cửa, phát hiện có người đến, Từ Hoãn Hoãn lui về sau một bước, xoay người nhìn ra hướng cửa.

Là Giáo sư Tổng, ông ta liếc mắt nhìn Từ Hoãn Hoãn đang xoa xoa hai tay, nhìn người đàn ông tuấn tú phía sau lưng cô, sau đó ánh mắt lại dời về Từ Hoãn Hoãn, “Từ Hoãn Hoãn, vị này là ...”

Từ Hoãn Hoãn mau mắn giới thiệu: “Giáo sư Tổng, đây là Từ Tĩnh, là pháp y đội hình sự.” Cô ngừng lại một chút, rồi nói thêm một câu: “Cũng là bạn trai của em.”

“À ...” Ông ta cố tình kéo dài âm điệu, nét mặt lộ rõ sự vui mừng.

Từ Tĩnh chủ động tiến đến bắt tay ông: “Chào Giáo sư Tổng!”

Ấn tượng đầu tiên về Từ Tĩnh khá tốt, Giáo sư Tổng đáp lời: “Chào cậu! Chào cậu!”

Cách buổi tọa đàm còn năm phút, Từ Tĩnh xoay người đối diện với Từ Hoãn Hoãn: “Vậy anh ra ngoài trước!” Rồi quay sang gật đầu chào Giáo sư Tổng.

Nhìn bóng lưng Từ Tĩnh rời đi, Giáo sư Tổng nheo mắt: “Ba em biết việc này chưa?”

Từ Hoãn Hoãn lắc đầu: “Dạ chưa!”

Biết được điểm này, ông ta khá đắc ý: “Nói như vậy tôi biết trước ba em sao!”

Từ Hoãn Hoãn đưa tay tạo thành hình chữ X, ngữ điệu van nài: “Giáo sư, khi ba em hẹn giáo sư chơi cờ, thầy tuyệt đối đừng lộ ra cho ba em biết!” Chuyện cô có bạn trai dĩ nhiên cô muốn tự mình nói ra, chỉ là cô muốn chờ thêm thời gian, tính tình ba cô nóng vội, cô đoán sau khi biết chuyện thế nào cũng bắt cô kết hôn.

Giáo sư Tống lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ: “Tôi có muốn cũng không được. Lần trước gặp nhau ông ta mất hai tiếng đồng hồ kể về việc làm sao chế phục được tên nghi phạm trong vụ án lần đó!”

Từ Hoãn Hoãn nở nụ cười, đại não nhanh chóng liên tưởng đến khuôn mặt của ba cô khi kể chuyện, thậm chí nghĩ ba cô thật sự rất đáng yêu.

Mấy phút sau, Từ Hoãn Hoãn bắt đầu buổi tọa đàm, giảng đường lớn đông nghẹt sinh viên, cô quét mắt nhìn một lượt, Từ Tình ngồi hàng thứ nhất góc trong cùng bên phải. Hai người nhìn nhau một chút, thoáng miệng Từ Hoãn Hoãn khẽ nở nụ cười, sau đó lập tức nghiêm chỉnh lại.

Buổi tọa đàm diễn ra trong bầu khí khá thuận lợi, một tiếng rưỡi sau đó bắt đầu tiến hành hỏi đáp. Từ Hoãn Hoãn đưa tay mời một nam sinh viên vừa giơ tay xin đặt câu hỏi. Tóc mái của cậu ta khá dài, hoàn toàn che khuất lông mày, đôi mắt híp lại, nở nụ cười mỉa mai.

Từ Hoãn Hoãn có thể khẳng định từ đầu buổi tọa đàm đến giờ chưa trông thấy người này, hơn nữa cậu ta cũng không mang theo giấy bút.

Microphone truyền đến tay cậu ta, cậu ta háng giọng: “Giáo sư Từ!”

Thanh âm pha lẫn chút lười biếng, cũng vì âm thanh này mà không ít các nữ sinh đều quay đầu nhìn cậu ta.

Nụ cười lan dần: “Nếu như tôi nói tôi đã giết người, giáo sư tin không?”

Ở hậu đài, Giáo sư Tống nghe được câu này liền nhanh chân bước tới tấm màn sân khấu, vẻ mặt đầy khiếp sợ nhìn cậu thanh niên đang lên tiếng kia ... Sự việc này hình như đã từng xảy ra một lần!!!

Lời nói này của cậu ta dĩ nhiên đã gây xôn xao đám sinh viên tại đây, mọi người nhìn cậu ta bàn tán sôi nổi, sau đó lại đưa mắt nhìn khuôn mặt không mang theo chút cảm xúc nào của Từ Hoãn Hoãn.

Lần này Từ Hoãn Hoãn không trả lời mà bước khỏi bục thuyết trình, đi đến trước mặt cậu ta, cô vẫn đang đứng trên sân khấu, nhìn cậu ta chằm chằm, lên tiếng: “Cậu biết tôi ghét nhất là nghe được câu nói gì không?”

Cậu ta không mở miệng, vẫn duy trì nụ cười trên môi, khẽ nâng cằm, đối đầu tầm mắt của cô.

Từ Hoãn Hoãn cúi người thấp hơn một chút, gương mặt không lộ ra sự tức giận, cũng không hề có lấy một tia vui vẻ, giọng nói cố gắng khắc chế tâm tình: “Chính là cậu vừa nói kia!”

Nửa tiếng sau, nhận được điện thoại của Từ Tĩnh, Cao Lâm chạy đến, cậu ta bị giải đi bằng xe cảnh sát, kế hoạch hẹn hò của Từ Hoãn Hoãn và Từ Tĩnh cũng phải hủy, cùng nhau quay về Cục cảnh sát.

Chu Tề Xương đã tra ra thân phận của người này: Cung Kỳ Dịch, 24 tuổi, tốt nghiệp Đại học FT, là trường học đứng thứ hai tại thành phố S.

Trong phòng thẩm vấn, đối mặt với sự tra hỏi của Cao Lâm, cậu ta không mở miệng nói một lời, chỉ đưa ra một yêu cầu: “Tôi chỉ đồng ý tiếp nhận thẩm vấn của Từ Hoãn Hoãn.”

Năm phút sau, Từ Hoãn Hoãn hít sâu một hơi rồi mới tiến vào, không thèm nhìn cậu ta mà kéo ghế ngồi xuống, câu đầu tiên cô nói chính là: “Cậu nợ tôi 160 đồng.”

Đang lấy tay phải chà qua chà lại mặt bàn, Cung Kỳ Dịch dừng động tác lại, mỉm cười, không hiểu: “Là sao?”

Từ Hoãn Hoãn cũng không giải thích, chỉ trừng mắt nhìn cậu ta, “Chỉ cần cậu nhớ cho kỹ là tốt rồi.”

Vốn dĩ cô và Từ Tĩnh hẹn nhau sau buổi tọa đàm sẽ cùng đi xem phim, vé cũng đã mua, mà bây phải bỏ phí, không thể hoàn trả, quan trọng nhất là lâu lắm rồi hai người mới được hẹn hò, vậy mà bị nhỡ.

Giọng cô hơi khó chịu: “Còn nữa, cậu không nên phá buổi tọa đàm của tôi.”

“Về việc đó, tôi xin lỗi!” Cậu ta mỉm cười, ngữ điệu chân thành.

Từ Hoãn Hoãn liếc mắt nhìn qua: “Hừm! Tôi không chấp nhận!”

Hai người im lặng một lúc, Cung Kỳ Dịch dễ kích động, mở lời trước tiên: “Thật sự tôi không hề nghĩ đến điểm đó, tôi cho rằng cô sẽ vội vã hỏi tôi rốt cục tôi đã giết ai.”

Từ Hoãn Hoãn nhún vai một cái, không quan tâm: “Tại sao tôi phải gấp? Trái lại cậu sẽ tự mình nói với tôi.” Từ cách cậu ta mô phỏng theo Ngôn Lạc có thể thấy cậu ta hận không thể phô diễn tội ác với toàn thể giới, cậu ta muốn trở thành Ngôn Lạc thứ hai, điểm này khiến Từ Hoãn Hoãn cảm thấy phản cảm, thậm chí còn có chút chán ghét.

Ngữ khí thốt lên chẳng lấy gì là tốt lành: “Cậu muốn học theo Ngôn Lạc? Hành vi này cực kỳ nực cười.”

Cung Kỳ Dịch nheo mắt, nhếch miệng, không hề che giấu nét trào phúng: “A!!!!”

Cậu ta ghé sát vào cô, trừng mắt: “Cô cho rằng không thể nào sao?”

Từ Hoãn Hoãn không trả lời câu hỏi của cậu ta: “Vậy cậu cho rằng kết cục của mình sẽ như thế nào? Tiếp nhận sự trừng phạt của pháp luật!” Cô ngừng một chút, nói ra hai kết quả: “Nếu như, tôi nói là nếu như, cậu cũng như Ngôn Lạc, thành công vượt ngục, vậy ngoại trừ bị dằn vặt đến chết, cậu còn con đường nào khác sao?”

Mặc dù vậy, cô chắc chắn không thể để loại chuyện này xảy ra lần thứ hai.

Cung Kỳ Dịch lại có thể tự tin một cách dị thường, cậu ta nở nụ cười cực kỳ mê người: “Tại sao không phải là ngược lại chứ?”

Từ Hoãn Hoãn không mấy thiện cảm với nụ cười này của cậu ta, cô lắc lắc đầu: “Xem ra cho đến tận bây giờ tôi vẫn chưa thấy chút nào khả thi.”

Nghे câu này, Cung Kỳ Dịch bỗng nhiên thả lỏng toàn thân, dựa người về phía sau, tay phải gõ nhẹ trên mặt bàn: “Qua nhà tôi tìm kiếm đi, sẽ thấy một vài thứ thú vị.”

“Nếu như tìm ra một vật không phải bức ảnh, tôi nghĩ mình còn ngạc nhiên được một chút!” Nét mặt lóe lên tia kinh ngạc của Cung Kỳ Dịch nhanh chóng bị Từ Hoãn Hoãn nắm bắt được, cô rõ cậu ta như lòng bàn tay, giọng ra vẻ tiếc rẻ: “À há! Xem ra đúng là bức ảnh rồi!”

Cung Kỳ Dịch cong môi cười: “Hi vọng các người có thể tìm ra được người nào đã chết, người nào còn sống sót ... Thời gian không còn nhiều đâu!”

Cậu ta nói xong câu đó, Từ Hoãn Hoãn không lên tiếng, chỉ đứng lên, không quay đầu lại, đi thẳng khỏi phòng thẩm vấn.

Mười mấy phút sau, các cảnh viên đội hình sự thu thập vật chứng từ nhà Cung Kỳ Dịch trở về. Sau khi nhìn chứng cứ, Từ Hoãn Hoãn mới hiểu nụ cười đó của Cung Kỳ Dịch. Bọn họ xác thực thu được một tấm ảnh, nhưng không phải là một bức hoàn chỉnh mà chỉ là một phần chín của tấm ảnh. Có tất cả sáu mảnh ghép như vậy, chỉ thấy rõ một phần cơ thể người, nhưng không phân biệt được đã tử vong hay chưa, càng không biết được người cần phải điều tra là ai.

Một cảnh viên đoán: “Có khi nào hắn là thủ hạ của Ngôn Lạc không?”

Từ Hoãn Hoãn lập tức phủ định: “Không phải!” Cô cực kỳ khẳng định chuyện này. Tiếp theo cô cầm một mảnh ghép trong sáu mảnh ghép trên bàn, giải thích vì sao cô lại nói như vậy; “Đây rõ ràng là tay trẻ con, Ngôn Lạc có một nguyên tắc không ra tay với bọn trẻ.”

“Vì thế có thể coi hắn là kẻ hãm mộ Ngôn Lạc!” Dù sao cậu ta cũng chọn lựa phương thức giống Ngôn Lạc, ngay cả câu hỏi cũng không hề khác nhau, còn có tấm ảnh như Ngôn Lạc khi đó.

“Chưa đủ! Trước đây hẳn là kẻ hâm mộ Ngôn Lạc nhưng tác phẩm của hẳn bị Ngôn Lạc phủ định. Vừa rồi tôi cố tình khiêu khích hẳn, biểu thị hẳn không cùng trình độ với Ngôn Lạc, nhìn phản ứng của hẳn xem!” Từ Hoãn Hoãn yêu cầu Chu Tề Xương phát lại đoạn băng thẩm vấn, dừng lại một đoạn hình ảnh, phóng to khuôn mặt Cung Kỳ Dịch: “Tức giận! Sau đó mỗi lần tôi nhắc đến Ngôn Lạc hẳn đều biểu hiện một cảm xúc duy nhất: Giận dữ.”

Chu Tề Xương nói lên ý kiến của mình: “Như vậy, Cung Kỳ Dịch xem như đã chuyển sang đối đầu với Ngôn Lạc?”

Bởi vì không được thần tượng tán thưởng nên từ hâm mộ chuyển sang đối nghịch.

Từ Hoãn Hoãn xoa xoa cằm: “Có thể cho là như thế. Cung Kỳ Dịch không hẳn đơn thuần là mô phỏng phạm tội. Vượt qua Ngôn Lạc thật sự là ý nghĩ của hẳn, nên hẳn mới tăng thêm một vài việc Ngôn Lạc không làm, ví như tăng thêm mảnh ghép tấm ảnh khiến chúng ta khó lòng xác định được thân phận nạn nhân, lại còn ra tay với trẻ em.”

Cao Lâm nhíu chặt lông mày: “Hẳn muốn làm những điều này để cho thấy biểu hiện của mình xuất sắc hơn Ngôn Lạc, hẳn có thể vượt qua được Ngôn Lạc!”

“Vì vậy hẳn giết sáu người?” Chu Tề Xương cảm thấy thực sự đáng sợ, anh ta không thể nào lý giải được tâm lý biến thái này.

“Không đâu. Hẳn nói rõ có người sống sót, không chỉ một.”

Từ Hoãn Hoãn nói lên suy đoán của mình. Sau đó đột nhiên nhớ ra một chi tiết nhỏ, cô yêu cầu Chu Tề Xương mở lại đoạn băng thẩm vấn một lần nữa, sau khi xem xong cô chậm rãi nói ra ba từ: “OCD!”⁽¹⁾

(1) OCD: rối loạn ám ảnh cưỡng chế

“Hả????” Những người khác đều quay đầu nhìn cô.

“Hẳn mắc chứng OCD!” Từ Hoãn Hoãn nói Chu Tề Xương tua đoạn băng lại lần nữa, để tất cả mọi người dễ dàng cảm nhận: “Nhìn hẳn dùng bàn tay lau lau mặt bàn, ba lần. Còn nữa, ngón tay gõ mặt bàn, cứ ba lần lại dừng lại. Các mảnh ghép trong tấm ảnh đều được cắt thành chín phần, bội số của ba. Tổng cộng có mảnh ghép của sáu tấm ảnh, vẫn là bội số của ba.” Cô mím mím môi: “Còn nữa, ở buổi tọa đàm, hẳn là người thứ ba đặt câu hỏi.”

Những người khác giật mình coi lại băng ghi hình. Trước kia không nhận ra những chi tiết nhỏ này, tất cả đều quan sát những động tác dị thường kia đều cảm giác sờn tóc gáy.

“Ba! Hẳn có một loại chấp niệm với con số này!” Cao Lâm suy đoán: “Nói cách khác, hiện tại khả năng đã chết ba người, còn sống ba người!”

“Chúng ta cần nhất phải tìm ra ba người còn sống, hần không nói cho chúng ta biết giới hạn là trong bao lâu. Nếu như thời điểm nào đó hần định ra vẫn chưa tìm được, sẽ có người chết!” Từ Hoãn Hoãn cảm giác thời gian tối đa hần đặt ra sẽ là: “Ba tiếng!”

54. Chương 54: Ảnh Ghép (2)

Cung Kỳ Dịch nhìn Từ Hoãn Hoãn bước tới lần thứ hai, chỉ cần liếc mắt cậu ta dường như đã thấu hiểu cô muốn hỏi gì. Cậu ta thẳng thoi dựa ra sau ghế, tay gõ gõ mặt bàn, hơi nhếch cằm, biểu hiện ung dung: “Ba tiếng sau sẽ có một người chết, các người sắp hết giờ rồi!”

Từ Hoãn Hoãn quay lại văn phòng báo cáo cho Cao Lâm, anh ta sắc mặt nghiêm nghị, gật đầu một cái, rồi quay sang hai cảnh viên: “Hai cậu trước tiên điều tra giúp tôi gần đây có vụ án mất tích nào hay không, có vụ án giết người nào chưa bắt được hung thủ không?”

Hai cảnh viên gật đầu: “Được! Thưa Đội trưởng!” Sau đó hai người bắt tay vào việc.

Từ Hoãn Hoãn cúi đầu nhìn sáu mảnh ghép kia, đột nhiên cô nảy ra một ý nghĩ, cô ngẩng đầu nhìn Cao Lâm: “Những tấm ảnh này khả năng không phải do Cung Kỳ Dịch chụp được sau khi bắt cóc hoặc sau khi gây án. Nếu như hần lấy được từ trong nhà người bị hại hoặc trên các đoạn băng ghi hình có quay lại hình ảnh của nạn nhân, cũng tồn tại khả năng hình ảnh này ở trên internet.” Cô quay sang Chu Tề Xương: “Chúng ta có thể từ những mảnh ghép này mà tìm ra được bức ảnh hoàn chỉnh không? Sau đó sẽ tra ra được người bị hại là ai?”

Chu Tề Xương gật đầu lia lịa: “Xác thực là có thể!”

Dù sao bây giờ người nào cũng thích chụp ảnh rồi đăng trên các trang mạng xã hội.

Đây là một trong những biện pháp tốt nhất, Cao Lâm vuốt cằm: “Vậy chúng ta thử xem!”

Chu Tề Xương lấy sáu mảnh ghép scan vào máy vi tính, rồi tiến hành truy tìm, mấy phút sau: “Đội trưởng! Tra được một tấm!” Anh ta chỉ tay vào một bức ảnh: “Chính là tấm này, mảnh ghép này nằm ở góc phải.”

Cao Lâm và Từ Hoãn Hoãn nhìn lên màn ảnh, Chu Tề Xương ghép mảnh ghép ấy vào tấm ảnh tìm được, hoàn toàn trùng khớp, là một cô gái trẻ, chụp selfie ở trong phòng ngủ.

Chu Tề Xương tìm ra nguồn đăng ảnh, là trên blog của cô ta. Sau đó anh ta phát hiện: “Đây là tấm ảnh cuối cùng cô ta đăng trên mạng.” Rồi nhắm tính, “Là sáu ngày trước.”

Cô gái này ngày nào cũng đăng hai ba status, nhưng từ sáu ngày trước thì không đăng nữa; vì vậy, suy đoán cô gái ngày mất tích vào đúng ngày hôm đó.

Tìm được weibo, việc tra ra thân phận nạn nhân dễ hơn rất nhiều, “Em đã tra được thông tin của cô gái này, Hà Lộ Lộ, 27 tuổi, địa chỉ là Cách chúng ta không xa!” Anh ta lập tức gửi địa chỉ vào điện thoại di động của Cao Lâm.

Cao Lâm cùng một cảnh viên chạy đến nơi đó, Từ Hoãn Hoãn không đi cùng. Thời gian quá gấp rút, vẫn còn năm người vẫn chưa rõ thân phận, bắt buộc phải tìm cho bằng được.

Dựa vào internet để tìm ra những bức ảnh còn lại không còn tác dụng, chỉ còn cách từ năm mảnh ghép này tìm ra manh mối.

Từ Hoãn Hoãn muốn tìm ra thân phận của đứa bé trước, nhưng nhìn một hồi vẫn không có tâm tư. Cô lấy một tấm khác ra xem, là gò má của một người, có thể nhìn được thêm vành tai và chút tóc, tuy không chắc lắm nhưng chắc hẳn là phụ nữ.

“Hà???” Từ Hoãn Hoãn ghé sát tấm ảnh vào kiểm tra, phát hiện điểm khác lạ, cô nhờ Chu Tề Xương phóng to, rất cục điểm nhỏ ấy có thể trông thấy rõ ràng, cô đã suy đoán đúng: “Người này mắc bệnh lang ben.”(1)

(1) Bệnh lang ben là bệnh nấm trên bề mặt da, bệnh do vi nấm *Malassezia furfur* gây ra, còn được gọi là bệnh nấm nhiều màu. Đây là bệnh ký sinh trùng phổ biến trên da người, vi khuẩn chủ yếu ký sinh trong lớp sừng của tế bào da.

Từ Hoãn Hoãn đứng dậy, quay sang hai cảnh viên đang điều tra người mất tích: “Nạn nhân mất tích hoặc bị sát hại gần đây mà chưa tra ra hung thủ, có người nào mắc bệnh lang ben không?”

Bọn họ lắc đầu: “Không có!”

“Không có?” Từ Hoãn Hoãn giật mình: “Xác định chứ?”

“Chúng tôi đã tra xét trong hai tháng trở lại đây, xác thực không có người nào phù hợp với đặc điểm này.” Sợ có sơ sót, một cảnh viên lên tiếng: “Cố vấn Từ, để tôi điều tra lên trên một chút nữa xem thế nào?”

Một cảnh viên khác suy đoán: “Hay là người vừa mất tích mà người thân chưa kịp báo cho cảnh sát?”

Cũng không loại trừ khả năng này, nếu như người phụ nữ này sống một mình, hoặc mới mất tích một hai ngày vẫn chưa có ai báo cảnh sát.

Trong lúc Từ Hoãn Hoãn đang loay hoay nghiên cứu mảnh ghép hình khác, một cảnh viên đột ngột có phát hiện mới: “Cố vấn Từ, tôi tra được vào tháng trước có một cô gái trẻ tự sát, người này mắc bệnh lang ben.”

“Tự sát?” Từ Hoãn Hoãn nhú mày.

Một cô gái tên Đồng Y Thanh, nữ sinh, 18 tuổi, cắt cổ tay tự sát tại nhà. Cô ta không chỉ có lang ben mà có tiền sử mắc bệnh trầm cảm, khi ba mẹ cô ta về nhà mới phát hiện con gái mình đã tử vong từ lâu.

Chu Tề Xương phản ứng đầu tiên, anh ta cho rằng đã tìm sai đối tượng: “Cung Kỳ Dịch không phải nói hấn ra tay giết người ư. Án tự sát thì đâu phải.”

“Đồng Y Thanh, 18 tuổi, 27 ngày trước ... Ba ba ba Điều có quan hệ đến số ba.” Từ Hoãn Hoãn cảm thấy đây chắc chắn không phải là trùng hợp. Nhưng khi Chu Tề Xương tìm ra weibo của cô ta, cũng không tìm ra được bức ảnh nào trùng hợp với mảnh ghép.

Tuy nhiên trong khi kiểm tra những bức ảnh, Từ Hoãn Hoãn trông thấy một đôi hoa tai, giống y hệt chiếc hoa tai cô ta đeo trong mảnh ghép kia.

Những người còn lại mù mờ không hiểu: “Tình huống gì thế này? Không phải cô gái đó tự sát à?”

Từ Hoãn Hoãn nhớ lại Cung Kỳ Dịch đã từng nói với cô một câu, cô lẩm bẩm: “Hắn cũng không có nói là hấn giết.”

Chu Tề Xương nghe không rõ: “Sao cơ?”

“Hắn cũng không có nói là hấn giết.” Từ Hoãn Hoãn lặp lại lần nữa, cô phát hiện chính mình đã bỏ sót một vài điểm. Bọn họ đều bị Cung Kỳ Dịch gạt: “Hắn chỉ muốn chúng ta tìm ra người nào đã chết, người nào còn sống. Từ đầu đến cuối hắn cũng chưa từng nói sáu người này đều là hấn sát hại.”

Ý kiến này của Từ Hoãn Hoãn khiến mọi người phải gật gù đồng tình: “Vì vậy, để tăng cường độ khó, hấn bao gồm luôn cả người tự sát.”

Từ Hoãn Hoãn thở dài: “Thôi! Trước tiên cứ để qua một bên!” Dù sao vẫn phải nhanh tìm được người còn sống. Bây giờ chỉ còn lại hai tiếng, còn bốn người phải tìm ra danh tính.

Trẻ em sẽ là người đầu tiên sao? Từ Hoãn Hoãn lại cầm mảnh ghép của đứa trẻ kia lên, tay của đứa trẻ không có dấu vết nhận diện. Trước đó, Từ Tĩnh đã nhìn qua bức ảnh này, anh đoán đứa trẻ nằm trong độ tuổi từ năm đến sáu tuổi; thế nhưng, gần đây không có đứa trẻ nào trong độ tuổi này bị mất tích hoặc bị sát hại.

Một đứa bé sau khi bị mất tích, ba mẹ chúng nhất định sẽ lập tức đến báo cảnh sát, nhưng tại sao lại tra không ra? Cô cần môi suy nghĩ.

Từ Hoãn Hoãn khẳng định có điều gì đó mà mình chưa nghĩ ra, cô nhìn cạnh viền tấm ảnh, bên trên và bên phải đều có dấu cắt đứt, chứng tỏ mảnh ghép này nằm ở góc trái, dựa theo hình dáng tay của đứa bé này nghĩa là nó đứng ở bên trái, vậy còn bên phải thì sao?

Từ Hoãn Hoãn tròn tròn mắt, bỗng chốc tỉnh ra: “Đây là một bức ảnh chụp chung, trong hình không chỉ có đứa trẻ này.”

Cô suy đoán bên phải có thể là ba hoặc mẹ đứa nhỏ. “Tra tất cả những vụ án gần đây nhất, con của những người mất tích hoặc bị sát hại nằm trong độ tuổi từ bốn đến bảy tuổi.” Đề phòng sơ sót, cô quyết định mở rộng phạm vi độ tuổi.

Căn cứ theo thông tin này, nhanh chóng đã có kết quả: “Tổng cộng có hai vụ, đều có con khoảng sáu tuổi, nạn nhân là một người phụ nữ và một người đàn ông. Tuy nhiên, đã bắt được hung thủ và kết án. Người phụ nữ bị một tên trộm đột nhập vào nhà giết chết, hung thủ đã từng ngồi tù. Còn người đàn ông bị sát hại tại nhà, do chính vợ ông ta giết chết, vì bà ta không chịu được tính khí vũ phu của chồng mình nên nửa đêm lấy con dao trái cây đâm chết.”

Nghe tên người phụ nữ bị hại, Từ Hoãn Hoãn lắc đầu: “Còn người đàn ông thì sao, tên, tuổi tác và thời gian bị hại?”

Cảnh viên phụ trách tra cứu tư liệu lên tiếng hồi đáp: “Triệu Dũng Tín, 33 tuổi, ngày bị hại Khoảng mười hai ngày trước.”

“Tên ba chữ, 33 tuổi và 12 ngày đều là bội số của ba.” Chu Tề Xương giành nói trước: “Cũng là ba!” Đúng là hung thủ mắc chứng OCD, hẳn có chấp niệm với con số ba, nhưng đến mức độ này luôn sao?

“Người này cũng không phải Cung Kỳ Dịch giết, hiện tại còn lại ba người!” Từ đầu, mọi người suy đoán Cung Kỳ Dịch giết ba người, bắt cóc ba người; thế nhưng sau khi điều tra phát hiện, trong đó có một người tự sát, một người bị vợ sát hại, không hề có chút quan hệ với hắn, chỉ có điều độ tuổi và tên của nạn nhân, cùng thời gian tử vong đều có liên quan đến số ba.

Bọn họ suy đoán: “Phải chăng ba người còn lại cũng chưa chết?”

Một phút sau khi chạy đến nhà Hà Lộ Lộ, nhà không có ai, cũng không có thi thể, Cao Lâm gọi cho Từ Hoãn Hoãn: “Hà Lộ Lộ không có ở nhà, không có dấu vết bị cạy cửa, trong phòng cũng không có dấu hiệu đã từng xảy ra xô xát, không phát hiện vết máu, phiền phức nhất là camera ở đây mới lắp nên chưa vận hành. Cố vấn Từ, cô nói Chu Tề Xương điều tra camera ở khu vực lân cận để tìm ra phương hướng cô ta đã rời đi, phải nhanh chóng tra ra được vị trí của cô ta.”

Điện thoại của Hà Lộ Lộ đều nằm trong tình trạng tắt máy, lần cà thẻ cuối cùng là ở siêu thị trước tiểu khu. Chu Tề Xương không thể xác định được thời gian cô ta mất tích, đành phải bắt đầu xem các đoạn băng ghi hình từ hôm qua.

Trong lúc nhóm Chu Tề Xương quan sát camera, Từ Hoãn Hoãn tiếp tục xem xét ba mảnh ghép còn lại. Có thể xác định được là hai nam một nữ. Từ Hoãn Hoãn liếc mắt, còn chưa đầy hai tiếng.

Trong nhà Hà Lộ Lộ cũng chẳng phát hiện đầu mối, Cao Lâm ra về. Trở lại văn phòng, Cao Lâm cảm thấy

ảnh chỉ có phần bấp dề quan sát, chợt phát hiện một chi tiết nhỏ, là chiếc tủ đầu giường. Tuy chỉ thấy được một phần nhưng bên trên có một quyển sổ nhỏ, có logo, phóng to logo, Cao Lâm phát giác: “Đây là khách sạn GR!”

Thế nhưng cũng không xong, hệ thống GR tại thành phố S bao gồm mười khách sạn, bọn họ không biết thời gian chụp tấm ảnh này, không biết khách sạn GR thuộc chi nhánh nào, nói cách khác căn bản cũng chẳng biết người trong này ở khách sạn ngày nào.

Nhưng đây nhất định là một manh mối quan trọng, Từ Hoãn Hoãn hỏi thử: “Mấy tháng gần đây phía khách sạn GR có phát sinh vụ án nào không?”

Tra lại: “Có! Nhưng là án tự sát, nạn nhân là nam giới, dùng thuốc ngủ tự sát, bài trừ khả năng nạn nhân bị giết. Nạn nhân tên Hầu Sĩ Thần, 36 tuổi, tự sát 21 ngày trước.”

Đều là ba, phù hợp với tiêu chuẩn lựa chọn của Cung Kỳ Dịch.

Cao Lâm dời tầm mắt về ba mảnh ghép được đặt sang một bên, nhíu mày: “Hiện tại sáu người thì có ba người đã chết trong đó là hai người tự sát, một người bị vợ giết.” Điều anh ta ngạc nhiên chính là cả ba nạn nhân này đều không phải do Cung Kỳ Dịch sát hại.

Tình huống bây giờ sẽ là: “Vậy có thể Hà Lộ Lộ vẫn chưa chết, còn lại hai người vẫn chưa tra ra danh tính cũng có khả năng còn sống.”

Bây giờ chỉ còn cách thời gian một tiếng, phiền phức hơn bọn họ không biết một tiếng sau người chết sẽ là ai.

Hai mắt Chu Tề Xương đang chăm chú nhìn đoạn băng ghi hình rồi cục cũng tìm ra được Hà Lộ Lộ, “Đội trưởng! Khoảng hai giờ chiều nay Hà Lộ Lộ rời khỏi nhà, đi một mình.” Anh ta phóng to chiếc điện thoại di động cô ta đang cầm trong tay: “Kỳ lạ! Rõ ràng cầm điện thoại, vậy tại sao lại tắt máy?”

Hai giờ, Từ Hoãn Hoãn sững người: “Lúc ấy buổi tọa đàm tiến hành được một nửa, Cung Kỳ Dịch ngồi hàng ghế đầu, chưa từng rời đi.” Sau khi tọa đàm kết thúc, hắn bị giải về đây.

“Vậy có nghĩa là hắn không bắt cóc Hà Lộ Lộ ư?” Bọn họ nghĩ đến độ khả thi cao nhất: “Lẽ nào Cung Kỳ Dịch có đồng bọn? Hắn người lập kế hoạch, còn người kia thì tiến hành. Nếu như vậy, Hà Lộ Lộ có khả năng bị bắt cóc và sát hại trên đường.”

Chưa tìm ra được Hà Lộ Lộ, Từ Hoãn Hoãn cũng không phát biểu thêm điều gì.

Ba mươi phút sau, Cao Lâm hỏi lại lần nữa: “Chu Tề Xương, tra được vị trí của Hà Lộ Lộ chưa?”

Chu Tề Xương lắc đầu, trán lấm tấm mồ hôi: “Vẫn đang tiếp tục tra, di động cô ta tắt máy, không tài nào lần ra được dấu vết.” Hiện tại chỉ có thể tra tìm bằng cách thông qua camera, nhưng không phải con đường nào cũng lắp đặt camera, do vậy rất khó nắm được hướng đi chính xác của Hà Lộ Lộ.

Thời gian trôi qua rất nhanh, hành tung của Hà Lộ Lộ vẫn chưa tra được rõ, thân phận của người đàn ông và người phụ nữ còn lại cũng chẳng có tiến triển ...

Ba tiếng đã hết.

Từ Hoãn Hoãn đến phòng thẩm vấn Cung Kỳ Dịch, nhưng cô không vào mà qua phòng theo dõi để quan sát cậu ta. Không biết có phải cậu ta cảm nhận được có người nhìn mình hay không, hay do cậu ta tính toán được chính xác thời gian, cậu ta ngừng động tác trên tay lại, xoay đầu nhìn về hướng camera, nhếch miệng cười, nụ cười chiến thắng.

Bất gặp nụ cười này, Từ Hoãn Hoãn đột nhiên cảm thấy hoảng sợ. Năm đó, khi Ngôn Lạc ở phòng thẩm vấn, cũng xảy ra cảnh tượng này, cô ở trong phòng theo dõi quan sát hắn, hắn đột nhiên nghiêng đầu, cũng như thế là nụ cười chiến thắng. Mấy ngày sau, trong quá trình áp giải, Ngôn Lạc giết ba cảnh viên, đào thoát thành công.

Từ Hoãn Hoãn cuộn chặt nắm tay, cô nhất quyết không để cho chuyện tương tự phát sinh.

Khi quay lại phòng hình sự, Từ Hoãn Hoãn phát hiện bầu không khí ở đây căng thẳng hơn lúc trước, cô có thể đọc ra được nét mặt của mọi người, chuyện không hay đã xảy ra: “Sao vậy?”

Cao Lâm nghiêng người nhìn cô, sắc mặt nghiêm nghị: “Đã tìm ra vị trí của Hà Lộ Lộ, nhưng hai phút trước cô ta đã nhảy lầu tự sát.”

“Tử vong tại chỗ!”

55. Chương 55: Mảnh Ghép (3)

Cả camera và người chứng kiến đều chứng thực Hà Lộ Lộ tự sát, một mình cô ta tiến vào khu nhà cao tầng, ấn nút thang máy, sau đó từ thang máy ra cầu thang bộ để lên sân thượng. Hai phút sau từ trên đỉnh tòa nhà nhảy xuống, đúng sáu giờ.

“Sáu giờ ... Vừa vặn đúng ba tiếng đồng hồ, mở điện thoại để xác nhận lại thời gian, Hà Lộ Lộ canh đúng giờ này nhảy xuống.”

Việc này hoàn toàn chứng thực câu Cung Kỳ Dịch nói ở phòng thẩm vấn: Sau ba tiếng sẽ có một người chết.

Kết quả nghiệm thi vẫn chưa có, nhóm Cao Lâm không thể xác định được trong cơ thể Hà Lộ Lộ có thành phần thuốc hay không, nhưng bất luận kết quả thế nào đi chăng nữa, việc Hà Lộ Lộ tự sát đều có rất nhiều điểm đáng ngờ.

Tại sao khi bước khỏi cửa liền tắt điện thoại?

Tại sao phải chọn đúng sáu giờ mới nhảy xuống?

Việc cô ta nhảy lầu có liên quan đến Cung Kỳ Dịch hay không?

Rõ ràng đã xác định được thân phận của Hà Lộ Lộ đầu tiên, nhưng ba tiếng sau vẫn trơ mắt nhìn thi thể của cô ta. Từ Hoãn Hoãn cắn môi nhìn sáu mảnh ghép trên bàn, ba trong số đó đã chết: một người bị giết và hai người tự sát. Cô vốn dĩ cho rằng ba người còn lại khả năng đã bị Cung Kỳ Dịch bắt cóc và nhốt ở ba địa điểm khác nhau. Cách sắp xếp thời gian tử vong của bọn họ y hệt như phương thức của Ngôn Lạc vậy. Tuy nhiên, sự việc xảy ra đến bây giờ, Từ Hoãn Hoãn phát hiện mình sai rồi, sai mười mười.

— Không phải bắt chước, tôi muốn vượt qua hắn.

Đến bây giờ Từ Hoãn Hoãn mới hiểu hết ý tứ câu nói này Cung Kỳ Dịch. Cô nhờ Chu Tề Xương in tư liệu về bốn người kia ra, nhanh chóng coi sơ lại lần nữa, rồi đi vào phòng thẩm vấn Cung Kỳ Dịch.

Nhìn thấy Từ Hoãn Hoãn đi vào, “Có người chết rồi, thật sao?” Cung Kỳ Dịch khẽ nhướn mày, nghiêng đón ánh mắt của Từ Hoãn Hoãn, rút cổ: “Đừng có dùng vẻ mặt ấy nhìn tôi. Tôi đã nhắc các người, đã cho ba tiếng, chính các người đã bỏ lỡ mà thôi.”

Từ Hoãn Hoãn cụp mắt, kéo ghế, rồi ngồi xuống đối diện cậu ta, đặt bốn mảnh ghép lên bàn, đẩy từng mảnh từng mảnh đến trước mặt cậu ta:

“Đồng Y Thanh, 18 tuổi, 27 ngày trước cắt cổ tay tự sát ngay tại nhà. Mắc bệnh lang ben và chứng trầm cảm.

Triệu Dũng Tín, 33 tuổi, bị chính vợ mình giết ở trong nhà vào 12 ngày trước, mắc chứng bạo lực gia đình, vợ anh ta bị trầm cảm sau sinh.

Hầu Sĩ Thần, 36 tuổi, 21 ngày trước đã dùng lượng thuốc ngủ cực lớn tự sát tại một gian phòng thuộc khách sạn GR, nửa tháng trước đó công ty anh ta đã tuyên bố phá sản, vừa mới ly hôn.

Hà Lộ Lộ, 27 tuổi, tối hôm nay vào lúc 6 giờ đã nhảy lầu tự sát tại cao ốc DH, bị người nhà bức hôn, tiền sử mắc bệnh trầm cảm.”

Cho dù tay đã bị còng nhưng Cung Kỳ Dịch vẫn cố vỗ tay thành tiếng, đẩy mắt nhìn Từ Hoãn Hoãn đầy

thường thức: “Lợi hại, không ngờ cô tìm ra được bốn người!” Cậu ta gật đầu: “Chẳng trách Ngôn Lạc lại chọn cô, xem ra sự lựa chọn của tôi không sai chút nào.”

Từ Hoãn Hoãn tiếp tục nói: “Bọn họ không chỉ có liên quan đến số ba, mà ba trong số bốn người này đều có khuynh hướng tự sát, vợ của người đàn ông kia thì mắc chứng trầm cảm sau sinh; tất cả bọn họ đều là những người yếu đuối ... Điều đó có nghĩa hai người còn lại cũng như vậy.” Cô trừng mắt nhìn cậu ta: “Tôi nói đúng không?”

Cung Kỳ Dịch cười cười, ngón trỏ phải lại gõ ba cái trên mặt bàn: “Vậy các người càng được giới hạn phạm vi không phải ư? Ba tiếng sau, không, ờ, rằng không đầy ba tiếng nữa, lại có người chết, vậy mà còn ngồi đây tán gẫu với tôi, cô không gấp sao?” Cậu ta nở nụ cười thâm hiểm, ánh mắt quỷ dị: “Hay là cô cũng giết tôi, thích chơi mấy trò kích thích?”

Nghe câu nói này, Từ Hoãn Hoãn cũng không vội vã rời đi, cô nhíu mày nhìn cậu ta, nghiêng răng nghiêng lợi: “Cung Kỳ Dịch, cậu coi tính mạng con người là gì chứ?”

Cung Kỳ Dịch nhún vai một cái, lộ ra vẻ mặt vô tội: “Sao? Bọn họ tự muốn chết, hoặc chết là đáng kiếp, vấn đề này cô nên đi hỏi bọn họ!” Cậu ta chỉ vào chính mình: “Đừng hỏi tôi!”

Từ Hoãn Hoãn ‘a’ một tiếng, cắn môi, gật gật đầu, đặt hai tay đã cuộn thành nắm đấm lên bàn, nét mặt vừa giận vừa bất lực: “Không sai! Đây mới chính là mục đích của cậu. Ở phía sau điều khiển sinh mạng người khác, vừa không có chứng cứ chứng minh điều này vì cậu không ra tay giết họ, cảnh sát không thể lên án cậu!”

Nhìn Từ Hoãn Hoãn nói ra những toan tính trong lòng mình, Cung Kỳ Dịch ngoe cổ, đắc ý: “Đúng! Vì vậy, trong buổi tọa đàm câu tôi hỏi cô chỉ là câu hỏi cho vui thôi. Cô xem, tôi có giết ai đâu, không có chứng cứ, các người phải thả người!”

Từ Hoãn Hoãn lẳng lẳng nhìn cậu ta, rồi lên tiếng: “Ngôn Lạc thừa nhận tội ác của mình, chủ động để bị bắt, sau đó thành công đào thoát. Còn cậu, chủ động để bị bắt, để cảnh sát tìm được những người bị hại đã bị cậu điều khiển tâm lý, nhưng không có chứng cứ nên buộc phải thả người!”

“Bị cô phát hiện rồi!” Cung Kỳ Dịch đắc ý: “Theo một ý nghĩa nào đó mà nói, đây không phải là vượt mặt ư? Ngôn Lạc là đào tẩu, còn tôi là do các người buộc phải thả.”

Từ Hoãn Hoãn chậm rãi gật đầu: “Chiêu này của cậu quả thật rất tuyệt!”

Lời nói này của cô lọt vào tai cậu ta tựa như một lời tuyên bố xác nhận thua cuộc: “Cô cũng khá được đấy. Chỉ là, có hơi sai một chút, xem ra nghề trác hoang của cô đã xuất hiện sai lầm rồi!” Cậu ta ghé sát về phía cô, câu môi cười: “Từ Hoãn Hoãn!”

“Đúng!” Từ Hoãn Hoãn cười cười, giơ ngón tay cái về phía cậu ta: “Tôi thừa nhận cậu xác thực đã lừa được tôi ... Tuy nhiên ...” Cô thu lại nụ cười, ánh mắt thay đổi: “Cho đến tận bây giờ nét mặt của một người

chưa bao giờ lừa được đôi mắt của tôi. Nếu cậu coi đây là một trò chơi, như vậy hiện tại trò chơi chưa kết thúc. Tặng cậu một câu: Trước khi trò chơi mèo vờn chuột kết thúc, ai là chuột, ai là mèo vẫn chưa nắm chắc được!”

Cô dừng lại một chút, hai tay chống trên mặt bàn, cúi người, gọi tên cậu ta, thanh âm lạnh đến thấu xương: “Cung Kỳ Dịch!”

Hai người đối diện nhau, nhìn nhau chăm chăm.

“Ha ha ha!” Nụ cười của cậu ta không vì câu nói này mà biến mất: “Tôi thích câu nói này. Thế nhưng, không phải kết cục của tất cả những con chuột đều bị mèo tóm, con chuột thông minh trái lại còn có thể trêu chọc mèo cho đến chết.”

*

Lúc này bên phía phòng pháp y, Từ Tĩnh đã kết thúc nghiệm thi cho Hà Lộ Lộ, cơ thể của cô ta không phát hiện bất kỳ loại thuốc nào, nguyên nhân tử vong cũng không có điểm đáng ngờ, đúng như Từ Hoãn Hoãn đã đoán từ trước, Hà Lộ Lộ xác thực nhảy lầu tự sát.

Thời gian còn chưa đầy hai tiếng, sẽ có thêm một người như bốn người trước đó, dưới sự điều khiển của Cung Kỳ Dịch, nếu không tự sát thì cũng bị người hận họ giết chết. Nếu như từ hai mảnh ghép cuối cùng không tìm ra được danh tính, bọn họ không có cách nào để ngăn cản.

Từ Hoãn Hoãn trở về văn phòng đội hình sự, Cao Lâm và các đội viên vẫn còn ở đó, đang tiến hành phân tích hai mảnh ghép còn lại. Thế nhưng, trên mảnh ghép chỉ có thể phân biệt được là một nam một nữ. Toàn thành phố S, không biết bao nhiêu người có tên ba chữ, tuổi tác có bội số của ba lại càng nhiều, không có bất cứ manh mối nào khác. Chu Tề Xương tra tìm những người có tiền sử mắc bệnh trầm cảm; tuy nhiên những người công khai hồ sơ khám chữa bệnh còn rất ít, điều tra cũng chẳng có kết quả.

Thời gian chỉ còn một tiếng, Từ Hoãn Hoãn đột nhiên phát hiện ở trong một mảnh ghép, có một gáy sách, cô phóng lớn, quả nhiên có phát hiện: “Đây là quyển sách được ấn bản có giới hạn, đặc biệt hơn nữa chủ nhân của quyển sách có thể in tên mình trên gáy sách.”

Chu Tề Xương hít sâu một hơi: “Vậy là phần gáy không phải là tên tác giả mà là tên người mua!”

“Dương Vân Lâm.” Từ Hoãn Hoãn đọc lên cái tên trên đó, nói rất nhanh: “Độ tuổi trong khoảng từ 20 tuổi đến 35 tuổi.”

Chu Tề Xương cắn chặt môi, nhanh tay tìm kiếm, tra ra được kết quả, anh ta kích động nói lớn: “Tra được duy nhất một người phù hợp: Dương Vân Lâm, 24 tuổi! Đội trưởng, em đã gửi địa chỉ vào điện thoại cho anh, em lập tức truy tìm vị trí của cô ta qua di động.”

Cao Lâm cùng một nhóm cảnh viên đến nhà của cô ta, Từ Hoãn Hoãn cùng những người khác truy tìm mảnh ghép cuối cùng. Đối với họ mà nói thời gian bây giờ cực kỳ quý báu, chỉ còn một tiếng, bọn họ cũng không thể phán định được người nào là người kế tiếp, là Dương Vân Lâm hay là người đàn ông chưa rõ thân phận kia.

Lần này, Chu Tề Xương cũng không thuận lợi, giống như Hà Lộ Lộ, Dương Vân Lâm vừa ra khỏi cửa thì khóa máy, anh ta chỉ còn cách lần theo vị trí của cô ta thông qua camera ghi hình. Đoạn băng ghi lại hình ảnh cô ta vừa rời khỏi tiểu khu cách đây mười phút, anh ta mau chóng gọi điện thoại báo cho Cao Lâm, rồi tiếp tục tra camera khu vực lân cận, xác định vị trí chính xác.

Khi thời gian còn khoảng mười lăm phút, Chu Tề Xương rốt cục cũng tìm được hướng đi của cô ta: “Đội trưởng! Cô ta đang ở khu thương mại GS, nằm trên đường lớn TS!”

Chỉ còn năm phút là đúng chín giờ, Cao Lâm ở lầu tám khu thương mại tìm được Dương Lâm Vân, anh ta xông đến cứu cô ta đang chuẩn bị nhảy lầu, cô ta không ngừng giãy dụa, miệng gào thét điên cuồng: “Bỏ tôi ra! Để tôi chết đi! Mau bỏ tôi ra! Để tôi chết đi!”

Cao Lâm cùng các cảnh viên khác đưa cô gái đang kích động này xuống tầng trệt. Vừa bước khỏi cửa thương trường liền nghe phía sau vang lên một tiếng rầm, tiếp theo là tiếng thét chói tai vang vọng ở bốn phía!

“Á á á! Có người rớt xuống!”

Ý thức được chuyện gì phát sinh, Cao Lâm vội xoay người, một người đàn ông ngã trên nền gạch men lạnh lẽo, máu huyết từ người ông ta tuôn chảy, lan tràn trên nền đất.

Cao Lâm vội đến, ngồi xổm xuống bên cạnh người đàn ông, ông ta không còn mạch đập. Cao Lâm cuộn tay thành nắm đấm, ảo não khép mắt lại.

Rõ ràng chuyện phát sinh ngay trước mặt anh ta, nhưng anh ta không cách nào ngăn cản.

Trong phòng làm việc đội hình sự nhận được điện thoại của Cao Lâm, Từ Hoãn Hoãn cúi đầu nhìn mảnh ghép cuối cùng trong tay, bàn tay cô siết chặt mảnh ghép, run rẩy, chỉ một chút nữa thôi có thể cứu được người đàn ông cuối cùng.

Vốn dĩ ngày hôm nay sống sót ba người, hiện tại hai người đã chết, bọn họ chỉ cứu được một người, coi như cũng là thất bại.

Từ Hoãn Hoãn xông vào phòng thẩm vấn, cánh cửa đập mạnh vào vách tường, vang lên tiếng động nhỏ.

Cung Kỳ Dịch nhìn Từ Hoãn Hoãn hùng hùng hổ hổ xông vào, chỉ khẽ nhíu mày, cổ áo của cậu ta bị Từ Hoãn Hoãn tóm lấy.

“Sống một?” Đoán đúng được kết cục, sắc mặt Cung Kỳ Dịch không thay đổi: “Này này ... Có cần tức giận đến vậy không? Nói cho cùng thì đâu thể trách tôi, khi đó tôi đã nói ba tiếng sau sẽ có người chết, tôi đâu có nói chết mấy người, bọn chúng tự sát cùng lúc có liên can gì đến tôi chứ!”

Từ Hoãn Hoãn giận run người, cô mím chặt môi, nhắm hai mắt lại, vài giây sau cô buông cổ áo cậu ta ra: “Người đàn ông tên Giang Duy Nhất chết rồi, Dương Vân Lâm còn sống!”

“Ái chà, tuy rằng không hoàn mỹ, nhưng kết thúc coi như không tệ!” Cung Kỳ Dịch thở dài một hơi, kéo lại cổ áo của mình, giương mắt nhìn Từ Hoãn Hoãn. Cậu ta chợt nghĩ đến điều gì, đột nhiên mỉm cười: “Đúng rồi! Các người không ngại thơ cho rằng cô gái Dương Vân Lâm kia có thể chỉ tội tôi chứ? Tôi và cô ta không quen biết nhau!”

“Đúng!” Câu hỏi này Từ Hoãn Hoãn đã sớm dự liệu, cô tựa người vào cạnh bàn: “Cô ta đương nhiên không thể chỉ tội cậu, khi vừa bắt tay thực hiện kế hoạch cậu đã bài bố rất hoàn chỉnh, cho dù người còn sống cũng không thể chỉ chứng cậu.”

Nhìn vẻ mặt bất lực của Từ Hoãn Hoãn, Cung Kỳ Dịch cực kỳ hưng phấn, ánh mắt chờ mong: “Vì vậy, cô thừa nhận tôi đã thắng?”

Từ Hoãn Hoãn chậm rãi nói ra ba chữ: “Cậu thắng rồi!”

“Quá tuyệt!” Cung Kỳ Dịch thốt lên, nở nụ cười thỏa mãn, vỗ vỗ tay tự thưởng: “Cuối cùng tôi đã có thể vượt qua được Ngôn Lạc, không phải ư?”

Từ Hoãn Hoãn không trả lời câu hỏi của hắn, bật dậy, xoay người chuẩn bị rời khỏi phòng thẩm vấn.

“Khoan đã!” Cung Kỳ Dịch gọi cô lại. Từ Hoãn Hoãn quay đầu thấy cậu ta chỉ chỉ chiếc còng trên tay mình, nhếch miệng cười: “Nếu không có chứng cứ, làm ơn thả tôi đi!”

Từ Hoãn Hoãn nhướn miệng cười, hai tay khoanh trước ngực nhìn cậu ta: “Gấp cái gì! Chúng tôi cũng đâu có chứng cứ, nhưng được phép tạm giam kẻ tình nghi 24 tiếng, bây giờ mới chỉ bảy tiếng thôi.”

Cung Kỳ Dịch thu hồi nụ cười, ngoẹo cổ hừ lạnh: “A! Suýt chút nữa tôi quên mất điểm này, nhưng mười mấy tiếng nữa thì có thể thay đổi được gì chứ? Cô chẳng thể làm được gì, hay là muốn đến đúng giờ sẽ tự thân cô đưa tôi ra khỏi đây. Hay là lẽ nào chỉ vì muốn giam tôi thêm mười mấy tiếng? Thú vị sao?”

“Thú vị!” Từ Hoãn Hoãn nheo mắt: “Tôi đã nói rồi, từ trước đến nay chưa có nét mặt của người nào có thể qua được con mắt của tôi. Vì vậy, trong buổi tọa đàm, cậu nói đã từng giết người, không phải nói dối!”

Cung Kỳ Dịch nở nụ cười: “Không phải cô nói ...”

Từ Hoãn Hoãn cắt ngang, đưa tay chỉ vào cậu ta: “Tôi dĩ nhiên không phải nói sáu người bị cậu điều khiển kia mà chính là người bị chính tay cậu giết chết!”

56. Chương 56: Mảnh Ghép (4)

Khi Từ Hoãn Hoãn nói ra câu này, nét mặt của Cung Kỳ Dịch lập tức lộ ra vẻ hoang mang, điều này càng chứng thực suy đoán của cô: trước sáu người này, cậu ta nhất định đã từng giết người.

Trước đó cô đã phân tích qua: Cung Kỳ Dịch thực chất là fan hâm mộ Ngôn Lạc; sở dĩ hiện tại muốn vượt qua Ngôn Lạc, muốn chứng minh bản thân mạnh hơn Ngôn Lạc là vì cậu ta đã từng nói cậu ta có một tác phẩm bị Ngôn Lạc phủ định. Tác phẩm của cậu ta ắt hẳn là người cậu ta đã giết.

Cho dù cô nắm được điểm then chốt này nhưng việc tìm ra nạn nhân cậu ta đã giết chỉ trong vòng mười ba tiếng đồng hồ không phải là chuyện đơn giản, thời gian quá gấp gáp. Thế nhưng, nếu như không tìm ra được, để cậu ta chạy thoát thì Từ Hoãn Hoãn biết sẽ không có cơ hội lần thứ hai. Mục tiêu của cậu ta là Ngôn Lạc, mà Ngôn Lạc ở trong bóng tối hơn cậu ta, kết cục thế nào đã rõ rõ ràng ràng.

Từ Hoãn Hoãn ra khỏi phòng thẩm vấn, nhìn Từ Tĩnh bước ra khỏi phòng quan sát sát vách.

Từ Tĩnh?!!! Cô nghĩ mình xuất hiện ảo giác, cô dụi dụi mắt, ngẩng đầu nhìn lại lần nữa khuôn mặt anh tuần kia, là anh, không sai!

Từ Hoãn Hoãn kinh ngạc: “Không phải anh về nhà rồi sao?”

Từ Tĩnh đúng là đã về nhà, anh cho mèo ăn, rồi quay trở lại: “Bữa khuya!”

Từ Hoãn Hoãn nhìn túi đồ ăn trên tay anh, xoa xoa bụng ... Vừa rồi bữa tối chỉ ăn có vài miếng, bây giờ thấy hơi đói rồi!

Ngoại trừ mua đồ ăn cho cô, Từ Tĩnh còn mua cho đội hình sự. Cao Lâm tiếp nhận phần ăn khuya, cảm nhận được Từ Tĩnh sau khi yêu đương quả nhiên không giống như trước đây.

Cao Lâm vừa lấy lời khai Dương Văn Lâm xong, giống như trong dự liệu, cho dù cô ta còn sống, vẫn không cách nào chỉ chứng được Cung Kỳ Dịch.

Từ Hoãn Hoãn sau đó nêu lên những phán đoán của mình về Cung Kỳ Dịch cho mọi người: “Chúng ta sẽ tìm ra chứng cứ giết người của hắn. Trong sáu người này, người chết sớm nhất chính là 27 ngày trước. Vì vậy, có thể suy đoán khoảng thời gian khả năng Cung Kỳ Dịch giết người sẽ vào khoảng một tháng trước, giới hạn tìm kiếm sẽ trong phạm vi từ hai năm đến tháng trước.”

Bọn họ bắt đầu tra xét những vụ án trong khoảng hai năm trở lại đây chưa kết án, tổng cộng có năm vụ. Từ Hoãn Hoãn quyết định dùng phương pháp trực tiếp nhất, cầm năm tấm ảnh nạn nhân đi thẳng đến phòng thẩm vấn, đặt từng tấm từng tấm trước mặt Cung Kỳ Dịch, quan sát phản ứng của cậu ta. Nếu như trong đó có một hoặc vài người bị cậu ta sát hại, như vậy khi trông thấy thi thể, cậu ta nhất định có phản ứng.

Thế nhưng, Từ Hoãn Hoãn không quan sát được bất kỳ nét mặt nào của Cung Kỳ Dịch như dự đoán. Trái lại, cô phát hiện khi cậu ta xem xong bức ảnh cuối cùng, cậu ta còn ung dung hơn nhiều.

‘Không ổn’ ... Từ Hoãn Hoãn trầm nghĩ.

Cung Kỳ Dịch từ tốn đẩy năm tấm hình trả lại Từ Hoãn Hoãn, thả người về phía sau, đôi mắt ánh lên vẻ đắc ý: “Không phải cô cho rằng năm người này là do tôi giết chứ? Chẳng lẽ không tìm ra chứng cứ, liền muốn vu oan giá họa ư?”

Từ Hoãn Hoãn cất những tấm ảnh đó đi, đứng dậy, lạnh lùng nhìn cậu ta: “Chúng tôi sẽ tìm ra chứng cứ giết người của cậu.”

Cung Kỳ Dịch giương mắt nhìn cô, câu môi cười: “Tôi mỗi mắt chờ mong!”

Thời khắc bước ra khỏi phòng thẩm vấn, Từ Hoãn Hoãn ngửa đầu thở dài một hơi, cắn cắn môi dưới, vẻ mặt phức tạp. Tình tiết rắc rối nhất đã phát sinh, năm người này không phải do cậu ta giết, điều này cho thấy thi thể vẫn chưa được phát hiện.

Từ Hoãn Hoãn nhìn đồng hồ trên màn hình di động... Còn lại mười hai tiếng.

Thi thể chưa được phát hiện, đội hình sự chỉ còn cách điều tra từ những người mất tích, còn Từ Hoãn Hoãn qua nhà Cung Kỳ Dịch tìm thêm manh mối

Từ Hoãn Hoãn nâng ly café Từ Tĩnh mua cho mình, hôm nay anh cho thêm đường. Tuy rằng, cô không thích uống ngọt, thế nhưng hôm nay có lẽ sẽ phải thức nguyên đêm. Cô vào phòng đọc sách, nhấp một ngụm lớn, đặt sang một bên, rồi bắt đầu tìm kiếm.

Sáu mảnh ghép kia được phát hiện ngay trên bàn sách, là Cung Kỳ Dịch cố tình đặt ở nơi dễ dàng trông thấy. Theo như Cao Lâm đã từng nói, trong nhà của cậu ta không có máy vi tính, nhưng Từ Hoãn Hoãn lại tìm thấy được cái lót chuột, nghĩa là việc cậu ta không có máy vi tính là không đúng, cậu ta đã giấu đi.

Tại sao cậu ta phải giấu máy vi tính? Vì bên trong có nhiều thứ không thể để phát hiện sao?

Sẽ giấu ở đâu đây? Một khi Cung Kỳ Dịch được phóng thích, cậu ta sẽ tiến hành bước kế tiếp. Cậu ta tuyệt đối không quay lại chỗ này... Nghĩa là cậu ta đã chuẩn bị một địa điểm khác, và tất cả những thứ quan trọng cậu ta đều chuyển qua đó rồi.

Chu Tề Xương điều tra tài sản của Cung Kỳ Dịch, nếu vẫn muốn sống ở thành phố S thì cậu ta không thể đứng tên mua thêm một bất động sản, sẽ bị bại lộ; thuê một gian phòng tại khách sạn hay nhà nghỉ cũng bị tra ra, cho dù dùng thân phận giả hay thật thì vấn đề quan trọng ở chỗ đồ vật để ở đó không hề an toàn Như vậy, khả năng tiếp theo sẽ là ...

“Ở nhà người quen!” Là người cậu ta tuyệt đối tin tưởng.

Cung Kỳ Dịch là người cẩn thận, khẳng định sẽ không tìm thấy bất cứ manh mối nào trong ghi chép điện thoại, “Hừm ...” Từ Hoãn Hoãn suy tư...

Chợt nghĩ ra một cách, cô nhanh chóng gọi cho Cao Lâm, nhờ Chu Tề Xương tra ra liên lạc của những người có quan hệ với Cung Kỳ Dịch, sau khi có được thông tin thì gửi lại cho cô.

Không lâu sau, Từ Hoãn Hoãn nhận được danh sách, cô cầm di động của mình, bắt đầu gọi cho từng số từng số.

Khi điện thoại nối thông, Từ Hoãn Hoãn không nói một lời mà chờ đối phương lên tiếng trước, đối phương nói vài câu, cô vẫn không hồi đáp Cứ như thế gọi được mười mấy cuộc, đầu dây bên kia nếu không cúp điện thoại thì mắng mỗ vài câu rồi cúp máy, bởi vì đã hơn mười một giờ đêm, mọi người đều cho rằng đây là trò đùa ác ý.

Từ Hoãn Hoãn nhấp một ngụm café, tiếp tục gọi một số.

Sau khi nối máy, là giọng của một cô gái trẻ: “Alo! Xin hỏi là ai ạ?”

Từ Hoãn Hoãn không hé răng, im lặng mấy giây, âm thanh do dự của cô gái vang lên: “Cung Kỳ Dịch? Là ... là anh sao?”

Nghe được câu này, Từ Hoãn Hoãn không lên tiếng mà trực tiếp ngắt máy, rồi nhìn thông tin số điện thoại: Mai Lạc.

Từ Hoãn Hoãn nheo mắt, hừ lạnh: “Để tôi tìm ra rồi!”

Tra được địa chỉ của Mai Lạc, Cao Lâm và Từ Hoãn Hoãn gặp nhau ngay tại dưới lầu nhà cô ta, rồi cùng nhau lên lầu.

Chỉ còn năm phút nữa là đúng mười hai giờ. Cao Lâm ấn chuông cửa. Một lát sau, cửa mở, một cô gái trẻ tuổi xuất hiện trước tầm mắt của Từ Hoãn Hoãn, cô ta mặc áo khoác, hiển nhiên sau khi nhận được điện thoại, cô ta đang đợi người đến.

Từ Hoãn Hoãn quan sát vẻ mặt của Mai Lạc, thấy rõ sự ngạc nhiên trong mắt cô ta, dĩ nhiên người cô ta

chờ không phải hai người bọn họ mà chính là người cô ta đang nghĩ vừa gọi điện thoại đến, Cung Kỳ Dịch.

“Cảnh sát!” Cao Lâm đưa thẻ ngành, “Cô là Mai Lạc?”

Mai Lạc nắm nắm góc áo, nét mặt cực kỳ bất an: “Là tôi, có chuyện gì không?”

“Cung Kỳ Dịch là bạn cấp ba của cô phải không?”

Nghe được ba từ Cung Kỳ Dịch, rõ ràng cô ta có phản ứng, chỉ có điều cô ta không trực tiếp thừa nhận, hỏi lại: “Sao?”

Cao Lâm: “Gần đây cô có gặp cậu ta không?”

“Không ... Không có!”

Từ Hoãn Hoãn thở dài, trực tiếp vạch trần lời nói dối ấy: “Mai Lạc, trình độ nói dối của cô quá thấp, hơn nữa tôi khuyên cô đừng nên che giấu làm gì. Cung Kỳ Dịch có gửi nơi cô vài thứ đúng không? Cách đây không lâu.”

Lời nói và ánh mắt của Từ Hoãn Hoãn khiến Mai Lạc càng lo lắng hơn, không tự chủ, lùi về sau một bước.

Từ Hoãn Hoãn gật đầu: “Xem ra đúng rồi!”

Cao Lâm tiến lên một bước: “Mai Lạc, hi vọng cô phối hợp điều tra!”

“Không sai!” Từ Hoãn Hoãn bổ sung: “Nếu như cô không muốn bị coi là đồng lõa của Cung Kỳ Dịch.”

“Giúp, đồng lõa?!!!” Mai Lạc bịt miệng, vẻ mặt khiếp sợ không hề che giấu, cô ta chỉ mơ hồ Cung Kỳ Dịch xảy ra việc gì đó, nhưng cô ta không ngờ đến chuyện này.

“Cung Kỳ Dịch giết người!”

Sau khi vào nhà, Cao Lâm tìm thấy đồ của Cung Kỳ Dịch trong phòng ngủ, quả nhiên là máy vi tính của cậu ta.

Sắc mặt Mai Lâm trắng bệch, ngồi trên sofa, Từ Hoãn Hoãn đứng quay lưng về phía cô ta, giọng cô ta run run: “Anh ta thực sự giết người?”

Từ Hoãn Hoãn quay đầu nhìn: “Ừm! Chỉ là trước nay hắn không bị phát hiện thôi!”

Trầm mặc rất lâu, Mai Lạc cúi đầu nghẹn ngào: “Anh ta ... Từ đầu đến cuối, anh ta chỉ lợi dụng tôi mà thôi ... đúng không?”

Từ Hoãn Hoãn muốn nói với cô ta ‘Đúng là như vậy!’, nhưng nhìn dáng vẻ của cô ta, Từ Hoãn Hoãn không đành lòng. Có thể Mai Lạc đối với Cung Kỳ Dịch hoàn toàn thật tâm, cậu ta cũng chính vì điểm này mà lợi dụng cô. Một khi bị tình cảm chi phối, sẽ không phản bội cậu ta. Cô thở dài: “Hắn không có tình cảm của người bình thường.”

Cao Lâm và Từ Hoãn Hoãn mang toàn bộ đồ đạc của Cung Kỳ Dịch về Cục cảnh sát. Máy vi tính của cậu ta đặt mật mã, mức độ khó rất cao, vì vậy phải tìm ra mật mã có khả năng cao nhất mới được, một khi nhập sai ba lần, máy tự động xóa tất cả các tư liệu.

Mười phút sau, Từ Hoãn Hoãn cầm máy vi tính ngồi trước mặt Cung Kỳ Dịch, cậu ta trông thấy máy vi tính của mình thì biết Từ Hoãn Hoãn đã tìm ra được Mai Lạc.

Cung Kỳ Dịch tặng cho Từ Hoãn Hoãn tràng vỗ tay: “Cô đúng là lợi hại, làm sao tìm ra được?”

“Muốn biết?” Từ Hoãn Hoãn chống cằm nhìn cậu ta, “Nhưng tôi không muốn nói cho cậu!”

Từ Hoãn Hoãn dừng một chút, nheo mắt nhìn cậu ta: “Cậu phí tâm tư cất giấu máy vi tính, cậu nói xem ở trong này có thể tìm ra được chứng cứ giết người của cậu không?”

Cho dù tìm thấy được máy vi tính, nhưng Cung Kỳ Dịch cũng không lo lắng, đôi mắt hoa đào đầy ý cười: “Vậy phải coi xem các người có mở được mật mã hay không. Có cầm nó đến đây, chẳng phải muốn từ miệng tôi tìm ra được mật mã ư?”

Từ Hoãn Hoãn gật gù, lộ ra vẻ mặt sầu não: “Đúng rồi! Không có mật mã là không được!”

Nét mặt của Từ Hoãn Hoãn đúng là thỏa mãn được cậu ta, Cung Kỳ Dịch học theo câu của Từ Hoãn Hoãn: “Muốn biết? Nhưng tôi không muốn nói cho cô, cô cảm thấy tôi có ngốc đến mức sẽ tự mình nói ra không?”

“Dĩ nhiên là không!” Từ Hoãn Hoãn đột nhiên chuyển sang chuyện khác: “Có điều ... tôi hơi tò mò, làm sao cậu biết được email của Ngôn Lạc?”

Con người Cung Kỳ Dịch co rút lại: “Sao tôi biết email Ngôn Lạc chứ?”

“Vậy thì thật lạ!” Từ Hoãn Hoãn chuyển màn hình máy tính về hướng của cậu ta, vẻ mặt sung sướng, chậm rãi nở nụ cười: “Bởi vì đây chính là mật mã cậu lập mà!”

Thật ra, trước khi vào phòng thẩm vấn Từ Hoãn Hoãn đã phá được khóa, cô vào đây chỉ muốn chứng kiến vẻ mặt của cậu ta từ đặc ý thành giận dữ vì thất bại mà thôi.

Cung Kỳ Dịch trợn mắt, nhìn màn hình đã được mở, tiếp theo vì phần nộ mà cánh tay run rẩy. Cậu ta nhìn Từ Hoãn Hoãn, cắn răng nghiêng lợi: “Cô trên tôi?”

Từ Hoãn Hoãn thu lại nụ cười, lạnh lùng mở miệng: “Ăn miếng trả miếng thôi, không cần tức giận như vậy!”

Chu Tề Xương đã tìm được trong máy tính hai tấm hình, ắt hẳn là ảnh thi thể, cũng như sáu mảnh ghép trước, không chụp được toàn bộ gương mặt nạn nhân, nhưng có thể kết luận cậu ta đã giết hai người. Thế nhưng chỉ có ảnh chụp không thể là chứng cứ buộc tội Cung Kỳ Dịch giết người, bọn họ phải tìm ra thân phận nạn nhân, sau đó tìm ra thi thể.

Từ Hoãn Hoãn nhìn thời gian trên di động, còn chưa đầy mười tiếng.

57. Chương 57: Mảnh Ghép (5)

Từ Hoãn Hoãn nhìn ra được sự hoang mang trên gương mặt của Cung Kỳ Dịch, cho đến tận giây phút này cậu ta mới thật sự lộ ra tâm trạng này, điều đó mang đến ý nghĩa: một khi bọn họ tìm ra được thi thể, cũng nắm được chứng cứ giết người của cậu ta. Then chốt bây giờ là phải tìm ra được thi thể.

Rời khỏi phòng thẩm vấn, Từ Hoãn Hoãn và các trinh sát trong đội hình sự tập trung tại văn phòng, tất cả mọi người nghiên cứu hai tấm hình kia.

Hai tấm ảnh trên cơ bản đều khá giống nhau, tựa như muốn giấu thân phận nạn nhân nên chỉ chụp vị trí vùng bụng của nạn nhân, phía trên đặt một khung tranh bằng gỗ có cùng chất liệu và màu sắc. Tuy nhiên, hai bức tranh sơn dầu thì không giống nhau, không trông thấy mặt, mà ngay cả giới tính của nạn nhân cũng không thể phán đoán.

Màu sắc hoa văn trên sàn nhà của hai tấm ảnh cũng khác nhau. Từ Hoãn Hoãn đã từng đến nhà của Cung Kỳ Dịch, vì vậy biết được hai sàn nhà này cũng không giống ở nhà hắn. Quan sát một chút, có thể suy đoán địa điểm chụp hai tấm ảnh này là ở nhà của hai nạn nhân, nhưng đây chỉ là hiện trường gây án, tuyệt đối không phải là địa điểm quăng thi thể. Đặt thi thể trong nhà cho đến bây giờ thì đã bị phát hiện. Chính vì lẽ đó, sau khi chụp ảnh nạn nhân, Cung Kỳ Dịch di chuyển xác đến nơi khác.

Hiểu rõ điểm này, Từ Hoãn Hoãn dời tầm mắt mình khỏi cơ thể của nạn nhân. Trong một tấm ảnh, cô trông thấy một ly café đổ nghiêng trên nền nhà, trên ly có logo của thương hiệu café, có cùng nhãn hiệu với loại café cô vừa uống. Từ điểm này để tra đi nhiên không được, đây là thương hiệu có tiếng, cả thành phố có cả trăm chi nhánh, một ngày bán ra không biết bao nhiêu ly. Thế nhưng, từ miệng ly cô phát hiện có chút dấu vết.

“Son môi ...” Nếu như thoa son, như vậy khi uống café sẽ để lại dấu. Điều này cho thấy người bị hại là nữ. Ly café là loại ly dành cho café nóng, nên cơ bản có thể bài trừ tháng 7 – 8 – 9.

Từ Hoãn Hoãn nói phát hiện này cho nhóm Cao Lâm, tuy nhiên vẫn chưa đủ để xác định thân phận nạn nhân. Từ Hoãn Hoãn dời tầm mắt về phía bức tranh sơn dầu. Cô cho rằng Cung Kỳ Dịch không tùy tiện lấy bức tranh này, khẳng định có liên quan đến nạn nhân hoặc điều gì đó.

Từ Hoãn Hoãn không nghiên cứu nhiều về dòng tranh sơn dầu, vì thế không biết đây là tác phẩm gì nên nhờ Chu Tề Xương giúp đỡ. Sau khi tra tìm, bức tranh đặt trên bụng nạn nhân nữ được vẽ vào năm 1988 với tên gọi ‘Nữ nhân đàn dương cầm’.

Phản ứng đầu tiên của Cao Lâm sau khi nghe xong là bật thốt lên: “Có khi nào nạn nhân sinh năm 1988 không?”

Từ Hoãn Hoãn cảm thấy có khả năng này, cô vuốt vuốt cằm: “Nếu đúng là như vậy, phạm vi thu nhỏ được không ít. Người mất tích trong khoảng hai năm trở lại đây, sinh năm 1988, nữ giới, chắc chắn không có mấy người đâu!”

Chu Tề Xương nghe vậy, liền nhanh chóng vùi đầu vào tìm kiếm, xác thực không có bao nhiêu người phù hợp với các điều kiện này. Tìm được tổng cộng ba người.

Cao Lâm lên tiếng: “Cậu kiểm tra xem ba người này mất tích vào thời gian nào.”

Chu Tề Xương báo cáo: “Một người là tháng giêng năm ngoái, một người tháng tám năm ngoái, người cuối cùng là tháng mười một.”

Từ Hoãn Hoãn mở miệng: “Tháng tám có thể bị loại trừ đầu tiên.”

Cao Lâm khẽ gật đầu: “Vậy còn hai người, Chu Tề Xương! Cậu tra ra địa chỉ của hai người mất tích đó!”

Sau khi ra được địa chỉ, đội hình sự chia làm hai nhóm cùng với đội pháp chứng cầm theo tám ảnh đến hai địa điểm đã định.

Cao Lâm đến nhà của một trong hai người mất tích. Sàn nhà hoàn toàn không giống trong hình, đo lường phản ứng máu cũng không phát hiện. Anh ta hỏi qua người nhà của người mất tích, từ sau khi nạn nhân mất tích cũng không thay mới sàn nhà. Họ cũng nhìn quần áo và cho biết chưa từng thấy nạn nhân mặc bộ đó đó. Trên cơ bản có thể loại trừ người này.

Năm phút sau, Cao Lâm nhận được điện thoại của một cảnh viên.

“Đội trưởng! Hình như không phải chỗ này, sàn nhà không giống hoa văn và màu sắc.” Bọn họ cũng hỏi

người thân, sàn nhà chưa từng được thay mới.

Để đề phòng bất trắc, Cao Lâm đến nhà của người phụ nữ đã được loại trừ vì mất tích vào tháng tám kia luôn, nhà nạn nhân cũng chẳng giống với ảnh chụp.

Anh ta thăm nghĩ những suy đoán trước đây của họ khẳng định đã bị nhầm lẫn ở đâu đó.

Nếu như nạn nhân nữ này không phải sinh năm 1988 thì sao?

Nếu như hiện trường tấm ảnh này không phải tại nhà của người chết?

Phương hướng điều tra lại quay trở về vạch xuất phát. Chu Tề Xương tra tìm thông tin của bức tranh sơn dầu còn lại, sáng tác năm 1982, được đặt tên là ‘Đêm Dài’. Anh ta tìm trong những người mất tích hai năm trở lại đây, không có ai sinh năm 1982.

Chu Tề Xương gãi gãi đầu, thở dài bất lực: “Xem ra năm sáng tác của bức tranh sơn dầu không chỉ năm sinh của nạn nhân.”

Từ Hoãn Hoãn xoa xoa cặp mắt cay xè, cúi đầu nhìn đồng hồ, chỉ còn lại tám tiếng. Cô rất ít khi thức khuya, hơn nửa giờ này đã quá trễ, cô thật sự không gắng gượng nổi, cơn buồn ngủ ập đến khiến cô không còn đủ tỉnh táo suy nghĩ. Nhìn thấy như vậy, Cao Lâm đề nghị cô nên nghỉ ngơi một chút.

Bây giờ từng giờ từng phút trôi qua đều rất quý báu, Từ Hoãn Hoãn không thể ngủ. Cô đi dọc hành lang đến trước cửa phòng pháp y, bên trong có ánh sáng hắt ra. Cô nhón chân nhìn vào, phát hiện Từ Tĩnh không nghỉ mà ở trước bàn làm việc đọc gì đó.

Sợ đột nhiên mở cửa làm anh giật mình, Từ Hoãn Hoãn nhẹ gõ cửa mấy cái, sau đó mở cửa bước vào.

Thấy Từ Tĩnh đang đọc sách, Từ Hoãn Hoãn lên tiếng hỏi: “Sao anh không về nhà?”

Từ Tĩnh ngẩng đầu, nhận ra là Từ Hoãn Hoãn, không gian lạnh ngắt bỗng chốc tiêu tan. Anh khẽ gật đầu, chuyện anh ở đây là vì cô dĩ nhiên anh sẽ không nói, nhìn bộ dạng của Từ Hoãn Hoãn, anh lên tiếng hỏi, thanh âm mang theo chút lo lắng: “Mệt không?”

Từ Hoãn Hoãn híp mắt, gật gật đầu, cô nghiêng người ngã nhào lên chiếc sofa, nét mặt ngoài sự mệt mỏi còn phảng phất chút không can tâm: “Bây giờ vẫn chưa có tiến triển, bọn em chỉ còn chưa đầy tám tiếng nữa.”

Cô sợ tám tiếng trôi qua, vẫn chưa tìm thấy chứng cứ giết người của Cung Kỳ Dịch ... cô có thể tưởng tượng ra vẻ mặt đắc ý của cậu ta và câu cậu ta sẽ nói ... Từ Hoãn Hoãn không muốn chuyện này xảy ra.

Từ Tĩnh đứng dậy, bước đến, ngồi xuống bên cạnh cô, đưa tay để đầu cô tựa lên ngực mình, không nói thêm lời nào.

Trong nháy mắt hơi thở quen thuộc vây quanh Từ Hoãn Hoãn, cô nhắm mắt, cọ cọ, bỗng nhiên cảm giác an tâm hơn nhiều. Cứ như thế mấy phút trôi qua, sau đó cô mới trải lòng mình với anh, ngữ điệu trầm thấp: “Từ Tĩnh, hình như em đã đánh giá thấp Cung Kỳ Dịch rồi!”

Khi mới bắt đầu cô không nghĩ sẽ gian nan như thế, cô vẫn tưởng rằng mình có thể đối phó với tên Cung Kỳ Dịch, cô nắm chắc phần thắng trong tay ... Nhưng tình huống hiện tại khiến cô không còn đủ tự tin.

Từ Tĩnh vuốt vuốt tóc cô: “Anh không cho rằng như vậy, chỉ là bây giờ em đã quên đi một vài chi tiết nhỏ thôi.” Vừa rồi, anh ở phòng quan sát chứng kiến cảnh tượng Từ Hoãn Hoãn hỏi cung Cung Kỳ Dịch, dưới con mắt của anh, Từ Hoãn Hoãn hoàn toàn lần áp đối phương.

Chi tiết nhỏ sao ...

Từ Hoãn Hoãn mở mắt, vốn dĩ đại não đang hỗn loạn bỗng chốc vận hành. Cô có biệt tài đã nhìn qua một lần là nhớ, vì vậy cho dù không có bức ảnh ở trước mắt nhưng chi tiết của chúng đã khắc sâu trong đầu cô, từng chi tiết dù là nhỏ nhất.

Không hiểu sao hai bức tranh sơn dầu đó đều khiến cô chú ý.

Từ Hoãn Hoãn khép mắt lại lần nữa, đặt bức tranh sơn dầu trên cơ thể người chết và bức tranh nguyên tác lên so sánh, từng chi tiết, từng chi tiết ... Rốt cục cô đã phát hiện mình bỏ sót một chi tiết nhỏ.

“A! Em biết rồi!” Từ Hoãn Hoãn kích động, đột nhiên ngẩng đầu cao đầu. Cũng may Từ Tĩnh đoán được động tác này của cô, lùi người về sau một chút, nếu không đầu cô chắc chắn sẽ va vào cằm anh.

Hoàn toàn không chú ý đến điểm này, Từ Hoãn Hoãn mở to đôi mắt đen láy, sờ sờ môi, khẽ nở nụ cười, tâm trạng mê mê tỉnh tỉnh như vừa rồi biết mất. Vì quá cao hứng, để biểu đạt cảm xúc của mình, cô đột nhiên hôn Từ Tĩnh đang ở gần mình trong gang tấc, có điều ... nụ hôn chỉ rơi vào má anh.

Sau khi hôn xong, Từ Hoãn Hoãn thu tay về: “Em đi đây!” Nói xong, liền quay người muốn rời đi.

Không chút phòng bị nhận được nụ hôn của Từ Hoãn Hoãn, Từ Tĩnh có cảm giác như mình phải chịu thiệt, ngay lập tức kéo tay cô về phía anh, cup mắt, khóa chặt đôi môi cô.

Nụ hôn tuy ngắn ngủi nhưng sâu đậm, rời ra một chút rồi lại nhẹ hôn lên khóe miệng cô, hơi thở tươi mát quần quanh: “Đi thôi!”

Dứt lời anh mới buông lỏng hai tay.

Mặt Từ Hoãn Hoãn đỏ lựng, chạy ra ngoài, trước khi bước vào phòng hình sự, cô hít một hơi thật sâu để tỉnh táo lại.

Cao Lâm nghe tiếng động, quay đầu về hướng cửa, phát hiện là Từ Hoãn Hoãn, nhìn nét mặt của cô, anh ta khẳng định cô đã có manh mối mới: “Có phải nghĩ được chuyện gì?”

Từ Hoãn Hoãn gật đầu: “Thông tin được giấu trong bức tranh.” Nói xong, cô đi về phía Chu Tề Xương, nhờ anh ta đặt một bức ảnh hiện trường và bức ảnh nguyên tác đặt chồng lên nhau. Nhanh chóng thấy rõ sự khác biệt.

Bức tranh còn lại cũng có sự khác biệt y như vậy.

Từ Hoãn Hoãn chỉ vào màn hình máy tính giải thích với mọi người: “Đây là bức ảnh Cung Kỳ Dịch dựa vào nguyên tác vẽ lại, có thể trông thấy rất nhiều vị trí trùng hợp nhưng có vài điểm hắc có sửa lại một chút, và đây chính là điểm then chốt, là tin tức hắc muốn giấu ở đó.”

Cung Kỳ Dịch là một kẻ ngông cuồng tự đại. Cậu ta tự nhận mình có thể vượt qua được Ngôn Lạc, mạnh miệng nói rằng cảnh sát không có biện pháp nào tìm được chứng cứ phạm tội của cậu ta. Vì vậy cậu ta mới dùng phương thức mạo hiểm này để khoe khoang IQ cao và bản lĩnh với tất cả mọi người; tuy nhiên, càng hành động như vậy càng lưu lại nhiều manh mối.

Tự đại quá mức không hẳn là một chuyện tốt, ngược lại còn hại chính mình, đây chính là nhược điểm cậu ta không cách nào vượt qua được Ngôn Lạc.

Từ Hoãn Hoãn cẩn thận nhìn những vị trí cậu ta cải biên, có một vài con số ẩn hiện trên bức tranh của cậu ta.

Trong bức tranh thứ nhất đã ẩn đi mấy con số từ trái sang phải: 1, 0, 5, 0, 3, 1, 2.

Bức tranh sơn dầu thứ hai ẩn giấu mấy con số từ trái sang phải: 1, 3, 0, 0, 6, 0, 9.

Từ Hoãn Hoãn viết những con số này lên giấy, vuốt vuốt cằm: “Những con số này có ý gì?”

Cao Lâm nhíu mày: “Có phải là ngày hắc gây án?”

Từ Hoãn Hoãn gật đầu: “Bốn con số sau có thể là ngày tháng: ngày 12 tháng 3 và ngày 9 tháng 6.” Điều này hoàn toàn phù hợp với chấp niệm của Cung Kỳ Dịch về con số 3.

Nếu như bốn số sau đại diện cho ngày và tháng, vậy ba con số trước thì sao?

Bọn họ trầm ngâm suy nghĩ. Đột nhiên một cảnh viên nẩy ra suy đoán: “105 và 120 có phải là thẻ căn cước của nạn nhân không, số thứ tư đến số thứ sáu. Ba con số này đại diện cho khu vực sinh sống!”

Chu Tề Xương lập tức tra cứu: “Tìm được! 105 là của khu CN, 120 là của khu FX.”

Lần này, không cần Cao Lâm nhắc nhở, Chu Tề Xương tiếp tục truy tìm tin tức trong vòng hai năm trở lại đây những người mất tích ở khu này. Không có khó khăn, ngay lập tức tìm ra được hai người.

Một nam và một nữ: người đàn ông tên Bảo Kha Vĩnh, 24 tuổi, mất tích ngày 9 tháng 6 năm ngoái; người phụ nữ tên Cốc Hiếu Nghiên, 27 tuổi, mất tích ngày 12 tháng 3. Hai người đến nay vẫn chưa tìm thấy.

Đội hình sự phân thành hai nhóm đến nhà của hai nạn nhân. Sau khi so sánh với bức ảnh, xác thực Cung Kỳ Dịch chụp những tấm ảnh này trong nhà của bọn họ.

Nhận được điện thoại của Cao Lâm, Từ Hoãn Hoãn nhờ cảnh viên đưa Cung Kỳ Dịch đến phòng thẩm vấn. Vào trong, cô không hề ngồi xuống mà đi thẳng đến vị trí của cậu ta, cách cậu ta một khoảng, rồi nói thẳng hai tên người bị hại: “Bảo Kha, Cốc Nghiên!”

Một giây sau, Từ Hoãn Hoãn có thể bắt gặp vẻ hoang mang trên khuôn mặt của Cung Kỳ Dịch. Cậu ta thở hổn hển, cố gắng khắc chế sự hoảng loạn của mình, bởi vì vốn dĩ cậu ta nghĩ cô không thể tìm ra ... Đây là chuyện không thể xảy ra.

Cung Kỳ Dịch mím chặt đôi môi, ngẩng đầu nhìn Từ Hoãn Hoãn, sắc mặt trắng bệch nhưng vẫn gắng lộ ra nụ cười miễn cưỡng: “Vẫn chưa đủ, không phải sao? Chưa tìm được thi thể, không có đủ chứng cứ. Đến đúng giờ các người vẫn phải thả người!”

Từ Hoãn Hoãn dời tầm mắt về phía màn hình di động, rồi quay sang nhìn cậu ta, chậm rãi lên tiếng: “Còn chưa đến năm tiếng, tuy rằng thời gian gấp gáp nhưng chúng tôi không cần tìm đủ hai cỗ tử thi, chỉ cần tìm được một trong số đó ...” Cô cúi người, gần giọng: “Cung Kỳ Dịch, cậu chết chắc!”

58. Chương 58: Mảnh Ghép (6)

Từ Hoãn Hoãn bước ra khỏi phòng thẩm vấn, điện thoại di động vang lên, vừa nhìn hai số cuối 14, cô vô thức nhú mày. Lần trước Ngôn Lạc gọi cho cô là hai tuần trước, trước khi cúp điện thoại câu cô nói kia ắt hẳn đã chạm vào vết thương của hắn.

Ngay tại thời điểm này lại gọi điện thoại đến rõ ràng cho thấy Ngôn Lạc nắm toàn bộ thông tin. Năng lực của hắn thế nào Từ Hoãn Hoãn chẳng còn ngạc nhiên; chỉ là, một khi Ngôn Lạc đã nhúng tay vào, sự việc sẽ phát triển đến mức mà cảnh sát không thể khống chế.

Trước đó Ngôn Lạc thu thập thông tin ba mẹ của Cổ Minh bởi vì hắn từng trải qua những việc như vậy. Nhưng tình huống lần này hoàn toàn khác, Ngôn Lạc ghét nhất bị người khác mô phỏng, huống chi Cung Kỳ Dịch cơ bản chỉ muốn vượt qua hắn, phá hủy hắn.

Từ Hoãn Hoãn suy nghĩ rất nhiều rồi mới nhận điện. Đầu dây bên kia truyền đến thanh âm lười biếng pha lẫn ý cười: “Từ Hoãn Hoãn, lâu lắm rồi em không có chương mới!”

Nếu là độc giả hay biên tập viên hỏi cô câu này, có thể cô cảm thấy hơi chột dạ, nhưng đây là Ngôn Lạc, cô không cần có cảm giác áy náy như vậy: “Anh gọi đến chỉ để hỏi thúc?”

Ngôn Lạc bật cười: “Tiện miệng thôi, chủ yếu là tôi nhớ em, và muốn nói chuyện liên quan đến Cung Kỳ Dịch.”

Từ Hoãn Hoãn tựa lưng vào vách tường: “Nói chuyện gì?”

Ngón tay Ngôn Lạc gõ gõ trên mặt bàn, “Trên đời nay người hiểu tôi nhất là em, tôi cho rằng em đã biết.”

Với Từ Hoãn Hoãn mà nói, câu nói đó chẳng có gì tốt đẹp, quả thực cô có thể nghĩ được Ngôn Lạc muốn nói gì, “Tôi từ chối!”

“Tôi biết rồi!” Ngôn Lạc thở dài, giọng nói pha lẫn sự bất lực: “Thật không hiểu nổi em, không phải kết quả đều như nhau sao?”

Lời giải thích này của hắn dĩ nhiên Từ Hoãn Hoãn không đồng tình, cô nhún mày, ngữ điệu lạnh dần: “Chịu sự trừng phạt của pháp luật với việc bị anh giết chết đều giống nhau à?”

Đầu dây bên kia trầm mặc một lát, sau đó tiếng cười khe khẽ truyền đến, Từ Hoãn Hoãn cảm giác có chút lo lắng, sau đó lại nghe giọng của Ngôn Lạc: “Nếu như Cung Kỳ Dịch muốn giết tôi, em sẽ cứu tôi chứ?”

Vì sao lại nghĩ đến chuyện này? Từ Hoãn Hoãn mím mím môi: “Trước khi anh bị người khác giết chết, tôi sẽ bắt được anh!”

Giọng nói của Từ Hoãn Hoãn vang đến tai hắn, Ngôn Lạc khép mắt, nhướn miệng cười: “Coi như cũng là ý muốn cứu tôi rồi, tôi rất cảm động.”

Từ Hoãn Hoãn chẳng hiểu hắn cảm động chuyện gì, cô chuyển đề tài: “Bức ảnh hiện trường Cung Kỳ Dịch chụp, anh đã xem qua rồi?”

“Xem qua, quá tệ nhạt!” Ngôn Lạc hừ lạnh, rõ ràng xem thường tác phẩm của Cung Kỳ Dịch.

“Vậy đừng làm chuyện gì dư thừa!” Từ Hoãn Hoãn lo Ngôn Lạc tìm được thi thể trước cảnh sát, cố tình hủy diệt chứng cứ.

Ngôn Lạc suy tư một lúc, sau đó lên tiếng hỏi: “Vậy nếu như tôi không làm gì hết, em sẽ mời tôi ăn cơm?”

Từ Hoãn Hoãn trả lời: “Cơm tù còn được!”

“Ha ha ha!” Từ Hoãn Hoãn cười cười, “Quả thật vô tình.”

Một giây sau, Ngôn Lạc thu lại nụ cười trên môi, ngữ điệu nghiêm túc hiếm thấy: “Từ Hoãn Hoãn!”

“Sao?” Từ Hoãn Hoãn cảm giác hần có điều muốn nói.

“Nếu như có một ngày tôi chơi chán ...”

Câu sau hần nói rất nhỏ, Từ Hoãn Hoãn biết hần vẫn đang nói nhưng không nghe rõ chữ nào: “Anh nói cái gì?”

Kỳ lạ là ngay sau đó hần lập tức cúp điện thoại.

Nghe thanh âm ngắt điện, Từ Hoãn Hoãn sững người, nói chưa xong đã tắt máy? Cô nhìn màn hình di động mãi cho đến khi màn hình tắt đi cô vẫn chưa nghĩ ra được câu sau hần muốn nói gì. Từ Hoãn Hoãn đột nhiên cảm thấy bất an, nhưng hiện tại không phải là thời điểm nghĩ về việc này. Cô lắc lắc đầu, bỏ đi động lại vào túi, quay về đội hình sự.

Đúng lúc này, Chu Tề Xương có phát hiện: “Ngày 12 tháng 3 và ngày 9 tháng 6 năm ngoái, Cung Kỳ Dịch có đi đến cùng một địa điểm, cả thẻ tại một cửa hàng tiện lợi, đều vào khoảng mười một giờ đêm.”

“Nơi nào?”

Chu Tề Xương thông báo địa điểm chuẩn xác: “Đường Hoàn Thành khu NH. Em đã coi qua camera ghi hình. Khoảng chín giờ hần đi qua trạm thu phí, đến mười hai giờ đêm lại quay về.”

Trước thời gian nạn nhân mất tích một ngày, Cung Kỳ dịch cũng đến khu NH, đến cùng một nơi, như vậy chỉ có một khả năng: “Hần giấu thi thể ở đó!”

Cao Lâm hỏi tiếp: “Hần xuống xe ở đâu?”

Chu Tề Xương lắc đầu, không thể nhìn thấy: “Vì khu vực đó có rất nhiều con đường không lắp đặt camera.

Đại khái khoảng năm chục phút không ghi được hình ảnh của hắn.”

Cao Lâm: “Con đường cuối cùng ghi được hình ảnh của hắn là đường nào?”

“Đường Hà Tường!”

Cao Lâm mở bản đồ thành phố S, tìm đường Hà Tường. Dựa theo tốc độ chạy xe, năm mươi phút ... khả năng chôn xác mất nửa tiếng: “Mười phút ... Vậy chỉ tầm khoảng mười km thôi!” Anh ta khoanh một vòng tròn trên tấm địa đồ: “Chắc chắn nằm trong phạm vi này!”

Xác định được vị trí chôn xác của cung Kỳ Dịch, Cao Lâm sắp xếp toàn bộ cảnh viên lập tức đi đến đó, Từ Hoãn Hoãn cầm bản đồ đến phòng thẩm vấn.

Cung Kỳ Dịch vừa trông thấy cô, lộ ra chút kinh hoảng, sau đó thì phiền chán: “Tại sao lại là cô?”

“Tất cả mọi người trong đội đều đi tìm thi thể của Bảo Kha Vĩnh và Cốc Hiểu Nghiên, chỉ còn mình tôi.” Từ Hoãn Hoãn đặt bản đồ trước mặt cậu ta, quan sát vẻ mặt cậu ta, rồi nở nụ cười: “Cậu bất cẩn quá rồi!”

Tiếng cười khê vang vọng đến bên tai cậu ta, cực kỳ chói tai. Cung Kỳ Dịch giận dữ, giật tấm bản đồ, vứt xuống đất.

“A! A! A!”

Hai tiếng sau, các trinh sát đội hình sự từ những vị trí đã được xác định đào lên hai bộ thi thể, trải qua xét nghiệm DNA chứng thực thuộc về hai nạn nhân là Bảo Kha Vĩnh và Cốc Hiểu Nghiên. Mặt khác, trong móng tay của người chết có tìm thấy lớp biểu bì, qua kiểm nghiệm hoàn toàn tương hợp với DNA của Cung Kỳ Dịch.

Chỉ còn cách thời gian tạm giam 24 tiếng năm phút, Từ Hoãn Hoãn lần cuối cùng tiến đến phòng thẩm vấn, cô không ngồi xuống mà đi thẳng về phía cậu ta, chậm rãi lên tiếng: “Xác thực kết cục không phải con chuột nào cũng bị mèo tóm, nhưng xem ra, cậu không phải là một trong những con chuột may mắn ấy!”

Từ Hoãn Hoãn bước ra khỏi phòng thẩm vấn, phía sau cô là tiếng gào thét và đập bàn âm ỉ.

Đã hai mươi bốn tiếng liên tục không nghỉ ngơi, cô đi về phía văn phòng Từ Tĩnh đang đợi cô, ngáp một cái thật thoải mái: “Buồn ngủ quá!”

Đi bộ từ cổng cảnh cục ra điểm bắt taxi, hai mắt Từ Hoãn Hoãn không chịu đựng nổi, díp lại, cũng may có Từ Tĩnh kéo cô lại, nếu không cô đã ngã chống vó hoặc đâm xầm vào cột điện.

Vừa leo lên taxi, Từ Hoãn Hoãn ngửa cổ, ngủ thiếp đi.

Từ Tĩnh báo địa chỉ, nghiêng đầu đã thấy Từ Hoãn Hoãn ngủ từ khi nào, xe khởi động, đầu của cô thuận thế nghiêng vào vai anh, anh đưa tay nhẹ đỡ lấy đầu cô.

“Bác tài, phiền bác mở âm thanh nhỏ một chút. Cám ơn bác!”

Từ Hoãn Hoãn ngủ một giấc từ lúc lên xe cho đến khi xe ngừng trước cổng tiểu khu, trả tiền xong Từ Tĩnh phát hiện cô cũng không hề tỉnh giấc. Lần này chắc cô mệt lắm rồi, anh nhất thời không đành lòng đánh thức cô.

Từ Tĩnh xuống xe từ phía bên kia, rồi mở cửa xe bên này, bế cô ra.

Cho dù động tác của Từ Tĩnh rất nhẹ, nhưng Từ Hoãn Hoãn vẫn mơ mơ màng màng tỉnh lại. Cô nheo mắt nhìn gương mặt Từ Tĩnh gần trong gang tấc, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Từ Tĩnh dịu dàng nhìn cô: “Ngủ tiếp đi!”

Giọng anh rất êm tai, khiến cô đặc biệt an tâm, Từ Hoãn Hoãn chớp chớp mắt, tiếp tục nghiêng đầu tựa vào ngực anh. Con buồn ngủ lại ập tới.

Từ Tĩnh ôm Từ Hoãn Hoãn về nhà mình, Mạn Mạn thấy bóng dáng chủ nhân liền chạy đến, ngoe nguẩy đuôi kêu meo meo.

Từ Tĩnh đặt cô lên giường mình, cởi giày, đắp chăn cho cô. Từ Hoãn Hoãn vẫn ngủ say như chết; lại còn cảm thấy thoải mái, cạ cạ vào gối, đổi sang tư thế mình thích, tiếp tục ngủ.

Nhìn dáng vẻ bình yên của Từ Hoãn Hoãn, anh cúi đầu hôn nhẹ lên má cô, sau đó mang giày cô ra huyên quan.

Tuy rằng cũng thức như Từ Hoãn Hoãn, đã hơn hai mươi tiếng đồng hồ chưa được chớp mắt, nhưng Từ Tĩnh đã quen, trước đó anh mới uống một tách café nên cũng không buồn ngủ. Đang dự tính đi qua thư phòng, đột nhiên nghe tiếng chuông điện thoại reo, không phải tiếng chuông của anh.

Tầm mắt rơi vào túi xách của Từ Hoãn Hoãn. Sợ thanh âm ồn ào đánh thức cô, khiến cô lại nghĩ có việc gấp, Từ Tĩnh mau chóng rút điện thoại, là một số điện thoại lạ. Vốn dĩ anh chỉ có ý định chuyển thành chế độ rung, nhưng anh chú ý đến số cuối cùng.

Từ Tĩnh đã nghe Từ Hoãn Hoãn nhắc qua, khi Ngôn Lạc gọi đến đều có hai số đuôi là 14 ... Chính vì lẽ đó ...

Từ Tĩnh ngồi xuống ghế sofa, nhận điện, anh đặt di động bên tai, không lên tiếng.

Thanh âm tùy ý của Ngôn Lạc vang lên: “Hoãn Hoãn, chúc mừng em!”

“Cô ấy đang ngủ!”

Nghe được giọng nói lạnh lùng, Ngôn Lạc nheo mắt, ngồi thẳng người, ngữ điệu lập tức thay đổi: “Từ Tĩnh, là anh sao? Tôi nhớ là mình gọi cho Từ Hoãn Hoãn.”

Từ Tĩnh một tay treu chọc Mạn Mạn, lạnh nhạt đáp: “Cậu còn chưa biết nguyên nhân sao?”

Ngôn Lạc cười gằn thành tiếng: “À!!!”

Từ Tĩnh không muốn phí lời với hắn, hỏi thẳng: “Còn có chuyện gì sao?”

“Đáng lẽ là có, nhưng bây giờ là không!” Ý tứ của hắn rõ ràng là chỉ muốn nói chuyện với Từ Hoãn Hoãn không phải anh.

Từ Tĩnh cúp máy, muốn cúp điện thoại nhưng thanh âm của Ngôn Lạc văng vẳng truyền đến.

“Anh biết không? Chuyện tôi muốn làm sẽ không bao giờ thất bại, cả con người cũng như thế!”

Ngón tay Từ Tĩnh khựng lại, sau đó ngắt máy. Anh cất di động vào túi xách, quay đầu nhìn về hướng phòng ngủ, hàng lông mày không hề giãn ra. Anh biết rõ ràng, Ngôn Lạc là một nhân vật nguy hiểm nhất đối với bọn họ, bất kể là hiện tại hay tương lai. Hắn như quả bom hẹn giờ, luôn luôn uy hiếp, không thể lơ là, chỉ sợ không biết khi nào sẽ phát nổ.

Từ Hoãn Hoãn một mình chịu đựng hắn suốt hai năm trời. Có thể sau này sẽ không còn như thế, bởi vì bây giờ đã có anh.

59. Chương 59: Muah~~

(Giải thích tên chương này: Tiếng phát ra khi hôn)

Gần trưa, Từ Hoãn Hoãn mới tỉnh giấc, thực ra do đói mới tỉnh. Nằm trong chăn, cô vịn vịn người, thoải mái kêu ‘ưm ưm’ hai tiếng, sau đó mới mở mắt nhìn trần nhà, rồi liếc qua rèm cửa sổ, không có ánh sáng chiếu vào, không thể nhận ra bây giờ là buổi nào. Nửa phút sau, cô đột nhiên bật dậy, bởi lúc này mới nhận ra đây không phải phòng mình.

Phòng ngủ thiết kế hai tông trắng đen, ngay cả chăn cô đắp trên người cũng hai màu đen trắng. Tuy rằng trang trí có khác biệt nhưng bố cục căn hộ tương đồng, trong không khí là hương thơm nhẹ nhàng quen thuộc, cô biết mình đang ở nhà Từ Tĩnh.... Chính vì thế, cô lấy tay, kéo kéo góc chăn, bây giờ cô đang nằm trên giường của anh.

Tuy không phải là lần đầu tiên ngủ nhà Từ Tĩnh, chỉ là, mấy lần trước đều ngủ trên sofa phòng khách. Cô lắc lắc bàn chân, cảm giác thân mật lan tỏa.

— Chờ chờ chút, sao cô vào đây được?

Từ Hoãn Hoãn ngửa đầu ra sau, bắt đầu nhớ lại, hình ảnh từ từ hiện ra trong đầu. Cô được Từ Tĩnh bế vào đây.

Phát hiện điều này, Từ Hoãn Hoãn lấy tay nắm cằm, cảm thấy có chút tiếc nuối, khó khăn lắm mới được bông kiêu công chúa, vậy mà cô lại ngủ mất.

Từ Hoãn Hoãn lắc lắc đầu, vừa vặn Từ Tĩnh vào phòng ngủ bất gặp: “Tĩnh rồi?”

Anh mặc bộ đồ ở nhà, nghiêng người tựa vào cánh cửa, đứng ở góc khuất sáng, ánh mắt sáng trong nhìn cô. Từ Hoãn Hoãn lập tức ngừng động tác, nhìn vào đôi mắt anh ... Sao cô đột nhiên cảm thấy giống như đôi vợ chồng mới cưới thế này.

“Em ...” Cô muốn lên tiếng đáp lại nhưng cái bụng của cô thành thật và nhanh chóng phát ra tiếng ục ục.

Oạch

Đôi mắt Từ Tĩnh đầy ý cười: “Bữa trưa làm xong rồi, em ra ăn đi!”

“Vâng!” Điều đã quen nên Từ Hoãn Hoãn không cảm thấy xấu hổ, cô vươn mình, theo Từ Tĩnh ra phòng khách.

Vì không ăn sáng, cộng với tâm tình rất tốt nên bữa cơm này Từ Hoãn Hoãn ăn xong một chén, lại thêm nửa chén nữa. Sau khi no nê ôm bụng, nheo nheo mắt.

Nhìn dáng vẻ Từ Hoãn Hoãn khi ăn, khẩu vị của Từ Tĩnh cũng tốt hơn, Từ Tĩnh cũng ăn nhiều hơn so với bình thường.

Hiếm có được ngày nghỉ, sau khi rửa chén đĩa, hai người cùng nhau đi siêu thị, vừa để mua thêm thực phẩm, vừa để tiêu cơm.

Vào siêu thị, Từ Tĩnh đẩy xe hàng. Tuy vừa dùng bữa trưa, nhưng Từ Hoãn Hoãn thấy món nào cũng thêm, đến chỗ nào được ăn thử, cô trước tiên nếm một miếng, thấy ngon, liền xoay người, nâng đồ ăn đến trước mặt Từ Tĩnh. Từ Tĩnh cũng không cự tuyệt, cúi đầu ăn món Từ Hoãn Hoãn đút.

Hai mắt Từ Hoãn Hoãn lấp lánh ánh sáng, gương mặt chờ mong, hỏi anh: “Ăn rất ngon đúng không?”

Từ Tĩnh nhìn cô, khẽ gật đầu.

Chào hàng là một cô gái trẻ, trông thấy màn ‘hường phấn’ trước mắt, đặc biệt là người đàn ông ... Thật đáng yêu!

Cô ta thật lòng tán thưởng: “Hai anh chị thật xứng đôi!”

Nghe lời khen của người khác, Từ Hoãn Hoãn không chút nào thẹn thùng, nở nụ cười ngọt ngào: “Cảm ơn!”

Câu nói này dĩ nhiên cũng lấy lòng Từ Tĩnh, rõ ràng không dự định mua nguyên liệu này, “Vậy em thích thì mua hai phần đi!”

Cô bán hàng cười tươi như hoa, đặt hàng hóa vào tay Từ Hoãn Hoãn, trước khi hai người rời đi, cô ta không quên chúc phúc: “Chúc anh chị mãi mãi hạnh phúc!”

Cứ như thế đi dạo ở siêu thị hơn một tiếng, giỏ hàng cũng khá đầy... Sau khi tính tiền, chia thành hai túi, Từ Hoãn Hoãn cầm một túi, tay bên kia khoác tay Từ Tĩnh.

Dự tính sẽ cầm hết hai túi đồ, Từ Tĩnh chợt nhận ra ý đồ của cô, anh trượt ngón tay vào đầu ngón tay cô, cùng cô đan tay.

Tay trong tay cùng nhau lên lầu hai mươi hai. Từ Hoãn Hoãn hoàn toàn không có ý định về nhà mình, rất tự nhiên theo Từ Tĩnh vào nhà. Trong lúc chờ anh cất đồ vào tủ lạnh, Từ Hoãn Hoãn lấy thức ăn cho Mạn Mạn. Thời gian dài ở chung, Mạn Mạn tự nhận biết đây là nữ chủ nhân này, cũng thân thiết với cô không kém Từ Tĩnh. Từ Hoãn Hoãn rất hài lòng, đổ thêm cho chú mèo một chút nữa.

Từ Tĩnh về phòng cởi áo khoác, chỉ còn mặc chiếc áo sơ mi đen, Từ Hoãn Hoãn nhìn anh đang đi về phía mình, tràn ngập mùi vị cấm dục, cô vuốt vuốt cảm thưởng thức, bên tai truyền đến thanh âm lạnh lạnh.

“Hoãn Hoãn, vào ngủ với anh một chút.” Thanh âm vang lên từ người đàn ông cấm dục nào đó.

“...” Từ Hoãn Hoãn bị đá kích nghiêm trọng, “Sao cơ?”

Nhìn gương mặt bị dọa của cô, Từ Tĩnh càng muốn trêu, anh nheo mắt: “Không muốn?”

Bắt gặp nét mặt mất mát của anh, Từ Hoãn Hoãn khoát khoát tay, không hề suy nghĩ trả lời: “Đồng ý!”

Động tác và thần thái tựa như ‘Có chết cũng không từ nan!’

Từ Tĩnh gật đầu: “VẬY ĐI THÔI!”

“...” Từ Hoãn Hoãn ngậy ngốc nhìn anh, lấp bắp: “... Nhưng mà, rõ ràng, ban ngày ...”

Nhìn bộ dáng của cô, Từ Tĩnh không trêu nữa: “Anh đã hơn hai mươi tiếng chưa được chớp mắt!”

“A!” Bây giờ Từ Hoãn Hoãn mới biết mình hiểu lầm ý anh, nhìn đáy mắt uể oải, cô nhất thời đau lòng. Bỗng chốc cảm thấy ngại ngùng, nhất định vì cô chiếm mất giường của anh nên anh mới không được nghỉ ngơi, Từ Hoãn Hoãn lập tức thay đổi thái độ, kéo tay Từ Tĩnh đi nhanh về phía phòng ngủ.

Mãi cho đến khi hai người an vị trên giường, thân thể gần như dán chặt vào nhau, Từ Hoãn Hoãn nghiêng đầu nhìn gò má Từ Tĩnh, trái tim của cô mới bắt đầu đập thành thịch, vừa rồi rõ ràng không cảm thấy sao hết, vậy mà lúc này hai má cô nóng bừng bừng.

Từ Tĩnh đối mặt với cô, tầm mắt giao nhau, Từ Hoãn Hoãn cảm nhận được tim của mình muốn nhảy ra ngoài, cô nhanh chóng cụp mắt. Một giây sau, cả người cô được Từ Tĩnh ôm trọn vào lòng, đầu cô tựa vào lồng ngực anh, bây giờ cô mới phát hiện tim của anh cũng đập nhanh không thua kém cô.

Cầm Từ Tĩnh nhẹ đặt ở đỉnh đầu Từ Hoãn Hoãn, cảm thụ nhịp tim của cả hai, tư thế thân mật khiến Từ Hoãn Hoãn bất giác nhoẻn miệng cười, cô đưa tay ôm eo anh, nhích thêm một chút ghé sát vào người anh.

“Hoãn Hoãn, anh tin em!” Thanh âm trầm thấp xen lẫn ý cười vang lên trên đỉnh đầu.

Tin tưởng gì chứ? Tự chứ?

Nửa câu sau tiến đến: “Có thể kiểm chế được!”

“...” Từ Hoãn Hoãn cảm thấy mình hoàn toàn vô tội, rõ ràng người đưa ra ý kiến ngủ chung đâu phải cô.

Từ Tĩnh thật sự mệt rồi, không lâu sau ngủ thiếp đi. Vì trước đó đã được ngủ liên tục mười mấy tiếng nên không buồn ngủ lắm. Nghe tiếng hít thở đều đều của anh, cô không dám nhúc nhích, chỉ sợ đánh thức anh. Vì trong vòng ôm ấp của anh quá thoải mái, cơn buồn ngủ dần dần đột kích, cô cũng rơi vào giấc ngủ.

Tỉnh dậy thì trời đã tối, Từ Hoãn Hoãn ngáp một cái, ngẩng đầu trông thấy Từ Tĩnh đã tỉnh trước cô rồi, đang cúi đầu nhìn cô.

Từ Hoãn Hoãn nheo mắt: “Ngủ ngon chứ?”

“Ừm!” Ngay sau câu trả lời, gương mặt Từ Tĩnh kề sát Từ Hoãn Hoãn, hôn lên trán cô, Từ Hoãn Hoãn khép hai mắt, không dám nhìn, thân thể vì sự đụng chạm mà càng thêm mẫn cảm, toàn thân cô tựa như bị hơi thở của anh bao vây. Các nụ hôn liên tiếp rơi xuống, từng chút từng chút tiến đến bờ môi cô.

Anh hôn không quá vội vã, mà nhẹ nhàng ngậm lấy đôi môi cô, dùng lưỡi miêu tả đường nét đôi môi, đầu lưỡi chậm rãi cạy mở hàm răng tiến hành xâm lấn khoang miệng. Anh luồn tay vào tóc cô, để cô gần sát anh hơn, để nụ hôn thêm sâu.

Hàng mi khẽ run, bàn tay vô thức nắm chặt góc áo anh, cả người mê mẩn, tê dại.

Không biết được bao lâu, nụ hôn dài kết thúc, hô hấp đan xen, bầu khí trở nên ám muội và ngọt ngào. Từ Tĩnh đặt thêm nụ hôn lên khóe miệng, ôm cô thêm một lúc mới đứng dậy.

Bước xuống giường, Từ Hoãn Hoãn vào nhà tắm, nhìn hình ảnh của mình trong gương: quần áo lộn xộn, ánh mắt mê ly, gò má ửng đỏ ... Quả thực có thể dùng bốn chữ ‘Ý loạn tình mê’ để hình dung.

Từ Hoãn Hoãn dùng nước lạnh tạt nhẹ lên mặt, đưa tay chặn ngực, hít thở sâu mấy lần mới đi ra.

Theo tiếng động cô đi vào bếp, Từ Tĩnh đang quay lưng về phía cô, đang chuẩn bị mặc tạp dề.

Từ Hoãn Hoãn sáng mắt, cắn cắn môi, nhẹ nhàng bước đến, cô vòng đến trước mặt Từ Tĩnh, ngẩng đầu nhìn anh: “Để em giúp anh!”

Từ Tĩnh dừng động tác, sau đó đưa tạp dề cho cô, còn mình mở rộng hai cánh tay.

Từ Hoãn Hoãn cúi đầu, vòng tay ra sau lưng, áp đầu sát vào ngực anh, ở phía sau thắt một chiếc nơ bướm.

Buộc xong, cô quay ra sau liếc nhìn, lẩm bẩm: “Chết! Lệch rồi!”

Cô lại tháo ra, thắt lại lần nữa.

Bây giờ mới thỏa mãn, cô cũng không chịu buông tay, ngẩng đầu nhìn cằm của Từ Tĩnh, toét miệng: “Được rồi! Rất đẹp!”

Từ Tĩnh cúi đầu đối diện ánh mắt đen láy của Từ Hoãn Hoãn, anh nhéo nhẹ mũi cô một cái.

Ôm cũng ôm rồi, Từ Hoãn Hoãn thỏa mãn đứng sang một bên nhìn anh làm cơm. Trong lòng có hơi ngượng

ngừng, từ trước đến nay đều là Từ Tĩnh nấu cơm cho mình, cô chưa bao giờ nấu cho anh được một bữa, Từ Hoãn Hoãn cảm thấy hiện tại là thời điểm thích hợp bồi dưỡng khả năng nấu nướng của mình!

Cô bắt chợt lên tiếng: “Từ Tĩnh, tối mai để em nấu cơm cho!”

Từ Tĩnh nghiêng đầu nhìn cô hơi hoài nghi: “Em?”

Dù sao trong mắt anh, Từ Hoãn Hoãn là một cô gái ham ăn, chỉ có thể nấu mì. Hơn nữa, anh cũng rất hài lòng trạng thái hiện tại: anh phụ trách nấu nướng, cô phụ trách ăn.

“Đúng vậy!” Từ Hoãn Hoãn trầm nghĩ: Tốt xấu gì suốt hai mươi năm trời cũng đã từng ăn qua biết bao mỹ thực, nấu một món chắc không khó gì.

Phát hiện Từ Hoãn Hoãn đặc biệt cao hứng, Từ Tĩnh dĩ nhiên không có ý kiến, anh đáp lời: “Được!”

60. Chương 60: Sườn Xào Chua Ngọt

Ngày hôm sau vì buổi chiều Từ Tĩnh có buổi tọa đàm, nên hai người hẹn nhau đến quán ăn gần đó dùng bữa trưa, Từ Tĩnh vào phòng rửa tay, Từ Hoãn Hoãn chọn chỗ ngồi gần cửa sổ, coi thực đơn. Cô đang ngồi suy nghĩ xem nên ăn bánh cuốn nhân tôm hay nhân thịt, chợt nghe có tiếng người gọi tên cô.

Từ Hoãn Hoãn xoay đầu nhìn về phía phát ra âm thanh, cô trông thấy hai người phụ nữ đi về phía mình. Cô bắt đầu lục lọi trong bộ nhớ hai người này là ai, đến khi bọn họ đến cạnh bàn ăn cô mới nhớ ra đây là bạn học cấp hai, trước đến nay chưa từng nói chuyện cũng chẳng có tị hiềm gì nhau.

“Thật là tình cờ lại gặp nhau ở đây!”

Từ Hoãn Hoãn gật đầu, nở nụ cười chào hỏi.

“Tuần sau có họp lớp, Từ Hoãn Hoãn cậu có đi không?”

Ngày đó vừa đúng sinh nhật Từ Hoãn Hoãn, so với việc họp lớp, Từ Hoãn Hoãn dĩ nhiên càng thích cùng ba và Từ Tĩnh bên nhau hơn, cô không chần chừ đáp: “Ngày đó tớ có hẹn rồi!”

Hai cô bạn gật đầu, liền chuyển đề tài: “Cậu ăn trưa với bạn?”

Từ Hoãn Hoãn vừa tính trả lời, vừa vặn Từ Tĩnh đi ra, trông thấy Từ Hoãn Hoãn đang nói chuyện với bạn, anh cũng gật đầu chào hỏi.

Từ Tĩnh không nhận ra bọn họ nhưng bọn họ dĩ nhiên biết rõ anh, trước mắt hai người chính là hotboy kiêm học bá Từ Tĩnh năm nào. Vì vẻ ngoài anh quá lạnh lùng nên bọn họ không dám nhìn anh lâu, không còn cách nào khác cả hai cùng quay về Từ Hoãn Hoãn.

Đúng lúc này Từ Tĩnh lại lên tiếng: “Tôi là bạn trai của Từ Hoãn Hoãn!” Ngữ điệu của anh rất trịnh trọng.

Mặc dù có thể đoán ra được, nhưng khi nghe câu giới thiệu trực tiếp thế này bọn họ vẫn không mất đi sự kinh hãi, ngay cả Từ Hoãn Hoãn cũng giật mình. Đây thật sự là lần đầu tiên anh tuyên bố chủ quyền, Từ Hoãn Hoãn lập tức cảm thấy thỏa mãn và ngọt ngào, cô rất thích cách xưng hô thế này.

Hai người bạn ra khỏi quán ăn, vừa đi vừa cảm thán, không chỉ việc Từ Tĩnh trở thành bạn trai của Từ Hoãn Hoãn, mà hình tượng của Từ Hoãn Hoãn hiện tại và trong trí nhớ của bọn họ đều khác biệt rất lớn.

Cuối cùng Từ Hoãn Hoãn vẫn gọi bánh cuốn tôm, hai người dùng xong bữa trưa, cô cùng Từ Tĩnh đến giảng đường. Giống như Từ Tĩnh lần trước, cô ở phía dưới ung dung tham gia buổi tọa đàm, cô ngồi cách sân khấu không xa.

Mười phút sau, Từ Hoãn Hoãn trông thấy Từ Tĩnh bước lên, anh vừa thay âu phục, cảm giác khi anh mặc blouse trắng trong phòng pháp y khác nhau hoàn toàn, toát lên vẻ anh tuấn và nam tính. Cô vô thức mỉm cười, đặc biệt khi Từ Tĩnh bước lên bục thuyết trình, hướng về phía cô khẽ nở nụ cười, tim cô tựa như trúng phải tên.

Nội dung anh thuyết trình cô cũng không hiểu lắm, nhưng không ảnh hưởng đến quá trình thưởng thức của cô, nhìn anh lưu loát nói ra hàng loạt các thuật ngữ, Từ Hoãn Hoãn thầm khen: Soái quá đi mất!

Một người đàn ông hoàn mỹ như vậy ... bây giờ lại là bạn trai của cô.

Hai tiếng sau, tọa đàm kết thúc, Từ Hoãn Hoãn và Từ Tĩnh sóng vai ra khỏi giảng đường lớn, cùng nhau bước đi trong sân trường. Cô ngẩng đầu nhìn Từ Tĩnh ở bên cạnh, cô bỗng nhiên đưa tay chạm nhẹ lên má trái của anh.

Từ Tĩnh nghiêng đầu: “Sao vậy?”

Ngọn trỏ của cô vẫn đặt ở đó, lún xuống, tạo thành một lúm đồng tiền. Cô ngoẹo cổ, cười cười: “Em kiểm tra coi xem anh có phải robot không?”

“Hả???”

Từ Hoãn Hoãn nhỏ giọng: “Ái chà! Em thấy anh thật lợi hại, từ nhỏ đến lớn anh đều đứng đầu sao?”

“Ừm!”

Từ Hoãn Hoãn hoàn toàn bị đả kích: “Em chưa từng được đứng nhất lần nào!”

Từ Tĩnh giơ tay trái nắm lấy ngón tay đang đặt trên mặt anh xuống, đan tay vào nhau, rồi đút hai tay vào túi áo anh, siết nhẹ: “Nhưng em có anh rồi!”

Nghĩ như vậy, Từ Hoãn Hoãn nhoẻn miệng cười hài lòng: “Đúng ha!”

*

Hai người mua thực phẩm về nhà, rốt cục cũng đến thời khắc Từ Hoãn Hoãn lần đầu nấu nướng. Cô đeo tạp dề, nhìn nguyên liệu nấu và dao phay trước mắt, đột nhiên có cảm giác căng thẳng.

Nếu là lần đầu, nhất định phải nấu món mình thích ăn nhất, Từ Hoãn Hoãn quyết định nấu món sườn xào chua ngọt.

Có thể tưởng tượng được từng bước từng bước trong đầu, nhưng đến thời khắc quyết định vốn dĩ Từ Hoãn Hoãn cho rằng không có chuyện gì lớn lao thì hiện tại bước nào cũng xảy ra vấn đề.

“Từ Tĩnh! Sườn có phải rửa qua không?”

“Từ Tĩnh! Em phải đổ bao nhiêu dầu?”

“A! Dầu bắn vào tay em!”

“Cho bao nhiêu Laoganma (1) đây anh? Nhiều đây được chưa hay nhiều hơn một chút?”

(1) Một loại nước tương của Trung

“Đường bỏ bao nhiêu thì vừa nhỉ?”

...

Làm được một lúc, Từ Hoãn Hoãn phát hiện mình hình như vẫn thích hợp ... ăn hơn.

Tuy rằng, mùi vị cũng không đến nỗi nào, nhưng nếu không nhờ Từ Tĩnh chắc chắn hôm nay hai người sẽ thưởng thức món sườn xào chua ngọt cháy đen.

Từ Hoãn Hoãn chụp một tấm ảnh đăng lên weibo, ghi rõ do chính tay mình làm. Cố Thanh ngơ ngàng,

mau chóng gọi điện thoại cho cô bạn thân.

“Alo! Cố Thanh!”

Cố Thanh quen biết Từ Hoãn Hoãn đã nhiều năm, thực sự không thể nào tin nổi: “Từ Hoãn Hoãn, cậu nấu?”

“Đúng!” Từ Hoãn Hoãn nhiệt tình mời mọc: “Cậu có muốn đến ăn thử không?”

Phải chọn lựa giữa tình bạn và mỹ thực, Cố Thanh dĩ nhiên chọn về sau: “Vậy thì không được, bây giờ tớ đang ở trong một phòng ăn đẳng cấp ba sao, hướng chi ngày mai tớ còn một cuộc họp quan trọng.”

Có quan hệ sao? Chẳng lẽ lo món cô nấu sẽ khiến Cố Thanh bị ngộ độc thức ăn à?

Từ Hoãn Hoãn và Cố Thanh tán gẫu qua điện thoại, Từ Tĩnh từ trong bếp đi ra, cô cúp điện thoại, xoay người nhìn Từ Tĩnh.

Thơm quá!

Tuy rằng món sườn xào chua ngọt không thể sánh được với món Từ Tĩnh nấu; tuy nhiên, đây dù sao cũng là món đầu tiên cô ra tay, Từ Hoãn Hoãn vẫn cảm giác rất tuyệt, một mình ăn gần hết hai phần ba.

Từ Hoãn Hoãn ăn no nê chỉ muốn nằm lười trên sofa, lại bị Từ Tĩnh kéo ra ngoài tản bộ cho tiêu cơm.

Buổi tối đầu xuân trời se lạnh, Từ Hoãn Hoãn no căng bụng, quần chặt khấn quàng cổ, bàn tay được Từ Tĩnh nắm chặt, đúng là không cảm thấy lạnh một xiu nào. Bọn họ đến trung tâm thương mại gần đó, đèn đuốc sáng choang, trên người tập nập người đang dạo phố, không ít các cặp tình nhân.

Điều khiến Từ Hoãn Hoãn có cảm giác kỳ lạ chính là, lúc trước đến đây chỉ có một mình, lần này lại có thêm một người.

“Anh biết trước đây khi tớ nhặt em đến đây làm gì không?”

Từ Tĩnh nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt dịu dàng: “Ăn?”

“Hừm ... Ăn, dĩ nhiên em ăn!” Từ Hoãn Hoãn lúng túng sờ sờ mũi, phát hiện hình tượng tham ăn của mình trong mắt anh tựa như một tượng đài vững chắc: “... Còn có một việc chính là nhìn người qua đường.”

Từ Tĩnh có thể đoán ra: “Quan sát bọn họ có nói dối hay không?”

Từ Hoãn Hoãn gật gù, từ tốn lên tiếng: “Có một nghiên cứu cho thấy người bình thường cứ mười phút sẽ nói dối ba câu, tội phạm dĩ nhiên nói dối nhiều hơn, thậm chí trong mười câu chín câu là lời nói dối.” Đối đầu ánh mắt có phần nghi ngờ của Từ Tĩnh, cô giơ một ngón tay lên miệng, “Bởi vì có một câu hán văn chưa nói ra.”

Từ Hoãn Hoãn có thể dễ dàng nhìn thấu người khác có nói dối hay không, đây là bản lĩnh khiến nhiều người mơ ước; thế nhưng, điều này lại khiến cô phiền não, vì thấy qua quá nhiều người dối trá, càng nhiều hơn so với tưởng tượng của cô. Quan trọng hơn chính là cô không biết mình có nên đi vạch trần hay không. Sau đó, cô phát hiện kỳ thực mình đã lo việc không đâu, có vài người không phải không biết đối phương đang nói dối, mà cố tình làm như không biết, do vậy bọn họ cũng không hi vọng người khác vạch trần.

Có thời gian cô cảm thấy rất mờ mịt, “Tuy nhiên, khi em đứng ở đây, quan sát người qua đường, ngấm nhìn bọn họ, quan sát vẻ mặt của bọn họ ... rõ ràng vẫn có người nói dối, nhưng còn rất nhiều người nói thật.”

Vì vậy, Từ Hoãn Hoãn vạch trần rất nhiều lời nói dối của tội phạm, cô vẫn tin trên đời này vẫn còn có người thật lòng.

Khi nói những lời này, Từ Hoãn Hoãn tươi cười, dịu dàng nhìn Từ Tĩnh.

Từ Tĩnh dĩ nhiên hiểu được câu nói này Từ Hoãn Hoãn nói cho anh nghe, cô hi vọng anh cũng có thể thử tin tưởng người khác một lần. Trước đây, xác thực vì mẹ mình mà anh luôn bài xích người khác, nhưng hiện tại vì cô, anh bỗng nhiên muốn thử một chút, giống như lúc trước anh đồng ý cùng cô thử ăn mì ăn liền.

Cặp mắt đen sâu thẳm đọng đầy ý cười, anh đưa tay ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng nói một chữ: “Được!”

Hả???? Từ Hoãn Hoãn không kịp đề phòng liền bị hơi thở của anh bao vây.

Bọn họ đi khoảng một tiếng là về, đêm xuống gió lớn, Từ Tĩnh sợ Từ Hoãn Hoãn lạnh; còn cô, cô sợ mình nhìn các món ăn ven đường thu hút, không nhịn được lại muốn ăn.

Hiếm khi nào có một cuối tuần vui vẻ như vậy, nghĩ đến hôm sau phải đợi Từ Tĩnh đi làm đến tối muộn về, mới được gặp nhau, Từ Hoãn Hoãn cảm thấy tiếc nuối, tâm tình hoàn toàn biểu hiện trên khuôn mặt và hành động của cô, ví như cô nắm tay Từ Tĩnh mãi không chịu buông.

“Có muốn cùng nhau ngủ không?”

“Sao????” Từ Hoãn Hoãn giật mình.

Phản ứng của cô khiến Từ Tĩnh bật cười, nụ cười không hề che giấu khiến cả người anh như tỏa hào quang, sáng đến lóa mắt.

Từ Hoãn Hoãn ngơ ngác nhìn anh, đây là lần đầu tiên cô bắt gặp Từ Tĩnh nở nụ cười tự nhiên đến vậy, nụ cười khiến người khác say mê. Cô nghe tiếng con tim mình đập loạn nhịp. Thì ra, yêu một người là như thế, ngay cả một nụ cười của anh cũng khiến bản thân động lòng.

Bị sắc đẹp hoàn toàn mê hoặc, Từ Hoãn Hoãn dùng hành động trực tiếp biểu đạt, cô nhón chân hôn nhẹ lên môi Từ Tĩnh, sau đó mới phản ứng bản thân mình đang làm gì, cô mím mím môi, lui về sau. Một bàn tay xuyên qua mái tóc cô, nhẹ nâng gáy cô lên, kéo cô về phía mình.

Nụ hôn liên tiếp ập đến, nhẹ nhàng và triền miên.

61. Chương 61: Ghi Âm Và Ấn Bắt Cóc

Cuối cùng Từ Hoãn Hoãn vẫn quyết định về nhà mình ngủ, vì cô luôn không thể đoán trước được khả năng tự kiểm soát của bản thân, sợ một ngày đẹp trời sẽ đánh gục Từ Tĩnh mất.

Về nhà, đã lâu không có chương mới, Từ Hoãn Hoãn đăng một bài viết mới, bây giờ đã gần mười một giờ. Cô tắt máy tính, điện thoại di động ở bên cạnh đột nhiên vang lên.

Từ Hoãn Hoãn nhìn dãy số, thật sự chẳng muốn bắt máy. Để chuông reo một lúc cô mới nhận điện.

Câu đầu tiên của Ngôn Lạc: “Rốt cục em đã có chương mới!”

Từ Hoãn Hoãn cố gắng kìm nén tâm trạng kích động, ngữ điệu không mặn không nhạt: “Anh là fan tiểu thuyết của tôi à?”

Ngôn Lạc thừa nhận: “Đúng! Vì vậy, nếu ngày nào đó em xây dựng hình ảnh nam chính là tôi, tôi sẽ rất vui.”

Từ Hoãn Hoãn liếc một cái, gọn gàng dứt khoát: “Vĩnh viễn sẽ không có ngày đó!”

Nghe câu trả lời của cô, Ngôn Lạc trầm thấp nở nụ cười, Từ Hoãn Hoãn chẳng hiểu vì sao hắn lại cười.

“Sáng sớm hôm trước tôi có gọi cho em!”

Sáng sớm? Khi đó cô vẫn còn đang ngủ, Từ Hoãn Hoãn không trả lời, trước tiên cô coi lại lịch sử cuộc gọi, xác thực hắn có gọi, hơn nữa trò chuyện khoảng năm phút, cuộc gọi này ắt hẳn Từ Tĩnh nhận.

“Ừm! Có chuyện gì?”

Mười mấy giây sau cô mới lên tiếng ... Ngôn Lạc đoán ra được: “Xem ra Từ Tĩnh không kể cho em nghe!”

“Anh ấy sợ ảnh hưởng đến tâm trạng của tôi.” Từ Hoãn Hoãn không hề phiền lòng khi Từ Tĩnh nhận điện thoại của cô, huống chi anh biết được cuộc gọi này là của Ngôn Lạc mới bắt máy.

“Hai người ... ở với nhau rồi?”

Từ Hoãn Hoãn thầm nghĩ chuyện này mắc mớ gì đến hẳn. Hơn nữa, cô không có dự định phải báo cho hẳn biết việc cá nhân của mình: “Nếu không có việc gì thì ngắt máy.”

Ngay trong lúc chuẩn bị ấn nút kết thúc cuộc gọi, thanh âm trầm thấp của Ngôn Lạc lại truyền đến: “Nếu như chúng ta quen biết nhau từ năm mười mấy tuổi, không biết bây giờ sẽ như thế nào nhỉ?”

Từ Hoãn Hoãn nhú mày, đưa điện thoại đặt lại bên tai, cô không hiểu sao hẳn lại nói về đề tài này: “Anh muốn hỏi thử xem có thể thay đổi được gì không ư?”

Đây đúng là điều Ngôn Lạc muốn nói. Tuy nhiên, lời vừa thốt ra khỏi miệng hẳn lại cảm thấy thật vô nghĩa, hẳn cúi đầu, bóng tối che khuất vẻ mặt của hẳn, “Ừm ... Chắc chẳng thay đổi được điều gì.”

Năm mười mấy tuổi, Từ Hoãn Hoãn trong mắt hẳn thật sự rất bình thường, vốn dĩ hẳn còn chẳng thèm liếc nhìn cô một cái, hai người lại chẳng có điểm gì chung.

Từ Hoãn Hoãn luôn cảm giác gần đây Ngôn Lạc có những biểu hiện kỳ lạ, càng ngày càng khiến người khác không thể hiểu nổi.

“Nói thật, tôi và Từ Tĩnh trên một khía cạnh nào đó rất giống nhau đúng không?”

Rất giống? Chỗ nào chứ? Một người vóc dáng cao ráo anh tuấn, là nam thần, là một pháp y hoàn mỹ, tam quan không biến thái, không mất nhân tính, Từ Hoãn Hoãn thật sự muốn nhổ nước bọt: “Là hai thái cực đối lập!”

Ngôn Lạc không đáp, chỉ nở nụ cười bất lực.

— Tôi và anh ta có mắt nhìn người giống nhau, đặc biệt là đối với phụ nữ.

Câu nói này chỉ có thể giấu ở trong lòng, hẳn không thể thốt ra khỏi miệng, sau này hẳn cũng sẽ không nói ra. Từ hai năm trước đây cho đến hiện tại, chính hẳn cũng không lý giải nổi cảm tình của mình. Khi vừa mới bắt đầu chỉ là do hiếu kỳ, càng về sau hẳn càng có ý muốn mãnh liệt muốn sở hữu Từ Hoãn Hoãn, rồi

dần dần biến thành một loại chấp niệm. Đó là yêu, cũng có thể là không phải, hần không biết, bởi hần chưa bao giờ được trải nghiệm.

Nhưng Ngôn Lạc rất rõ ràng, chuyện tình cảm của hần đối với cô là một chuyện, giống như hần với người phụ nữ đã sinh ra mình kia cũng vậy. Thật ra, Từ Hoãn Hoãn chỉ muốn bắt được hần, đưa ra trừng trị trước pháp luật.

Đầu dây bên kia, Từ Hoãn Hoãn vẫn đang suy nghĩ về Ngôn Lạc, gần đây hần rất quái lạ, cô cảm nhận được mình nắm bắt được điểm gì đó, khả năng lớn nhất chính là, “Ngôn Lạc, có phải anh ...”

Lời còn chưa nói hết cô đã nghe tiếng tí tí báo hiệu hần đã ngắt máy.

Từ Hoãn Hoãn bỏ điện thoại xuống, hàng lông mày vẫn nhíu chặt, cô cảm nhận được tâm trạng của của Ngôn Lạc không bình thường, chắc chắn có liên quan đến mẹ của hần, cô biết người có thể ảnh hưởng đến cảm xúc của hần chỉ có một mình bà ta.

Rốt cục là xảy ra chuyện gì?

Hiện tại vẫn chưa có biện pháp nào tìm ra tung tích Ngôn Lạc, Từ Hoãn Hoãn cũng lười suy nghĩ, đảo mắt một cái, ném Ngôn Lạc ra khỏi đầu.

Thế nhưng mấy ngày sau, Từ Hoãn Hoãn nhận được email của Ngôn Lạc, lần này khác những email trước lâu lắm rồi, lâu đến mức cô còn nghĩ hần sẽ không gửi email cho cô nữa.

Từ Hoãn Hoãn mở thư ra đọc, cô tưởng rằng sẽ là một đoạn thơ tình bằng tiếng Anh như trước, nhưng không phải, là một đoạn băng ghi âm.

‘Ba, ba ... con sợ quá, cứu ...cứu con và mẹ ...’

Hả???? Từ Hoãn Hoãn sững người, đây là giọng bé gái, khoảng chừng mười tuổi, vừa nói vừa khóc, ngữ điệu rất hoang mang, nói đến chữ mẹ thì bị cắt mất.

Đoạn ghi âm như một minh chứng cho suy đoán ngày hôm qua của Từ Hoãn Hoãn: Gần đây mối quan hệ của hần và mẹ mình có biến chuyển.

Năm Ngôn Lạc mười tuổi, hần và mẹ bị bắt cóc, sau khi ba hần nộp năm trăm ngàn tiền chuộc thì Ngôn Lạc được thả; tuy nhiên, ngoại trừ ngón tay và rất nhiều máu của mẹ hần ra thì đến nay vẫn chưa tìm thấy thi thể mẹ của hần. Lượng máu nhiều đến mức chắc chắn sẽ tử vong, nên khi ấy cảnh sát cho rằng mẹ của hần đã chết, nhưng từ đầu chí cuối vẫn không tìm được thi thể của bà ta, mà tìm thấy được thi thể của tên bắt cóc, cái chết hoàn toàn nằm ngoài dự kiến.

Ngày hôm nay hấn gửi cho cô đoạn băng ghi âm cầu cứu của một bé gái, Từ Hoãn Hoãn cho rằng không phải không có nguyên do. Cô cho laptop vào túi xách, rồi đi đến Cục cảnh sát.

Từ Hoãn Hoãn đi thẳng đến đội hình sự. Cao Lâm trông thấy cô có hơi bất ngờ, anh ta biết có lẽ xảy ra chuyện lớn rồi.

Cao Lâm đứng dậy, đi về phía Từ Hoãn Hoãn: “Cố vấn Từ, làm sao vậy?”

Từ Hoãn Hoãn rút laptop, đặt trên bàn làm việc của Cao Lâm: “Là Ngôn Lạc. Sáng sớm hôm nay hấn gửi cho tôi một email, bên trong là đoạn băng ghi âm kêu cứu của một bé gái, tôi cảm thấy có vấn đề.” Cô khởi động máy, phát đoạn băng ghi âm lên.

Cao Lâm nghe xong nhờ Chu Tề Xương tìm xem có vụ án tương tự thế này không, kết quả thật sự tra được; thế nhưng, không phải phát sinh hai ba ngày nay mà là vụ án bắt cóc từ một năm trước.

“Một năm trước, vào ngày 12 tháng 4, Cốc Hàn Yến và con gái bị bắt cóc ở bên ngoài. Tên bắt cóc yêu cầu chồng cô ta sáu trăm ngàn tiền chuộc, nếu như báo cảnh sát sẽ lập tức giết chết hai mẹ con. Sau khi nộp tiền chuộc, gã vẫn không chịu thả người mà tăng tiền chuộc lên triệu tệ. Gã tuyên bố trong vòng hai ngày nếu không nhận được tiền chuộc sẽ giết Cốc Hàn Yến và con gái. Mãi cho đến lúc này Hồng Bản mới báo cảnh sát, nhưng kể từ thời khắc đó không còn nhận được điện thoại của gã nữa. Năm ngày sau, cảnh sát lần tìm được một nhà kho bỏ hoang, tìm thấy thi thể của con gái Hồng Bản, chỉ còn lại vết máu của Cốc Hàn Yến mà không tìm thấy cô ta. Ba ngày sau, ngay tại căn nhà của tên bắt cóc phát hiện ra thi thể của gã, đã tử vong bốn ngày trước.”

“Nguyên nhân cái chết của tên bắt cóc?”

“Trúng độc rượu.”

“Còn sáu trăm ngàn thì sao?”

“Chỉ tìm thấy năm mươi ngàn. Tên bắt cóc là dân cờ bạc, có thể toàn bộ tiền đã thua bạc hết.”

Người bị bắt cóc cũng là hai mẹ con, tuy phát hiện vết máu nhưng không tìm được thi thể người mẹ; trái lại, tên bắt cóc lại chết. Gã là tay cờ bạc, trong nhà chỉ còn dư lại mấy chục ngàn ... Ngoại trừ một vài chi tiết nhỏ thì giống y hệt vụ án mẹ của Ngôn Lạc.

Từ Hoãn Hoãn hỏi rất nhiều, Cao Lâm ý thức được việc gì đó, cúi đầu nhìn cô: “Cô cho rằng vụ án này có vấn đề?”

Từ Hoãn Hoãn khẽ gật đầu: “Rất giống với vụ án năm đó của mẹ Ngôn Lạc. Khi ấy mẹ của hấn được suy đoán là đã tử vong, nhưng thi thể vẫn chưa được tìm ra, giống y hệt vụ án bắt cóc này, tên bắt cóc cũng chết.”

Điểm khác biệt lớn nhất là con gái Cốc Hàn Yến thì bị giết chết, còn Ngôn Lạc được tên bắt cóc thả đi.

“Cũng bởi vì kẻ bắt cóc đã chết, nên thi thể người bị hại bị hắt giấu không cách nào tìm ra được!”

Từ Hoãn Hoãn hỏi tiếp: “Tên bắt cóc và người bị bắt cóc có quan hệ không?”

“Không!”

Từ Hoãn Hoãn luôn cảm thấy bất thường, kết hợp với biểu hiện kỳ lạ của Ngôn Lạc, cô lớn mật đưa ra giả thiết: “Nếu như người bị bắt cóc thực chất vẫn chưa chết thì sao?”

62. Chương 62: Mười Hai Tiếng

“Người bị bắt cóc không chết? Vậy tại sao thời gian lâu như vậy đều chưa từng xuất hiện? Mẹ Ngôn Lạc mất tích hơn mười năm rồi.”

“Cố vấn Từ, cô hoài nghi người bị bắt cóc là đồng bọn của gã.”

“Đúng! Đây mới chỉ là suy đoán của tôi, bởi vì chúng ta trông thấy vết máu nhưng chưa từng tìm ra được thi thể. Điểm mấu chốt nhất, gần đây tôi cảm thấy Ngôn Lạc có thể đã tra ra sự thật vụ án năm đó của mẹ hắt, nhất định là sự thật có sự chênh lệch rất lớn với những việc đã từng xảy ra.”

“Hắt không hề nói gì?”

“Không!” Ngôn Lạc xưa này không phải là người thích nói thẳng thừng: “Vì vậy, tôi cho rằng có lẽ hắt đã thông suốt được vụ án này nên mới úp úp mở mở cho chúng ta.”

“Vậy bắt đầu điều tra thôi!”

Dù sao vụ án Cốc Hàn Yến mới xảy ra cách đây một năm, so với vụ án mười năm trước đó thì dễ tra tìm tư liệu hơn nhiều.

Ngay trong lúc cảnh viên đi thu thập tư liệu của vụ án, Từ Hoãn Hoãn lại nhận được một email, cô vội vàng click vào, nhưng không thành công, nó mở ra một khung thông báo cho biết cô không đủ quyền hạn để mở email này.

Sao đây? Sự việc này chưa bao giờ xảy ra. Từ Hoãn Hoãn thử mấy lần vẫn là kết quả y như vậy.

Từ Hoãn Hoãn khó hiểu, đành đưa laptop sang cho Chu Tề Xương, “Anh Chu, tại sao tôi không mở được email này?”

Chu Tề Xương nhận lấy, kiểm tra một lúc, tình hình cũng y hệt. Anh ta nghiên cứu một lát, phát hiện ra vấn đề: “Đối phương thiết lập quyền hạn, không tài nào mở được.”

“Đổi sang máy khác cũng không được?”

“Không được!”

Nghe câu trả lời này của Chu Tề Xương, cô luống cuống: “Không có cách nào ư?”

Chu Tề Xương chưa dám chắc chắn: “Để tôi thử cách khác xem sao!”

Mãi cho đến khi nhóm Cao Lâm quay trở lại, email vẫn chưa thể mở ra, Từ Hoãn Hoãn bắt đầu ý thức được tính chất nghiêm trọng của vụ việc.

“Nếu như trong vòng mười hai tiếng, tôi không mở email, Ngôn Lạc sẽ giết một người!” Trước đây cô luôn cho rằng chỉ cần mỗi ngày cô siêng năng kiểm tra email thì sẽ không phát sinh tình huống chết chóc này, không ngờ tới Ngôn Lạc sẽ hành động như thế.

Từ Hoãn Hoãn nhận ra được lần này không giống như mấy lần trêu đùa khác của hần. Ngôn Lạc thật sự sẽ giết người, hơn nữa người hần muốn giết chính là người hần cho rằng buộc phải chết từ trước đó rồi kìa.

“Nếu như Cốc Hàn Yến vẫn chưa chết, trong vòng mười hai tiếng chúng ta phải tìm ra cô ta.”

“Mục tiêu của Ngôn Lạc là cô ta?”

Từ Hoãn Hoãn gật đầu: “Rất có thể!”

Cô lập tức gửi cho Ngôn Lạc một email, hi vọng hần sẽ liên lạc với cô. Nếu như là những lần trước, hần chắc chắn chủ động gọi ngay cho cô, nhưng lần này thì không.

Không cách nào có thể thay đổi được ý nghĩ giết người của hần, như vậy bọn họ chỉ còn cách nhanh chóng tìm ra Cốc Hàn Yến.

Mười hai tiếng tìm ra người phụ nữ tưởng chừng như đã chết từ một năm về trước.

Chồng Cốc Hàn Yến đang đi công tác ở thành phố Y, Cao Lâm chỉ có cách gọi điện thoại cho anh ta để tìm

hiếu thêm về tình hình vợ anh ta bị bắt cóc năm đó. Còn Từ Hoãn Hoãn lật tư liệu, cố gắng tìm lại các manh mối nhỏ bị bỏ sót.

Cốc Hàn Yến và con gái ngày 12 tháng 4 ra ngoài thì bị bắt cóc. Cùng ngày, chồng của Cốc Hàn Yến là Hồng Bản nhận được điện thoại đòi tiền chuộc. Trong vòng hai mươi bốn tiếng phải đưa sáu trăm ngàn để cứu hai mẹ con. Hồng Bản lôi hết sổ tiết kiệm và tiền mặt trong nhà còn đúng sáu trăm ngàn. Anh ta mang tiền đến nơi tên bắt cóc đã chỉ định. Thế nhưng sau khi nhận tiền, gã lại đòi thêm một triệu. Trong vòng hai ngày Hồng Bản không cách nào gom đủ một triệu, nên mới báo cảnh sát.

Sáu trăm ngàn ... Tiền chuộc lần đầu tiên rõ ràng đã tính toán kỹ, là toàn bộ số tiền gia đình Hồng Bản có.

Lần thứ hai một triệu, gã có thể đoán trước được Hồng Bản không thể gom đủ số tiền chuộc ấy, nhất định anh ta sẽ báo cảnh sát. Tiền liệu được mọi việc nên gã không gọi điện thoại nữa. Do vậy, thật ra kế hoạch của gã chỉ là sáu trăm ngàn kia mà thôi.

Trước đây cũng từng có vụ án lừa gạt tiền của của gia đình, ngụy trang thành người bị bắt cóc, rồi yêu cầu đồng bọn gọi về nhà đòi tiền chuộc, vợ vét tiền bạc. Điểm khác biệt của vụ này là bọn bắt cóc chết, điều này có nghĩa mục đích của Cốc Hàn Yến không phải chỉ sáu trăm ngàn kia, mà còn muốn cho mọi người biết cô ta đã chết, khiến mọi người đều cho rằng cô bị bọn bắt cóc giết chết, còn tên bắt cóc chẳng may bị trúng độc rượu, cũng tử vong. Không ai tìm được thi thể nên không ai hoài nghi cái chết của cô ta.

Nếu như toàn bộ giả thiết của Từ Hoãn Hoãn đều chính xác, vậy tại sao một người mẹ lại nhẫn tâm lập kế hoạch âm mưu bắt cóc chính mình và con? Hơn nữa, ngay cả con gái mình cũng không buông tha.

“Từ đại thần! Có khi nào bọn bắt cóc có hai người. Ngoại trừ kẻ đã liên lạc với bên ngoài, còn có một đồng bọn. Gã giết Cốc Hàn Yến, rồi giết luôn tên kia, độc chiếm toàn bộ tiền chuộc.”

Suy đoán này dễ được người khác tiếp nhận hơn là việc một người mẹ lập mưu bắt cóc và giết luôn đứa con gái chín tuổi của mình. Nếu vụ án vền vện chỉ có như vậy, Ngôn Lạc chắc chắn sẽ không can dự vào. Từ Hoãn Hoãn lắc đầu, cô cho rằng khả năng Cốc Hàn Yến vẫn còn sống.

Ngôn Lạc vẫn chưa trả lời email hoặc gọi điện thoại cho cô. Từ Hoãn Hoãn đọc lại tư liệu của Cốc Hàn Yến: mất tích năm 34 tuổi, kết hôn được mười một năm, không ham mê cờ bạc hay có bất kỳ tiền án tiền sự nào, là một công nhân trong một công ty bình thường... Không có điểm gì kỳ lạ.

Hay là quá phận? Vì đàn ông sao?

Từ Hoãn Hoãn đi về phía Cao Lâm, nhờ anh ta hỏi Hồng Bản xem Cốc Hàn Yến đã từng đưa ra đề nghị ly hôn hay không. Kết quả là có, hai năm trước khi bị mất tích, cô ta từng đề cập qua, nhưng sau đó thì không nhắc lại. Tình cảm của bọn họ về sau cũng khá tốt. Cao Lâm nhận thấy Hồng Bản rất yêu vợ của mình. Cô ta mất tích đã một năm nhưng anh ta vẫn tin vợ mình còn sống, phát hiện cảnh sát đang điều tra án mất tích của vợ mình anh ta cho biết sẽ về ngay.

Chu Tề Xương thông qua các lịch sử cuộc gọi và các tin nhắn để tìm manh mối cô ta có tình nhân hay không, những đội viên khác đi dò hỏi đồng nghiệp của cô ta, hiểu rõ thêm các tin tức liên quan.

Từ Hoãn Hoãn bắt đầu nghiên cứu cái chết của kẻ bắt cóc. Từ Tình đọc qua báo cáo nghiệm thi trước đó, xác thực trúng độc rượu dẫn đến suy hô hấp, tim đập nhanh, dẫn đến cái chết. Trong nhà gã cũng phát hiện lượng lớn các loại rượu. Gã có tiền sử nghiện rượu nên trên cơ bản có thể bài trừ khả năng bị giết.

Nếu như nguyên nhân cái chết của kẻ bắt cóc không có điểm đáng ngờ, không phải bị giết ... Thì lẽ nào trước khi Cốc Hàn Yến muốn giết hắn, thì hắn đã trúng độc còn mà chết?

Cho đến giờ khắc này vẫn chỉ là suy đoán của Từ Hoãn Hoãn, cô không hề có bất cứ chứng cứ nào chứng minh; cho dù suy đoán của cô có đúng đi chăng nữa thì vẫn không thể tìm ra được nơi ẩn nấp của Cốc Hàn Yến. Hiện tại bọn họ chỉ còn chưa đầy tám tiếng.

Tình hình này khiến Từ Hoãn Hoãn bắt đầu nôn nóng, cô cắn cắn ngón tay nhìn laptop của mình, email không mở được, Ngôn Lạc không hồi đáp.

Trước mặt Ngôn Lạc, Từ Hoãn Hoãn luôn cảm giác thất bại và vô lực. Cho dù cô nhìn thấu lời nói dối của hắn thì cũng chẳng thể thay đổi được gì. Hai năm trước, cô nhìn ra được hắn là một tên tội phạm giết người liên hoàn, nhưng rốt cục vẫn chưa thể xác định được hắn giết bao nhiêu người. Ngày hôm nay hắn đã ra thông báo chỉ còn bảy tiếng nữa hắn sẽ giết thêm một người, mà cô vẫn chưa thể biết được người kia đang ở đâu.

Bất kể hai năm trước hay hiện tại, quyền chủ động đều nằm trong tay Ngôn Lạc, tưởng chừng như chưa bao giờ thay đổi.

Chu Tề Xương cùng với những cảnh viên khác cũng không phát hiện được dấu hiệu Cốc Hàn Yến có tình nhân. Tuy rằng tính khí cô ta có hơi nóng nảy, nhưng trong mắt bạn bè cô ta là một bà mẹ cực kỳ yêu con, một người phụ nữ như vậy sẽ hại chết con đẻ của mình sao?

Điều tra tới đây tựa hồ nhận ra được không ít mâu thuẫn trong suy đoán của Từ Hoãn Hoãn và giải thích được điểm không thông. Có thể quả thật không phải việc mất tích của Cốc Hàn Yến có vấn đề, vậy tại sao Ngôn Lạc lại quan tâm đến vụ án này?

Bốn tiếng sau, trong khi tắm tích Cốc Hàn Yến vẫn không thu hoạch được gì thì Cao Lâm bước vào văn phòng, sắc mặt nghiêm nghị: “Không liên lạc được với Hồng Ân!”

63. Chương 63: Lời Nói Dối Và Đánh Đổi

“Hồng Ân?” Chồng của Cốc Hàn Yến ngay lúc này lại không liên lạc được.

“Tôi tính gọi điện thoại hỏi anh ta khi nào về lại thành phố S, nhưng mười phút trước điện thoại của anh ta đã tắt máy.”

Một là điện thoại hết pin, hai là anh ta tắt nguồn, khả năng thứ ba là do người khác khóa máy.

Nếu như là tình huống đầu tiên, thì hết cách; còn trường hợp thứ hai và thứ ba có hơi ...

Từ Hoãn Hoãn cúi đầu đọc lại vụ án một lần nữa, lần thứ hai kẻ bắt cóc đòi tiền chuộc, Hồng Bản mới báo cảnh sát, sau đó tên này không liên lạc nữa, nên từ đầu đến cuối cảnh sát chưa từng nghe qua nội dung cuộc trò chuyện của anh ta và tên bắt cóc, mà hoàn toàn do Hồng Bản tường thuật lại. Nếu như anh ta nói dối, cũng chẳng ai biết và cũng không người nào hoài nghi.

Trong nhà của kẻ bắt cóc, cảnh sát tìm ra được năm mươi ngàn đồng tiền mặt. Nếu như tiền của Hồng Bản đưa không phải là sáu trăm ngàn mà chỉ năm mươi ngàn thì sao? Đó không phải là tiền chuộc vợ và con gái, mà là tiền thù lao.

Từ Hoãn Hoãn phát hiện mình rơi vào hình thái tư duy thế này: cô cho rằng Ngôn Lạc là vì mẹ hấn; do vậy, cô liền cho rằng người có vấn đề trong vụ án này là người bị bắt cóc, Cốc Hàn Yến.

“Người Ngôn Lạc muốn giết không phải Cốc Hàn Yến mà là chồng cô ta, Hồng Bản.”

Nửa tiếng sau, tựa như muốn nghiệm chứng suy đoán của Từ Hoãn Hoãn, Cục cảnh sát nhận được một cuộc điện thoại nặc danh thông báo phát hiện một tử thi nữ.

Một tiếng sau, tử thi được chở về cảnh cục, trải qua xét nghiệm DNA chứng thực là thi thể của Cốc Hàn Yến.

Từ Tình tiến hành nghiệm thi, nguyên nhân cái chết của Cốc Hàn Yến giống hệt con gái cô ta, là bị dây thừng siết chết, thời gian tử vong cùng ngày với con gái mình, giết chết bọn họ chính là tên bắt cóc kia.

Thời gian chỉ còn lại một tiếng đồng hồ, vốn dĩ phải tìm Cốc Hàn Yến thì bây giờ chuyển sang truy tìm Hồng Bản.

Đã điều tra qua, Hồng Bản đúng là đến thành phố Y công tác hai ngày, ba tiếng trước đã quay về thành phố S. Chu Tề Xương thông qua camera tìm kiếm tung tích của anh ta. Hiện tại chỉ có thể xác định anh ta chưa về nhà.

Từ Hoãn Hoãn chậm rãi nhắm tính thời gian, sau khi về lại thành phố S Hồng Bản mới tắt máy. Có thể anh ta đã ý thức được cảnh sát hoài nghi mình, nên anh ta khóa máy, trở về nhà tính lấy tiền bỏ trốn. Trường hợp thứ hai, anh ta cho rằng mình không hề bị hoài nghi, sẵn sàng quay về thành phố S phối hợp điều tra, nhưng bị Ngôn Lạc bắt cóc, điện thoại di động cũng bị Ngôn Lạc nắm giữ.

Nếu nằm trong trường hợp thứ hai, trừ phi Ngôn Lạc cố tình bại lộ vị trí, còn không chỉ trong một tiếng canh sát không thể nào tìm ra. Còn nếu là trường hợp thứ nhất, giả thiết Ngôn Lạc vẫn chưa thể xuống tay với hắn, vậy bọn họ vẫn còn cơ hội.

Nhà của Hồng Ân và nhà của cha mẹ anh ta đã phái canh sát theo dõi. Anh ta cũng không có nhiều khả năng chọn sẽ về đâu. Một người đàn ông có thể ra tay giết chết vợ con mình khả năng lớn nhất chính là vì một người phụ nữ khác.

“Anh Chu, anh tra giúp tôi lịch sử cuộc gọi của Hồng Ân thử xem hắn có quan hệ mật thiết với người phụ nữ nào hay không?”

“Có! Người phụ nữ liên lạc nhiều nhất, là ...” Chu Tề Xương theo dây số tra ra thân phận đối phương: “Là đồng nghiệp của anh ta, tên Elaine.”

“Tra camera khu vực nhà cô ta, Hồng Ân rất có thể đã đến đó.”

Trong lúc Chu Tề Xương tra tìm trên camera, nhóm của Cao Lâm đi thẳng đến địa chỉ nhà Elaine. Mười phút sau, Chu Tề Xương phát hiện ở camera tại tiểu khu nhà cô ta bắt gặp Hồng Ân đang vội vã đi vào.

Tuy nhiên Hồng Ân chỉ ở trong nhà Elaine chưa đầy mười lăm phút và bỏ đi. Từ Hoàn Hoàn nhìn thời gian, chuyện xảy ra hơn một tiếng trước.

Hồng Ân khẳng định muốn bỏ chạy và canh sát chỉ còn ba mươi phút để tìm ra được hắn.

Thời gian kết thúc khi canh sát vẫn đang loay hoay tìm kiếm, nhưng vẫn chưa tìm thấy được tung tích Hồng Ân.

Chín giờ tối, rông rã mười hai tiếng.

Mười phút sau, điện thoại của Hồng Ân mở máy. Chu Tề Xương cấp tốc định vị được vị trí di động của anh ta, sau đó nhờ canh sát khu vực gần đó chạy đến địa điểm vừa có được, nhưng tất cả đều đã trễ.

Bốn mươi phút sau, Từ Hoàn Hoàn và Từ Tĩnh đến nơi, là một nhà kho, trong nhà kho đèn sáng choang, buổi tối bước vào có hơi chói mắt khiến Từ Hoàn Hoàn phải nheo mắt lại. Bên trong Cao Lâm và các cảnh viên khác đã có mặt. Cô nhận găng tay từ Từ Tĩnh, rồi bước tới.

Chỉ mười mấy bước, nhưng Từ Hoàn Hoàn lê từng bước nặng nề, đến gần Cao Lâm cô dừng lại. Trước mắt là thi thể của Hồng Ân, anh ta ngã nằm trên đồng tiền, hai mắt trợn trừng, trong miệng cũng nhét mấy tờ tiền.

Không còn nghi ngờ gì nữa, lần này cô lại thua.

Thời gian Hồng Bân tử vong khoảng chín giờ, giống như những lần trước Ngôn Lạc đã nói với Từ Hoãn Hoãn, trong vòng mười hai tiếng nếu cô không mở email, hắn sẽ giết một người. Qua chín giờ, Ngôn Lạc lập tức giết Hồng Bân, người mà trong mắt Ngôn Lạc buộc phải chết.

Từ Hoãn Hoãn bước ra khỏi nhà kho thì điện thoại vang lên, cô cần môi nhìn màn đêm, không cần coi điện thoại cũng biết ai gọi tới. Cô thở hắt ra một hơi, rút điện thoại trong túi, kẻ sát bên tai. Theo như thường lệ cô sẽ không lên tiếng, đối phương cũng vậy.

Im lặng khoảng hơn một phút, sau đó mới truyền đến giọng nói của Ngôn Lạc: “Hoãn Hoãn!”

“Tại sao lại giết Hồng Bân?”

Ngữ điệu của hắn rất thoải mái: “Em đã biết rồi không phải ư?”

“Quả nhiên ... vì mẹ anh sao?”

Không dừng lại một chút nào, Ngôn Lạc dường như chỉ muốn nhảy qua đề tài này vậy: “Đúng rồi, hai hôm nữa sẽ đến sinh nhật em!”

Ngôn Lạc không muốn trả lời, nhưng Từ Hoãn Hoãn buộc phải hỏi cho rõ: “Anh tìm thấy mẹ của mình rồi?”

Từ Hoãn Hoãn chờ đáp án của hắn, nhưng một lát sau chỉ có tiếng cười khẽ, “Hoãn Hoãn, đây có thể coi là em đang quan tâm tôi không?” Giọng nói của hắn tràn đầy sự sung sướng.

“Tôi chỉ muốn bắt được anh!”

Ngôn Lạc cúi đầu nghịch nghịch cây bút máy màu đen trên tay, chậm rãi lên tiếng: “Nếu như có một ngày tôi chết trước khi em bắt được tôi, em có thương tâm hay không?”

Từ Hoãn Hoãn không hề nghĩ đến vấn đề này, “Tại sao tôi lại phải đau lòng?”

Ngôn Lạc thở dài một hơi: “Thật máu lạnh! Dù gì chúng ta cũng quen biết cả hai năm trời!”

Lại còn chê cô máu lạnh?!!! Từ Hoãn Hoãn cười gằn: “Không phải lần trước chính anh cho người đến giết tôi sao?”

Ngôn Lạc vẫn không trả lời cô: “Ngày hôm nay em mệt rồi, nghỉ ngơi sớm đi!”

Nghe thanh âm cắt điện thoại, Từ Hoãn Hoãn chậm rãi thả di động xuống, cô nghiêng đầu, cảm thấy có chút kỳ lạ. Đây là lần đầu tiên Ngôn Lạc nhắc đến cái chết của mình, không lẽ nào hắn bị bệnh? Hoặc rơi vào tình thế nguy hiểm?

“Sao vậy?”

Giọng nói lạnh lạnh của Từ Tĩnh kéo Từ Hoãn Hoãn trở về thực tại, cô quay sang nhìn anh, từ trước đến nay cô chưa từng giấu giếm Từ Tĩnh: “Là Ngôn Lạc gọi đến, em luôn có cảm giác bất an.”

Từ Hoãn Hoãn đưa tay đặt lên bả vai cô, động viên: “Không sao đâu!”

Giọng nói êm ái của anh truyền vào tai cô, Từ Hoãn Hoãn tựa người vào lồng ngực anh, ngửa đầu lên: “Anh còn phải về lại cảnh cục?”

Từ Tĩnh nhìn cô, ngón tay thon dài giúp cô vén những lọn tóc bị gió thổi tung: “Ừm! Em về nhà trước, anh nghiệm thi xong sẽ về!”

“Vâng!” Từ Hoãn Hoãn nhẹ giọng đáp lời, cô duỗi cánh tay ôm lấy anh. Nằm trong vòng tay của Từ Tĩnh, cô luôn cảm nhận được sự ấm áp và an toàn, nhất thời không hề muốn buông tay.

Phía sau lưng truyền đến tiếng ho khan, Từ Tĩnh quay đầu nhìn, là Cao Lâm. Anh ta đang chuẩn bị thu đội, trở về Cục cảnh sát.

Từ Tĩnh thu tâm mắt, nói nhỏ: “Cao Lâm đến rồi!”

“A!” Nghe đến cái tên này, Từ Hoãn Hoãn nhanh chóng thả hai tay, lui về sau. Quả nhiên Cao Lâm đứng cách đó không xa nhìn bọn họ, cử chỉ thân mật bị bắt tại trận khiến Từ Hoãn Hoãn ngượng ngùng, hai má đỏ ửng. Cô mím mím môi, vẫy vẫy tay với Từ Tĩnh, mấp máy môi nói ra ba chữ: “Ngày mai gặp!”

64. Chương 64: Sinh Nhật

Giờ tan tầm ngày hôm sau, Từ Hoãn Hoãn mới được gặp Từ Tĩnh, nhóm Cao Lâm vẫn đang truy tìm tung tích Ngôn Lạc; nhưng, một người giáo hoạt như hắn làm sao dễ dàng lưu lại tầm tích.

Từ Hoãn Hoãn đứng ở cửa bếp nhìn Từ Tĩnh đang nấu nướng bên trong, trong lòng thầm nghĩ không biết ngày mai nên sắp xếp như thế nào. Đột nhiên trong đầu cô vô thức nhớ đến câu Ngôn Lạc ngày hôm qua đã nói, cô cảm thấy buồn bực, bứt bứt tóc, rõ ràng tâm trạng đang tốt đẹp đều bị phá hỏng.

Nhìn bóng lưng Từ Tĩnh, Từ Hoãn Hoãn bước tới, ôm lấy anh từ phía sau, áp má vào lưng anh, chốc chốc

lại cọ cọ làm nũng.

“Nghĩ làm sao để qua hết ngày sinh nhật ngày mai à?”

“Hả??? Làm sao anh biết?” Từ Hoãn Hoãn ngạc nhiên, cô ló đầu ra nhìn anh. Cô chưa hề nói với anh cô sinh ngày mấy.

“Đã sớm biết!” Từ Tình trả lời rất mơ hồ. Thật ra, từ năm cấp hai anh đã biết rồi, và nhớ cho đến tận bây giờ.

“Ồ!” Từ Hoãn Hoãn không hỏi thêm, nhưng trong lòng cô lại đoán rất nhiều khả năng nhưng không hề nghĩ là sớm như thế.

“Em muốn sáng mai về nhà ba!” Giống như những lần sinh nhật trước, cùng ông ăn bữa cơm, rồi ra nghĩa trang thăm mẹ.

“À..” Từ Hoãn Hoãn vẫn còn đang ngẫm nghĩ lịch trình tiếp theo sẽ cùng Từ Tình đi đâu, bỗng nhiên anh lên tiếng.

“Lần này anh có thể đi cùng hay không?”

Đi cùng ... Ý là muốn cùng cô về nhà sao?

Do chính miệng Từ Tình nói ra nên Từ Hoãn Hoãn thật sự kinh hỉ. Thật lòng cô biết cũng đã đến lúc giới thiệu Từ Tình với ba, chỉ là chưa tìm được thời cơ thích hợp.

“Vâng!” Từ Hoãn Hoãn nhoẻn miệng cười sung sướng.

Từ Tình cũng nở nụ cười, anh lấy đĩa gấp một miếng thịt bò vừa xào xong, đưa đến trước miệng cô: “Em nếm thử ... Coi chừng nóng!”

Mùi hương ngào ngạt, Từ Hoãn Hoãn thổi thổi, sau đó cho vào miệng, nhai ngấu nghiến rồi nuốt vào, hết lời khen ngợi: “Ăn ngon quá!”

*

Dù sao cũng là lần đầu tiên đưa bạn trai về ra mắt ba, Từ Hoãn Hoãn không tránh khỏi có chút căng thẳng, do vậy cô cũng không rảnh rang đầu óc để nghĩ đến tên ‘Ngôn Lạc củ cải thôi’ kia.

Sáng hôm sau, quyết định cùng về nhà với Từ Tĩnh hơi bất ngờ nên chưa kịp chuẩn bị quà cáp gì, cô ngẫm nghĩ lát nữa sẽ ghé trung tâm mua sắm trước. Vừa ra khỏi nhà cô lập tức bối rối, ngoài việc bị thu hút bởi bộ quần áo chỉnh tề anh đang mặc trên người tôn thêm vẻ anh tuấn của anh, thì quan trọng hơn chính là anh đã chuẩn bị quà từ khi nào rồi?!!!

Chú ý đến sắc mặt của cô: “Em sao vậy?”

Từ Hoãn Hoãn chỉ chỉ hộp quà anh cầm trên tay: “Anh đã chuẩn bị từ trước?”

Từ Tĩnh khẽ gật đầu, anh đã mua từ lâu, dựa theo sở thích của ba Từ Hoãn Hoãn.

Từ Hoãn Hoãn liếc nhìn món quà, cô càng thêm kinh ngạc: “Tại sao anh biết ba em thích cái này?”

“Bác thích là tốt rồi!” Trước đây không lâu, Từ Tĩnh đặc biệt cất công đến Đại học Thiên Hà một chuyến, chào hỏi người bạn thân của ba Từ, giáo sư Tống. Sau khi biết rõ ràng, anh đã mua món đồ này.

Tuy Từ Tĩnh không nói ra, nhưng Từ Hoãn Hoãn đại khái có thể đoán ra được. Mặc dù cô biết anh tốt đến cỡ nào nhưng ngay lúc này đây cô vẫn cảm thấy xúc động. Cho dù là trước đây hay hiện tại, cô trước sau đều được Từ Tĩnh chăm sóc rất cẩn thận, xưa nay anh không nhiều lời nhưng đã làm rất nhiều, rất nhiều vì cô.

Từ Hoãn Hoãn và Từ Tĩnh về nhà ba Từ. Đến trước cửa, Từ Hoãn Hoãn ấn chuông cửa chờ ba ra mở. Ngày hôm qua cô cũng đã báo với ông hôm nay cô về nhà, chỉ có điều không nói chuyện Từ Tĩnh, chủ yếu muốn cho ba mình niềm vui bất ngờ.

Một lát sau, ba Từ ra mở cửa.

“Ba! Đây là Từ Tĩnh!”

Năm từ ‘Đây là bạn trai con’ còn chưa kịp thoát ra khỏi miệng, còn chưa kịp chứng kiến vẻ mặt ngạc nhiên của ba mình, thì ba Từ đã liếc về phía Từ Tĩnh đang đứng ở sau Từ Hoãn Hoãn, nở nụ cười thật tươi, không chút nào kinh ngạc: “Đến rồi ư!”

“Chào bác, con là Từ Tĩnh!”

Từ Hoãn Hoãn lúng túng Tình huống thế nào đây?!!!

Sau khi chào hỏi đơn giản, thừa dịp ba Từ đi pha trà, Từ Hoãn Hoãn đi theo ông tra hỏi mọi chuyện ... Quả nhiên giáo sư Tống trong lúc chơi cờ đã lộ ra hết với ông. Do vậy, bây giờ ông đã khá rõ về Từ Tĩnh.

Ba Từ nhẹ giọng khiển trách con gái: “Lão Tổng bảo ba phải làm bộ như không biết. Con có biết ba phải cố gắng nhẫn nhịn khổ sở tới mức nào đâu. Mỗi lần con gọi về nhà, ba đều muốn hỏi con.”

Từ Hoãn Hoãn ôm lấy cánh tay ông: “Hi hi ... Ba, nên hôm nay con đưa anh ấy đến cho ba nhìn mặt nè!”

Một khi con gái làm nũng, ông cũng hết cách. Huống hồ chi cậu con rể tương lai này ông cực kỳ hài lòng, đặc biệt khi Từ Tĩnh làm bữa trưa, chứng kiến động tác thành thạo dĩ nhiên ba Từ càng thêm thỏa mãn. Con gái ông thích ăn như thế, tìm được người giỏi nấu nướng thế này thì còn gì bằng.

Bữa trưa diễn ra trong bầu khí ấm áp, ăn xong, ba Từ gọi Từ Tĩnh vào thư phòng, Từ Hoãn Hoãn phải đi rửa chén.

Đến khi cô rửa gần xong thì Từ Tĩnh đi vào, giúp cô úp chén đĩa.

“Ba và anh nói chuyện gì đó?” Từ Hoãn Hoãn rất tò mò.

Từ Tĩnh cúi đầu, ánh mắt dịu dàng, không trả lời câu hỏi này, mà chỉ nói: “Chúng ta đi viếng mẹ em thôi!”

Ra khỏi nhà bếp, Từ Hoãn Hoãn nhìn ba cô đang đứng ở phòng khách, ông vẫy vẫy tay với cô, dùng khẩu ngữ: “Đi thôi!”

“Vâng!” Hiểu rõ tâm ý của ba mình, Từ Hoãn Hoãn gật đầu lia lịa.

Hai người cùng nhau đi viếng nghĩa trang, Từ Hoãn Hoãn cảm thấy trong lòng thật thư thả, mẹ cô chắc hẳn sẽ rất vui vì cô đã tìm được một người đàn ông tốt như vậy.

Anh và cô đi dạo một lúc mới quay về nhà mình. Ăn xong bữa tối, có người ấn chuông. Từ Tĩnh đang dọn dẹp nên Từ Hoãn Hoãn đi ra mở cửa.

Ngoài cửa là một anh giao hàng trẻ tuổi, trông thấy Từ Hoãn Hoãn, cậu ta mỉm cười: “Chào chị, đây là bánh kem và hoa hồng.”

Bó hoa hồng thật lớn xuất hiện trước mắt Từ Hoãn Hoãn, cô duỗi tay ra ôm lấy, Từ Tĩnh bước đến nhận bánh kem.

Từ Hoãn Hoãn cúi đầu đếm đếm, 99 đóa hoa hồng, cô vô thức nở nụ cười hạnh phúc ... Lần đầu tiên trong cuộc đời cô được tặng hoa hồng.

Từ Tĩnh đặt bánh ở bàn ăn, quay đầu nhìn nét mặt của Từ Hoãn Hoãn cũng bắt gặp ánh mỉm cười. Anh chậm rãi mở hộp, là chiếc bánh phú sĩ cô thích nhất ...

Từ Tĩnh kéo tay Từ Hoãn Hoãn ngồi xuống, cười cười: “Em thích không?”

Từ Hoãn Hoãn gật gù, hai mắt sáng lấp lánh: “Thích lắm!”

Cô đặt hoa hồng sang một bên, lấy thìa múc một miếng bánh đưa ra trước mặt Từ Tĩnh.

Tuy không thích ăn đồ ngọt, nhưng chỉ cần do Từ Hoãn Hoãn đưa, Từ Tĩnh nhất định sẽ ăn. Anh hé miệng ăn trọn thìa bánh.

“Ngon không anh? Đây là loại em thích nhất!”

Bánh kem lan nhanh trong miệng, hương thơm ngọt dịu, Từ Tĩnh gật đầu: “Rất ngon!”

Từ Hoãn Hoãn lúc này mới múc cho mình một thìa lớn, nhắm mắt hưởng thụ vị kem bơ thơm ngon. Cô vừa mở mắt liền đối diện với ánh mắt đen láy của Từ Tĩnh, đáy mắt trong vắt đến mức có thể phản chiếu hình bóng cô.

Mi mắt khẽ run, Từ Tĩnh đặt nhẹ nụ hôn lên mắt cô, sau đó từ từ dời đến đôi môi cô.

Vị ngọt hòa tan mang theo hương vị của hai người yêu nhau.

“Sinh nhật vui vẻ, Hoãn Hoãn!”

65. Chương 65: Cuộc Sống Mới

Ngày hôm đó Từ Hoãn Hoãn nhận được không ít những lời chúc phúc: ba Từ, Từ Tĩnh, Cố Thanh, còn có nhóm Cao Lâm... Cô cảm giác mình thật hạnh phúc, thoải mái hơn nữa đó chính là, nguyên một ngày hôm nay Ngôn Lạc đều không hề đến quấy rầy.

Sau khi viết xong chương mới, Từ Hoãn Hoãn nhìn đồng hồ trên màn hình, còn mười phút nữa là đến mười hai giờ đêm. Cô vươn vươn vai, tắt máy tính, đứng dậy ngã nhào lên giường, lăn lộn vài vòng, rồi tìm một tư thế thoải mái, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Vì vậy, Từ Hoãn Hoãn không biết, ngay thời khắc đúng 0 giờ, trong hòm thư của cô có một email mới.

Sáng hôm sau, tiếng chuông cửa đánh thức Từ Hoãn Hoãn, cô vẫn còn mơ mơ màng màng, ráng bò dậy khỏi giường, chậm rì rì vịn vách tường lê người ra đến cửa. Nhìn qua lỗ mắt mèo trông thấy Từ Tĩnh.

Cô dùng tốc độ nhanh nhất cào cào mái tóc rối, vốn dĩ là nụ cười tươi trên môi để chào anh, thì khi bắt gặp vẻ mặt nghiêm túc của Từ Tĩnh, cô chợt cứng lại: “Sao vậy anh?”

“Ngôn Lạc ... Hấn ...”

Từ Hoãn Hoãn nghe được tên người đàn ông này trong miệng Từ Tĩnh, hai mắt cô mở to, không nghe Từ Tĩnh nói tiếp mà kích động lên tiếng: “Hấn lại giết người sao?”

“Không!” Từ Tĩnh dừng lại một chút, “Hấn tự sát rồi!”

Bốn chữ này xuyên qua lỗ tai, trực tiếp đánh thẳng vào trái tim cô. Từ Hoãn Hoãn chưa hề nghĩ có một ngày kết cục sẽ như vậy, cũng chưa bao giờ tưởng tượng được nó lại đả kích mình như thế.

Ánh mắt Từ Hoãn Hoãn lóe lên, dường như vẫn chưa tin tưởng, cô muốn Từ Tĩnh xác nhận lại lần nữa: “Ngôn Lạc ... Thật sự ... tự.. tự sát?”

“Đúng!”

Tự sát ...

Ngôn Lạc ... tự sát ...

Trong nhất thời, cô không cách nào tiêu hóa được tin tức này, trong đầu Từ Hoãn Hoãn hỗn loạn. Đúng lúc này, cô chợt nhớ tới điều gì đó, để mặc Từ Tĩnh đứng ngoài cửa, cô quay nhanh vào trong phòng, mở laptop của mình.

Đăng nhập hộp thư, trên cùng rõ ràng là một email chưa mở, cô nhìn thời gian, gửi tới vào 12 giờ trưa hôm qua.

Tại sao lại như vậy?

Tối ngày hôm qua, rõ ràng cô đã kiểm tra email, không hề có thư mới ... Vậy mà hiện tại ...

Từ Hoãn Hoãn mở mím, cô mở email, nội dung chỉ có hai hàng ngắn gọn

Từ Hoãn Hoãn thân mến:

Sinh nhật vui vẻ!

Sau đó chẳng còn gì.

Từ Tĩnh đi đến phía sau lưng cô, nhẹ nhàng đặt tay lên vai cô: “Hắn gửi thư cho em?”

“Gửi vào 12 giờ trưa hôm qua, nhưng xác thực em không hề nhận được ...”

12 giờ trưa ...

Trong nháy mắt Từ Hoãn Hoãn rõ ràng, cũng giống như những lá thư trước, trong vòng mười hai tiếng đồng hồ, nếu như cô không mở email, Ngôn Lạc sẽ giết một người, chỉ có điều, lần này người hắn giết.

Chính là bản thân hắn.

*

Từ Hoãn Hoãn đi theo Từ Tĩnh đến Cục cảnh sát.

Nghe Cao Lâm kể mọi chuyện, cô đã hiểu rõ tình huống. Tống Kiều, cô gái bị Ngôn Lạc đưa đi lúc trước, sáng sớm nay xuất hiện tại trước cổng cảnh cục, giao cho họ một đoạn băng ghi hình và một phần tư liệu.

Từ Hoãn Hoãn ngồi trước máy vi tính coi đoạn clip, dưới góc màn hình có hiển thị thời gian, là 23 giờ 53 phút.

Ngôn Lạc xuất hiện trước màn ảnh, đã một năm kể từ lần cuối cùng Từ Hoãn Hoãn trông thấy hắn. Hắn trước sau vẫn như thế, không có gì thay đổi, vẫn là nụ cười cao ngạo đặc trưng phẳng phất tất cả mọi việc hắn đều nằm trong tầm khống chế của hắn.

— Hoãn Hoãn, sinh nhật vui vẻ. Có điều, chờ đến khi em nghe được lời chúc này thì đã qua sinh nhật rồi.

Hắn ngừng một chút, nụ cười vẫn không mất đi.

— Trước đây tôi đã nói, nếu có một ngày tôi chơi chán, tôi sẽ tự kết thúc tất cả mọi thứ. Hiện tại, tôi cho rằng đã đến lúc trò chơi truy đuổi này tôi chơi phát ngấy rồi. Em biết tôi là người thích sự kích thích mà.

Hắn nheo mắt một cái.

— Tôi cũng hỏi em, nếu như một ngày tôi chết trước khi bị em bắt, em có thương tâm hay không? Tôi biết chắc em sẽ không vì một kẻ giết người biến thái như tôi mà đau khổ. Tuy nhiên, tôi vẫn hi vọng em có thể nhớ đến tôi; vì vậy, tôi đặc biệt chọn ngày sau ngày sinh nhật của em, làm ngày giỗ của tôi.

Ngôn Lạc nhếch miệng, rồi lè lưỡi liếm liếm môi dưới. Cho đến tận giờ phút này, hắn vẫn không quên mình là một kẻ biến thái có tính khổng chế cao.

— A! Đúng rồi, có một món quà muốn tặng cho em. Tất cả những thông tin tôi giết người trong những năm gần đây tôi đều thu thập rồi, ngày mai em sẽ được nhìn thấy, đây coi như là quà sinh nhật muộn gửi đến em.

Hoãn Hoãn, trò chơi này của tôi và em, là em thua. Nhưng trò chơi giữa tôi và bà ta, tôi lại là kẻ thua cuộc.

Câu nói cuối cùng của hắn gần như khê thở dài. Hắn đột nhiên bật cười, một nụ cười tự giễu.

Từ Hoãn Hoãn biết, ‘bà ta’ mà Ngôn Lạc ám chỉ chính là mẹ của hắn. Quả nhiên, hắn đã tìm ra được bà ta.

Ngôn Lạc cụp mắt nhìn đồng hồ trên cổ tay, bây giờ là 23 giờ 59 phút, hắn giương mắt, thu lại nụ cười, thanh âm khàn đục:

— Sinh nhật vui vẻ, Hoãn Hoãn. Còn nữa ... Tạm biệt em!

Hắn nhìn chằm chằm vào màn ảnh, sau đó lui về sau hai bước, ngay khi thời khắc chỉ 0 giờ, cả người hắn ngã ra đằng sau, rơi vào trong màn đêm u tối.

Từ Hoãn Hoãn bình tĩnh xem đoạn clip tự sát của hắn, cô rơi vào trầm mặc hơn năm phút. Nhất thời tâm tình của cô có chút phức tạp, gần hai năm nay, cô luôn có ham muốn bắt được hắn. Tuy nhiên bây giờ hắn chết rồi, kết thúc trò chơi dài đằng đẳng này, cũng là kết thúc tính mạng của chính hắn.

Trong bảy phút đó, mỗi một câu Ngôn Lạc nói đều không phải là lời nói dối, Từ Hoãn Hoãn lướt nhìn danh sách. Bên trên viết thông tin của hai mươi lăm nạn nhân, nạn nhân từ 21 đến 23 là ba người cảnh sát năm đó đã áp giải hắn, người thứ 24 là Hồng Bản, và người cuối cùng là chính hắn.

Hắn là một tên tội phạm giết người liên hoàn, và giết luôn chính mình.

Từ Hoãn Hoãn không nhìn thấy tên mẹ hắn trong danh sách. Điều này có nghĩa Ngôn Lạc không giết bà ta hoặc có thể bà ta đã chết rồi, hoặc như hắn đã nói, trò chơi giữa hắn và mẹ mình, hắn đã thua.

Một tháng sau, thi thể Ngôn Lạc vẫn chưa được tìm thấy, nhưng từ những manh mối Ngôn Lạc để lại, Từ Hoãn Hoãn đã tìm ra được người phụ nữ trung niên vốn dĩ được phán định là đã tử vong, Khương An Tâm. Năm đó bà ta và tình nhân vì muốn lừa tiền mà lập kế hoạch giả bị bắt cóc. Tuy nhiên, sau khi thành công, bà ta lại nhẫn tâm giết chết người tình của mình, nguy trạng thành đột tử ... vô cùng hoàn mỹ.

Trước khi thả Ngôn Lạc đi, Khương An Tâm nói với hắn câu cuối cùng: Ngôn Lạc, báo thù cho mẹ.

Từ Hoãn Hoãn ra khỏi phòng thẩm vấn, nghiên cứu danh sách những người bị hại, cô đột nhiên hiểu được vì sao Ngôn Lạc bắt đầu giết người.

Từ năm năm đến hai năm trước, Ngôn Lạc giết tổng cộng hai mươi người, tất cả những người này đều có đặc điểm hoặc đặc thù giống như bọn bắt cóc mẹ hần và hần. Ngôn Lạc dùng phương thức cực đoan này để báo thù cho mẹ. Hần dựa vào niềm tin vạn vẹo ấy mà sống suốt mười năm trời. Rồi vào một ngày nào đó, hần phát hiện sự thật và những gì hần ‘cho rằng như thế’ là hoàn toàn khác nhau, trong phút chốc tất cả những tội hần phạm đều biến thành nực cười.

Khương An Tâm lập mưu, dùng một câu nói dối đã trực tiếp hủy một đời của Ngôn Lạc.

Từ Hoãn Hoãn về nhà, cô mở hộp thư, xóa tất cả các email.

Ngôn Lạc đã hoàn toàn biến mất khỏi cuộc sống của cô, cô vĩnh viễn cũng sẽ không biết trong một trăm lá thư hần gửi cô ẩn giấu tình cảm thật lòng của một người đàn ông đối với một người phụ nữ.

*

Nửa năm sau.

Tại tiệm bánh kem, Cố Thanh ngồi ngay tại vị trí cửa sổ, vừa thưởng thức café vừa ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài. Nghe tiếng bước chân, hàng mi cô ta khẽ cau lại, trợn tròn mắt, tất cả hình tượng tao nhã đều biến mất: “Từ Hoãn Hoãn, cậu mua tới bốn miếng bánh làm gì chứ? Loại này rất ngọt, tớ chỉ ăn được nửa miếng thôi.”

Từ Hoãn Hoãn ngồi xuống đối diện cô bạn thân, nhìn bốn miếng bánh tinh xảo, vẻ mặt phẫn chấn, nở nụ cười tươi: “Tớ ăn hai miếng, còn một miếng gói lại, về nhà ăn.”

“Hai miếng bánh kem?!!!!” Cố Thanh nhìn đám bánh kem đầy bơ, trong bụng nhẩm tính có bao nhiêu calories, sợ gây người, cô ta lên tiếng đầy ẩn ý: “Hoãn Hoãn, cậu sắp kết hôn rồi đó!”

“Năm sau mới đám cưới mà!” Từ Hoãn Hoãn bẹo bẹo hai má, “Tớ không có mập!”

Tuy rằng cô ăn rất nhiều, nhưng thuộc dạng người rất khó lên cân. Cho dù có mập đi chăng nữa, dựa vào chiều cao hiện tại vẫn coi là tiêu chuẩn.

Cố Thanh bất lực, chỉ chỉ bụng của cô: “Cậu sờ thử đi, có bụng mỡ rồi kìa!”

Từ Hoãn Hoãn cúi đầu, lấy tay sờ sờ, đúng là hơi có chút mỡ, nhưng Từ Tình nói rất vừa tay, rất mềm mại, rất thoải mái.

Cố Thanh nhìn vẻ mặt của Từ Hoãn Hoãn đã biết được trong lòng cô đang nghĩ gì, cô ta nheo mắt: “Không phải trong đầu đang nhớ đến Từ Tĩnh chứ?”

Bị phát hiện, Từ Hoãn Hoãn ngẩng đầu cười cười, không phủ nhận: “Anh ấy nói ngày mai sẽ về!”

Đội hình sự phải đến thành phố Y hiệp trợ phá một vụ án lớn, anh đi năm ngày rồi. Trưa nay anh vừa gọi cho cô. Từ Tĩnh nói còn một chút ít công việc cuối cùng, sẽ quay về sớm.

Cố Thanh vẫy vẫy tay, giọng ra vẻ thoải mái: “Được rồi! Tổ biết, hai ngày nữa tổ nhất định sẽ không hẹn hò với cậu.”

Từ Hoãn Hoãn suy nghĩ một chút: “Cậu hẹn tổ đi ăn vẫn được nhé!”

Cố Thanh liếc một cái: “Cậu lúc nào cũng chỉ có ăn!”

“Thưa chị, bánh của chị gói xong rồi ạ!”

“Cảm ơn!”

Một giọng nam tính khàn khàn vang lên, giọng nói quen thuộc đến mức khiến cô sững người. Cô chớp mắt một cái, vội vàng quay đầu về phía quầy hàng. Một giây sau cô thở phào nhẹ nhõm, sau quầy chỉ có một người đàn ông ngoài ba mươi tuổi, không phải là người đàn ông kia.

Từ Hoãn Hoãn vỗ vỗ hai má, thật đúng là ... cô tự dọa mình làm gì chứ.

Cố Thanh nhìn theo tầm mắt của Từ Hoãn Hoãn, “Sao vậy? Người quen!”

Từ Hoãn Hoãn lắc đầu: “Không phải, lầm người!”

Cô ném những suy nghĩ thoáng qua ấy ra sau đầu, múc một thìa bánh matcha cho vào miệng.

Ngon quá đi mất!

11 giờ đêm hôm ấy, chuyến bay từ thành phố Y về thành phố S mới hạ cánh, Từ Tĩnh về đến nhà cũng đã hơn mười hai giờ. Anh vào thang máy, ấn nút, cửa thang dần dần khép lại. Trên cánh cửa phản chiếu sắc mặt mệt mỏi của anh, thế nhưng tâm trạng phấn chấn của anh tăng dần theo con số tầng lầu đang không ngừng thay đổi kia. Một tuần không gặp, không nghĩ đến nỗi nhớ nhung lại mãnh liệt như thế.

Thang máy dừng ở lầu mười hai, Từ Tĩnh bước ra, anh mở cửa, mở đèn huyền quan. Đúng như anh dự

đoán, ở trong tủ giày có duy nhất một đôi giày nữ.

Đổi dép, Từ Tình nhẹ nhàng đi vào phòng ngủ, bên trong phòng khá tối, anh bước đến, mở đèn đầu giường. Nghiêng đầu liền nhìn thấy nửa gương mặt của Từ Hoãn Hoãn lộ ra bên ngoài tấm chăn.

Bên dưới gầm giường là ổ mèo, Mạn Mạn như nữ chủ nhân của mình, cũng đang ngủ mê mị.

Tắm rửa qua loa, thay quần áo, anh quay trở lại giường, mở ngăn kéo tủ đầu giường lấy ra một hộp nhung đen. Anh nhẹ nhẹ vén chăn, nằm xuống bên cạnh Từ Hoãn Hoãn.

Anh nằm nghiêng nhìn khuôn mặt say ngủ của Từ Hoãn Hoãn, mỉm cười. Anh mở hộp, lấy nhẫn, từ từ đeo vào ngón tay áp út của cô. Chiếc nhẫn vừa vặn, không lớn không nhỏ, tựa như cô, lấp đầy khoảng trống trong lòng anh.

Hai bàn tay dán chặt vào nhau, mười ngón quấn quýt.

“Ngủ ngon, bà Từ!”

- TOÀN VĂN HOÀN -

66. Chương 66: Phiên Ngoại Đặc Biệt – Bí Mật

Sáu năm sau.

Từ sau khi ‘Chết’, đây là lần thứ sáu Ngôn Lạc về lại thành phố S.

Hàng năm, cứ đúng ngày sinh nhật của Từ Hoãn Hoãn, hần lại quay về mang theo một món quà; tuy nhiên, hần chưa bao giờ tặng cho cô, vì dù sao hần vẫn là ‘Người chết’, chẳng ai thích nhận quà của người đã khuất.

Sáu năm trước, hần lựa chọn cái chết để kết thúc mọi chuyện, chỉ vì hần không còn chút hứng thú nào với cuộc sống này.

Mẹ hần, Khương An Tâm đã qua đời trước khi hần biết được chân tướng sự việc. Điều hần tiếc nuối nhất chính là bà ta không chết trong tay hần, mà do chính người đàn ông được bà ta bao nuôi giết chết trên giường.

Khi biết tin này, hần đã cười rất lâu, hần cười bà ta, cũng cười chính bản thân mình.

Có điều ... hắn cũng phải cảm ơn Khương An Tâm. Nếu không nhờ bà ta, hắn sẽ không gặp được Từ Hoãn Hoãn, người duy nhất trên thế giới có thể nhìn thấu hắn.

Sau khi rời khỏi thành phố S, hắn đã đi qua rất nhiều nơi, cũng làm rất nhiều chuyện, duy chỉ có chuyện ‘giết người’ là hắn hoàn toàn thu tay. Bởi, nếu hắn giết người, Từ Hoãn Hoãn nhất định sẽ biết, cô sẽ phát hiện hắn chưa chết.

Ngôn Lạc rất mâu thuẫn, hắn vừa muốn gặp cô, muốn ôm cô nhưng hắn biết đó chỉ là vọng tưởng, từ lần đầu tiên hắn giết người hắn đã biết cả đời này hắn buộc phải sống cảnh lưu vong.

Đã như vậy, hắn sẽ không bao giờ quấy rầy cuộc sống của cô nữa.

Hừm ... Tự bao giờ hắn lại trở nên vĩ đại như thế?!!!

“Chú ơi, chú đang chơi cái gì đó?” Giọng nói véo von cắt đứt dòng suy nghĩ của hắn.

Hắn nghiêng đầu nhìn, đó là một bé gái tầm bốn năm tuổi, không biết ngồi bên cạnh hắn từ bao giờ, đôi mắt to tròn nhìn khối rubik trong tay hắn đầy tò mò.

“Rubik!”

“Ru-bik!” Cô bé bi bô lặp lại lần nữa.

Có được đáp án nhưng cô bé không có ý định rời đi, đôi mắt vẫn dán chặt vào tay hắn.

Hắn nhướn mày, đưa khối rubik ra: “Cháu muốn chơi không?”

“Hay quá!” Cô bé vui vẻ nhận lấy, lập tức cúi đầu chơi.

“Cháu tên gì?”

“Mạn Mạn, là tên ở nhà của cháu!”

“Mạn Mạn” Ngôn Lạc lẩm bẩm, cong môi cười, “Tên kỳ cục!”

Hắn nói rất nhỏ nhưng bé gái lại nghe thấy, “Chú cũng thấy kỳ cục đúng không, con mèo nhà cháu cũng tên Mạn Mạn!”

Ngũ diệu cô bé có phần nào đó tức tối, rồi lại cúi đầu tiếp tục chơi rubik, khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ cau lại, rất chăm chú.

Ngôn Lạc cup mắt, nhìn vào gáy cô bé: “Ba mẹ cháu đâu?”

“Ba mẹ cháu đi làm nên dì Lâm đưa cháu ra ngoài chơi!”

“Sau này khi chỉ có một mình cháu không nên chơi cùng người lạ mặt!”

Nghe vậy, cô bé ngẩng đầu nhìn hắn, “Vì sẽ gặp người xấu ư?”

“Ừm!”

“Nhưng mà chú chắc chắn không phải người xấu!” Âm thanh non nớt của cô bé chậm rãi vang lên.

Người xấu? Hắn chính là kẻ xấu siêu cấp!

Mạn Mạn tiếp lời: “Cháu cảm nhận được mà!”

Ngôn Lạc ngẩn người.

Mạn Mạn nở nụ cười ngọt ngào: “Trên người chú không có mùi vị của người xấu!”

“Có đúng vậy không ...?”

Mạn Mạn không hề chú ý đến vẻ mặt của hắn, rồi đột nhiên lên tiếng hỏi: “À, đúng rồi, chú chưa nói cho Mạn Mạn biết tên của chú!”

Tên ư?

Ngôn Lạc bừng tỉnh, trả lời: “Bí mật!”

Mạn Mạn chớp chớp mắt, “Mật Mật?”

Là tên con gái ư ~~~

*

Một năm sau.

“Anh, anh theo tôi làm gì?” Cậu bé nắm chặt chuôi dao, nhìn người đàn ông áo đen đứng cách cậu không xa.

“Ái chà, ngay cả dao cầm còn không chắc mà muốn giết chết cha dượng?” Trong bóng tối nên không thể nhìn rõ vẻ mặt của đối phương, nhưng có thể cảm nhận được thanh âm chế giễu của hắn.

Cậu bé trừng mắt: “Anh ... Anh ... Làm sao anh biết được?”

Người đàn ông không có ý định trả lời cậu, chỉ nói thêm một câu khiến cậu càng thêm khiếp sợ.

“Năm ngày, chỉ đợi thêm năm ngày nữa hắn sẽ chết!”

“Tại sao?”

“Năm ngày sau đợi tôi ở đây.” Nói xong câu này người đàn ông nghênh ngang rời đi.

Năm ngày sau, cha dượng của cậu bé quả nhiên qua đời.

Sau khi nỗi khiếp sợ qua đi, cậu bé chợt nhớ đến người đàn ông kia, cậu liền chạy đến con hẻm hẻo lánh hôm trước, nhưng không có một ai.

Cậu bé cứ đứng chờ ... Một tiếng, hai tiếng, ba tiếng ...

Chờ đến khi trời tối mịt, mãi cho đến khi cậu vừa lạnh, vừa đói, người đàn ông kia rốt cục cũng đến.

“Muốn đi theo tôi không?” Người đàn ông đứng trước mặt cậu, cụp mắt nhìn.

Cậu bé đáp lại không chút do dự, “Được!”

“Tên cậu là gì?”

“Nguy Khang!”

“Tên của tôi, Ngôn Lạc.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-tu-suy-ly>